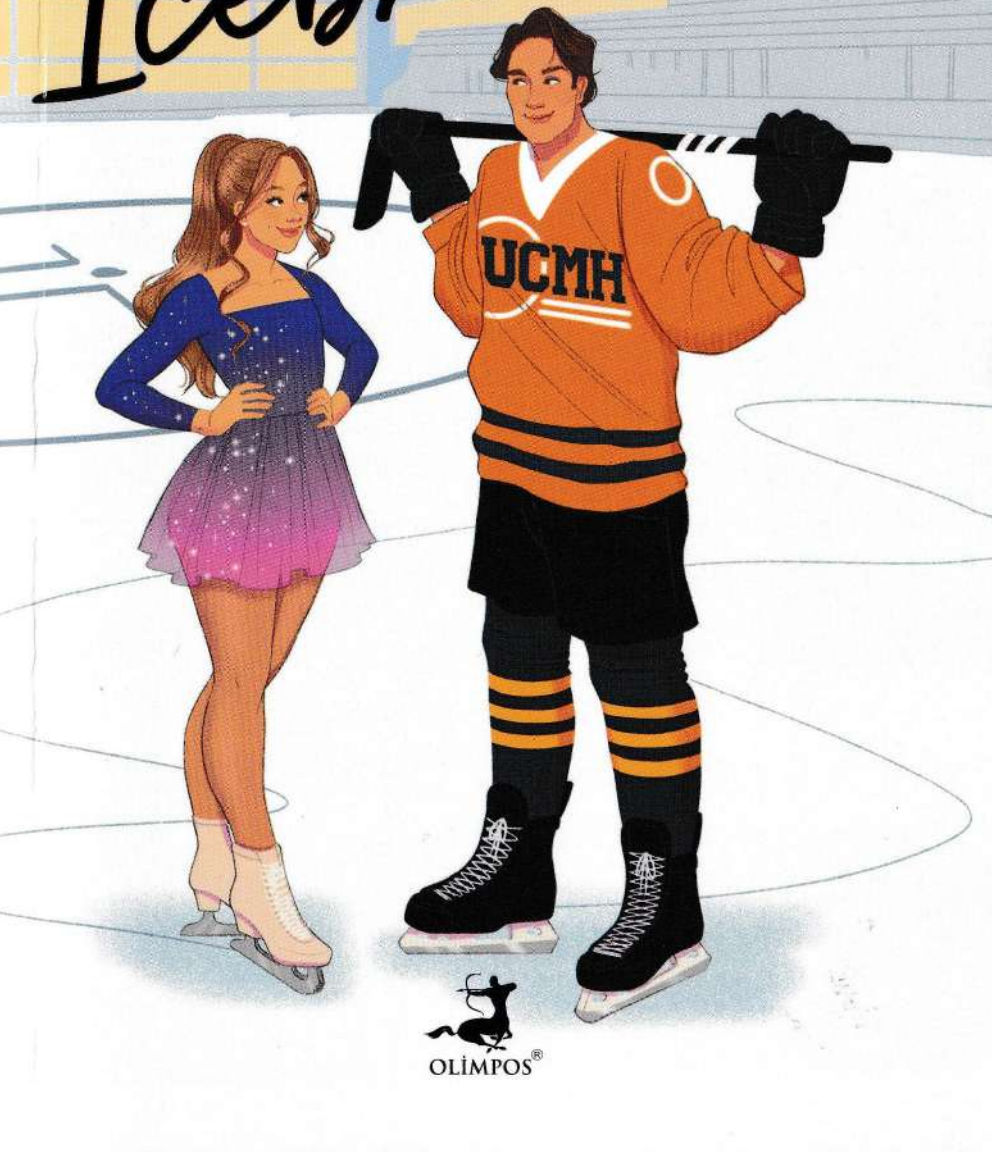
HANNAH GRACE

Buzlar bu sefer Anastasia'nın öfkesinden mi eriyecek, yoksa Nate'in ateşinden mi?

Icebreaker

OLİMPOS®

Hayatını bütünüyle planlamıştı, ta ki o gelene kadar...

Anastasia Allen'ın küçüklüğünden beri tek hayali, Amerika Birleşik Devletleri olimpiyat takımına girmekti.

Kaliforniya Üniversitesi, Maple Hills'ten tam burs aldığında ve rekabetçi artistik patinaj takımına çiftler kategorisinde seçildiğinde her şey planlarına uygun gidiyordu.

Önüne hiçbir engel çıkamazdı; ajandasındaki bütün planlarını altüst eden hokey takımı ve Kaptan Nate Hawkins bile.

Nate, okuldaki son senesinde kaptan olarak görevini yerine getirip takımının buzda başarılı olmasına odaklanmak istiyordu. Ama üniversitenin iki buz pistinden birinde hokey takımı yüzünden ufak bir aksilik yaşanmıştı. Bu yüzden ona katlanamadığı açıkça belli olan Anastasia da dâhil olmak üzere artistik patinaj takımıyla aynı pisti paylaşmak zorunda kaldığında, görevine odaklanmak çok da kolay olmayacaktı.

Diğer yandan, Anastasia'nın partnerinin başına gelen talihsiz bir olay sonucu turnuvaya hazırlanmak için tek şansı kalmıştı: Hiç hoşlanmadığı ve köşe bucak kaçtığı Nate Hawkins.

Buz pistinde kıvılcımlar havada uçuşurken Anastasia'nın hedeflerini başarmak dışında hiçbir endişesi yoktu. Çünkü bir ilişki istemediği gibi bir hokey oyuncusuna da asla âşık olamazdı. Öyle değil mi?

"Baş döndürücü bir kimya, gülmekten kırıp geçiren ince espriler, kalpleri eriten bir romantizm... *Icebreaker*'a bayıldım!"

***New York Times* Çoksatan Yazarı ELENA ARMAS**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

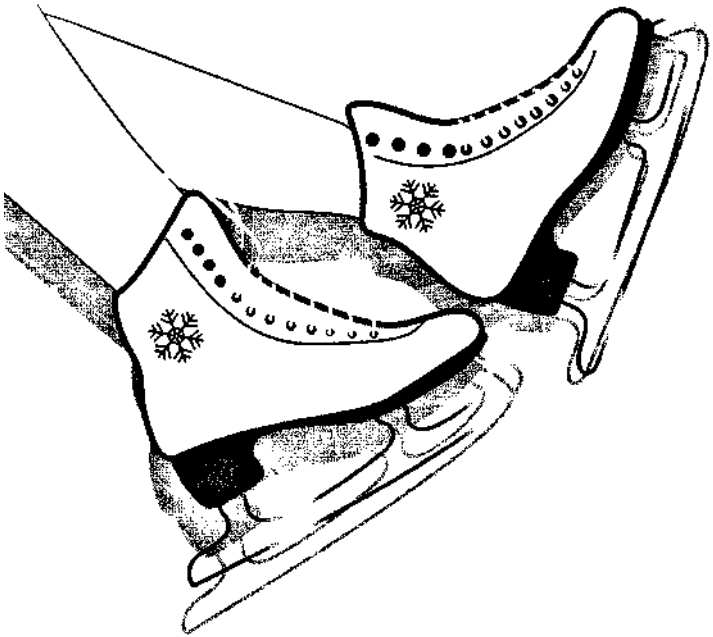
ISBN 978-625-6411-35-7

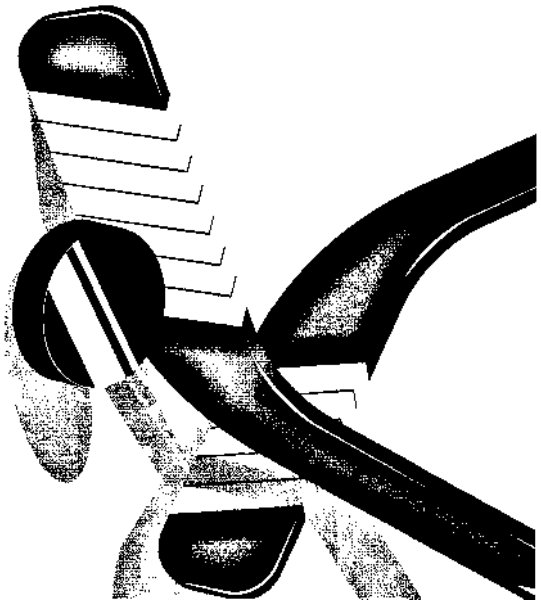
OLİMPOS

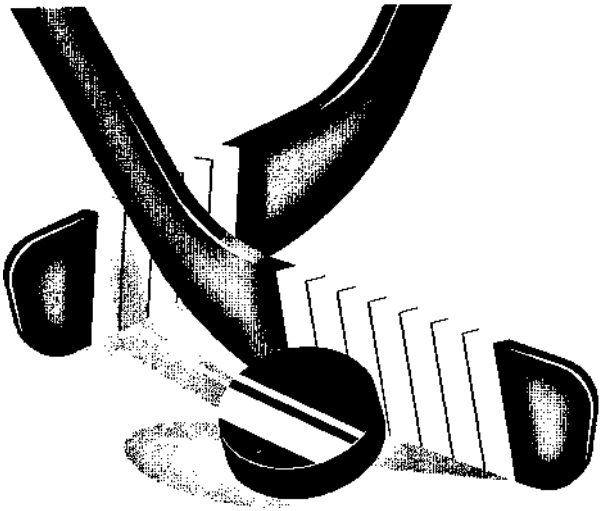
www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

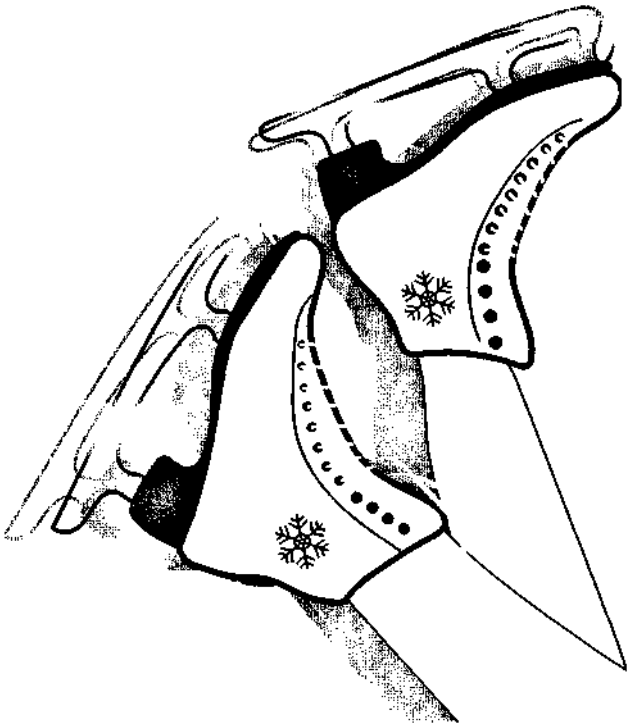
KAPAK İLLÜSTRASYONU:
LENI KAUFFMAN

HANNAH GRACE

Icebreaker

OLİMPOS®

Icebreaker
Hannah Grace
Orijinal Adı: Icebreaker

© 2023, Olimpos Yayınları
© 2022, ICEBREAKER by Hannah Grace

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Seda Draz
Çeviren: Burcu Karatepe
Son Okuma: Zehra Uzun
Kapak Tasarımı: Leni Kauffman
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mayıs 2023
ISBN: 978-625-6411-35-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

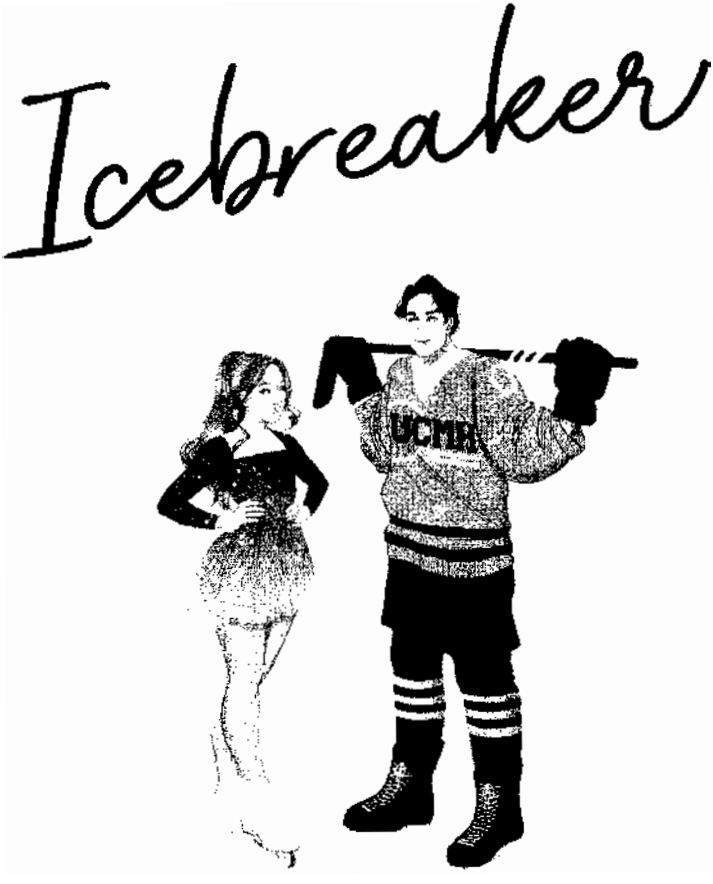
OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

HANNAH GRACE

Icebreaker

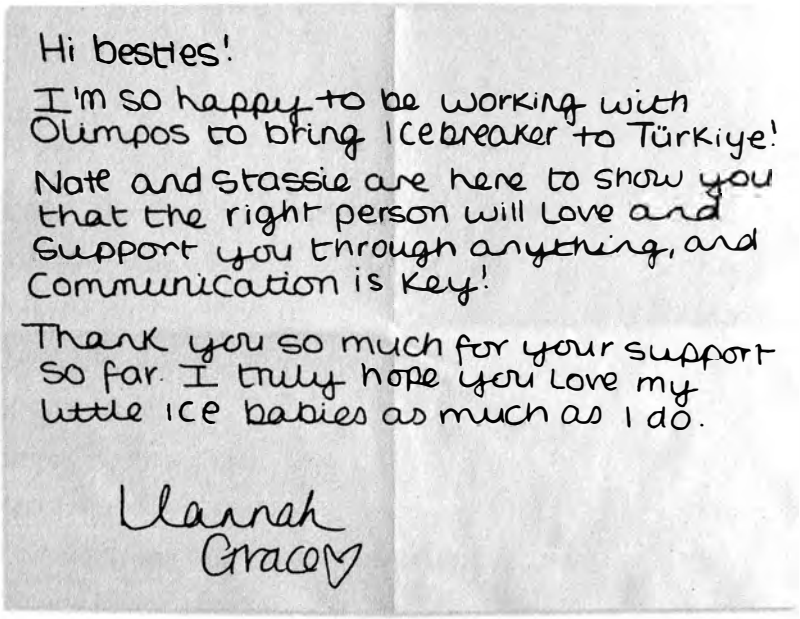

Çeviren: Burcu Karatepe

OLİMPOS®

Erin, Kiley ve Rebecca'ya
Bana inandığınız için çok teşekkürler.
Bu kitap sizin için arkadaşlar.

HANNAH GRACE'TEN MESAJINIZ VAR!

Merhaba arkadaşlar!

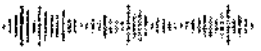
Icebreaker'ı Türk okurlarla buluşturmak için Olimpos Yayınları'yla çalışmaktan çok mutluyum!

Nate ve Stassie, doğru kişinin sizi her koşulda seveceğini ve destekleyeceğini, iletişimin önemini göstermeye geliyorlar!

Bu zamana kadar gösterdiğiniz destek için hepinize minnettarım. Umarım *küçük buz patencilerimi* siz de en az benim kadar seversiniz.

Hannah Grace ♡

Çalma Listesi

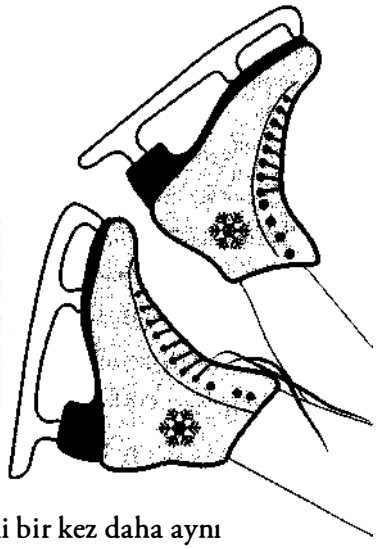
CRUEL SUMMER – TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (feat.SZA) – DOJA CAT	03:29
TALKING BODY – TOVE LO	03:58
SHUT UP – ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF – DUA LIPA	03:38
ENERGY – TYLA JANE	03:20
MOTIVATION – NORMANI	03:14
ONE KISS (with DUA LIPA) – CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU – BEYONCÉ	06:17
NEEDY – ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S – JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME – SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME – SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (with SOCIAL HOUSE) – ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (feat.ZAYN) – SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH – ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN – BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKING – SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL – JANELLE MONAÉ	03:14
CAN I – KEHLANI	02:48

"Buz pateni,
içine kalbimi ve ruhumu aktarabileceğim bir çanak gibiydi."
–Peggy Flemming

BİRİNCİ BÖLÜM

Anastasia

"Yeniden, Anastasia!"

Yeniden ve *Anastasia* kelimelerini bir kez daha aynı cümlede duyarsam gerçekten sabrım taşacaktı. Zaten sabah, cehennemin en derinlerinden gelmiş gibi hissettiğim akşamdan kalma bir hâlde uyandığımdan cinlerim tepemdeydi, bu yüzden ihtiyacım olan son şey Koç Aubrey Brady'nin bana daha çok acı çektirmesiydi.

Sınırlarımı zorlamayı kendine görev edindiği her antrenmanda yaptığım gibi yine sinirimi bastırmaya çalıştım. Onu bu kadar başarılı bir koç yapan şeyin bu işe olan bağlılığı olduğunu düşünerek buz patenlerimi ona fırlatmanın sadece hayallerimde kalması gereken bir şey olduğuna karar verdim.

Yanından rüzgâr gibi geçtiğim sırada, "Baştan savma yapıyorsun, Stas!" diye bağırdı. "Baştan savma yapılan işler sana madalya kazandırmaz!"

Patenlerimi ona fırlatmakla ilgili ne demiştim ben?

Aaron pis pis sırıtarak, "Hadi ama, Anastasia. Bir kez olsun çabala," diye bağırdı. Ben ona buz gibi bir bakış atınca da dilini çıkardı.

Aaron Carlisle, Kaliforniya Üniversitesi, Maple Hills'in erkeklerde en iyi artistik patinajcısıydı. Bana UCMH'de[1] pozisyon teklif edilirken partnerim aynı teklifi almayınca

1 University of California, Maple Hills. *–ç.n.*

Aaron'la partner olmuştuk. Üç yıldır birlikte kayıyorduk ve üç yıldır resmen kıçımız tekmeleniyordu.

Aubrey'nin Sovyet casusu olduğuna dair bir teorim vardı. Kanıtım yoktu, teorim de öyle üzerine uzun uzadıya düşündüğüm bir şey değildi. Aslında hiç düşünmemiştim. Ama omurgamı dikleştirmem ya da çenemi kaldırmam için bağırdığı bazı zamanlarda hafif de olsa Rus aksanı duyduğuma yemin edebilirdim. Bu da Philipsburg, Montana'dan gelen bir kadın için tuhaf bir durumdu tabii.

Yoldaş Brady, kariyerinin zirvesinde olduğu dönemde gerçek bir artistik patinaj yıldızıydı. Şimdi bile hareketleri öylesine narin ve kontrollüydü ki böylesine güçlü bir şekilde bağırabileceğine insanın inanası gelmiyordu.

Hafiften aklaşmaya başlayan saçlarını her zaman sıkı bir topuz yaparak çıkık elmacık kemiklerini daha çok ortaya çıkarırdı ve üzerine de Aaron'ın tüm sırlarını sakladığı şeklinde şakalar yaptığı meşhur siyah suni kürk paltosunu giyerdi.

Dedikodulara göre partneri Wyatt'la Olimpiyatlar'a gitmesi gerekiyordu. Ancak kaldırma hareketlerini öyle sıklıkla tekrar etmişlerdi ki en sonunda Aubrey altın madalya yerine kucağına bir bebek almıştı.

Bu yüzden yirmi beş yıl önce koçluk yapmaya başladığından beri aksiliği üstündeydi.

Arka planda *Clair de Lune* sona ererken Aaron'la dansımızı burun buruna, nefes almaya çalışırken göğüslerimiz birbirine çarpar bir hâlde tamamladık. Sonunda tek bir alkış sesi duyduğumuzda ayrılıp şüphesiz bir sonraki baş ağrımın kaynağı olacak şeye doğru kayarak ilerledik.

Yeşil gözlerini kısıp bakışlarını bana diktiğinde daha durmamıştım bile. "Lutz atlayışlarını[2] ne zaman yapacaksın? Yapmayacaksan uzun programından çıkarmamız gerek."

Brady'nin yanı sıra başımda bir de dörtlü Lutz atlayışı yapmak ve kıçımın üstüne oturmamaya çalışmak gibi bir bela vardı. Tanrı biliyor ya, uzun zamandır bunu yapmaya çalışıyor ama hiçbir zaman tam olarak kıvıramıyordum. Aaron mükemmel bir şekilde yapıyordu ve zaten en başta bunu koreografimize koymak istememin sebebi de buydu.

Gurur aptalca bir şeydi. Bir hata yaptığında yüzünü taş gibi buza çarpma riski taşıdığından artistik patinajda gurur daha da aptalca bir şey hâline geliyordu. Ne zaman hareketi çıkarmamız önerilse Aaron'un yüzünde beliren can sıkıcı, sahte hayal kırıklığını görmektense yüzüstü düşmeyi yeğlerdim doğrusu.

"Yakında, Koç," dedim, mümkün olduğunca inandırıcı sahte bir heyecanla. "Belli bir ilerleme kaydettim; henüz mükemmelleştiremedim ama üzerinde çalışmaya devam ediyorum."

Bu minik, zararsız bir yalandı. Belli bir ilerleme kaydetmiştim. Ama söylemeyi tercih etmediğim şey o ilerlemeyi bana yardımcı olacak ekipmanlarla sağladığımdı.

"Epey ilerleme kaydetti," diye yalan söyledi Aaron da, bir kolunu omzuma atarak. "Az bir zaman kaldı, AB."

Aaron'ın bu konuda yanımda olması ve KGB Aubrey'ye karşı birleşik bir cephe oluşturmamız çok hoştu. Ama birebirde bana asıl söylediği şey o atlayışları ancak doping alırsam ve ergenlikten önceki vücudumu geri kazanmak için bir zaman makinesi icat edebilirsem başarabileceğimdi.

---

2 1913 yılında atlayışı ilk kez yapan Avusturyalı patenci Alois Lutz'dan esinlenerek ismi verilen, ayağı buza vurup güç alarak yapılan artistik patinaj atlayışıdır. *–e.n.*

Aubrey tam olarak duyamadığımız bir şeyler mırıldandıktan sonra ikimizi de kaba bir el hareketiyle uzaklaştırdı.

"Sizinle yarın yeniden görüşeceğiz ve ikiniz birden akşamdan kalma olmazsanız çok sevinirim. Ayrıca antrenmanlardan önce saçma sapan *fast food* yemenin sizi Olimpik takıma sokmayacağından da eminim. Anlaşıldı mı?"

Lanet olsun. "Evet, Koç," dedik ikimiz de uyum içinde.

Kadınlar soyunma odasından nihayet çıkabildiğimde Aaron lobide durmuş telefonuyla oynayarak beni bekliyordu.

"Anlayacağını söylemiştim sana," diye inledim ve yanına varır varmaz çantamı midesine doğru savurdum. "Ben bir şey yemedim bile!"

Darbenin etkisiyle homurdandı ve çantayı ellerimin arasından çekip kendi omzuna astı. "Kadında tazı burnu var sanki."

Hayattaki birçok şey gibi buz pateni de erkekler için çok daha kolaydı çünkü erkek olunca günde iki posta havada döndürülüp buz pistinin diğer köşesine fırlatılmıyordunuz.

Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu gibi ben de ilk yılımda farkına varmadan kilo almıştım. Gerçi iki üç kiloydu ama yine de Aaron kaldıramayacağı kadar ağırlaştığımı söyleyince hızlıca kilo vermem gerekmişti.

Beslenme düzenime saplantı derecesinde sadık kalıyor, arada bir de motivasyon sağlayacak küçük kaçamaklar yapıyordum. En yakın arkadaşımın bir önceki gece yapılan yirmi birinci doğum günü partisi, kendime biraz izin vermek için mükemmel fırsattı; bu Brady'ye akşamdan kalma hâlimle meydan okumam anlamına gelse bile.

Aaron'ın, zampara ama aynı zamanda çok zengin babasının aldığı son suçluluk hediyesi Mercedes G-Wagon'ına atladık ve eve gitmek için yola koyulduk. Birinci sınıfın sonunda Aaron'la yanımıza en yakın arkadaşım Lola'yı da alarak birlikte yaşamanın iyi bir fikir olacağına karar vermiştik. Benzer ders

programlarımız oluyordu ve hayatlarımız tamamen buz pateni etrafında döndüğünden böylesi daha mantıklıydı.

Aaron, Maple Caddesi'ne döndü ve çantamın içinde en değerli varlığımı ararken bana bir bakış attı.

"Ajandanda bu akşamki planının için ne yazıyor?"

Gözlerimi devirirken alaycı ses tonunu duymazdan geldim. "Sevişecekmişim."

"Iyh," deyip yüzünü ekşitirken burnunun ucu da kırışmıştı. "Zaten ne zaman uyuyup ne zaman yemek yiyeceğini planlaman yeterince berbat, bir de seks yapmayı planlaman gerekiyor mu gerçekten?"

Ne zaman uyuyup ne zaman yemek yiyeceğimi planlamam hakkında yalan söylemiyordu. Güvenilir ajandamın da yardımıyla hayatımın her bir dakikasını titizlikle planlıyordum ve bu durum arkadaşlarıma hem komik hem de saçma geliyordu. Tam olarak kontrol manyağı olduğum söylenemezdi belki ama kontrolü elinde tutmak isteyen bir kadın olduğum kesindi. Arada *kesinlikle* fark vardı.

Omuzlarımı silkerken en azından onun aksine birileriyle sevişebildiğimi söyleme dürtüsünü bastırdım. "Ryan da benim gibi meşgul biri, basketbol sezonu başlamadan önce onu mümkün olduğunca çok görmek istiyorum."

Ryan Rothwell, bir doksan sekiz boyunda tam bir atletik mucizeydi. UCMH'nin oyun kurucusu ve takım kaptanı olan Ryan da spordaki başarısı konusunda en az benim kadar ciddiydi ki bu da bizi bağlanma söz konusu olmadan takılabilecek mükemmel bir çift hâline getiriyordu. Bunun yanında Ry dünyanın en tatlı adamlarından biriydi, bu yüzden ortak fayda sağladığımız anlaşmamız sayesinde yakın arkadaş da olmuştuk.

"Hâlâ onunla düşüp kalktığına inanamıyorum. Adam senin iki katın neredeyse, nasıl oluyor da altında ezilmi-

yorsun? Ah, bekle bir dakika. Bu sorunun cevabını bilmek istemiyorum."

"İki katım olduğunu biliyorum," dedim kıkırdayarak, beni iteklerken yanaklarını sıkıştırmaya çalışıyordum. "Ama amaç da o zaten."

Çoğu insan bizim Aaron'la buz pateni partnerlerinden daha fazlası olduğumuzu farz ediyordu ama biz daha çok iki kardeş gibiydik. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama birbirimize karşı romantik anlamda hiç ilgi duymamıştık.

Aaron benden çok daha uzundu, bir dansçının heykel gibi yontulmuş, ince ve kaslı vücuduna sahipti. Siyah saçlarını kısa kullanmayı seviyordu ve rimel kullandığına yemin edebiliceğim, soluk teniyle mükemmel bir tezat yaratan ve mavi gözlerini çevreleyen kapkara, kıskanılası kirpikleri vardı.

"Seks hayatınla ilgili çok fazla şey biliyorum, Anastasia."

Aaron, Ryan'dan hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Bazen onunla iyi anlaşıyor ve Ryan da benim gördüğüm Aaron'ı, yani birlikte takılması çok eğlenceli olan o adamı görüyordu. Ama geri kalan zamanlarda ona, görenlerin Ryan'ın Aaron'ın hayatını mahvetmek için bir şeyler yaptığını düşünmesine neden olacak kadar ters davranıyordu. Böyle anlarda Aaron'ın bu kadar haşin ve kaba olabilmesi utanç verici bir hâle geliyordu. Asla önceden kestirilemiyordu ama böyle şeyler yaşandığında Ryan görmezden gelip bana da kafaya takmamamı söylüyordu.

"Daha sonra beni Ryan'ın evine bırakırsan ben de yolculuğumuzun geri kalanında bundan hiç bahsetmeyeceğime söz veririm."

Bu fikri birkaç saniye düşündükten sonra, "Tamam, anlaştık," dedi.

❄

Lola agresif hareketlerle çatalını daldırdığı salatasından başını kaldırıp bakarken ofladı. "Sadece şunu sormak istiyorum, Olivia Abbott üç yıl üst üste başrolü almak için kimin aletini yalıyor olabilir acaba?"

Bu laflar üzerine elimde olmadan yüzümü ekşittim ama içten gelerek söylemediğini biliyordum. Önceki gece doğum günü için tükettiğimiz saçmalık derecesindeki alkolden sonra bu sabah kendisini zaten hassas hissediyordu. Bu yüzden bugün, istediği rolü alamadığını öğrenmek için çok da uygun bir gün değildi aslında.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca tüm gösterileri izlemiştim ve Lo da benim kadar iyi biliyordu ki Olivia gerçekten çok yetenekli bir oyuncuydu.

"Sadece çok yetenekli olup bunu birilerinin aletini yalamadan yapıyor olamaz mı?"

"Anastasia, beş dakikalığına da olsa huysuzluk yapıp benden daha iyi olduğunu bilmiyormuş gibi yapamaz mıyım?"

Aaron kendini yanımdaki sandalyeye attı ve tabağımdan bir havuç dilimi almak için uzandı. "Ne için huysuzluk yapıyoruz?"

Lola'yla aynı anda, "Olivia Abbott," dedik ama ses tonundaki nefret, on metre ileriden bile duyulabilecek seviyedeydi.

Aaron kayıtsız bir tavırla, "Olivia çok ateşli, kampüsteki en seksi kız olabilir," dedi. Lola'nın çenesinin şaşkınlıkla sonuna kadar açıldığının farkında olmadığı çok belliydi. "Sevgilisi var mı?"

"Nereden bileyim ben? Kimseyle konuşmuyor ki. Varlığıyla bizi onurlandırıyor, istediğim rolü kapıyor ve sonra da tuhaf hayatına geri dönüyor."

Lola, performans sanatları okuyordu ve bu bölüm söz konusu olunca fazla abartılı bir karaktere sahip olmak yazılı olmayan bir kural gibiydi; aynı bölümünden tanıştığım

herkesin onun gibi olduğunu görmüştüm. Bu çoğu zaman ilgi için verilen bitmek bilmez bir savaş gibiydi, buna şahit olanlar için bile aynı şey geçerliydi ama Olivia daha kendi hâlinde bir hayat yaşıyordu ve bu, nedense insanları rahatsız ediyor gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm, Lols. Ama bir dahaki sefere artık," diyebildim. İkimiz de söylediğimin bir anlamı olmadığını biliyorduk ama yine de bana bir öpücük gönderdi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de Lutz atlayışlarımı hâlâ beceremiyorum. Aubrey çok yakında bunun farkına varıp beni Sibirya'ya postalayacak."

"Ah, hayır. Tam bir yüz karasısın, bir daha buz pistine nasıl ayak basacaksın acaba?" dedi sırıtarak, gözlerimi kısmış ona pis pis bakarken gözleri parlıyordu. "Başaracaksın bebeğim. Çok sıkı çalışıyorsun." Gözleri, telefonunda bir şeyler yazan ve konuştuklarımızla zerre ilgilenmeyen Aaron'a kaydı. "Hey, Buzlar Kraliçesi! Bana destek çıkacak mısın?"

"Ha? Pardon. Evet, sen de seksisin, Lo."

Onu dinlemediği için bas bas bağırırken Lola'nın kulaklarından buhar çıkmadığını görünce şaşırdım doğrusu.

Ben de bu sırada usulca odama çekilmeye çalışıyor, ev arkadaşlarımın kavgasının ortasında ilgiyi üstüme çekip yaylım ateşine tutulmak istemiyordum. Aaron ve Lola'yla yaşamak, her zaman tek çocuk olmak isteyen iki kardeşle yaşamaktan farksızdı.

Benim gibi Aaron da tek çocuktu. Evliliklerini çaresizce yürütmeye çalışan orta yaşlı, orta batılı ebeveynlerin mucize çocuğuydu. Anne babası için gurur ve neşe kaynağı olarak geçirdiği on sekiz yılın ardından başka insanlarla yaşamak hem onun için hem de onunla birlikte yaşamak ve ruh hâllerine ayak uydurmak zorunda olan bizler için büyük bir değişiklikti.

Artık Şikago'da, yanlarında olmadığı için anne babasının arası pek iyi değildi ve ne zaman Aaron absürtlük derecesinde pahalı ve gereksiz bir hediye alsa işlerin daha da kötüleştiğini anlıyorduk.

G-Wagon da onlardan biriydi.

İkimizin aksine Lola kocaman bir aileden geliyordu. Ailenin en küçüğü ve tek kız çocuğu olmak onu evin yıldızı yapıyordu ve o da Aaron'a ağzının payını vermekte hiç sorun yaşamıyordu.

Telefonum titreyip ekranda Ryan'ın adı çıktığında hâlâ odamda saklanıyordum.

RYAN

Çocuklar bu akşam parti vermek istiyor. Senin evde buluşalım mı?

Maç öncesi moral depolamak için dışarı çıkacaklardı aslında ama şimdi evde kalmaya karar verdiler.

Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum.

STASSIE

Olur, ama bizimkiler evde. Sessiz olmak zorundayız.

RYAN

Peki

Onu ayna karşısında kendine söylemen lazım.

Şu an müsait misin?

Yatak odamdan salona geçerken, "Herkes yeniden arkadaş oldu mu?" diye bağırdım temkinli bir şekilde. İkisi de televizyondaki *Criminal Minds*'ın tekrarına odaklanmıştı ama belli belirsiz bir "Evet" cevabıyla ortamın güvenli olduğunu anlamıştım.

Koltukta uzanıp aralarındaki kâseden bir avuç dolusu patlamış mısır aldım ve bunu, odama döndüğümde yediğim yemekler listesine not almak için kafamın bir köşesine yazdım. "Basketbol takımı parti veriyormuş. Ben de diyordum ki..."

Aaron ondan hiç beklenmeyecek bir hevesle, "Seninle gideriz mi diyordun?" diye araya girdi.

"Hayır?"

Lola bana bakmak için dönerken kızıl bukleleri savruldu ve yüzündeki ifadeden bunu duyduğuna ne kadar memnun olduğu anlaşılıyordu. "Ryan'ın bize gelmesinin sakıncası olup olmadığını mı soracaktın?"

"Evet. İyi de sen nereden..."

"Sökül bakalım, Carlisle." Gülerek elini uzattı. Aaron da onun avucuna birkaç yirmilik bıraktıktan sonra sessizce homurdandı. "Partiyi duyduk ve senin, kapının diğer tarafında yiyişen birinci sınıflar varken o evde olmak istemeyeceğini biliyordum."

Evimiz, Aaron'ın babasının daha işe yarar *beni affet* hediyelerinden biriydi. Ya sekreteriyle olan ilişkisinden sonra ya

da iç mimarını becermeye karar vermesinden önce alınmıştı. Maple Tower, kampüsün ucundaki mükemmel bir yerleşim bölgesiydi, evimizin harika bir manzarası ve doğal ışık alan kocaman camları vardı.

Binada oturan başkaları da vardı, bu yüzden huzurlu bir yaşam alanı sunuyordu ama bir yandan da partilerden çıkan herkesin kendini atabileceği kadar yakın bir yerdeydi.

Aaron'la partilere gitmememiz gerekiyordu aslında ama bilmediği şey Aubrey'yi rahatsız etmezdi, değil mi?

❄

Ryan nihayet yukarı çıktığını belirten bir mesaj atana kadar Lola'nın on farklı elbise giymesini izlemiştim ama artık onu, birbirinin neredeyse aynısı on siyah elbisesiyle yalnız bırakmak için bir bahanem vardı. Kapı çalındığında ve diğer tarafta Ryan'ın olduğunu bildiğimde midemde uçuşan kelebekler başlarda tuhaf gelse de artık bu sevimli bulduğum bir şeydi.

Onu içeri almak için kapıyı açtığımda neredeyse tüm kapı çerçevesini dolduruyordu. Dağınık sarı saçları hâlâ nemliydi ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulduğum portakal ve tam olarak ne olduğunu kestiremediğim başka bir şeyin karışımı gibi kokuyordu. Başını bana doğru uzattı ve dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi. "Selam, güzellik."

Yeterince yemediğim ya da geldiğinde evde doğru düzgün atıştıracak bir şey olmadığı için her zamanki gibi getirdiği atıştırmalık poşetini bana uzattı. Ryan, tanıdığım herkesten daha çok yemek yiyen biriydi ve iyi beslenmek dediği şey bolca şekere bulanmıştı.

Nedense Aaron da Lo da daha önce hiç insan evladı görmemiş gibi salondan bizi izliyordu. Ryan onları görünce bir kahkaha patlattı; neyse ki onların bu tuhaf davranışlarına

çoktan alışmıştı ve ben onu yatak odama doğru yönlendirirken sakince, "Selamlar," dedi.

Tam kapımın önüne geldiğimizde Lola, "Hey, Rothwell?" diye seslendi.

Ryan elimi bırakıp ona doğru döndü. "Evet?"

Lola koltuğun kenarından uzanmıştı ve yüzündeki muzip ifadeden her ne söyleyecekse duymak istemeyeceğimi biliyordum.

"Benim yatak odam Stassie'ninkinin hemen yanında olduğundan ve bütün gece senin inlemelerini ve taşaklarının ona vuruşunu dinleyeceğimden," dedi ve ben, Ryan'ın arkasından fal taşı gibi açılmış gözlerle Lola'ya bakarken, "senin odanın şifresini alabilir miyim? Böylece senin evdeki partide ortak banyoyla uğraşmak zorunda kalmam," diye devam etti.

Kampüs konutlarının yatak odalarında güvenlik nedeniyle elektronik şifre sistemi vardı. Ryan'ın odasının da özel banyosu vardı; partideki insanlar sarhoş oldukça ortak tuvaletin önündeki sıranın rezalet olduğu düşünülürse Lola'nın isteği akıllıcaydı.

Üzerinde çalışılması gerekense bu isteğini nasıl dile getirdiğiydi.

"Tabii, sana mesaj atarım. Etrafı karıştırmak yok, Mitchell. Karıştırırsan anlarım."

Lola barış işareti yaptı. "İzci sözü. Seksin keyfini çıkarın."

"Tanrım, Lols." Ryan'ı ondan uzaklaştırmak için odama doğru çekerken duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandım. "Çok özür dilerim."

"Onu seviyorum. Bence komik biri." Hafifçe güldü ve ardından beni öpebilmek için yüzümü elleri arasına alıp başımı çevirdi.

Dokunuşu başta yumuşaktı ama sonrasında dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken daha aceleci bir hâl aldı.

Ellerini, kalçama ulaşana kadar vücudumun üzerinde kaydırdı ve tek bir hareketle beni aniden kaldırdı. Bacaklarım otomatik olarak belinin etrafına dolandı, defalarca yaptıktan sonra vücudum onunla uyum içinde bu harekete alışmıştı.

Odamın dışında gürültüler vardı ki bu da ev arkadaşlarımın evden çıkmakta olduklarını gösteriyordu ama Ryan'ın boynuma kondurduğu her bir ateşli öpücük dikkatimin daha da dağılmasına neden oluyordu. Gidip gitmediklerini kontrol etmem gerekirdi ancak o sırada Ryan beni yatağa yatırıp üzerime çıkınca bu düşünce zihnimin uzak köşesine savruluverdi.

"Günün nasıldı?" diye mırıldandı kulağımın yanında.

Bunu hep yapıyordu. Bana mükemmel öpücükler veriyor, vücudunu bacaklarımın arasında en doğru yere yerleştiriyor, bana daha fazlasını isterken kıvranmam için yeterli baskı uyguluyor, kafamı karmakarışık edip sonra da günümün nasıl geçtiği gibi alelade bir soru soruyordu.

Cevabımı toparlamaya çalıştığım sırada parmakları tişörtümün altına girdi ve burnunu çene kemiğimin üzerinde gezdirmeye başladı. Tenimin her bir noktası karıncalanıyor gibi hissediyordum ve o daha hiçbir şey yapmamıştı bile. "Şey, günüm, ahh, iyi, ıımmm, paten kaydım..."

Bir kahkaha patlatırken bütün vücudu sarsıldı. "Paten kaydın demek? Kulağa çok ilginç geliyor. Biraz daha anlatsana, Allen?"

Ondan nefret ediyordum. Gerçekten ama gerçekten nefret ediyordum.

Kıyafetlerimizi çıkarıp ikimizin de iç çamaşırlarıyla kalmasını sağlarken ağzımda, buzla ve Ruslarla ilgili bir şeyler geveledim. Ryan'ın vücudu, bir Yunan tanrısının hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden olabilirdi; Miami'deki evlerinde geçirdiği yazdan sonra bronzlaşan teni ve sayamayacağım kadar karın kası olan bir vücudu vardı.

Yunan tanrısını unutun, esas şimdi ben ağlayacaktım.

Kalçalarımdan külotumu kavradı ve başımla onaylamamı bekledikten sonra çıkarıp bacaklarımı iki yana açtı.

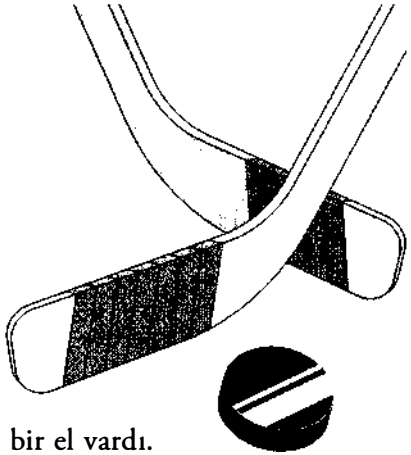
"Stas."

"Evet?"

Alnı kırışmıştı. "Lola gerçekten taşaklarımın sesini duyabilir mi?"

İKİNCİ BÖLÜM

Nathan

Aletimin yanında benim olmayan bir el vardı.

Çoktan derin bir uykuya dalmıştı; kolunu belime sarmış, elini iç çamaşırımın içine sokmuş bir hâlde gürültüyle horluyordu. Nazikçe elini çıkardım ve incelemeye başladım; uzun takma tırnakları, Cartier yüzüğü ve incecik bileğinde Rolex saati fark ettim.

Bu da kimdi böyle?

Kim bilir ne bokların yaşandığı gecenin sabahında bile hâlâ pahalı parfüm kokuyordu ve arkamda yattığı yerden omuzlarıma dökülen sarı saç tutamları vardı.

Dün geceki partiye gitmemem gerekirdi ama Benji Harding ve basketbol takımındaki diğerleri kandırma sanatında usta adamlardı. Parti vermeyi seviyor olsam da başka birinin partisine gitmenin ve sarhoş insanların karmaşasından uzak sessiz bir eve dönmenin verdiği haz bambaşkaydı.

Tabii yatağında bir kadın bulduğun ve kim olduğuna dair hiçbir boktan fikrinin olmadığı bu tür bir karmaşa söz konusu değilse.

Beynimin sağduyulu yanı dönüp ona bakmamı söylüyordu ama diğer yanım, dün gece kendimizi içine sokmuş olabileceğimiz aptalca durumları ve sarhoş Nate'in aşağılık herifin teki olduğunu belli eden her şeyi hatırlıyordu. Beynimin *bu* yanı, yanımda yatan kadının birinin kız kardeşi ya da daha beteri annesi olmasından dolayı büyük endişe duyuyordu.

"Kıpırdanmayı keser misin?" diye mırıldandı gizemli misafir. "Bu sporcuların sabahın köründe kalkma derdi nedir ya?"

O ses. Keşke tanımaz olaydım dediğim birine ait o ses.

Siktir.

En kötü kâbusumla yüz yüze olup olmadığımı anlamak için yavaşça döndüm: Dün gece Kitty Vincent'la sevişmiş olmak.

Ve tam da öyle olmuştu.

Uyumaya çalışırken huzurlu görünüyordu; büzdüğü kızarmış dudaklarıyla yüz ifadesi yumuşak ve narindi. Onun bu sakin hâlini gören normalde nasıl da azgın bir boğa olduğunu…

"Neden gözlerini dikmiş bana bakıyorsun, Nate?" Gözleri açılıverdi ve tam da lanet olası bir ejderhanın doğasına uygun şekilde tek bir bakışıyla beni paramparça etti.

Kitty, UCMH'de uzmanlaştığım kadınların bir başka türü olan, babasının kredi kartıyla fink atan zengin kadın tipinin en kötüsüydü. Bu uzmanlığı, neredeyse bu tipte kadınların hepsiyle yatarak kazanmıştım.

Ama bu kadın hariç.

Ve asla bu kadınla yapmamam gerekirdi.

Görünüşünde hiçbir sorun yoktu, hatta dürüst olmak gerekirse tam bir afetti. Ama diğer yandan berbat bir insandı.

"Sen iyi misin?" diye sordum temkinli bir şekilde. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Daha önce yatağında hiç çıplak kadın görmemişsin gibi bana bakmayı kesmene ihtiyacım var," diye lafı yapıştırdı ve doğrulup yatak başlığına yaslandı. "Öyle yaptığını ikimiz de biliyoruz ve bu durum beni huzursuz ediyor."

"Çok şaşırdım, Kit. Ben, şey, bunun nasıl olduğunu hatırlamıyorum…"

Partide en son Summer Castillo-West'in numarasını almaya çalıştığımı ve trajik bir şekilde, bu eylül ayında dördüncü kez

reddedildiğimi hatırlıyordum. Bir ara da Danny Adeleke ile bira pinponu oynadığımı ve kaybettiğimi hatırlıyordum ki bunu hatırlamasam da olurdu ama Kitty'yle *bu duruma* nasıl geldiğime dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Ah, lanet olsun. Bekle bir dakika, sen Danny'yle birlikte değil misin?"

Mavi gözlerini devirdi, yatağımın yanında duran çantasına uzanıp da telefonunun şarjının gittiğini görünce bir küfür savurdu. Saçlarını yüzünden çekerek nihayet bana baktığında, daha önce varlığımdan bu kadar rahatsız olmuş bir kadın daha görmediğimi fark ettim. "Ayrıldık."

"Ah, tamam. Çok kötü olmuş, üzüldüm. Neler oldu?"

Nazik, kimilerinin deyimiyle hoşsohbet bir ev sahibi gibi davranmaya çalışıyordum ama o mükemmel görünen kaşlarından birini çatarak, "Senin ne halt yemeye umurunda olsun ki?" dedi.

Ona verecek bir cevap aranırken avucumu çenemde gezdirmeye başladım. Haklıydı. Umurumda değildi, aldatma huyu olanlardan nefret ederdim ve paniklemiştim ama ayrıldıklarına göre endişelenmem gereken hiçbir şey yoktu. "Sadece nazik davranmaya çalışıyordum."

Bana gördüğüm en sahte gülücüğü attıktan sonra yataktan kalktı ve çırılçıplak hâlde banyoya doğru ilerlemeye başladı. Fena hâlde iyi görünen vücuduna odaklanmak zordu çünkü omzunun üzerinden bana umursamaz bir bakış atıp gözlerini kıstı. "Nazik olmak istiyorsan bana bir Uber çağır."

Tanrı'ya şükür. "Tabii."

"Usta şoför olsun, Nate. Buradan çıkarken görülecek olmam yeterince kötü zaten. Bir de cimrilik yapıp acı çekmeme neden olma."

Kapı çarparak kapandıktan ve duşun açıldığını duyduktan sonra nihayet dönüp yastığıma bildiğim bütün küfürleri saydırdım.

❄

Kapıda durmuş Kitty'nin, çektiği onca acıdan sonra hak ettiği üzere usta bir şoförün sürdüğü arabaya binişini izliyordum.

Bir elimi saçlarımın arasına daldırırken bu yılın diğerlerinden farklı olacağına yemin etmeme rağmen buralara tekrar nasıl geldiğimi merak ettim.

Colorado'dan Kaliforniya'ya dönüş yolunda, en yakın arkadaşım Robbie'ye son sınıfın farklı olacağını söylediğimi çok net hatırlıyordum. Yakıtımızın kahve olduğu o iki günlük yolculukta bunu en az yirmi kez söylemiş olmalıydım.

Anca üç hafta dayanmıştım.

Arkamda bir homurdanma duyunca kendime acıma duygusundan sıyrılıverdim. Robbie ve diğer ev arkadaşlarım JJ ile Henry, salondaki koltukta oturmuş, *The View*'un[3] sunucuları gibi kahvelerini yudumluyorlardı.

"Vay vay vay," dedi Robbie bilmiş bilmiş. "Neler oldu yine, seni küçük erkek orospusu?"

Robbie, beş yaşımdan beri beni rahatsız etmeyi görev edinmiş bir adamdı. Robbie'nin, on altı yıldan sonra bile hâlâ Bay H diye seslendiğim babası, büyüdüğümüz kasaba olan Eagle Country'deki yerel buz hokeyi takımımızın koçuydu. Biz de orada tanışıp arkadaş olmuştuk ve o zamandan bu yana başımın belasıydı.

Onu duymazdan gelip meraklı bakışları eşliğinde mutfağa gittim ve kendime bir fincan kahve doldurduktan sonra

3 Amerika'nın uzun soluklu talk show programlarından biri. *–ç.n.*

okkalı bir yanıtın vereceği tatmin yerine orta parmağımı göstermeyi tercih ettim.

Kahvemi neredeyse bir dikişte içerken gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Takım arkadaşlarınızla aynı evde yaşamanın en kötü yanı buydu, hiçbir şey sır olarak kalamıyordu.

JJ, Robbie ve ben birinci sınıfta aynı yurt odasını paylaştığımızdan beri beraber yaşayan son sınıf öğrencileriydik, takımın ikinci sınıfa giden öğrencilerinden biri olan Henry'yse dönemin başında yanımıza taşınmıştı.

Adam hokeyde inanılmaz işler yapıyordu ama bir spor takımında olmanın getirdiği sosyal baskılarla ilgili sorunları vardı. Yurtta yaşamaktan nefret ediyor ve takımın dışında da arkadaş edinmekte zorlanıyordu, bu yüzden ona evimizde bir oda teklif etmiştik.

Garajımız, Robbie için tekerlekli sandalyeyle de ulaşılabilen bir yatak odasına dönüştürüldüğünden her zaman boş bir odamız oluyordu ve Henry de teklifimizi duyunca çok mutlu olmuştu.

Burada kaldığı üç kısa haftanın ardından bile kendine güveninin arttığını görmek mümkündü. Bu da artık JJ ve Robbie'ye, beni taciz ederken destek olmaktan neden kaçınmadığını açıklıyordu.

Henry kahve fincanının üzerinden, "Neden Kitty Vincent'la seviştin?" diye sordu. "Berbat biri."

Tabii bir de aklına geleni *dan* diye söylerdi.

"Sevişmemişim gibi yapacağım, dostum. Kendisi bu durumdan pek memnun değildi, ben de tek bir saniyesini bile hatırlamıyorum, o yüzden sayılmaz." Omuzlarımı silkip salona geçtim ve kendimi tekli koltuklardan birine attım. "Siz üçünüz bunu yapmama nasıl izin verirsiniz?"

Hatalarımın sorumluluğunu başkalarına atmayacak kadar olgun muydum? Tabii ki. Peki bu beni denemekten alıkoyabilir miydi? Hayır.

"Onunla birlikte gitmeni engellemeye çalıştım, dostum," dedi JJ ama ayan beyan yalan olduğu belliydi, bir yandan da savunmacı bir tavırla elini kaldırmıştı. "Güzel koktuğunu ve kıçının da mıncıklanası olduğunu söyledin. Ben kimim ki seninle gerçek aşkın arasına gireyim?"

Öyle gürültülü bir şekilde inledim ki kendi sesimden başıma ağrı saplandı. Jaiden beni engellemeye çalıştığını söylüyorsa büyük ihtimalle Uber çağırmış ve Kitty'le birlikte ikimizi o arabaya bindirmişti.

JJ, Nebraska'nın Tanrı'nın bile unuttuğu bir kasabasında yaşayan bir ailenin tek çocuğuydu, bu yüzden büyürken en büyük eğlencesi durmadan diğer insanlarla uğraşmaktı.

Ailesi her haziran ayında, gururla taktıkları panseksüel[4] rozetleriyle birlikte JJ'in yanında LA Pride yürüyüşüne katılabilmek için ziyarete gelirdi. Evde bizimle birlikte vakit geçirdikleri sırada onlar hakkında çok şey öğrenmiştim ve bu yüzden JJ'in babasının da tıpatıp onun gibi olduğunu biliyor ve annesinin bu ikisini evinde nasıl barındırdığına akıl erdiremiyordum.

Bayan Johal, peygamber sabrına sahip inanılmaz bir kadındı. Geri dönmeden önce buzdolabımıza bir sürü köri yemeği ve meze doldururdu, korku filmleri konusundaki muazzam zevki de onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Jaiden'ı hâlâ öldürmemiş olmamın tek sebebi o olabilirdi.

Robbie koltukta yanıma oturdu ve kolunu, destek vereceğini umduğu bir şekilde omzuma koydu. "Okula ve hokeye

4 Cinsel kimliği ya da toplumsal kimliğini göz önünde bulundurmaksızın, farklı eğilimleri olan insanlarla cinsel ve romantik ilişki kurabilen kişileri kapsayan yönelim. *–e.n.*

odaklanman tahminimden daha uzun sürdü. Hadi arı parla kendini. Bizi okula bırakman lazım."

❄

Maple Hills'e kabul edildiğimde hangi branşı seçmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Aradan geçen onca yıldan sonra, mezun olmaya sadece bir yıl kala hâlâ spor hekimliğinin yapmak istediğim şey olup olmadığından emin değildim.

Liseyi bitirdiğimde kendimi Vancouver Vipers takımından gelen teklifle karşı karşıya bulmuştum ve eğitimimi önceliğim hâline getirmek zor bir seçim olmuştu, özellikle de çocukluğumdan beri hayalimin NHL'e[5] katılmak olduğu düşünülürse. Tek yapmak istediğim oynamaktı ama söz konusu hokey olunca bazı şeylerin hızlıca sarpa sarabileceğini biliyordum; kötü bir yaralanma ya da önlenmesi mümkün olmayan bir kaza kariyerimin sona ermesine neden olabilirdi.

Hayallerimdeki takımda, mezun olur olmaz beni bekleyen bir yerim olmasına rağmen yine de son üç yılda öğrendiğim *bazı şeylerin* beynimde kalmasını isterdim, böylece yedek planlarım bu ertelemeye değer olurdu.

Babam, üniversite için eyaletten çıkmamı hiçbir zaman hoş karşılamamıştı ve bırakın Kanada'daki bir takımı, herhangi bir hokey takımıyla bile imza atmamı istememişti. *Aile işini öğrenmemi* ve onun gibi yaşlanıp saçlarıma ak düşene kadar kayak merkezini işletmemi istiyordu. Bir gün babama dönüşebileceğim düşüncesi silkelenip hedeflerim için harekete geçmemi sağlamaya yetiyordu.

Antrenmanlardan dolayı sürekli yorgun olmasam, bir de rezil ev arkadaşlarımı beladan uzak tutmaya çalışmasam ben

5 National Hockey League, Kuzey Amerika'da buz hokeyinin en üst düzeyde oynandığı organizasyondur. *–ç.n.*

de *hücre yapılarını* daha iyi kavrayabilirdim. Greg Lewinski geçen sene mezun olup da kaptanlık meşalesini bana verdiğinde, maçlarda oynayacak insanları kulübede tutabilmek için bebek bakıcılığı yapmam gerekeceğinden hiç bahsetmemişti.

Robbie, Koç Faulkner'ın asistanı olduğundan bana da yardım ediyordu. Lisede üçüncü sınıftayken geçirdiği bir kayak kazasından sonra bacaklarını hareket ettiremez olmuştu ve artık tekerlekli sandalye kullanıyordu. Bana buzun üzerindeyken sürekli bok atma yeteneğini, buz pistinin kenarından bok atma yeteneğine dönüştürmüştü.

O kocaman not panosunu bana doğru sallayarak daha iyisini yapmamı söylemeye bayılıyordu. Takımdaki diğerleri Robbie'nin bana eziyet edip bütün hararetini üzerimde atabilmesine seviniyordu çünkü böylece onları rahat bırakıyordu.

En mükemmel örnek, bugünkü gibi günlerdi. Cumaları JJ'yle birlikte bilim binasında derslerimiz oluyordu, o yüzden kendimize birer donut ısmarlayıp antrenman için piste gitmek gibi bir geleneğimiz vardı.

Bu bizim minik sırrımızdı ama yakalanırsak suçun benim üzerime atılacağını bildiğinden bu riske rahatlıkla giriyordu. Cuma günlerinin son dersi şu dünyada en hazzetmediğim şeylerden biriydi, o yüzden ben de buna takılmıyordum.

Telefonumla oyalanarak JJ'in laboratuvardan çıkmasını beklerken neşeli ses tonunun giderek yaklaştığını duydum. "Akşamdan kalma kıçının pataklanmasına hazır mısın?"

"Gökkuşağı şekerlemeli bir donutun çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Alkolü terle atmak da iyidir hem. Bu akşam için canlanmamı sağlar."

Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Gruptaki yazışmaları görmedin mi?"

Son gördüğüm şey Robbie'nin akşam bir parti düzenlemeye karar verdiğiydi. İlk maçımıza birkaç hafta vardı ve sezondan önce bir -ya da beş- parti vermek âdet hâline gelmişti.

Telefonumu çıkarır çıkarmaz gruptaki mesajları gördüm.

PAKTAVŞANLARI[6]

BOBBY HUGHES

Ölüyor olabilirim.

KRIS HUDSON

Tanrı yardımcın olsun, dostum.

ROBBIE HAMLET

Bu akşam bizde içiyor muyuz?

BOBBY HUGHES

Michael Scott'ın da dediği gibi, yeniden acı çekmeye hazırım.

JOE CARTER

Ben de tekila rulet tahtasını getireceğim.

HENRY TURNER

Faulkner'dan e-posta geldi, piste değil de ödül salonuna gitmemizi söylüyor.

JAIDEN JOHAL

Nasıl yani?

---

6 Buz hokeyi oyuncularının peşinde koşan kadın hayranlar için kullanılan argo tabir. *–e.n.*

HENRY TURNER

Bir saat önce göndermiş.

Ödül salonu, spor binasının merkezinde bulunan bir etkinlik salonuydu. Çoğumuz başımız belada değilse oraya pek uğramazdık çünkü koç, antrenmanlar ve maçlar dışında genelde orada takılırdı. Yıl sonundaki törenler de bu salonda yapılırdı. Oraya çağrılmış olmamız, birimizin işlerin içine sıçtığı anlamına geliyordu ki o kişinin ben olmaması için dua ediyordum.

JJ arabama bindiğimiz sırada, "Neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sınıfımdaki şu beyzbolcu eleman Josh Mooney'yi tanıyor musun? Onların da antrenmanlarının iptal edildiğini söyledi. Onlar da ödül salonuna gideceklermiş ama bizden otuz dakika sonra gitmeleri söylenmiş. Çok tuhaf, dostum."

Daha dönemin üçüncü haftasındaydık, nasıl bir belaya bulaşmış olabilirdik ki?

❄

Başımız çok büyük beladaydı.

Kapılardan geçip içeri girdiğimizde koç başını kaldırıp bize bakmamıştı bile. Takımın yarısı çoktan önüne dizilmişti ve her birinin yüzünde çok iyi tanıdığım bir duygu vardı: korku. JJ, Henry'nin yanındaki sandalyeye geçti ve bana, *Neler olduğunu öğren, Kaptan,* der gibi bir bakış attı.

Neil Faulkner tersini görmek istemeyeceğiniz bir adamdı. Sarhoş bir sürücü onu yoldan çıkarıp kollarını ve sağ bacağını parçalayana, NHL kariyerini anında bitirene kadar üç kez Stanley Kupası'nı kazanmıştı. Eski maçlarının kayıtlarını

sayısız kez izlemiştim ve bir zamanlar -hayır, bence hâlâ- fena hâlde göz korkutucu bir herifti.

Bu yüzden patlayacakmış gibi göründüğü hâlde hiçbir şey söylemeden, kıpkırmızı kesilmiş bir suratla takımın karşısında oturduğunu görmek, savaş ya da kaç içgüdülerimi harekete geçiriyordu. Ama takımımın bana ihtiyacı olduğundan istemeyerek de olsa ayının inine girmek zorundaydım.

"Koç, biz düşün..."

"Hemen bir yere otur, Hawkins."

"Biz..."

"Tekrar söylemeyeceğim."

Şimdi kuyruğum bacaklarımın arasında takım arkadaşlarımın yanına dönerken hepsinin bir dakika öncesinden daha da beter göründüklerini fark ettim. Beynimi zorluyor, onu kızdıracak ne yapmış olabileceğimizi düşünüyordum çünkü dün gece verdiğimiz ev partisine kızmış olması mümkün değildi.

Henry dışında daha küçük sınıflardan hiç kimse yoktu. Alkol alamayacak kadar küçük olduklarından onları partilerimize davet etmiyorduk. Buna karşılık kardeşlik evlerinde sarhoş olmaktan geri kalmıyorlardı ama en azından, onlardan sorumlu lider gibi davranmak yerine ellerine bira bardağını veren ben olmuyordum.

En sonunda Joe ve Bobby de gelip oturduktan sonra koç nihayet harekete geçti. Hareketten ziyade bir poflamaydı aslında ama bu bile bir şey sayılırdı.

"Bu okulda geçirdiğim on sekiz yıl boyunca hiçbir zaman bu sabah olduğu kadar utanmamıştım."

Siktir.

"Ben başlamadan önce söyleyecek bir şeyi olan var mı?"

Bize, birinin öne çıkıp itiraf etmesini istiyormuş gibi bakıyordu ama gerçekten de ne itiraf etmemizi istediğine

dair zerre fikrim yoktu. Takıma katıldığımdan beri *utandım* konuşmasını çok dinlemiştim -Faulkner spesiyaliydi bu- ama onu hiçbir zaman bu kadar sinirli görmemiştim.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken başını salladı. "Bu sabah piste geldiğimde her yerin tahrip edildiğini gördüm. Pekâlâ, kimin işi bu?"

Üniversitedeki spor takımlarının bir sürü geleneği olurdu. Kimisi iyi kimisi kötüydü ama sonuç olarak yine de gelenekti. Maple Hills'te de durum aynıydı ve her sporun yıldan yıla aktarılan tuhaf âdetleri ve batıl inançları vardı.

Bizimki de eşek şakalarıydı. Pervasızca yapılan çocuksu şakalardı; birbirimize karşı, diğer takımlara karşı ve diğer spor dallarındaki sporculara karşı. Yıllar içerisinde Faulkner'ın bu sözlü hırpalamalarına o kadar çok maruz kalmıştım ki kendi kaptanlık dönemimde bu tarz şakaların yapılmaması gerektiğini öğrenmiştim. Egoları kendilerinden büyük sporcular birbirlerini ve hatta kendilerini devre dışı bırakana kadar savaşınca en nihayetinde okulun duruma el atması gerekiyordu.

O yüzden pistin tahrip edilmiş olması birilerinin beni dinlemediği anlamına geliyordu.

Daha iyi görebilmek için hafifçe takım arkadaşlarıma doğru dönmemle geçen yıldan beri bizimle oynayan ve şu anda hayalet görmüş gibi bakan ikinci sınıf öğrencisi Russ'ı görmem bir oldu.

Faulkner'ın sesi, şimdi salonda yankılanacak kadar yüksek seviyeye çıkmıştı. "Direktör kudurdu! Dekan kudurdu! Ben kudurmuş durumdayım! Bu eşek şakası saçmalıklarına bir son verdik sanıyordum? Sizin adam gibi davranmanız lazım! Çocuk gibi değil."

Bir şeyler söylemek istiyordum ama ağzım cehennem ateşinde yanıyormuşçasına kupkuru kesilmişti. Hiç yardımcı olmasa da boğazımı temizlemeye çalıştım ama o sırada dik-

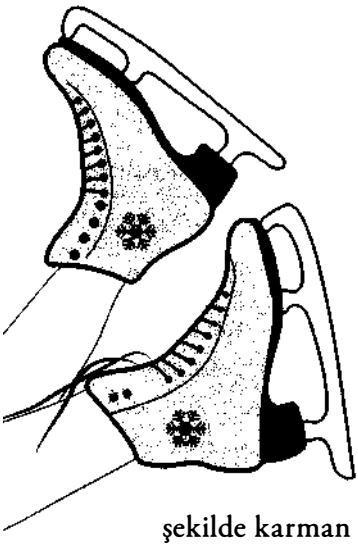
katini üzerime çektim. Suyumdan bir yudum aldıktan sonra nihayet konuşmayı başarabildim. "Son verdik, Koç. Biz bir şey yapmadık."

"O zaman birileri rastgele jeneratörü ve soğutma sistemini patlatmaya mı karar verdi? Buz pistim yüzme havuzuna dönüşmek üzere ve benden, siz soytarıların bununla hiçbir alakası olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Bu gerçekten ama gerçekten çok boktan bir durumdu.

"Direktör, beş dakika sonra spor yapan her öğrenciyle görüşme yapmaya başlayacak. Hazır olun beyler. Umarım aranızda hokey kariyeri yapmayı planlayan yoktur."

Ne kadar boktan olduğunu söylemiş miydim?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anastasia

Ajandam geri döndürülemez bir şekilde karman çorman olmuştu ve bu durum beni fena hâlde sinirlendiriyordu.

Bu, insanların o pek bayıldığı cuma hissinin tam tersi falan olmalıydı. Bugün, problemlerden uzak bir gün olacaktı; çok hoş bir adamın altında uyanmıştım ve günüm de mükemmel bir şekilde planlanmıştı. Spor salonu, üniversite, Aaron'la antrenman, akşam yemeği ve akşamın sonunda da artık hangi parti daha eğlenceli görünürse orada tabanlarım yanana kadar dans etmek bugünkü planlarımdı.

Hatta programımda yarattığım ufak boşlukla Ryan'ı yeniden görme ve hâlâ birbirimize vakit ayırabilirken karşılıklı arzularımızı tatmin etmeye odaklanma gibi bir opsiyonum bile vardı.

Ama aldığım pasif agresif e-postaya bakılırsa Maple Hills Sportif Direktörü David Skinner, ajandamı ya da antrenman programımı zerre siklemiyordu ve seks hayatımı sabote etmeyi de en az onlar kadar siklemediği ortadaydı.

Yoksa neden tüm antrenman programını iptal edip bütün sporcuları kampüsün en berbat köşesine getirsindi ki?

Bu bina, tüm koçların pusuya yattığı ve bizi daha sefil hâllere sokabilmek için planlar yaptıkları yerdi. Sabah sosyal medya hesabımda, *bulunduğun yerden keyif al*, açıklamasıyla bir fotoğraf paylaşırken bulunacağım yerin, ödül salonuna

girmeye çalışan bir sürü öğrencinin yanı olacağını tahmin edemezdim.

İki kaslı kolun arkadan belime dolandığını ve dudakların başımın tepesine hafifçe bastırdığını hissettiğim sırada, öfkeden gözü dönmüş ve hastalıklı cinayet planları içinde kaybolmuş gibiydim. Oıun Ryan olduğunu anlayıp kendimi kollarına bıraktım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Uzanıp alnıma bir öpücük kondurduğunda ise kendimi kesinlikle daha iyi hissediyordum. "Selam, güzellik."

"Çok stresliyim," diye homurdanırken yamuk yumuk ilerleyen sıraya bir göz attım. "Ve sen de araya giriyorsun. Başın belaya girecek."

Omuzlarımı tutup beni kendisine doğru döndürdü. Uzun parmaklarından birini çenemin altına koyup gözlerine bakmam için başımı kaldırdı. Daha sevimli olamaz diye düşünürken yüzüme düşen bir saç tutamını çekip bana gülümsedi. "Ajandanı sen kontrol edeceksin, Stas. O seni kontrol etmeyecek."

"Yine de sıraya kaynıyorsun."

Kahkaha atarak omuzlarını silkti. "Sen benim yerimi tutuyordun. Yanından geçtiğim herkese öyle söyledim. Hadi ama, bugün hangi vıcık vıcık motivasyon sözlerinden birini paylaştın sen? İlla tekrar bakmamız mı lazım?"

Ryan'la, geçtiğimiz yıl bir partide bira pinponunda partner olunca tanışıp takılmaya başlamıştık. O oyunu biz kazanmıştık çünkü ikimiz de Maple Hills'in yüz kilometre civarındaki herkesten daha inatçı ve rekabetçiydik. Ertesi gün özel mesaj kutumda kendini göstererek, sosyal medyada *pozitif enerji* diye bas bas bağırırken içki oyunlarını bu kadar agresif bir şekilde oynayan kimseyi tanımadığıyla ilgili espri yapmıştı.

O zamandan bu yana ne zaman huysuzluk etsem ya da öfkelensem bana bir gün ışığı gibi pırıl pırıl olmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Pislik.

"Ee, ne diyordu?" diye sordu, girişe yaklaşırken daralan yolda beni yönlendirmeye çalışırken.

"Bulunduğun ânın keyfine varabilmek için zamanı durdurmakla ilgiliydi."

Beni alt ettiğini anlayınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, tamam, buna ayak uydurabilirim. Antrenmanın iptal edilmesi çok boktan ama şu andan keyif alacaksam, benimle birliktesin ve ben harikayım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ortaya çıkmak için yanıp tutuşan gülümsemeyi dizginlemeye çalıştım, ruh hâlim üzerinde hiçbir etki yaratmamış gibi davranıyordum. "Hımm."

"*Tanrım*, memnun edilmesi zor birisin. Buradan çıkar çıkmaz seni yemek yemeye götürürüm, sonra da tüm stresini ve enerjini atabileceğin bir hokey partisine gideriz."

"Başka?" Artık salonun girişine birkaç kişi uzaklıkta olduğumuzdan beni öne döndürüp ellerini omzuma koymasına izin verdim.

"Sonra seni eve götüreceğim ve kalan stresini de vücudum üzerinde çıkarmana izin vereceğim."

"Bir beyzbol sopasıyla mı yoksa?"

Parmaklarını boynumda gerilen kaslara bastırdı ve ben başımı bir yandan diğerine çevirirken ritmik bir şekilde düğüm olmuş noktaları ovmaya başladı. "Küçük sapık. Harley Quinn gibi giyinecek misin o zaman?"

Dirseğimi kaburgasına geçirdiğimde gürültülü bir şekilde inledi ama saçma derecede dramatik bir tepkiydi çünkü kesinlikle benim dirseğim daha çok acımıştı.

Bir ömür gibi gelen bekleyişin ardından nihayet ödül salonuna girebilmiştik. Her zamanki yuvarlak masalar yerine hepsi sahneye dönük olan sıra sıra sandalyeler yerleştirilmişti.

Ne haltlar dönüyor böyle?

Ryan bir anda beliren endişeme aldırış etmeyerek bulunduğum ânın, yani basketbol takımıyla oturmak zorunda kalmamın keyfini çıkarmamda ısrar etti. Dolayısıyla şu anda Ryan'la takım arkadaşı Mason Wright arasına sıkışmış oturuyordum ve onlar yüzünden bir altmış üçlük vücudumla fazlaca gelişmiş bir çocuğa benziyordum.

"Cips?"

Yerimde kıpırdanarak burnumun dibine sokulan cips paketine bakmamaya çalıştım ama Ryan'ın da çok iyi bildiği gibi en sevdiğim barbekü tadında cipslerdendi. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Ayaklarının dibindeki çantayı karıştırmak için öne eğildi, paketlerin çıkardığı haşır huşur seslerden dolayı herkesin bize bakmasını hiç önemsemiyordu. Oflayarak kendini tekrar koltuğuna atıp başka bir paket uzattı. "Kurabiye?"

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim." Yeniden dikkatlerin üzerimize dönmesini istemiyordum ama yüzündeki hayal kırıklığını görmezden gelmek de zordu. "Bana öyle bakma. Bölgesel seçmelere çok az kaldı, kilo alamam."

Ryan sandalyesinde kayıp arkasına yaslanınca göz göze olacağımız şekilde başlarımız aynı hizaya geldi, bize daha fazla mahremiyet yaratmak için öne eğildi. Dudakları kulağımın yanında dururken nefesi tenimde dans ediyor, tüm vücudumun diken diken olmasını sağlıyordu.

"Seni bolca havaya kaldırıp savuran biri olarak şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki o pislik herif vücudunun alacağı birkaç kiloyu -ayrıca bu oldukça normal bence- kaldıramayacak durumdaysa buz partnerin o olmamalı."

"Aynı konuşmayı yeniden yapmayacağız, Ryan."

"Stas..." diye söze başladı ama Direktör Skinner gözlerini hafifçe kısarak nihayet sahneye çıkınca sustu. Hemen

sandalyesinde doğrulup elini bacağıma koydu ve sıktı. "Belki de gerçekten bir beyzbol sopasına ihtiyacımız olabilir."

Mikrofonun tiz sesi tüm salonda yankılanınca herkes irkildi. Skinner kürsünün arkasındaki yerini almış ancak yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başaramamıştı.

Adam, benim UCMH'de okuduğum yıllar içerisinde çok çökmüştü. Önceleri iletişime açık ve işini yapmaya hevesli görünüyordu ama artık, içinde taşıdığı hoşgörüsüzlük alnındaki çizgilerin derinleşmesine neden olurken o hâlinden eser yoktu.

"Herkese tünaydın. Bu kadar kısa süre önce bildirilmiş olmasına rağmen buraya geldiğiniz için teşekkürler. Eminim ki hepiniz neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur."

Neden e-postasında büyük, kalın harflerle *zorunlu* kelimesi yazmıyormuş gibi davranıyordu, bilemiyordum.

Skinner takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astıktan sonra yeniden bize doğru dönerken içini çekti. Bir elini, benim birinci sınıfta olduğum yıl gür ve simsiyah olduğuna yemin edebileceğim ama artık seyrelmiş, kır saçlarının arasında gezdirdi.

"Söz konusu üniversite öğrencileriyle baş etmek olunca belli başlı beklentiler vardır. Evlerinizden uzakta yetişkinlik hayatınıza başlayacağınız bu dönemde belli bir oranda kaos yaşanacağı kesindir." Yeniden ama yorgunluğunu daha da belli ederek içini çekti. "Bir de karışıma rekabetçi sporları katarsanız, bu alandaki becerilerinizi özgün üniversite deneyimine yöneltmeye çalışırken dengeler sarsılabilir."

Ne kadar tepeden bakan laflardı bunlar. Sanki sekreterine bu ufak konuşmayı yazdırmış ve aynanın önünde de birkaç kez alıştırma yapmış gibiydi. Lo burada olsaydı performasını yerin dibine gömerdi.

"Kimileriniz bu üniversite deneyiminin keyfini fazla çıkarıyor."

İşte sonunda geliyor.

"Sportif Direktör olduğum bu beş yıl boyunca sayısız önlenebilecek olayla karşılaştım. Kontrolden çıkan partiler, öğrencilerin kampüs sınırlarındaki düşüncesizce davranışları sonucu oluşan tıbbi masraflar, sayamayacağım kadar eşek şakası, istenmeyen gebelikler ve..."

Ayağa fırlarken Michael Fletcher'ın sandalyesinin yerde çıkardığı ses tüm salonda yankılandı.

"Bay Fletcher, lütfen oturun."

Fletch onu duymazdan gelip bunun yerine çantasını almak için yere eğildi. Ardından paldır küldür çıkışa yöneldi ve çift kanatlı kapıları hiddetle savurup dışarı çıktı.

Futbol konusunda pek bilgim yoktu ama herkes Fletch'in bu üniversitenin gördüğü en iyi savunma oyuncusu olduğunu ve mezun olduktan sonra NFL'deki yerini büyük oranda garantilediğini söylüyordu.

Daha da önemlisi, geçen yıl kız arkadaşı Prishi'yle dünyaya getirdikleri küçük kızı Diya'ya aşkla bağlı gururlu bir babaydı. Birinci sınıfın başında yanlışlıkla hamile kalmadan önce Prishi de benimle birlikte buz pateni takımındaydı. Ona daha sonra dönüp dönmeyeceğini sorduğumda, dört kiloluk bir bebek doğurduktan sonra idrar torbasının eskisi gibi olmadığını ve izleyenler karşısında buza işemek istemediğini söylemişti.

Arkadaşlarıyla birlikte yaşıyorlardı ve Fletch ile Prishi de derslerine girebilsin diye herkes sırayla bebeğe bakıyordu. Skinner'ın öğrencilere hakaret talimleri sırasında onları örnek olarak kullanması çok terbiyesizceydi.

Yirmi dakika geçmişti ve konuşmaya devam ediyordu. Başımı Ryan'ın omzuna dayadım ve gözlerimi kapayıp avucuma çaktırmadan koyduğu kurabiyeyi kabul ettim.

"...özetlemek gerekirse."

Nihayet.

"Bundan böyle, kampüsteki konumunuzu kötüye kullanmanıza karşı tolerans gösterilmeyecektir."

Yapbozun kocaman bir parçasını kaybetmişim gibi hissediyordum çünkü -bir türlü sonu gelmeyen konuşmasına rağmen- programımın düşüncesizce bozulmasına sebep olan şeyin ne olduğunu hâlâ çözememiştim.

"Bu yılın sonunda profesyonel takımlara katılmayı uman son sınıf öğrencilerinin bu uyarıyı çok ciddiye alması yerinde olacaktır."

Ryan yanımda alaycı bir sesle kıkırdayıp ağzına bir kurabiye daha sokuşturdu. Tam bu kadar komik olanın ne olduğunu sormak için ağzımı açtığım sırada benimkine de bir tane sokuşturup yemekten başka çarem kalmadığından aptal gibi sırıtmaya başladı.

Skinner nihayet enerjisini tüketmiş gibi görünüyordu. Kürsüye yaslanırken omuzları iyice çökmüştü. "Potansiyelinizin ne olduğu umurumda değil. Hizaya gelmezseniz kendinizi yedek kulübesinde buluverirsiniz. Buz pateni ve hokey takımının kalmasını istiyorum, diğerleri gidebilir."

Ryan yerden çantasını alıp ayağa kalktı ve fazla abartılı bir esnemeyle gerindi. "Seni dışarıda bekleyeceğim. Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Çaktırmadan ağzımın kenarındaki kurabiye kırıntılarını silmeye çalışırken başımı salladım. "Umarım çok uzun sürmez."

Herkes, yaklaşık elli kişilik bir grup hariç, salondan bir anda ayrıldı. İronik bir şekilde bunu, içeri girerken olduklarından beş kat daha hızlı yapmışlardı.

Brady ve buz hokeyi takımının koçu Faulkner, sahnede Direktör Skinner'a katıldı. "Biraz yaklaşın arkadaşlar. Bu mikrofondan bıktım."

Hepimiz söylediği gibi salonun ön kısmına doğru geçerken kalabalığın arasında sinir olmuş gibi görünen Aaron'ı fark ettim ve yanına gittim.

"Sen iyi misin?" diye sordum sessizce, ön sıradaki sandalyelerden birine oturduk.

"Evet."

Harika bir ruh hâlinde olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu ama bu hâlinin sebebi Skinner değil de benmişim gibi görünüyordu. "Emin misin?"

Dudaklarını inatçı bir şekilde birbirine bastırmıştı ve henüz bana bakmamıştı. "Evet."

Skinner kürsünün arkasından çıktı ve ellerini pantolonunun cebine sokup yorgun, çökmüş gözlerle salonda kalanlarımıza şöyle bir baktı. "Lafı uzatmayacağım. Açıklayacağım şey ancak kocaman bir fiyasko olarak tanımlanabilir, İkinci Arena uzun bir süre kullanım dışı olacak."

Aman Tanrım.

"Böylesine büyük bir zararın nasıl oluştuğunu öğrenmek için araştırmalar devam ediyor ancak belli ekipmanlardaki yedek parça eksikliğinden dolayı onarım süresinde büyük gecikmeler olacağı haberini aldık."

Söylediklerini idrak ettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. Hokey takımının, rakip takımlarla ve bazen de birbirleriyle başlarına büyük belalar açmak gibi kötü bir ünü vardı.

Hokey takımının şımarık, zengin çocukları bu okulda gösteriş yapıyordu ve başkalarının yediği haltların bedelini ben ödüyordum.

"Bu da sizin için şu anlama geliyor," diye devam etti Skinner, "bir süreliğine pisti paylaşacaksınız ve hepinizin bu durumu atlatabilmek için birlikte çalışmasını bekliyorum."

Kendisine yöneltilecek tonla sorunun farkında olan Skinner bir kez daha bizi umursamadığını kanıtladı ve anında

kürsüden çekildi. O daha sahneden inemeden soluğu Koç Brady'nin yanında aldım.

"*Beş* hafta sonra bölgesel seçmeler var!"

"Yarışma takvimini biz de çok iyi biliyoruz, Anastasia," dedi Koç Brady, bir sinir krizinin eşiğinde olduğumu hissettiğim sırada etrafına toplanan alt sınıf öğrencilerini savuşturmaya çalışıyordu. "Başka seçeneğimiz yok, o yüzden buna öfkelenmeye değmez."

Bu kadın gerçek miydi ya? "Antrenman yapamazsak nasıl başarılı olmamızı bekliyorsunuz?"

Birkaç adım ileride Koç Faulkner'ın etrafı da kendi takımı tarafından sarılmıştı, onun da benzer endişeleri bastırmaya çalıştığını tahmin ediyordum. Bu saçmalığa neden olan onlar olduğu ve cezasını biz çekeceğimiz için tabii ki bunu zerre kadar umursamıyordum.

Bunu kafamda anlamsız bir boyuta taşımamaya, abartmamaya çalışıyordum. Takım arkadaşlarımın benzer endişelerini dile getirmelerini dinlerken nefes alıp vermeye ve bu kadar insanın karşısında kontrolsüzce haykırmamaya odaklanıyordum. Yeniden hokey takımına doğru döndüğümde çoğunun gitmiş olduğunu fark ettim. Faulkner'la konuşan bir öğrenci vardı ve ona baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü en sonunda bakışlarımız buluştu. Yüzünde, zoraki merhamet olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle tuhaf bir şekilde bana bakıyordu.

Açık konuşmak gerekirse o zoraki merhametini alıp bir taraflarına sokabilirdi.

"Bunu antrenmanda konuşuruz, Stassie," dedi Brady. Bana nadir gördüğüm -hatta neredeyse dostça sayılabilecek- bir gülümsemeyle bakarken, "Bu seferlik cuma akşamının keyfini çıkarın. İkinizle de pazartesi günü görüşürüz," dedi.

Küçük bir itirazın ardından sonunda Brady'nin onu rahat bırakmam için yalvarışlarına kulak verip çıkışa doğru

ilerledim. Aaron'ın arkasından hâlime acıyarak yürümeye çalışırken, "Hey," diye bir ses duydum ve kolumda birinin elini hissettim.

Bay Merhamet'ti ve tahmin edebileceğiniz üzere üzüntüden sarkmış dudaklarla bana bakıyordu.

"Dinle, çok üzgünüm. Bunun hepimiz için çok kötü olduğunu biliyorum. Durumu kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım."

Kolumu bırakıp bir adım geri çekilince ilk defa ona yakından bakma fırsatı yakaladım. Geniş omuzları, tişörtünün kollarını zorlayan iri kaslarıyla benden en az otuz santim uzun olmalıydı. İyice uzamış sakallarına rağmen altındaki keskin çene hattını görmek mümkündü. Yeniden konuşmaya başlamadan önce onunla daha önce tanışıp tanışmadığımı çıkarmaya çalışıyordum.

"Canının fena hâlde sıkıldığını tahmin ediyorum ama gelmek istersen bu akşam bir parti vereceğiz."

"İyi de sen kimsin?" diye sordum, sesimin sakin çıkması için savaşarak. Kaşlarının bir saniyeliğine de olsa şaşkınlıkla havaya kalkmasından aldığım zevk göz ardı edilemezdi.

Ancak hızlıca olduğu yerde doğrulurken koyu kahverengi gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Nate Hawkins. Hokey takımının kaptanıyım." Tokalaşmak için elini uzattı ama ben önce eline, ardından yüzüne bakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Söylenenleri dinlemedin mi? Skinner parti zamanı sona erdi demedi mi?"

Omuzlarını silkti ve utangaç bir tavırla ensesini ovdu. "Ben durdurmaya çalışsam bile insanlar yine de partiye gelecektir. Bak, sen de gel, arkadaşlarını getir istersen. İyi anlaşırsak her şey daha kolay olacaktır ve yemin ederim ki iyi tekilamız da var. Senin bir ismin var mı peki?"

Güzel yüzüne kanmayı reddediyordum, şirin gamzeleri ve hoş elmacık kemiklerine rağmen. Durum yine de vahimdi. "İsmi olmayan çok insanla karşılaştın herhâlde?"

Beni şaşırtarak gülmeye başladı. Yanaklarımın kızarmasına neden olan yoğun, zengin bir kahkahaydı. "Pekâlâ, bu konuda haklısın."

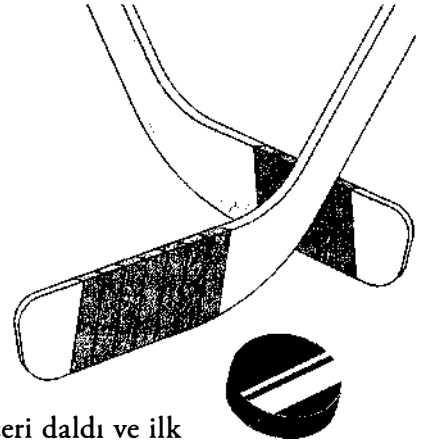
Biri kolunu omzuma atarken onun da gözleri arkama kaydı. Başımı kaldırdığımda Ryan'ı görmeyi bekliyordum ama kol, Aaron'a aitti. Kolunu hemen ittim çünkü tam da böyle şeyler insanlarda birlikte olduğumuz izlenimini uyandırıyordu ve böyle düşünülmesindense patenlerimi yemeyi tercih ederdim. "Geliyor musun?" diye tersledi.

Başımla onaylarken yeni pist arkadaşıma bir kez daha baktım. Kendisini Aaron'a tanıtmaya zahmet etmemişti ama bana sadece dudaklarını oynatarak, *Partiyi unutma,* dedi.

Tanrım, Lola bu melodrama bayılacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan

Tüm hokey takımı ön kapıdan içeri daldı ve ilk iş içki dolabına yöneldi.

Russ tam yanımdan geçerken onu kolundan yakalayıp durdurdum. "Odama gel. 3993."

Yüzü düştü ve zoraki bir şekilde güldü. "Tipim değilsin, Kaptan."

Salonda, elden ele bira uzatan diğer takım arkadaşlarımızın yanına gitmeye çalışırken kolunu daha da sıkı tuttum. "Çok uzun ve boktan bir gündü. Bunu tüm takımın önünde yapmaya mecbur bırakma beni."

Omuzları yenilgiyle çöktü ve her adımını yaramaz bir çocuk gibi başı önde güçlükle atmaya başladı. Aslında düşününce tam da yaramaz bir çocuk sayılırdı.

Sezonun başlamasına birkaç hafta kalmışken pisti paylaşmak zorunda kalmak lanet olası bir kâbustu, ev sahipliği yapacağımız maçlardan bahsetmiyordum bile. *Siktir.* Şimdiden beynime bir migren ağrısı saplanmak üzereydi ve daha program yapmaya bile başlamamıştık.

O kahverengi saçlı artistik patinajcı da köpürüyordu. Koçu ona endişelenmemesini söylediğinde alnındaki damarlardan birinin patlamamasına şaşırmıştım. Çaktırmadan onları dinliyordum ve nasıl bağırdığı düşünülürse çok da zor olmamıştı.

"Bundan dolayı çok endişelenmemek" söz konusu olduğunda içimden aynı şeyi yapmak geliyordu, yani en azından

bir ortak noktamız vardı. Erkek arkadaşı pek soğukkanlı görünüyordu, belki onu da sakinleştirmeyi başarabilirdi ya da kızın onu kendisinden nasıl da uzaklaştırıldığı düşünülürse belki de başaramazdı.

Hayli eğlenceli ufak tefek bir şeydi. Hemen başını dik tutarak bana çokbilmişlik taslamıştı ama ben, onun da bana *kanının kaynadığını* düşünüyordum. Daha birkaç dakika önce gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde olduğunu görmüştüm. Teklifi değerlendirip geleceğini, bir şeyler içerken arkadaşlık namına bir şeyler inşa edebileceğimizi umuyordum. Öyle olursa bu berbat durum çok daha kolaylaşabilirdi.

Russ'ı yirmi dakika kadar bekletmeye karar verdim, böylece suçluluk duygusu onu çiğ çiğ yiyebilir ve neler olduğunu öğrenmem daha kolay olabilirdi. Üst katta, insanların kahkahalarını ve onsuz şakalaşmalarını dinleyecekti ama bir yandan da aslında insanların bu sezonun ne kadar boktan geçeceği konusunda gülüştüklerini anlamayacaktı.

Hepsi için çok üzgündüm.

Öyle ki hüzünlerini bira şişelerinde boğmaya çalışan çaylakları bile partiden kovalamamıştım. Motivasyon konuşması falan yapmam, herkesi neşelendirmeye çalışmam gerektiğini biliyordum ama öncesinde kendimizi nasıl bu belanın içinde bulduğumuzu çözmem gerekiyordu.

Nihayet yanına gittiğimde Russ, çalışma masamın sandalyesine oturmuştu ve olduğu yerde dönüyordu. İçeri girdiğimde alaycı bir şeyler söylemesini, bu kadar çok beklediği için sızlanmasını bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturmuş ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu.

"Ne yaptın?" Ellerini birbirine sürtüp dirseklerini dizlerine dayadı. Rahatsız olduğu her hâlinden belliydi. Suratı solgun görünüyordu ve hasta gibiydi. "Dostum, bana nasıl yardımcı olacağımı söylemezsen sana yardım edemem."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Sabrımı yitirmemek için elimden geleni yaparak elimle yüzümü sıvazladım. "Bir şey yaptığını biliyorum ve bana yalan söylemeye devam edersen bu durumu düzeltemem."

Maple Hills'te hokey oynamaya başladığımda kaptanımız dallamanın tekiydi ve herkes bu yüzden ondan nefret ediyordu. Hiçbir zaman kaptan olmayı beklememiştim aslında ama bir gün olursam da onun gibi olmak istemediğimden emindim. Russ'ın berbat bir aile hayatı vardı ve o durumdan çıkıp benden de aynı muameleyi görmek için buraya gelmediğini biliyordum.

Belki de takımdan başka biri olsaydı bu kadar sabırlı olmayabilirdim ama iyi bir lider olmak, adamlarına nasıl ulaşacağını bilmek demekti.

Hemen karşısına, yatağımın üzerine otururken ifadesinden on farklı duygunun geçişini izledim. "Eşek şakalarından biri değildi, yeminle."

"Peki, devam et."

"UCLA'da bir kız var. Onunla birkaç hafta önce bir partide tanıştım. Takılmaya başladık ve sonra gittiğim her partide onu da gördüm. Yalnız olduğunu sanıyordum ama..." Gözleri ellerine kaydı, avucundaki nasırlarla oynuyordu.

"Ama?"

"Ama erkek arkadaşı varmış. Adam bir şekilde öğrenmiş ve bana, ona baktığım için bile pişman olacağımı söyleyen bir mesaj yolladı. Sonra da bu bok oldu, o yapmış olmalı, değil mi?"

"Bu kızla hâlâ konuşuyor musun?"

Başını salladı. "Erkek arkadaşı olduğunu öğrenir öğrenmez onu her yerden engelledim."

"Bunları kimseye anlatma, tamam mı? Yoksa takımdan atılırsın." Ciddiydim. "Anladın mı beni? Sana buraya neden

çıktığımızı sorarlarsa da evde yaşadığın sorunlar olduğunu ve konuşmak istediğini falan söyle."

"Tamam, Kaptan."

Başımı kapıya doğru salladım. "Git kendine bir bira al."

Odadan çıkıp merdivenden indiğini duyana kadar bekledim ve ardından o gün ikinci kez yüzümü yastığa gömüp bildiğim tüm küfürleri sıraladım.

❄

Sorumluluk sahibi bir kaptan gibi davranma girişimlerimden birkaç saat sonra ev insan, boş şişeler ve kırmızı plastik bardaklarla dolup taşıyordu. Bir yanım kapıdan David Skinner'ın ya da daha beteri Faulkner'ın girmesini bekliyordu.

Koçun, gelmiş geçmiş en berbat günü, yapmamamızı söyledikleri bir partiyle sona erdirmemizden hoşlanacağını sanmıyordum. Normalde cuma partileri cuma günkü maçlardan ya da antrenmanlarından dolayı yorgun olan, gevşemek ve diğerlerinin sorgulanacak seçimler yapmasını izlemek isteyen sporcularla dolu olurdu. Ama bu akşam havada farklı bir şeyler vardı. Yaramazlık yapmamamız gerektiğinin hatırlatılması, daha da azıp kudurmamıza neden olmuş gibiydi.

Aşağı indiğimde Summer'ın oda arkadaşı Briar'ın mutfak tezgâhında kendisine içki doldurduğunu görünce modum anında yükseldi. O kızlar resmen ayrılmaz ikiliydi ve Briar buradaysa bu, Summer'ın da buralarda bir yerlerde olduğunu gösteriyordu. Beni bir hafta içerisinde iki kez reddedemezdi, değil mi?

Summer, benimle ilgilenmediği ve beni reddeden tek kadın olduğu için onu istediğimle ilgili şakalar yapıyordu. Benimle ilgilenmediğini duydukça onu daha çok istiyordum, o yüzden üzerine düşününce söylediği mantıklıydı. Onunla

bir şansım olsun istiyordum ama diğer taraftan da çok iyi arkadaş olduğumuz için reddedilişim canımı biraz daha az yakıyordu.

İnsan yığınlarının arasından geçtim ve yüzüme, *en yakın arkadaşınla evlenmek istiyorum,* ifademi takınıp Briar'a yaklaştım. Kendini yapmaya çalıştığı alkol karışımına öyle bir kaptırmıştı ki mutfak tezgâhında yanına yaslandığımı bile fark etmedi. "Yaptığın karışıma bakılırsa daha sonra çimenlerime kusacakmışsın gibi görünüyor, Beckett."

Kafasını çevirip bana bakarken sarı saçları havada savruldu. "O zaman tek başıma içmemem iyi bir şey, değil mi?" dedi, aksanı alışılmadık İngiliz ve Amerikan aksanı karışımıydı.

Bana göz kırparken yeşil gözleri cam gibi parlıyordu ve biraz tembel biraz da sarhoş bir sırıtmayla bardağı bana itip yenisine uzandı. "Boktan bir gün geçirdiğini duydum. Benimki de öyleydi, midelerimizi birlikte altüst edebiliriz."

Başka bir iğrenç karışım daha hazırladıktan sonra bardağını benimkine vurdu. "Aptal ikinci sınıflara," dedim.

Burnundan nefes verdi. "Aptal eski sevgililere."

Bardağı kafama diktim ama vay canına, gerçekten insanın boğazını yakıyordu. "Tanrım." İçki boğazımdan aşağı kayarken öksürmeye başladım. "Sana içkileri nasıl karıştıracağını kim öğretti?"

"Amcam James. Buna sihirli kokteyl diyor. Summer'ı mı arıyorsun?" Başımla onaylayınca gözlerini devirerek bana baktı. "Cami'yle odada bira pinponu oynuyorlar."

"Summer'la düğünümüzde konuşma yaparken bu güzel ânı unutmayacağım." Bardağımda kalan zehri de içip öğürmemeye çalıştım ama pek de başarılı olamadım.

"Öyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı arkamdan. "Dün gece Kitty'yi becerdiğini biliyor!"

Siktir.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yanına gittiğimde Summer masanın üzerine eğilmiş bir *shot* bardağını alıyordu. Yanında en yakın arkadaşı Cami'yle birlikte basketbol takımından Ryan ve CJ vardı.

"Kazanıyor musun?"

"Defol, Nathan." Bana bakmaya tenezzül bile etmeden güldü. "Dikkatimi dağıtacaksın."

"Ne kabasın. Ya ben sana şans getirecek..." Ben daha cümleyi tamamlayamadan topları yanlışlıkla odanın diğer ucuna savurmaya başlayınca laflarımı yemeye karar verdim.

Sonunda dönüp bana baktığında gözlerinde, tuhaf bir şekilde seksi bulduğum cinayete meyilli bakışlar vardı. Boğazımı temizledim. "Ben gidip uzaktan tezahürat yapayım sana en iyisi."

Gözlerini devirdi ve anlamayacağımı bildiği bir şeyler söyledi. "*Es buen cosa que eres atractivo.*"[7]

Kimlerin geldiğini görmek için odaya şöyle bir göz atınca anında Bayan Benim İsmim Yok'u gördüm. Daha önce olduğundan belirgin bir şekilde daha rahat görünüyordu; uzun ve dalgalı kahverengi saçları, arkadaşının söylediği bir şey üzerine başını arkaya atıp gülerken yüzünün etrafını çevreliyordu. Yanakları kızarmıştı, okyanus mavisi gözleri pırıl pırıldı; mutlu görünüyordu.

Hoşuma gitmişti.

Yanına doğru giderken beni gördü ve belki de hayal görüyor olabilirdim ama beni şöyle güzelce süzmüş gibi geldi. "Gelebilmişsin!" dedim neşeli bir şekilde ama hiç tepki vermedi. Ben de onun yerine, meraklı bir ifadeyle bana bakan arkadaşına döndüm. "Ben Nate."

---

7 (İsp.) Bu kadar çekici olman iyi bir şey. *–ç.n.*

"Lola." Gözlerini hafifçe kısarken parmağını ikimiz arasında salladı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Daha önce tanıştık," diye onaylarken bir yandan da bana bakması için girişimlerimi savuşturmasını izliyordum. Boy avantajım sayesinde boş olduğunu gördüğüm bardağından bir yudum aldı. "Ne yazık ki senin ismini öğrenemedim."

Bardağından bir şey içiyormuş gibi yapmayı bırakıp nihayet bana baktı. Bana hokey sopasıyla vurma isteğini büyük oranda yitirmiş görünüyordu ki daha önceki hâli düşünülürse bu büyük bir gelişmeydi.

"Anastasia. Ya da Stassie. Hangisini istersen, fark etmez."

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Sorun değil, ben kendim alabilirim."

Lola oflayıp arkadaşına gözlerini devirdikten sonra gülümseyerek bana döndü. "Sen ona bakma, başkalarına nasıl iyi davranması gerektiğini bilmiyor. Tek çocuk olmasından kaynaklı."

"*Tanrım*. Peki ama ben de yardım ederim," dedi Anastasia ve boştaki eliyle arkadaşını da arkasından çekiştirerek mutfağa doğru ilerledi. Ben de arkalarından koşturup elinden boş bardakları kaptım. "Ama bir içki, pistle ilgili kızgınlığımı mucizevi şekilde ortadan kaldırmayacak, bilesin."

O kadarını görebiliyordum. Bu kızla ilgili hiçbir şeyin kolay olmayacağı belliydi ve bu da pist sorunumuzu daha ilgi çekici hâle getiriyordu. "Daha ne kadar büyüleyici olabileceğimi görmedin," diye takıldım, dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüğümde ise ağzım kulaklarıma varıyordu. "Çok etkileneceksin."

Bardakları elimden geri alıp tezgâha koymak için önüme geçti ve iki içki hazırlamaya koyuldu. "Hokey oyuncularının cazibesine karşı bağışıklığım var."

Robbie o sırada tekerlekli sandalyesiyle yanıma gelip bacağıma vurdu ve kocaman olmuş gözlerle kızların arkasından sadece dudaklarını oynatarak, *bu ne lan,* dedi. Boğazını temizleyerek iki kızın da ona dönmesini sağladı. "Peki ya büyüleyici hokey koçu asistanlarına ne dersin?"

"Ah, onlara da *kesinlikle* bağışıklığı var ama benim yok. Selam, ben Lola."

"Robbie."

Lola, Stassie'ye bir dirsek geçirince o da sessizce "Selam," dedi.

"Bu da Stassie. Şu anda huysuzun teki gibi davranıyor olabilir ama aslında çok tatlı biridir."

Robbie, gözlerini ondan ayırmadan, "Partime geldiğiniz için teşekkürler," dedi. Lola kirpiklerini kırpıştırıp kıkırdayarak ona bakarken gördüklerimden rahatsız olsam mı yoksa hayranlıkla izlesem mi, kestiremiyordum.

İnanılır gibi değildi.

Bakışlarını arkadaşlarımız arasında gezdiren Anastasia'nın yüzünde de benzer bir şaşkınlık ve keyif vardı. "Lols, ben tuvalet sırasına gireceğim. Geliyor musun?" Lola'nın bakışları önce ona, ardından Robbie'ye döndü ve başını salladı. "Tamam, seninle burada buluşuruz."

Onu üst kata çıkarmak için elimi uzattım. "Hadi, benim banyomu kullanabilirsin." Önce elime ve sonra yine yüzüme bakarken gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Şifreli bir kapım ve özel banyom var. Ama sen yine de sıraya girebilirsin tabii," dedim, merdivenlere yayılmış sarhoş kalabalığı işaret ederek.

Yenilgiyle içini çektikten sonra elini avucuma koydu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Seni affettiğimi falan sanma."

"Buna asla cüret edemem."

Kalabalığın arasında yolu gösterirken onu mümkün olabildiğince yakınımda tuttum. Merdivene ulaşana kadar boştaki elini nazikçe belime koyduğunu hissedebiliyordum. Merdivenlerde önüme geçtiğinde onu yanımdan ayırarak hata yaptığımı anında fark ettim çünkü birkaç basamak yukarıdayken her adımıyla birlikte bir o yana bir bu yana sallanan mükemmel kıçı görüş alanıma girmişti.

Odama girip banyoyu işaret ettim ve onu izlerken sabah yaşadığım saçmalıkların bir tekrarını yaşar gibi oldum. En azından bu sefer giyinikti. *Bekle bir dakika, bunu neden güzel bir şeymiş gibi söylüyordum ki?*

Birkaç dakika sonra tuvaletten çıktı ve yatağımda oturmuş onu beklediğimi görünce bir an olduğu yerde kaldı. Elimi savunmacı bir tavırla kaldırdım. "Evin içinde kaybolmanı istemedim."

"Sorun değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını, neredeyse muzip sayılabilecek bir şekilde yana yatırdı. "Burada olmana üzüldüm; etrafı karıştıracaktım."

Bu öğleden sonra karşılaştığımdan farklı bir yanını görmek güzeldi. Duygularını dışa vurmasında da bir sorun yoktu tabii ki ama onu böyle daha rahat görmeyi tercih ederdim.

O sırada ilk kez giydiklerine doğru düzgün bakma fırsatı buldum. Sanki bacaklarına boyanmış gibi görünen dar deri pantolon ve vücudunu nasıl tarif edebileceğimi bile bilmediğim şekilde gösteren siyah dantelli bir korse giymişti. Söylemeye çalıştığım ama söylemediğim şey çok ateşli olduğuydu ve belki de onu biraz daha yakından tanımak fena fikir olmayabilirdi.

"Varlığımın seni etrafı karıştırmaktan alıkoymasına izin verme," dedim şakayla. "Ben burada beklerim."

Gözlerini benden ayırmadan çalışma masama doğru giderken topuklularının sesi odada yankılanıyordu. Parmak-

ları, masamın üzerine dağılmış biyoloji kitaplarının üzerinde gezindi. "Ne okuyorsun?"

"Spor hekimliği, sen?"

"İşletme." Masamdan bir fotoğrafı aldı ve iyice inceledikten sonra tekrar bana döndü. "Batı yakası çocuğu musun?"

"Dağlık bölgeden."

"Wyoming mi?" diye sorup fotoğrafı masama geri koydu ve bir diğerine uzandı.

"Yaklaştın." Ayağa kalkıp yanına gittim, elindeki fotoğrafı alıp onun yerine, beş yaşında ilk hokey maçımızdayken Robbie'yle çektirdiğimiz fotoğrafı verdim. "Colorado. Eagle County. Sen?"

"Ben Seattle'lıyım. Burası Vail, değil mi? Eagle County'den çıkan hokey yıldızı zengin veledi fazla tahmin edilebilir değil mi?" Göz hizasına gelebilmek için masamın üzerine oturdum ve kollarımı göğsümde kavuşturup onunla aynı korumacı duruşa geçtim. "Biraz klişe sanki?"

O okyanus mavisi gözlerini benimkilere dikip cevap beklerken sırıtmama engel olamadım. "Benim bir yıldız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini anında kaçırıp kaşlarını çattı, ardından odanın diğer tarafındaki yatağıma gidip oturdu. Yavru bir köpek gibi peşine takılmak istiyordum ama kendimi olduğum yerde kalmak için zorladım ve ellerini arkasına yaslayıp ipeksi saçlarını omuzlarından geriye sarkıtırken onu izledim.

"Seni oynarken izlemedim," dedi, tercih edeceğimden daha neşeli bir sesle. "Hokeyden *kesinlikle* hiç hoşlanmam."

"Alındım, Anastasia. Ev sahipliği yaptığımız bir sonraki maçta pistin kenarından sana bilet ayarlamak durumundayım artık."

"Kendi arenamdaki maç için bilete ihtiyacım yok. Tabii o zamana kadar her şeyi mahvedip takımınızı kovdurmazsanız."

Kovulmak kelimesini fazla iyimser bir tonla söylemiş gibi gelmişti. Tinkerbell tarafından sözlü tacize uğramak gibiydi bu.

"Pistinizin altüst edilmesini hak edecek kadar kimi yıldırdınız?"

Bu, bu soruyla yüzleşeceğim son sefer olmayacaktı, bu yüzden her ne kadar insanlara yalan söylemekten nefret etsem de baş etmenin bir yolunu bulmalıydım. Pembe bir yalandı ama yine de insanlarla ilişkimi böyle negatif bir noktadan başlatmayı sevmiyordum. "Biz hiçbir şey yapmadık, o yüzden tam olarak ne olduğundan emin değilim." Gözlerini kısmış bana bakarken söylediğime inanmadığı çok belliydi. Ben de bunun üzerine panikleyerek, "Yemin ederim, Anastasia," dedim.

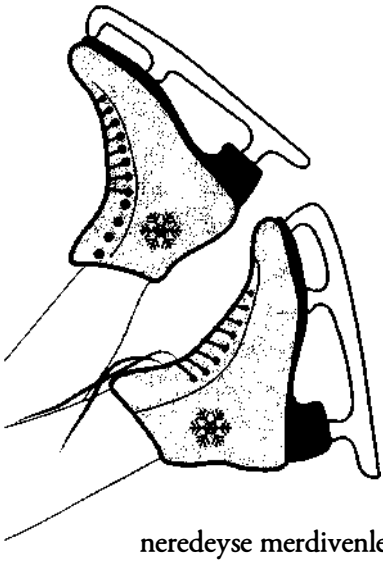
Gözlerindeki bakışlar yumuşar gibi olunca kendimi anında bok gibi hissettim. *Ne diye yemin etmiştim ki şimdi?*

"Aşağı insek mi?"

"Tabii. Robbie şimdiye kadar büyük ihtimalle arkadaşını büyüsü altına almıştır."

Hafif bir kahkaha atınca, onu nihayet güldürmenin beni bu kadar mutlu etmesine şaşırdım. "Güven bana, Lola yakışıklı bir erkek tarafından büyülenmekten çok mutludur."

Bu sefer akıllılık ederek merdivenlerde onun önüne geçtim ve tuttuğum elini omzuma koyarak dengesini sağlamasına yardımcı olmaya çalıştım. Ama son basamağa geldiğimizde -varlığını tamamen unuttuğum- erkek arkadaşının önümüzde, kıyamet koparmaya hazır bir şekilde bana baktığını gördüm.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Nate önümde bir anda durunca neredeyse merdivenlerden yuvarlanmama neden oluyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, elini koparırcasına benimkinden çekmesinden dolayı şaşkındım. Bir adım yana çekildi ve o kocaman vücudu aradan çekilir çekilmez neye baktığını gördüm.

"Erkek arkadaşın beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor."

"Hımm, tuhaf," dedim muzip bir şekilde ve onun durduğu basamağa indim. "Benim erkek arkadaşım yok."

Bir yandan da haklıydı; Aaron gerçekten de birilerini öldürmeye hazır görünüyordu. Son basamaktan indiğimiz sırada Nate'le benim yanıma doğru yaklaşırken de yüz ifadesi değişmedi. "Hey," dedim neşeyle. "Sen bu akşam evde kalmaya karar vermemiş miydin?"

Aaron, elimi koluna koyup hafifçe sıkmama rağmen hâlâ Nate'e bakıyordu. Bakışları nihayet benimkilerle buluşurken kaşları kalkmıştı. "Onunla üst katta ne yapıyordun?"

Nate'i yanımda ve az önceki dokunuşunun etkilerini de sırtımın alt kısmında hissedebiliyordum. Birinin karşısında böylesine tuhaf ve kaba davrandığı için Aaron'ı azarlama isteğimi bastırıp kibar davranmaya karar verdim. "Aaron, bu Nate. Nate, bu da Aaron, buz pateni partnerim."

Neredeyse birbirlerinin kemiklerini kırmak ister gibi bembeyaz kesilmiş ellerle tokalaşırlarken ikisinden resmen gözle görülür testosteron yayılıyordu. Ne içler acısı bir manzaraydı ama. Nihayet birbirlerinin ellerini bıraktıktan ve parmaklarına yeniden kan gittiğinden emin olduktan sonra hiç hak etmese de sahte bir gülümsemeyle Aaron'a döndüm. "Sen iyi misin? Nerelerdeydin?"

"Önce ben sordum."

"İşiyordum, bu cevap senin için yeterli mi?" diye çıkıştım, sonunda soğukkanlılığımı ve kararlı duruşumu kaybetmiştim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir gün yaşamıştım ve Aaron'ın saçmalıklarına, toplantıdan sonra Ryan'ın bir numaralı halk düşmanı olduğuna karar verdiğinde bir kez katlanmıştım zaten.

Ryan, arkadaşlar arasında yapılacak son derece normal bir aktivitede olduğu gibi beni yemeğe çıkarmak istemişti. Aaron'sa bölgesel turnuvada içine sığmam gereken bir kıyafetim olduğunu hatırlatarak beni sinir etmişti. Sanki bu gerçek aklımdan hiç çıkıyormuş gibi, özellikle de onun etrafındayken. Ryan da buna kızmış ve beni kaldırmayı başaramıyorsa spor salonunda daha sıkı çalışması gerektiğini söylemişti.

Tabii ki Aaron kendisine karşılık verilmesinden hiç hoşlanmayıp onunla ağız dalaşına girmişti. Dramalardan usandığım için sonuç olarak Ryan da beni eve bırakmıştı. Ne yazık ki tavuklu salatam, birlikte yemeğe çıksaydık Ryan'ın beni burger yemeye ikna edebileceğini bildiğimden pek de lezzetli gelmemişti.

O yüzden şu anda hem öfkeliydim hem de açtım; biraz da sarhoştum ve yine Aaron'ın bir hıyar gibi davranarak beni utandırmasını izliyordum.

Aaron, tuvaleti kullandığıma hiç inanmamış gibi bir kaşını kaldırdı. "Pokémon toplar gibi takım kaptanlarını

topladığını sanıyordum. Rothwell nerede? Genelde ağzının içine düşecekmiş gibi görünen o olurdu."

Tam da istediği gibi söyledikleri hedefini on ikiden vurmuştu ve boğazımda oluşmaya başlayan düğüme engel olamıyordum. Nate yanıma gelip elini belime koydu. "Böyle puştluk yapacaksan gitsen daha iyi olur, dostum. İnsanlar keyifli bir akşam geçirmeye çalışıyor."

"Özel bir konuşmayı bölüyorsun, *ahbap*," deyiverdi Aaron.

"Benim evimdesin ve misafirime karşı kaba davranıyorsun. Ya sakinleş ya da çek git."

Nate iri bir adamdı, Aaron'dan çok daha büyüktü. Ondan en az on beş santim uzundu, daha yapılı, çok daha kaslıydı. Hokey oyuncusu olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Aaron ise bir baletin güçlü ama ince vücuduna sahipti. Ayrıca o rahat, ayrıcalıklı hayatında hiçbir zaman kavgaya girişmemişti ve bu yüzden de o kavgaları bilenlere karşı böyle diklenmesi beni şaşırtıyordu.

"Özür dilerim, Stas," dedi, adımı hafifçe yuvarlayarak. "Sanırım pistin nasıl talan edildiğini öğrendiğim için biraz kızgınım."

"Kimse ne olduğunu bilmiyor," dedi Nate hızlıca.

Hatta *fazla hızlıca* demişti.

Aaron güldü ama keyifle yapmadığı çok belliydi. "Ben biliyorum. Çaylaklardan biri uçkuruna sahip çıkamamış. Birinin kız kardeşini hamile bırakmış. Sonra da yüzüne bakmamış." Bana döndü ama yüzündeki şok ifadesi baştan aşağı sahteydi. "Ne kötü, değil mi Stas? Hamile bıraktığın birinci sınıf öğrencisini görmezden gelmek? Şimdi ceremesini *biz* çekiyoruz."

Nate buz gibi bir sesle, "Olay öyle olmadı bir kere," dedi.

Tanrım, kendimi aptal yerine konmuş gibi hissediyordum. Asla sözüne inanmamalıydım, tabii ki neler olduğunu

biliyordu. Nate'in elini koyduğu vücudum kaskatı kesildi ve o da bana biraz alan tanımak için elini belimden çekti. "Pekâlâ, eğlenceli bir akşamdı," dedim monoton bir sesle, tek bir duygu emaresi bile göstermemeye çalışıyordum çünkü Aaron'ın beklediğinin tam olarak bu olduğunu biliyordum. "Ben eve gidiyorum."

"Güzel, benim arabayla gidebiliriz. Gidip Lo'yu bulayım."

Dakikalar içerisinde bambaşka bir adam olmuştu. Bazen bu, Jekyll ve Hyde'la arkadaş olmak gibi geliyordu, özellikle de içtikten sonra adamın pislik tarafı ortaya çıkıyordu. Çoğu zaman harika biri olduğu için onu böyle görmek büyük hayal kırıklığına uğratıyordu ama bir yandan iyi tarafını saklamakta da o kadar başarılıydı ki...

İkimiz de Aaron'ın kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken Nate derin bir iç çekip burnunun kemerini sıktı. "Sana yalan söylemek istememiştim."

Aramıza biraz mesafe koyup ona döndüm. Şu anda dünyanın tüm derdi tasası onun omuzlarındaymış gibi görünüyordu ve öyle olması da muhtemeldi. Ama benim de hedeflerim vardı. Spor dalımı seviyordum ve benim buz üstündeki zamanım da onunki kadar kıymetliydi.

Eliyle yüzünü sıvazlayıp ardından zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunun arkadaşlığımızı, yani gelecekte kurabileceğimiz arkadaşlığı etkilemesini istemedim."

"Sana göre iyi arkadaşlıklar yalanlarla mı başlıyor?"

"Hayır, yani," dedi bocalayarak. "Sana yalan söylemek istemedim. Takımımdakiler bile bilmiyor ve yemin ederim ki öyle olmadı. Asıl partnerin sana yalan söylüyor."

Bu partiye gelmez olaydım. "Harika, demek herkes bana yalan söylüyor. *Şahane*," dedim alaycı bir şekilde. "Neyse, unut gitsin. Hokey takımı kendi başının çaresine bakabilir; bizler de ne bileyim, gidip kendimizi becerebiliriz belki."

Benden az çekmeyen terapistim Dr. Andrews'un bu söylediklerimden hoşlanacağını sanmıyordum. On yılı aşkın bir süredir, *İletişim kraldır*, diyordu. Teknik olarak bakıldığında ben de iletişim kuruyordum, sadece pek başarılı olduğum söylenemezdi ama yine de iletişim çabası olarak sayılmalıydı. Fazla heyecana kapılmadan Nate'e bu durumun beni ne kadar stres altına soktuğunu nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum. Belki de Aaron'ın umduğu gibi davranmamak için yeterince çabalamıyordum ama bunun sorumlusu kesinlikle alkol ve doğru düzgün bir şey yiyememmedi.

Tam yürüyüp gideceğim sırada Nate kolumu yakaladı. Omzumun üzerinden ona bakınca ifadesinin yumuşadığını gördüm. "Yemin ederim ki onunla sadece takılmıştı. Erkek arkadaşı olduğundan habersizmiş. Hamilelik söz konusu değil."

Söylediklerinde samimiymiş gibi geliyordu ama daha öncesinde de öyle gelmişti. Ona bakmak için geri dönerken aramızda yeterince mesafe kalması için bir adım geri çekildim ama hâlâ kolumu tutuyordu. "Alınma ama yeminlerinin hiçbir kıymeti yok. Nasıl bir baskı altındayım bilmiyorsun, nasıl fedakârlıklar yapıyorum bilmiyorsun. Sırf elemanın biri uçkuruna söz dinletemedi diye her şeyin sallantıda olmasının nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Her şeyin sallantıda olması mı? Biraz abartıyorsun. Böyle aşırı tepki göstermeyip birlikte çalışmanın..."

Resmen gözümün döndüğünü hissedebiliyordum. Takımının hatasının nasıl etkileri olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onun kazanmasına yardım edecek bir takım dolusu insan vardı ama biz savaşımızda Aaron'la bir başımızaydık. Yeterince antrenman yapmazsak kazanamazdık. Kazanamazsak

Olimpiyatlar'a da gidemezdik. Olimpiyatlar'a gidemiyorsak o zaman tüm bunların ne anlamı vardı?

Maple Hills'in iki pistinin olmasının amacı da buydu. Ülkedeki en iyi sporcuları yetiştiriyor olmasının nedeni buydu. Okulumuz bize en iyi formumuza ulaşabilmemiz için gerekli alanı tanıyordu.

"Ben mi abartıyorum? Bak ne diyeceğim, Nate," deyip elinden kurtuldum. "Unut gitsin. Sen benim yoluma çıkma, ben de seninkine çıkmayayım."

Ben kalabalığın arasına karışırken arkamdan, "Stassie!" diye bağırdığını duydum. Ama onu duymazdan geldim, bunu ileride de sık sık yapacaktım.

Gelmiş geçmiş en kötü günün sonunda sinir katsayım hızla tırmanmaya devam ediyordu çünkü bu evde Lola'yı bulmaya çalışmak, Waldo'yu bulmaya çalışmaktan beterdi.[8]

Aaron'ı hiçbir yerde göremiyordum ve yaptığı küçük şovdan sonra bu iyi miydi kötü müydü, kestiremiyordum.

Ama Ryan'ı kolaylıkla bulmuştum çünkü basketbol arkadaşlarıyla hâlâ odada takılıyordu. Diğer yandan onu kanepede, Olivia Abbott'ın kulağına bir şeyler fısıldarken görmeyi de beklemiyordum.

Tuhaf bir şekilde önce, *Lola baş düşmanının burada olduğundan haberdar mı,* diye düşünsem de bunun ardından büyük bir şok yaşadım.

Daha önce Olivia'yı bir partide görmediğime emindim. Şimdi yakından bakınca sahnede göründüğünden daha güzel olduğunu görebiliyordum; uzun, altın sarısı saçlarına eski bir Hollywood yıldızınınki gibi şekil vermişti. Gözlerine, mükemmelleştirmem için en az üç hafta harcayacağım bir şekilde *eyeliner* çekmiş ve dudaklarını da kırmızıya boyamıştı.

---

8 *Find Waldo,* İngiliz illüstratör Martin Handford'a ait çocuk bulmaca kitapları serisidir. *–ç.n.*

Bir üniversite partisinden ziyade kırmızı halıda yürümek için hazırlanmış gibiydi.

"Hey, böldüğüm için üzgünüm," dedim yanlarına yaklaşırken. Ryan fısıldamayı kesip bana döndü. "Lola'yı gördünüz mü?"

Ryan hiç gerek olmasa da endişelenmiş gibi görünüyordu. Tabii bu gece Aaron'ı öldürmezsem ve cesedinden kurtulmak için birine ihtiyaç duymazsam endişelenecek bir şey yoktu. "Her şey yolunda mı?"

"Aaron, Aaron'lık yapıyor işte. Eve dönüyoruz biz."

Olivia alçak sesle, "Lola'yı uzun bir süre önce Robbie'nin odasına girerken gördüm," dedi. "İstersen eve sağ salim varmasını sağlarım. İçki içmiyorum ve arabam da dışarıda."

Ryan da temkinli bir şekilde, "Aaron'la ilgili benim yardımıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Olivia, Lola sorununu halledebilirsen sonsuza kadar minnettar olurum," dedim, Lo'nun güvende olduğunu bildiğimden rahat bir nefes alarak. "Aaron içindeki nefreti kustuğundan gecenin devamında iyi olacaktır. Bu akşam sohbet etmeye vaktimiz olmadığı için üzgünüm, Olivia. Çok güzel görünüyorsun, bir dahakine birbirimizi tanıyabiliriz umarım. Uber aracım dışarıda, o yüzden gitmek zorundayım."

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle, "Güzel olur, yakında görüşürüz," diye kibarca cevap verdi.

Ryan arkamdan, "Eve varınca bana mesaj at, olur mu?" diye bağırdı. "Çok ciddiyim, Stas. Unutma."

Evet, sadece seks amacıyla takıldığın adamı, en yakın arkadaşının can düşmanıyla birlikte düşünmek tuhaftı ama Abbott ve Rothwell ilişkisi fena hâlde mükemmel olacağından tam da liseli kızların gözyaşları eşliğinde izleyeceği bir ilişki olurdu.

Ryan'la bu kadar iyi olmamızın nedeni, benim ilişki istememem, onun da bunu umursamamasıydı. Düzenli olarak görüşmek istediği biriyle tanışırsa asla ona engel olmazdım. O, sevilmeyi ve mutlu olmayı hak eden biriydi çünkü gerçekten harika bir adamdı.

Olivia'nın en büyük destekçisi hâline gelir ve belki de onun kabuğundan biraz da olsa çıkmasına yardımcı olurdu. Olivia'yı yakından tanımıyordum ama durmadan onun istediği rolleri almasına rağmen Lola bile onun iyi bir kız olduğunu inkâr edemiyordu. Bu işin nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

❄

Üniversitenin ilk yılında, bir arkadaşım aracılığıyla tanıştığım Rosie, annesinin ders vermek için birini aradığından bahsettikten sonra Simone'un Pisti'nde çalışmaya başlamıştım.

Ders kitaplarının masrafları çığ gibi büyüyordu ve tüm buz pateni masraflarımı karşıladıkları için ailemden daha fazla para istemem mümkün değildi. Pistin sahibi Simone, koçluk sertifikası almam için masrafları karşılamıştı ve bu sayede cumartesi günleri on yaşın altındaki çocuklara ders verebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Simone mola odasına girerek, bense oturmuş ne yiyeceğimi düşünüyordum.

"Evet, harikayım. Bir sonraki dersim başlamadan önce gidip yiyecek bir şeyler alacağım sanırım."

"Girişte seni soran çok yakışıklı bir adam var," dedi göz kırparak. "Yanında yiyecek bir şeyler de var gibi görünüyor."

Girişteki resepsiyona doğru giderken Simone'un haklı olduğunu, gerçekten de çok yakışıklı bir adamın beni beklediğini gördüm.

Ryan, altı yaşlarındaki bir sürü enerjik çocuk çığlıklar atarak etrafında koştururken çok yanlış bir yere düşmüş gibi görünüyordu. Beni görür görmez gözlerindeki ifade yumuşadı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İki elindeki kese kâğıtlarını kaldırdı. "Öğle yemeğinde bana eşlik etmek ister misin?"

"Saat birde dersim var, onca şeyi otuz dakikada yiyebilir misin?"

"Otuz dakikada birçok şey yapabilirim, Anastasia; şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydın."

Büfenin yanındaki sessiz masalardan birine oturduk ve getirdiği yemekleri kutusundan çıkarmaya başladı. "Bana bağırmadan önce söyleyeyim, sana salata aldım... ama yanında pastırmalı ve peynirli patates kızartması ve nugget da var, çünkü bu sabah dengenin ne kadar önemli olduğuyla ilgili paylaşımını gördüm."

Gözlerimi devirdim çünkü hangimizin daha öngörülebilir davrandığından emin değildim. "Denge önemlidir, benimle dalga geçmeyi bırak! Her neyse, teşekkür ederim. Bana yemek getirmene gerek yoktu, hatta bu kadar fazla yemek getirmene hiç gerek yoktu ama minnettarım. Dün gece feneri nerede söndürdün?"

Ryan çizburgerinden bir ısırık aldı ve ağzına birkaç tane de patates kızartması sokuştururken mutlulukla inledi. "Batı Hollywood'da, Honeypot'ta. Fazla kaçırmışım."

"Olivia'yla mı?"

Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim. "Hayır, Liv ne yazık ki evine gitti. Bana öyle bakmayı kes."

"Ah, artık *Liv* oldu yani? Senin adına heyecanlıyım. Hem heyecanlanmaya hakkım var, beni engelleyemezsin. Uzun zamandır kimseyle çıkmadın ve onu çok az tanıyor olsam da iyi birine benziyor."

"Onunla çıkmıyorum, drama kraliçesi. Sadece birbirimize numaralarımızı verdik."

"Her evliliğin ilk adımı da budur zaten."

Ofladıktan sonra omuzlarını silkip peçeteyle ağzını sildi. "Göreceğiz. Sen neden benimle evlenmiyorsun, Allen?"

"Neden kız arkadaşın olma kısmını atlayıp direkt evliliğe geçtin?"

"Bu kadar yakın arkadaşken neden çıkmakla vakit kaybedelim ki? Biriyle çıkmak korkutucudur. Aklımı başımdan alan seks ve yoğun programıma aldırmayan biri mi? Altına imza atar, yüzüğü de hemen takarım. Elmas yüzük yerine bir soğan halkasına razı olur musun?"

"Senin programına aldırmıyorum çünkü ben de senin yoğun olduğunun farkına varamayacak kadar yoğunum," dedim, kolunu hafifçe dürtmek için ona yaklaşırken. "Olivia tatlı bir kız, Ry. Bir akşam onu dışarı çıkar ve nasıl gittiğine bir bak. En kötü ihtimalle ileride çocuklarına ünlü bir film ya da Broadway yıldızıyla birlikte olduğunu söylersin, artık Olivia'nın geleceğinde hangisi varsa."

"Senden tavsiye almam iyi bir fikir mi sence? Birine bağlanmaktan bu kadar korkan birinden?"

Bu konuda haklılık payı olabilirdi gerçekten.

"Ona çıkma teklifi edeceğim ama işler berbat giderse, Anastasia, bil ki seni suçlarım."

"Bana uyar."

"Aaron'la neler olduğunu anlatmak ister misin?" Ses tonundan sakin ve bu konuyla çok da ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştığını anlıyordum. Gerçekteyse gecenin çeşitli saatlerinde bana gönderdiği on iki mesajdan bu konuyla oldukça ilgilendiğini biliyordum.

"Bana, Pokémon biriktirir gibi takım kaptanı mı biriktiriyorsun, diye sordu," dedim sözcükleri uzata uzata, bir

yandan da nugget kutusunu açıp ağzıma bir tane atıverdim. "Merdivenlerden Nate Hawkins'le indiğimi gördü ve anında onu becerdiğimi sandı."

"Bu adamın derdi ne ya?" diye söylendi Ryan, patates kızartmasını agresif bir hareketle ketçaba daldırırken. "Onunla nasıl zaman geçirebiliyorsun, anlamıyorum. Hawkins'le takılıyorsan da bu kimseyi ilgilendirmez. Sen bekâr bir kadınsın ve istediğini yapabilirsin."

"Biliyorum, biliyorum. Ama Aaron pistin nasıl o hâle geldiğini öğrendiğini söyledi ve Nate de birkaç dakika öncesinde hiçbir şey bilmediğine yemin etmişti, o yüzden biraz tartıştık."

"Aaron puştun teki, Stassie. Hawkins'in yalan söylemesi hoş değil tabii ama aynı zamanda önceliğinin takımı olması anlaşılır bir durum. Benim sana yalan söylememle aynı şey olmaz, aranızda henüz güven bağı kurulmadı. Anlıyorsundur eminim ki?"

"Evet, tabii ki anlıyorum ama ona bu durumun beni ne kadar etkilediğini açıklamaya çalıştığımda abarttığımı söyledi. Abartsam da abartmasam da fark etmez. Olanları benim bakış açımdan görmediği sürece nasıl aynı noktada olabiliriz ki?"

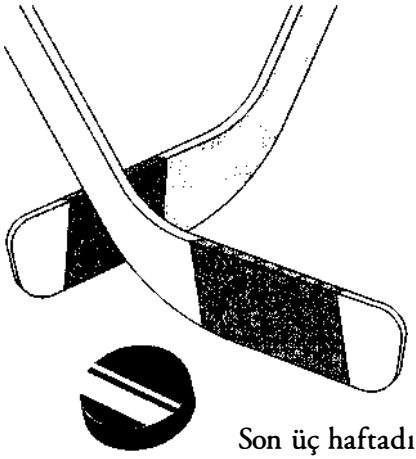
"Bir takıma kaptanlık etmek zor iş, beni görüyorsun. Kendini düşünürken yirmiden fazla insanı da düşünmen gerekiyor. Ne kadar saçma sapan bir bok yemiş olurlarsa olsunlar arkalarını kollayacağına inanıyorlar. Bazen berbat bir durum olabiliyor. Ama Hawkins iyi bir adam, ona yüklenme."

Elimdeki nuggetla yoğun bir bakışma içine girmiştim çünkü son derece mantıklı olduğunu bildiğim şeyleri söylerken Ryan'ın yüzüne bakamazdım.

Sırıtarak dikkatimi çekmek için öne uzandı. "Yine de ona yükleneceksin, değil mi?"

"Hiç şüphesiz. Sonsuza kadar. Hatta başarabilirsem daha da uzun bir süre. Oyuna falsolu bir top soktular ve ben de bu yüzden hepsinden uzak duracağım."

Daha bir şey demeden önce gülmeye başlamıştı bile. "Falsolu toplar beyzbolda oluyor, hokeyde değil, biliyorsun değil mi?"

ALTINCI BÖLÜM

Nathan

Son üç haftadır hayatımın en stresli zamanlarını yaşıyordum.

Aaron Carlisle -Tanrım, adamın adı bile ne kadar iticiydi- ona kulak veren herkese bilip bilmeden konuşmuştu. Buna koçu da dâhildi ve o da bizimkine anlatınca koç bizi, birileri ona her şeyi açıklamazsa kolumuzu bacağımızı koparmakla tehdit etmişti.

Son zamanlarda takımla hokey oynamaktan çok onlar yüzünden azar işitiyordum. Pisti talan edenler, en yakın rakibimiz UCLA hokey takımındaki oyuncular arasındaydı. Aaron tamamen yalan söylememişti; kız hamileydi ama bu konunun Russ'la hiçbir ilgisi yoktu.

Zavallı çocuk hiçbir şeyden haberdar değildi; sadece yanlışlıkla birinin kız arkadaşıyla yatıp kalktığını düşünmüştü. Oysa abisi durumu öğrenince kız paniklemiş ve Russ'ı suçlamıştı. Sanırım suçu yabancı birine atmak daha kolaydı, hem abisinin buraya gelip pistimizi altüst edeceğini de düşünmemişti bence.

Olaylar başladığından beri Russ en az on yaş yaşlanmıştı. Ona gerçek hikâyeyi anlattığımızda yüzünde oluşan ifade görülmeye değerdi doğrusu. Faulkner'la birlikte UCLA'nın koçuyla ve kaptanıyla görüşmüştük ve onlar da bize gerçekte olanları açıklamıştı. Kaptanları Cory'yi uzun zamandır tanıyordum ve onun da en az benim kadar çileden çıktığı belliydi.

Gündüz kuşağı televizyon programlarında babalık testinin sonucu açıklanıyor gibi hissediyordum. Faulkner'ın karşısında artık ayağımızı denk almak zorundaydık. Sorumsuzca bir davranışta bulunacak bir sonraki kişiyi sezon boyunca yedek kulübesinde oturtacağını söylemişti. Üniversiteden sonraki hedeflerimizi de umursamadığını, nasıl davranmamız gerektiğini öğrenene kadar her maçı kaybetmeyi göze alabileceğini net bir şekilde belirtmişti.

Yılın kalanında kendime çeki düzen verip taşkınlık yapmamaya karar vermiştim çünkü okuldan atılırsam ya da kolum bacağım koparılırsa Vancouver'ın beni geri almaya istekli olacağından pek emin değildim ve okuldan ayrıldıktan sonra Colorado'ya geri dönmemi hiçbir güç sağlayamazdı.

Sonsuz ayrıcalığa sahip olup yine de baba sorunları yaşamam ne kadar da klişeydi, değil mi? Ama bana da hak vermek gerekirdi çünkü babam hıyarın önde gideniydi. Çocukken yeterince kucaklanmadığından ve bunun acısını benden ve kız kardeşimden çıkardığından emindim.

Neyse ki ondan kilometrelerce uzağa kaçmayı başarmıştım ama zavallı Sasha on altı yaşında olduğu için hâlâ onunla birlikte yaşıyordu. Bana kalırsa on sekizine girdikten sonra bile evden ayrılmasına izin vermeyecekti. Değeri bilinmeyen, işi başından aşkın bir kayak dehası olarak ömrü boyunca orada kalacaktı.

Babam, Sash'ın bir sonraki Lindsey Vonn[9] olmasını sağlayacaksa kuzey yarımküredeki bütün koçlara para saçmaya hazırdı. Tabii bu esnada sakatlık yaşamaması daha iyi olurdu ama zaten babam hiçbir zaman kızının güvenliğini göz önünde bulundurmamıştı, sadece kazanmasını istiyordu.

---

9 Alp disiplininde yarışan ve birçok kupaya sahip başarılı kayakçı. Son dönemlerde yaşadığı sakatlıklardan dolayı sporu bırakmak zorunda kalmıştır. *–ç.n.*

Tanrı'ya şükürler olsun ki hokeyden nefret ediyordu. *Disiplinden yoksun ve kaostan beslenen her türlü vahşi spordan nefret ediyorum*, diyordu. Yıllar önce beni Bay H'in takımına yazdıran da annemdi. O zamanlar Sasha'ya hamileydi ve enerji dolu beş yaşındaki oğlunun yorulup durulmasını sağlayacak bir yol arıyordu.

Bense kayak yapmayı babamın hayal ettiği kadar sevememiştim ve o zamandan beri onu her gün hayal kırıklığına uğrattığımı gururla söyleyebilirdim. Ona son zamanlarda yaşananları anlatsam şaşırmazdı bile ama bu, aramalarına cevap vermem anlamına da gelirdi ki bu aralar böyle bir şey yapmaya niyetim yoktu.

Hem ne yapar eder suçu bana atmayı başarırdı.

Robbie'nin bakışlarının resmen tenimi dağladığını hissederek düşüncelerimden sıyrıldım.

En sevdiğim şey onunla uğraşmaktı ve JJ'in de neden sürekli bir puşt gibi davrandığını anlamamı sağlıyordu. Rob dikkatimi çekmeye çalışarak durmadan yere bir şeyler düşürüyordu; daha fazla gürültü yapmak için telefonunu televizyon kumandasının üstüne vurdu, cevap alamadığı on dakikanın ardından yüksek sesle öksürmeye başladı.

Bense gözlerimi televizyondan ayırmıyor ve sırıtmamaya çalışıyordum. Mike Ross yine bir şeyler yumurtlamaya başlarken Henry beni yandan dürttü. "Robbie dikkatini çekmeye çalışıyor. Onu kasten mi duymazdan geliyorsun?"

"Harika bir soru, Henry, teşekkürler," diye bağırdı Robbie dramatik bir şekilde. "Beni kasten mi duymazdan geliyorsun, Nathan?"

Nihayet ona döndüğümde bana, çocuğunun performansından hiç etkilenmemiş bir anne gibi bakıyordu. "Özür dilerim, dostum. Bir şey mi istiyordun?"

Robbie alçak sesle kendi kendine söylendikten sonra ofladı. "Doğum günü partimi organize ettin mi?"

"Sürpriz olması gereken partinden mi bahsediyorsun? Hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini özellikle söylediğin parti hani? Anlarsın ya, gerçekten sürpriz olması için?"

Altı hafta önce Robbie bana doğum günü için sürpriz parti istediğini söylemiş, parti düzenlemenin fazla stresli ve vakit alan bir şey olduğunu iddia etmişti. Kendi doğum günü partisinin dertleriyle uğraşmak istemiyordu, o yüzden bunu onun yerine benim yapmam gerekiyordu. Ben de bu kadar rahatını bozuyorsa artık partilerimizi düzenlemesine gerek olmadığını belirtmiştim.

Beni ahmaklıkla suçlayıp artık büyümem gerektiğini söylemişti.

"Sürpriz daha hiçbir şeyi ayarlayamamış olmansa istemiyorum."

Henry ayağa fırlarken bakışları Robbie'yle benim aramda gidip geliyordu, ardından aceleyle merdivenlere atıldı. Robbie kıstığı gözlerle onun tüymesini izledikten sonra yeniden bana döndü. Bense omuz silkmekle yetinip Henry'nin haftalardır sürprizi mahvetmekten korktuğunu bilmiyormuşum gibi yaptım. Çocukta poker suratı yoktu ve kendini, bu kadar bekledikten sonra son anda her şeyi mahvedeceğine inandırmıştı.

"Sakin ol, Robert," dedim, tam ismini kullanmanın onu daha da kudurtacağını bilerek. "Senin yaşındaki biri için stres iyi değildir."

Bence konu burada kapanmalıydı ama onun yerine Robbie çenesini hafifçe kaşıyıp bir *ıhmm* sesi çıkardı. Bir şeyleri ıkına sıkına söyleyen biri olmadığından şimdi tam da istediği gibi dikkatimi çekmişti. "Sen... Sen Lola'yı da davet ettin mi?"

Ah, bu çok eğlenceli olacaktı. "Kimi?"

Bana doğru fırlattığı yastıktan son anda kaçmayı başardım. "Pislik gibi davranmayı kes, *Nathaniel*. Kim olduğunu biliyorsun."

Üç hafta önce, ben Stassie'yle her şeyi elime yüzüme bulaştırırken Robbie de onun en yakın arkadaşını daha yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Bir centilmen olduğunu söyleyerek neler yaşandığını anlatmamıştı ama Lola'nın ertesi gün öğleden sonra üzerinde Robbie'nin tişörtüyle evden ayrılmasına bakarak bir tahmin yürütmek zor değildi.

O geceden sonra Lola'yı bir daha görmediğim için bunun tek gecelik bir şey olduğunu farz etmiştim ama Robbie'nin yüzdeki gergin ifadeye bakılırsa durum pek de öyle değildi. "Gelmesini ister misin? Partinin olacağını varsayarsak yani?"

"O günden beri konuşuyoruz, yani evet. İstediğimi varsayabiliriz."

Robbie'nin hiçbir zaman kadınlarla sorunu olmamıştı ama sıkıldığında onları hızlıca gözden çıkarmak gibi bir huyu olduğunu da inkâr edemezdim. Onunla sadece takılmayıp iletişim hâlinde kalıyor olması iyiye işaretti.

"Anlaşıldı. Antrenmana hazır mısın?" diye sordum, parti sırlarını açık etmeden önce konuyu dikkatlice değiştirmeliydim.

"Evet, bekle de *sweatshirt*ümü alayım."

Siktir. Şimdi Lola'yı buraya getirmenin bir yolunu bulmalıydım.

❄

Ben Robbie'nin sandalyesini arabamın bagajına yerleştirmeye çalışırken JJ de sokakta koşarak bize doğru geliyordu. Martı kanat kapıları kapatmak için tuşa basıp sürücü koltuğuna geçtim ve geri geri giderken otomatik olarak kapılar da kilitlendi.

Nefes nefese camlara vuruyor, duyamadığım bir şeyler söyleniyordu. Onu duyabilmek için camı biraz araladım. "Beni almadan gitme, pislik herif."

Ben, "Acele et o zaman!" diye çıkışınca can havliyle eşyalarını almak için eve koşturdu. Önceki gece futbol takımının amigo kızlarından biriyle takıldığını bilmesem bu hâline acıyabilirdim belki.

Pisti paylaşmak demek, her gün farklı zamanlarda antrenman yapmamız anlamına geliyordu. Pist onlara ait olduğundan Koç Brady, planlarımızı buz patencilerinin programlarına uyarak ayarlamamızı söylemişti. Çoğunun yaklaşan yarışmaları vardı ve Brady, onların koşullarını tamamıyla kabul etmezsek bu işin yürümeyeceğini belirtmişti.

Aubrey Brady çok korkunç bir kadındı ve Faulkner'ın iplerini tamamen ele geçirmişti. Pistimizin nasıl talan edildiğini öğrendiğinden beri bunu Skinner'a istediği her şeyi yaptırmak için kullanıyordu ve artık tamamen onun ellerindeydik.

Onu suçlayamazdım tabii, sonuçta sporcularını korumaya çalışıyordu.

Her gün Stassie'nin buz pateni yapmasını, koreografilerinin ne kadar ateşli olduğunu ve Bokkafa'yla şakalaşmalarını izlemek benim için hızla günlük alışkanlıklardan biri hâline geldi.

Sanırım biraz fazla hızlıydı.

Çoğu zaman bana, beni alevlerin içine hiç düşünmeden atabilirmiş gibi bakıyordu ya da daha kötüsü hiç bakmıyordu. Kız, görünüşe göre Henry dışındaki herkese nasıl kin tutulacağını biliyordu ve bunu başarıyla uyguluyordu.

Bir önceki hafta Henry, Anastasia'yı kütüphanede tek başına ders çalışırken görmüştü. Ona kahve almış, Russ'ın durumunu açıklamış, bol bol özür dilemiş, neden bu kadar

kızgın olduğunu çok iyi anladığını söylemişti, dolayısıyla Anastasia şimdi aramızdan bir tek ona yüz veriyordu.

"Neden her zaman senden hoşlanmayan kızların peşinden koşuyorsun?" diye sordu Henry, bir öğleden sonraki antremanda Anastasia yanımızdan hızla geçip giderken bile ona sevimli bir gülücük atmayı ihmal etmemişti. "Summer, Kitty, Anastasia... Neden?"

JJ, "Lanet olsun, Hen," derken neredeyse içtiği suda boğulacaktı. "Düşene bir tekme de sen vurmasan mı acaba?"

"Bilemiyorum, ufaklık," dedim, kolumu omzuna atarken diğerleri güldüğü için yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Sen bana benden hoşlanacak birini bul, ben şansımı denerim."

JJ burnundan bir nefes verdi. "Adamdan mucizeler bekleme, Hawkins."

Robbie, istese Anastasia'nın ona yüz vermesini sağlayabileceğini söylüyor, Jaiden ise gizemli kötü çocuk rolünü tercih ediyordu. Bense önünde yerlere kapanıp ondan defalarca özür dilemeye razıydım ama o pozisyonu kafama bir tekme geçirmek için kullanabileceğinden endişeleniyordum.

Pistin dışına park ederken diğerlerine içeride görüşürüz deyip kapıya koşturdum. İçeri girdiğimde patenlerini çantasına sokmaya çalışıyordu, kapıdan gelen gürültüyle gözlerini bana doğru çevirdi ve ben olduğumu anlayınca yüzünü buruşturdu.

Ne hoş ama.

Bankta çantasının yanına oturup boğazımı temizledim. "Anastasia?"

Gözlerini bana çevirdi ve o dolgun dudaklarını büktü. "Ne istiyorsun?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Hayır."

"Daha nasıl bir iyilik istediğimi duymadın bile."

"Duymama gerek yok. Cevabım hayır."

"Sana bunun, en yakın arkadaşlarımızın mutluluğu için son derece önemli olduğunu söyleseydim?"

İçini çekti ki artık bunu yapmasına alışkındım zaten, sonra da ellerini beline koydu. "Dinliyorum. Devam et."

"Cumartesi günü Robbie'nin yirmi birinci doğum günü ve ben de ona sürpriz bir parti veriyorum. Lola'nın da gelmesini çok istiyor, kendisine iletir misin? Tabii ki sen de davetlisin."

"Tamam."

Başarı görünür gibi mi olmuştu sanki? Belki. "Çok iyi, teşekkürler. Vegas temalı olacak, o yüzden resmî kıyafet kodu var. Ücretsiz bar, poker masaları, daha eğlenceli bir sürü şey. Umarım ikiniz de gelirsiniz; Robbie çok mutlu olacaktır."

"Peki." Aynı anda takımdakilerin girdiği kapılara doğru ilerlemeye başladı. Yanından geçerken Henry'nin koluna dokunup, "Merhaba," diye mırıldanınca çocuğun yanakları yine kıpkırmızı oldu.

Nihayet duyma mesafesinden çıkınca JJ başımı kolunun altına sıkıştırdı, ben ondan kurtulmaya çalışırken o da kıkırdıyordu. "Artık eskisi gibi değilsin, Hawkins. Ufaklığın senden daha çok numarası var."

Henry çenesini gergin bir şekilde sıvazlarken, "Onunla çıkmaya çalışmıyorum ben," dedi hızlıca. "Aramız düzelsin diye ona kibar davranmaya çalışıyorum. Hem zaten erkek arkadaşı var."

"O buz pateni partneri, erkek arkadaşı değil. Erkek arkadaşı yokmuş, bana kendisi söyledi."

Henry başını salladı. "O değil, Ryan Rothwell. Geçen hafta onları kucaklaşırken gördüm."

Robbie homurdanıp, "Kucaklaşmak pek de güvenilir bir ilişki işareti değildir, Hen. Öyle olsaydı Kris ve Mattie kampüsün yarısıyla ilişki içinde sayılırdı," dedi.

"Birbirlerinin üzerinden ellerini çekemiyor gibiydiler ve Ryan resmen kıçını avuçluyordu," diye ekledi Henry.

Harika.

Biz antrenmana hazır bir şekilde içeri girdiğimizde Aaron hâlâ buzun üstündeydi. Uyuz herifin tekiydi ve gerçekten ona katlanamıyordum. Hem bu durumun Stassie'yle de alakası yoktu, adam bana inanılmaz kötü enerji veriyordu ve bu da ondan nefret etmem için yeterli bir sebepti. Hem o koca çenesiyle hepimizin ağzına sıçmış olması da başka bir sebepti.

Konunun onunla alakası olmadığını söylediğimi biliyorum ama Aaron'da hoşlanmadığım bir şey de buz üstündeyken Anastasia'yla konuşma şekliydi. Partideki akşam sarhoş olduğu için hakkında bir yargıya varmamaya çalışmıştım ama ders programları nedeniyle her zaman ya bizden önce ya da bizden sonra antrenman yapıyorlardı.

Erken geldiğimizde ya da toparlanmaya başladığımızda, Aaron'ın dünyanın en küçümseyici ses tonuyla ona bu sefer baştan savma çalışmamasını ya da böyle giderse yakında başının belaya gireceğini söylediğini duyuyordum.

Çok boktan bir durumdu ama beni ilgilendirmiyordu. Savunulmaya ihtiyaç duyacak bir kız değildi ve öyle bir şey yapmaya çalışırsam beni, kara listesinde en tepeden çıkarmaktan hiç çekinmezmiş gibi geliyordu.

Bizim geldiğimizi duyunca nihayet pistin kenarına doğru kaymaya başladı. Beni görünce yüzünde ukala bir sırıtma belirdi. Şimdiden sabrımı sınamaya başlamıştı ve daha ağzını bile açmamıştı. Ona bir yumruk patlatsam kendimi daha iyi hissedeceğimden emindim. Ama Faulkner'ın uslu durmamızla ilgili söylediklerini hatırlayınca kendime hâkim olmaya karar verdim. Onun yerine derin bir nefes aldım. Gördünüz mü? İsteyince ben de bir yetişkin gibi davranabiliyordum.

"Seninle yatmayacak. Boşa vakit kaybediyorsun."

"Affedersin?"

Ona yumruk atma. Ona yumruk atma. Ona yumruk atma.

"Beni duydun." Banka oturdu ve benim şaşırmış suratıma bakmaya bile tenezzül etmeden patenlerini çözmeye başladı.

Çocuklar kaleleri buzun üstüne yerleştirmeye çalışıyordu ve Robbie de Faulkner'la konuşuyordu, yoksa bu puştun söylediğini doğru mu duydum diye onlardan onay isteyebilirdim.

"Elde edilmesi zor olanı oynuyor sanabilirsin ama öyle değil. Ona dair en soğuk şey kalbidir. Rothwell'e yaptığı gibi seni de peşinden koşturacaktır, o yüzden hiç zahmet etme."

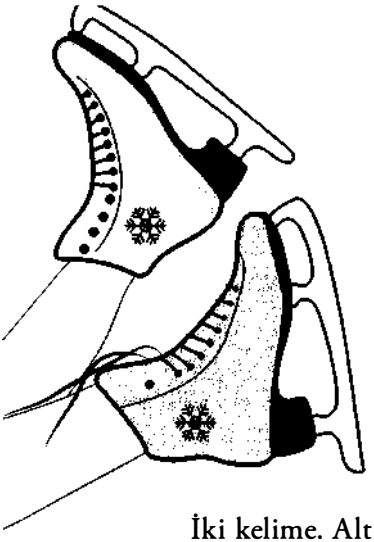
Bu herifin ağzına sıçacaktım.

Kendimi daha fazla tutamayarak, "Sen şerefsizin tekisin, biliyorsun değil mi?" dedim.

Patenini çantasına soktu ve diğerini çıkarmaya girişirken sırıtarak bana döndü. "Gerçekler acıtır, dostum."

"Ben senin lanet olası dostun falan değilim." Yumruklarımı sıkmış, öfkemi dizginlemeye çalışıyordum. "Ve onunla ilgili böyle konuşmaya devam edersen dişlerini pistten kazımak zorunda kalırsın."

Bana mide bulandırıcı bir gülümsemeyle baktı. Yumruğumu sıkmaktan parmaklarım birbirini eziyordu ama öylesine umursamazdı ki yanımdan geçerken beni omzuyla itti. Çıkışa yaklaştığı sırada tekrar bana döndü. "Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi seni de öylece ortada bırakmadan önce peşinden köpek gibi koşan bir ahmağa çevirmesini keyifle izleyeceğim. Buzda iyi kaymalar."

YEDİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Takım kaynaşması.

İki kelime. Altı hece. İki saatlik cehennem azabı.

"Aramızdaki buzları eritmek için bazı aktiviteler yapacağız," diye duyurdu Brady salona. Bu işe hevesi benimki kadar barizdi; bunu yapmak istemediğini biliyordum çünkü yolda gelirken sürekli bu konu hakkında söylenmişti. Tıpkı onun gibi başka herhangi bir yerde olmayı tercih edebilecek Koç Faulkner da hemen yanında duruyordu.

Artık iyice başımıza bela olmaya başladığını hissettiğim David Skinner, iki grubun arasındaki *ilişkide* bir gelişme görmek istiyordu. Brady bana, tam da genç buz patencilerinden Ruhi'nin antrenmanını bozdukları için hokey takımındakilerden biriyle tartıştığı sırada salona Skinner'ın girdiğini anlatmıştı. Skinner, Ruhi'nin hokeyden esinlenen yaratıcı hakaretlerini bizzat işitmişti.

O yüzden takım kaynaşmasındaydık.

Başka şeyler yaparak geçirilebilecek bir zamanı ne de güzel ziyan ediyorduk. Artık rutinlerimizi kimse siklemediğinden ajandamı fırlatıp atsam daha iyi olacaktı.

Faulkner, onu yönlendirmesi için Brady'ye bakarken boğazını temizledi. Buz pisti olmayan her yerde biraz uyumsuz görünüyordu ve yeniden ödül salonuna kısılıp kaldığım için bu kadar sefil hâlde olmasaydım bu durumu komik bulabilirdim.

Brady, "Hızlı tanışmayı eminim ki hepiniz biliyorsunuzdur," dedi. "Patencilerim, her biriniz bir masaya geçeceksiniz. Hokey takımı, siz de her beş dakikada bir yan masaya geçerek ilerleyeceksiniz."

"Öncesinde bir hatırlatma yapayım; bu gerçek randevulaşma gibi bir şey değil," diye bağırdı Faulkner, nihayet bir şey diyebilmişti. "Amaç birbirinizi daha iyi tanımanız. Hedeflerinizi, hobilerinizi, köpeğinizin ismini konuşun; umurumda değil ama saygıdan ödün vermeyin. Hughes, Hudson, Carter ve Johal, daha net olmak adına bunu özellikle dördünüz için söylüyorum."

Dört adam şaşırmış gibi görününce takım arkadaşları gülmeye başladı.

Aaron, "Şaka gibi," diye homurdandı. "Biz çocuk değiliz."

Aaron'a hak vermek canımı yaksa da ne yazık ki ona katılıyordum. Son üç haftadır daha önce hiç olmadığı kadar iyi davranmıştı ve onun yanında olmak rüya gibiydi. Hatta beni ve Lola'yı, ödemeye gücümün asla yetmeyeceği lüks Japon restoranı Aiko'da yemeğe bile çıkarmıştı.

Duruma ayak uyduruyor gibi görünüyordu ve bundan dolayı ona minnettardım. Son zamanlarda Olivia'yla daha çok vakit geçirdiği için Ryan'ı pek görmüyordum ama geldiğinde de Aaron ona iyi davranıyordu. Aaron'ın huysuzluk yapmaması için işlere iyi yanından bakmaya çalışıyordum. "Eğlenceli olabilir. Takımdakilerin bazıları iyi adamlara benziyor."

Hokey takımındaki ikinci sınıf öğrencilerinden Henry Turner *zayıf noktamdı.* Kütüphanede işletme sosyal sorumlulukları makalesi üzerinde çalışırken yanıma endişeli bakışlarla gelmişti. Kendisini tanıtmış, takımda olduğunu ve neler olduğunu duyduğunu açıklamıştı. Çok fazla şey paylaşamayacağını ama yine de durumu açıklamak istediğini söylemişti.

Sonra da bana herkesin nesi var nesi yoksa anlatmaya başlamıştı.

Henry, Nathan'ın kaptan olur olmaz eşek şakalarına bir son verdiğini söylemişti. Ama takımdakilerin -buna Nathan da dâhildi- bu felaketi engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığına da yemin etmişti.

Kızı hamile bırakan -ya da sonradan ortaya çıktığı üzere bırakmayan- Russ'ın zor bir aile hayatı vardı ve o hayattan, tam burs kazanmak için canını dişine takarak kaçmayı başarmıştı.

Nathan, insanlar öğrenirse Russ'ın bursunu kaybedeceğini, ailesinin okul masraflarını karşılayacak durumu olmadığı için de kurtulmak adına bu kadar uğraştığı hayata geri dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Nathan bu bilginin saklanması konusunda kendi takımındakilere bile güvenmiyordu çünkü yediği haltlara rağmen Russ'ı korumak istiyordu.

Henry, Russ'ın o kendini beğenmiş zengin veletlerinden olmadığını bilmemi istiyordu. Sessiz sakin, beladan uzak durmaya çalışan bir çocuktu ve kendisi de öyle olduğu için onu anlayabiliyordu. Henry, ilk yılında hiç arkadaş edinememişti; Maple Hills'den olmasına rağmen üniversite deneyimi ona zor gelmişti.

Yurt odalarından nefret ediyordu ama birlikte yaşayacak arkadaşı da olmadığı için ya yurtta kalacak ya da kendi evine çıkacaktı. Her ne kadar son sınıflarla kalan ikinci sınıf öğrencisi duyulmuş şey olmasa da Nathan ona evlerinde bir oda teklif etmişti. Onun ne kadar iyi bir kaptan olduğunu ve Nathan'a kızgın olsam da ona bir şans tanımam gerektiğini bana bu şekilde söylemeye çalışıyordu.

Henüz tanımadığım oyuncuların bile dedikodularını yaptıktan sonra, benim şimdiye kadar gördüğü en güzel artistik patinajcı olduğumu söylemişti. Ama hemen sonrasında bunu görünüşümü değil, performansımı kastederek söylediğine

açıklık getirmeye çalışmış; popomun üstüne düşmediğim ya da bebek bir zürafa gibi görünmediğim zamanlarda performansımın olağanüstü olduğunu belirtmişti.

Ve sanki o noktaya kadar kendisine yeterince hayran olmamışım gibi bir de üzerine bana kahve ısmarlayıp makalemi yazmama yardım etmişti.

Brady, bizi harekete geçirmek için ellerini çırptı. Salonun diğer tarafına, Aaron'dan uzak bir masaya oturdum. Bu aralar pek cana yakın davranıyor olabilirdi ama yine de bu, konuşmalarımı duymasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Beş dakikalık sohbetleri idare edebilirdim, değil mi? Bu, her birimizin iki buçuk dakikası olduğu anlamına gelirdi. O sürede kendimden bahsetmeyi başarabilirdim. Her şey yolunda gidecekti.

Yani öyle sanıyordum.

İlk *randevum*, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıma geçip oturduğunda kendimi daha rahat hissetmemi sağladı. Kısacık kesilmiş saçları açılarak sapsarı yapılmıştı, esmer tenli kolları iç içe geçmiş dövmelerle kaplıydı; bunu biliyordum çünkü masaya oturur oturmaz kollarını sıvayıp bana göz kırpmıştı. Çenesi kirli sakalla kaplıyken burnunda küçük, gümüş *piercing* vardı. Başını bir sürü belaya sokarken çok eğleneceğin biri gibi görünüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde tokalaşmak için elini uzattı. "Jaiden Johal ama bana JJ diyebilirsin."

Tuhaf gelmişti doğrusu ama takılmamaya çalıştım. "Anastasia Allen. Sen de Stassie diyebilirsin."

"Ah, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Nate Hawkins'e haddini bildiren her kadını yakından tanımayı görev edindim. Büyük hayranınım."

Şimdiden kızarmaya başlamıştım, *harika.* "Teşekkür etmeliyim sanırım? Kendinden bahsetsene. Bir şekilde beş dakikayı doldurmamız gerekiyor."

Salon, sohbet eden insanların sesleriyle dolmuştu ki bu da iyiye işaretti. JJ bacaklarını esneterek sandalyesinde daha rahat bir pozisyon aldı. "Yirmi bir yaşındayım. Güneş, ay ve yükselen burçlarımın hepsi Akrep. Nebraska'dan geldim ve daha önce Nebraska'ya gittiysen orada yapacak bir bok olmadığını da bilirsin." Bir an durup yüzünü sıvazlayarak başka ne söyleyebileceğini düşündü. "Takımda savunma oyuncusuyum, mezun olduğumda San Jose Marlins takımına katılacağım, bir de salatalık turşusundan nefret ederim. Faulkner cinsel mevzulara giremeyeceğimizi söylediği için başka ne anlatabilirim, bilmiyorum."

Telefonuma bir göz atınca bir buçuk dakikayı geçirdiğimizi gördüm.

"Yirmi bir yaşındayım. Seattle'dan geldim, ailenin tek çocuğuyum ve Simone'un Pisti'nde çalışıyorum. Çocukluğumdan beri artistik patinajla ilgileniyorum, her zaman çiftler kategorisindeydim ve birinci sınıftan beri Aaron'la birlikte kayıyorum." Sandalyemde huzursuzca kıpırdanırken keşke JJ kendisinden biraz daha bahsetseydi diye düşünüyordum. "Hedefimiz ABD Takımı, bir sonraki olimpiyatlarda yer almak istiyoruz." *Bu iş neden bu kadar zordu ki?* "İşletme okuyorum. Burçlarımı da öğrenmek ister misin?"

Hevesle başını salladı. "Tabii ki."

"Güneş ve yükselenim başak, ay burcum yengeç." Daha ben sözümü bitirdiğim an homurdanıp başını sallamaya başlayınca, "Ne oldu?" diye sorma ihtiyacı duydum.

"Ay burcun yengeç. Tehlike işaretidir."

"Bunu üç burcu da akrep olan mı söylüyor?"

Jaiden, ela gözlerini kocaman açarak kendini savunmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Sana sadece fena hâlde yanlış anlaşıldığımızı söyleyebilirim."

Saatime tekrar bakınca bir dakikamız kaldığını fark ettim. "Altmış saniye. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Sormak üzere olduğu şeyden dolayı endişelenmeme neden olacak şekilde ellerini ovuşturmaya başladı. "Sen vücudunla birlikte bir balık kafasına mı, yoksa kendi kafanla bir balık vücuduna mı sahip olmayı tercih ederdin?"

Ona öylece bakıp ne cevap vereceğimi çözmeye çalışırken en az otuz saniyemiz daha gitti. Bileğindeki saati işaret etti. "Tik tak, Stassie. Süren dolmak üzere."

"Bilmiyorum."

"On, dokuz, sekiz, yedi..."

"Kendi vücudumda balık kafası. Sanırım. Tanrım, hayal etmesi bile mide bulandırıcı."

Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde, "Harika bir seçim," dedi. Brady düdüğünü çalarak bir sonraki masaya geçme zamanı geldiğini belirtti. JJ bana yeniden göz kırpınca tekrar kızardığımı hissettim. "Yakın zamanda seni daha çok görmeyi umuyorum."

Hokey takımındakiler masama oturup sonra da bir sonrakine geçerken zaman su gibi akıp gidiyordu. Üç birinci sınıf öğrencisi numaramı istemişti, Bobby adındaki biri beş dakikasını kendisinden bahsetmek yerine tanıştığı bir kızı anlatarak geçirmişti, Mattie aynı bölümde olduğumuzu öğrenince son ödevimizi ona açıklamamı rica etmiş ve telefonuna notlar almıştı.

Düdük çalarken masama Robbie yaklaşıyordu ve tanıdığım birini görmek iyi gelmişti. "Anastasia."

"Robbie. Seninle burada karşılaşmak ne hoş."

Lola ve Robbie'nin arasında bir şeyler gelişiyor olabilirdi, emin değildim. Bundan Lola bile emin değildi. Takım kaynaşması meselesini duyar duymaz bana aralarında tam olarak neler olduğunu anlama görevi vermişti. "Nasılsın?"

"İyiyim. Bir sonraki dört dakika ve" –saatine baktı– "yirmi sekiz saniyeyi ev arkadaşından bahsederek geçireceğini umuyorum."

Eve döndüğümde Lola aklını yitirecekti. Bu hayatımın en kolay dört dakikası olacaktı; Lo açık bir kitap gibiydi, ne görüyorsan oydu. Bir başkasına ondan bahsetmek çok kolaydı çünkü birçok şeyden hoşlanan biriydi; sevecen, her zaman yanımda olan bir ev arkadaşıydı.

Robbie'den sonra sırasıyla masama gelen Joe'yla Kris özellikle çok komik ve eğlenceliydiler; güldüğümü belli etmemek için birçok kez elimle ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım. Onlarla konuşmaktan keyif aldığımı kabul etmekten nefret ediyordum çünkü diğer oyuncularla samimi olmaya henüz hazır değildim.

Şimdilik rahatlıkla konuşup samimi olabileceğim sadece Henry vardı.

On dakikalık kahkaha molasının zamanlaması çok iyiydi çünkü Russ masama oturduğunda keyfim yerindeydi.

Bu noktada hokey oyuncularını tarif etmeye çalışmak anlamsız geliyordu çünkü akla gelen tek kelime *büyüktü.* Russ da farklı değildi ama onu arkadaşlarından ayıran şey bebek yüzlü olmasıydı. Takımdaki diğerlerinin aksine çenesinde sakaldan eser yoktu. Kocaman ve yumuşak bakışlı gözleri vardı, yavru bir köpeğinki gibi.

Daha önce bunu fark etmemiştim ama düşününce, ona bu kadar yakından bakma fırsatım olmamıştı. O da çok gergin görünüyordu ve aklıma Henry'nin, sessiz sedasız bir

tip olduğuyla ilgili söyledikleri geldi. "Ben Stassie. Sen de Russ'sın, değil mi?"

Başıyla onaylarken kulaklarının uçları kızarmıştı. "Evet. Tanıştığımıza memnun oldum. Kendinden bahsetmek ister misin? Açıkçası sana anlatabileceğim ilginç şeylerim yok."

Ah Russ, sana kızmak istediğim anda neden ürkek bir hayvana dönüşüyorsun ki?

Diğerlerine olduğu gibi ona da aynı şeyleri sıraladım; o da benim konuşmaya devam etmemi sağlayacak sorular sordu ve düdük çaldığında konuşmaya devam ediyor olmasına rağmen hakkında hiçbir şey öğrenememiştim. Yanımdan ayrılırken kibarca, "Seninle tanışmak çok güzeldi," dedi.

Etkinlik neredeyse tamamlanmak üzereydi ve istenen etkinin yaratılmış olması beni inanılmaz rahatsız ediyordu. Hayattan beklentilerini ve arzularını öğrendikten sonra adamların pisti paylaşmasına karşı çıkmak zordu.

Ama sadece zordu. İmkânsız değildi.

Gelip geçenler düşünülünce geriye iki kişinin kaldığını biliyordum. Sosyalleşme enerjim tükenmek üzereydi ama kendimi ayakta tutmaya çalışıyordum çünkü karşımdaki sandalyeye Henry oturduğunda buna değeceğini biliyordum.

"Ne gereksiz, değil mi?" diye söylendi, dirseklerini masaya dayayıp kafasını ellerinin arasına aldı. "Birinin çocukken baktığı evcil hayvanının ismini ya da doğum günlerini neden öğrenmek isteyeyim ki? Bu tarz bilgileri öğrenmek isteyecek tek kişi bilgisayar korsanıdır herhâlde. Ve ben bilgisayarları sevmem bile."

Şoktaydım.

Bire bir sohbetlerimizde Henry o kadar sakin ve rahattı ki benimle neredeyse yatar pozisyonda konuşuyordu. Ama görünüşe göre Skinner onu tedirgin edecek şeyi bulmuştu; zorla sosyalleşme.

"Lütfen bana evcil hayvanlarından bahsetme, Anastasia," diye yalvardı, elini kısa, kumral saçlarına götürerek içini çekti. "Önemsiyormuş gibi yapacak enerjim kalmadı."

"Sessizce oturmak ister misin? Benden sonra sadece bir kişi kaldı. Bitirmeden önce minik bir mola gibi olabilir."

"Çok iyi fikir, teşekkürler."

Henry gözlerini kapayınca benim de onun mini şekerleme yapmasını izlemekten başka çarem kalmadı. Onu böyle izlerken kendimi sapık gibi hissediyordum ama düşününce başka ne yapabilirdim ki? Hokeyde işler yolunda gitmezse modellik yapabilirdi; mükemmel simetrik bir surat, pürüzsüz, parlak bronz bir ten, bir erkekte gördüğüm en belirgin elmacık kemikleri. Çok yakışıklıydı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum. Bakmayı kesebilir misin?"

Gözlerini kapattığı için mutluydum, yoksa yüzümün kıpkırmızı kesildiğini görmesi kaçınılmazdı. Brady düdüğünü tekrar çaldı ve Henry bana bir bakış attıktan sonra yan masaya ilerledi.

Henüz konuşmadığım tek bir kişi kalmıştı ve o da görmekten kaçındığım kişiydi. Masaya gelip oturması yüzyıllar sürdü ya da en azından bana öyle geldi. Maple Hills Titanları tişörtü ile gri bir eşofman altı gitmişti ve gri eşofman giyen birinden etkilendiğim için bir an kendimden nefret ettim. *Siktir*. Hayır, etkilenme falan söz konusu değildi.

"Selam," dedi neşeli bir sesle. "Ben Nathan Hawkins."

"Böyle oynamaya karar verdin demek?"

Sorumu duymazdan gelip bir kaşını kaldırdı. "Ve sen de?"

"Nathan, ne yapıyorsun?" diye sorarken kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyemde arkama yaslandım. O da aynısını yapıp kollarını kavuşturdu. Dışarıdan bakan biri için kaynaşma konusunda en kötü işi çıkaran masa gibi görünüyor olmalıydık ki gerçekten de öyle olabilirdik.

"Baştan başlıyoruz. Herkes yeni başlangıçları sever, değil mi? Biz de öyle yapalım. Sonsuza kadar öfkeli kalamazsın."

"Sonsuzluktan biraz daha uzun bir süre öfkeli kalmayı planlıyordum aslında, o yüzden beni fazlasıyla hafife aldığını hissediyorum." Bunun üzerine gülmeye başlayınca ne yapacağımı şaşırdım çünkü benim de dudaklarım bir gülümsemeyle mücadele ediyordu.

Lanet olsun.

"Davana olan bağlılığın hayranlık uyandırıcı, Allen," dedi alaycı bir şekilde. "Senin bir artistik patinajcı olduğunu, işletme okuduğunu ve Seattle'dan geldiğini zaten biliyorum. Kimi zaman çok korkutucu ama kimi zaman da tatlı biri olduğunu da öğrendim." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırınca söylemek istediği şeyi açıklayarak, "Henry'ye, bana değil," dedi.

"Henry bana çok iyi davrandı."

Yüzü düşer gibi oldu ve o büyüleyici havası kayboldu. "Ben de sana iyi davranmak istiyorum. Bak, sana yalan söylediğim için üzgünüm. Elim kolum bağlıydı ve Russ'ı kollamak zorundaydım. Gerçekten senin arkadaşın olmak istiyorum, Anastasia."

"Biliyorum ve seni anlıyorum. Beni tanımıyorsun, tabii ki bana hemen güvenememekte haklısın ve bu sorun değil. Bu durumu anlıyorum ama olayları benim tarafımdan görebilmen için sana nasıl hissettiğimi açıklamaya çalıştım ama sen hemen abarttığımı söyleyerek beni başından savdın."

Bunları paylaştığım için kendimi safın teki gibi hissediyordum ama hayatımda, hissettiklerimi paylaşmam gerektiğini bilecek kadar çok terapi seansına gitmiştim. Yani, en azından huysuz olmadığım zamanlarda. İnsanlar bana durmadan Nathan'ın ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyip duruyorlardı, o zaman ben de ona öyle biri olması için bir fırsat vermeliydim.

"Neden benden uzak durmak istediğini anlayabiliyorum." Bir elini saçlarının arasına daldırıp kendisine kızgınmış gibi çekiştirdi. "Özür dilerim, öyle yapmam hiç doğru değildi. Baştan başlayabilir miyiz?"

Brady düdüğünü son kez çaldı ama Nathan yerinden kıpırdamadı. Bir cevap beklerken kahverengi gözleri resmen ruhumu delip geçiyordu.

"Deneme sürecindesin."

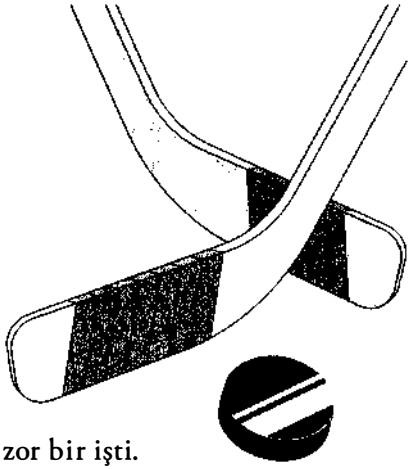
Bana en parlak gülümsemesiyle bakınca yanaklarım yeniden alev alır gibi oldu. "Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Öyle olsa iyi olur."

Siktir, siktir, siktir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan

Robbie haklıydı, parti planlamak zor bir işti.

Ama bugünün asıl zorlu işi onu idare etmekti. Planımıza göre Joe ve Mattie bütün gün onu meşgul edecek, bu sırada geri kalanlarımız da eve gelen malzemelerle ve yerleştirilmeleriyle ilgilenecektik.

Mükemmel bir plandı.

Ama onun yerine Robbie, sipariş verdiği bir şeyin teslimatı için evde kalmaya karar vermişti. Benim evde olmam bile yetmiyordu, kendisinin evde bulunması gerekiyordu.

Joe'dan sonra tanıdığım en akıllı adam Robbie'ydi ve bu yüzden tüm bunları bizi gereksiz strese sokmak için yaptığından emindim. Sonunda çocuklarla birlikte evden çıkmış ve otuz dakika sonra teslimat görevlisi masalarla gelmişti. Ama Robbie'nin teslim edilmesini beklediği paket ise her nedense ortalarda görünmemişti.

Pislik herif.

Ne zaman arkadaşlarım hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi düşünsem evi kumarhaneye çevirmek gibi bir şey yapıyorduk ve gerçekte ne kadar sinir bozucu herifler olduklarını anlıyordum.

Ev muhteşem görünüyordu. Hiçbir masraftan kaçınmamıştım ve bundan zerre pişman değildim. Her ne kadar durmadan sabrımı sınayan bir adam olsa da Robbie bunu hak ediyordu.

Verdiğim en mantıklı karar, eve ağzına kadar dolu ve çalışanları olan bir bar kurdurmaktı. Bar, mutfağın çift kapılı camlarından dışarıya uzanıyordu ve harika görünüyordu. Bobby'yle Kris kokteyllere isim uydururken harika zaman geçirmişlerdi ve bençe Robbie, ne zaman birinin Sporcu Delisi Aşüfte ya da Yargıç Judy[10] sipariş ettiğini duysa keyfi daha da yerine gelecekti. Hepimiz Yargıç Judy'nin asıl hikâyesinin ne olduğunu paylaşmamaya karar vermiştik. İnsanların tahmin etmeye çalışmasını izlemek de eğlenceliydi ama asıl gerçek şuydu ki geçirdiği kazadan sonra Robbie, hastanede haftalarca *Yargıç Judy* dışında hiçbir şey izlememişti.

Artık, akşamdan kalma olduğunda, salondaki koltuğa uzanıyor ve en sevdiği televizyon programını izliyordu. O programı izlerken kimsenin konuşmasına ve Yargıç Judy'nin kararını sorgulamasına izin vermiyordu.

Henry yanımıza taşındığında neler olduğunu anlamamıştı ve hâlâ da anlayıp anlamadığından emin değildim ama sonunda o da diğerlerimiz gibi sessiz kalması gerektiğini öğrenmişti.

"Amma seksi görünüyoruz," dedi JJ, smokinlerimiz içerisinde birbirimizi süzerken. Çocuklar parti başlamadan hemen önce döneceklerdi, böylece duş alıp smokinlerini giyecek zamanları da olacaktı. Tam bir Vegas havası estirmek için Robbie döndüğünde hepimiz hazır olmak istiyorduk.

Henry papyonuyla oynarken, "Sence Lola ve Anastasia gelecek mi?" diye sordu.

"Umarım gelirler dostum. Robbie, Lola'nın burada olmasını çok istiyor ve doğum gününde onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

---

10 *Judge Judy*, eski Manhattan Aile Mahkemesi Yargıcı Judith Sheindlin'in başkanlık ettiği, yirmi beş sezon yayımlanan bir Amerikan realite mahkemesi şovudur. *–ç.n.*

"Senin Stas'la öpüşüp barışmak istemenle alakası yok yani?" dedi Bobby gülerek.

Kaşlarım bir anda havaya kalktı. "Ne zamandan beri Stas oldu?"

"Artık arkadaşız. Buzları eritme saçmalığı işe yaradı, ondan hoşlandım."

Ne şahane ama.

Neyse ki çocuklar zamanında dönmüştü, çok geçmeden parti tam gaz başladı ve bu sayede benim de arkadaşlarımın Anastasia'yla sözde *arkadaş* olması üzerine kafa yormamı engelledi.

Partiye sadece davetlilerin girmesini sağlayarak akıllılık etmiştim. Öncelikle, iflas etmek istemiyorsan bu kampüste *beleş içki barı* laflarını asla kullanmaman gerekiyordu.

Ayrıca bu, bizim çaylaklardan biri olan Tim'i elinde bir davetli listesiyle kapıya dikebileceğim anlamına geliyordu. Böylece baş belalarından birinin içeri girip her şeyi mahvetmesinden endişelenmem gerekmezdi.

Tim'in kapı görevlisi olarak başarısı tabii ki kapının önünde durmasına bağlıydı ve onu, elinde listenin olduğu not panosuyla odadan geçerken görmem, güvenlik konusunda çok da umutlanmamam gerektiğini söylüyordu. "Sorun nedir?"

"Sorun yok, Kaptan. Sayılır yani. Gelince haber vermemi istediğin kızlar geldi. Lola Mitchell ve Anastasia Allen."

Tanrıya şükür. "Tamam, problem nedir?"

"Şey, söylediğin gibi gelip seni bulmalarını söyledim onlara ve..."

"Söyle artık, Tim."

"Lola, şey, ona emir vermek istiyorsan onu da lanet olası takımına alman gerektiğini söylememi istedi."

"Mesaj alınmıştır. Şimdi neredeler?"

"Bardalar, Kaptan."

Tim'i görev yerine gönderdikten sonra bir yandan poker oyunuma devam ederken bir yandan da arka bahçeye açılan kapılara göz ucuyla bakmaya başladım.

Ev, çok sayıda oyun masasının etrafına toplanmış, içki içen ve kahkahalar atan insanlarla doluydu. Hiçbir şeyin zevksiz ve ucuz görünmemesi için çok uğraşmıştım; JJ beni nikâh kıyabilen bir Elvis çakması ayarlamaya ikna etmek için çok uğraşmış olsa da. JJ'yle yanlışlıkla evlenme riskini alamayacağımı düşünmüş ve kesin bir dille bu önerisini reddetmiştim.

Aradan bir saate geçmesine rağmen kızları içeri girerken görememiştim. En sonunda bara doğru ilerlediğim sırada Henry, Robbie ve Jaiden'ın kızları bulmak konusunda benden hızlı çıktıklarını gördüm.

Beşinin yanına yaklaşırken Henry'nin Stassie'ye, "Bugün çok hoş görünüyorsun. Hiç de bebek zürafa gibi değilsin," dediğini duydum. JJ bunun üzerine neredeyse içkisinde boğulacaktı ama Stassie uyun boylu, sarsak bir hayvana benzetilmekten rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Sürprizi artık mahvedemeyeceğine göre kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, yanına yaklaştığım sırada bakışları önce bana çevrilmiş, ardından Henry'ye geri dönmüştü. Robbie dışında herkes Henry'nin bu konuda ne kadar endişelendiğinin farkındaydı ve onu anlayabiliyorduk.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim."

Şimdi daha yakınında olduğumdan ne kadar nefes kesici göründüğünü fark etmiştim. Saçları mükemmel bukleler hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu, koyu lacivert ipek elbisesi hem önden hem arkadan dekolteliydi ve uyluğunun epey üstüne kadar çıkan bir yırtmacı vardı. Ama tüm bunların ötesinde, ağzı resmen kulaklarındaydı. Arkadaşlarımla sohbet ederken etrafa yaydığı enerji ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

Yüzümde şapşal bir gülümsemeyle öylece durmuş onu seyrediyordum ve o da bunun farkında olacak ki arada bir bakışları bana dönüyordu ama bir şey söyleyip bu ânı bozmaktan korkuyordum.

Ona bakarken odadaki en komik adam ve onu güldüren kişi olmak istiyordum. Ama şimdilik en azından bana kaşlarını çatmadan bakmasıyla yetinecektim.

Tüm bunlar, Robbie'nin isteğiyle Lola'yı buraya getirmek içindi ve bunu da başarmıştım. Onun yanına bir sandalye çekip oturmuştu ve birlikte fısıldaşıp kendi küçük dünyalarında takılıyorlardı. Biraz kıskansam da Robbie için mutluydum.

Anastasia'nın elleriyle kollarını ovuşturduğunu görünce üzerinde fazla bir şey olmayan biri için evin soğuk olabileceğini fark ettim. "İşte," dedim, smokinimin ceketini ona uzatırken. "Bunu al."

Ağzını açarken attığı bakışı tanıyordum; birazdan kıyamet kopacaktı. Ama her nedense bir şey söylemekten vazgeçip önerimi kabul etti. Ceketimi omuzlarına attıktan sonra önünü kapattı. "Teşekkürler, Nathan."

JJ elini Henry'nin omzuna atıp, "Hadi içecek bir şeyler alalım, Hen," dedi.

"Ama benim içkim var, sen git kendine al."

JJ içini çekti ve Henry'yi en yakın garsona doğru çekiştirirken sağduyulu olmayla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Daha önce bir kadınla konuşacağım için gerildiğim hiç olmamıştı. Anastasia'yla arkadaş olmak istiyorsam çabalamam gerektiğini biliyordum. Önümüzdeki haftaların ya da ayların aramızdaki tuhaf gerginlikle geçebileceğini düşünemiyordum bile. Özellikle de şimdi tüm takım arkadaşlarım onunla ilerleme kaydederken.

Ayrıca deneme sürecinde olduğumu söylediği için artık bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun." *Zayıf bir başlangıç, Hawkins.* "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet, her şey çok güzel. Partiyi veren kişinin sen olması çok yazık. Sana hakkını vermek zorunda kalmak tek eleştirim olabilir."

Söyledikleri kulağa olduğundan daha sert gelmişti. Meydan okur cinstendi ama asıl önemli olan gözlerinin nasıl parladığıydı ve cevap vermemi beklerken dişlerini dudaklarına geçirişiydi.

Tanrı seni korusun, Patrón[11].

"Ateşkes ilan ettik sanıyordum. Deneme sürecindeyim, bu da bana iyi davranman gerekiyor demek." Ben alçak sesle gülerken o da gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"İyi davranıyorum ya işte!"

"Senin iyi davranan hâlin bu mu? Bu konuda berbatsın, Allen."

"Deneme sürecinde olan sensin, ben değil."

Şakayla karışık cıkcıkladım. "Sana nasıl iyi davranılır öğreteceğim."

"Bana öğretebileceğin çok şey olduğuna eminim, Nathan ama iyi davranmak onlardan biri değil. Ben şeker gibi bir kızım."

"Hımm. Bence *şeker* biraz zorlama olabilir." Tüm yüzünü aydınlatan gerçek bir gülümseme belirince nihayet bir yere varıyormuş gibi hissettim. "Sana ne öğretmemi istersin?"

Evi işaret etti. "Pokerle başlamaya ne dersin?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Henry ellerinde içkilerle yanımızda belirdi. "Ben pokere varım."

"Harika." Araya girişine karşı suratımı ekşitmemeye çalışarak zoraki gülümsedim. "O zaman bir masa ayarlayalım."

---

11 Ünlü bir tekila markası. *–ç.n.*

Herkes küçük odadaki masanın başına geçti ve kartlar dağıtıldı. Doğum günü çocuğunun bizi orada bırakıp ortadan kaybolması -tabii ki tek başına değil- sadece yirmi dakika sürdü.

Elbette bu durumdan dolayı son derece minnettardım çünkü Anastasia'nın iki yüz dolarımı cebe indirdiğini görmemişti. *Ona poker oynamayı öğretecekmişim.* Yetenekleri arasına şahane oyunculuğunu da eklemeliydim çünkü daha önce hiç poker oynamadığına inanmıştım. Tanrı aşkına, sinek kızına yonca demişti; gerçekten çok ikna ediciydi. Yani en azından kartlarını açıp ortalığı silip süpürene kadar iyi rol yapmıştı.

Stassie masadan kalkınca, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Banyoya. Hemen dönerim."

Ben de ayağa kalkıp fişlerimi Bobby'ye verdim. "Kuyruk berbattır. Benimkini kullanabilirsin, hadi."

Uzattığım elimi hiç tereddüt etmeden tutunca birden her şey çok tanıdık gelmeye başladı. Ama birkaç hafta önce olanların aksine bu gecenin sonunda onunla arkadaş olmayı umuyordum.

Ancak görünen o ki dersimi almamıştım çünkü merdivenlerden çıkarken Anastasia'nın mükemmel kıçı yine tam karşımdaydı. Bir şekilde üzerinde durmayı başardığı *stiletto*ları aşırı yüksekti, bu yüzden merdivenleri sağ salim çıkmasına yardımcı olmak için ellerimi belinin kıvrımına doğru indirmişti.

Parmaklarımın altındaki ipek elbisesi yumuşak, vücudu da sıcacıktı. Çıktığı her basamakla birlikte saçları önümde sallanıyor, bu sırada şampuanının bal ve çilek karışımı kokusu burnumu istila ediyordu.

Bundan daha güzel derdim olamazdı herhâlde.

En sonunda odama ulaştık ve ben de kapının şifresini girip onu içeri aldım. Onunla konuşmayı umduğumdan yalnız kalmamız çok iyi olmuştu. Bizim çocuklar, ilgisini çekmek için etrafında koşturan golden retriever yavrularından beter hâldeydiler.

Bu durum onun için de yorucu olmalıydı. İzlemesi de yorucuydu, ayrıca söz konusu o olduğunda herkesten geride kaldığım da çok açıktı.

Banyodan çıktığında benim yatakta oturduğumu görünce olduğu yerde kaldı ve ellerini beline koydu. "Etrafı karıştırmayacaktım."

"Hayranlarından biraz uzaklaşıp huzur bulmak istersin diye düşündüm."

Omuzları düşerken vücudu rahatlar gibi oldu. "Hepsini seviyorum ama sosyal ortamlar bazen tüm enerjimi emiyor."

"Anlıyorum. Biraz boğucu olabiliyorlar ama zamanla alışırsın, alışamazsan da onlardan kaçman için her zaman sana yardımcı olmaya hazırım."

"Ya senden kaçmaya çalışıyorsam?"

"O konuda kesinlikle yardımıma ihtiyacın yok. Sen o konuda artık uzman sayılırsın."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve Tanrım, o ses... Daha önce birini güldürmekten bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyordum. Çünkü her kahkahası ve gülümsemesi için uğraşmam gerekiyordu ve bunu başardığımda da hırslı yanım zevkten dört köşe oluyordu. Çalışma masamın sandalyesine oturup bana ergenlik yıllarında yaptığı gösterileri ve etrafının aşırı heyecanlı çocuklarla sarılı olmasının onu nasıl da yorduğunu anlattı.

Oturmuş onu zevkle dinliyor, başımla onaylayarak söylediklerine gülümsüyordum, kendine olan güveninden ve

bağlılığından, olayları gözlemleme ve açıklama tarzından büyülenmiş hâldeydim.

En sonunda sustuğunda o bile bu kadar çok şey paylaşmasının nereden çıktığını anlayamamış gibiydi. Derken masamın üstündekileri gözden geçirdi ve kim bilir ne hakkında bir kitaba gözlerini dikti.

"Karıştırmana aldırmam. Son geldiğinde hepsine bakmamıştın."

"Karıştırmama gerek yok. Seninle ilgili bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Sandalyeden kalkıp yatak odasının kapısına yürürken iç çekmeme engel olamadım. Elini kapının koluna uzatınca içgüdüsel bir şekilde uzanıp kolunu hafifçe tuttum.

Yüzünü bana dönüp sırtını kapıya dayadı. "Bir gün beni affedebilecek misin?"

"Söyledim ya, deneme sürecindesin."

Elimi saçlarımın arasına daldırırken tamamen hayal kırıklığıyla inledim. "Ama bu bir evet değil. Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmam mı gerek, Anastasia? İstediğin bu mu?"

Başını salladı ve güldü. "Yetişkin bir adamın ancak yüzü bacaklarımın arasında olacaksa önümde diz çöktüğünü görmek isterim, Nate. O yüzden hayır, bana yalvarmanı istemiyorum."

Hassiktir.

Yataktan kalkarken tepkilerinin birden nasıl da değiştiğini fark ettim. Nefesi derinleşmişti, bacaklarını birbirine bastırmıştı ve dilini dudaklarının üstünde gezdirdiğini görebiliyordum. Gülümsemekten kendimi alamadım çünkü az önce aramızdaki çekimin düşündüğüm kadar da tek taraflı olmadığını anlamıştım.

"Öyleymiş gibi davransan da aslında benden nefret etmiyorsun, değil mi? Beni dizlerimin üzerinde görmek istiyorsan bunu ayarlayabiliriz, Anastasia."

Ellerimi başının iki yanında kapıya dayadım; gözlerine bakabilmek için eğildiğimde okyanus mavisi gözlerinin nasıl da koyulaştığını fark ettim. Bu sırada yutkununca, dudaklarımı boynuna götürürsem nabzının deli gibi attığını hissedebileceğimi düşünmeden edemedim.

"Ben rol yapmıyorum."

"Yapıyorsun." Kendi kendiyle savaşmasını izlemek inanılmaz ateşli bir durumdu, sonuç olarak bu hâlinden ödün vermemeyi başarsa bile bu odadan mutlu bir adam olarak çıkacaktım. İyice öne eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, nefesim boynunu gıdıklıyor olmalıydı. "Benden kibarca iste. Ben de iyi davranmandan ne kadar hoşlandığımı sana göstereyim."

"Senden hoşlanmadığım hâlde neden böyle bir şey yapayım?" Sözleri kararlı olsa da söyleme şekli gergin ve güçsüzdü, gerçek hislerini ele veriyordu.

"Adımı haykırmak için benden hoşlanmana gerek yok, Anastasia."

Burnumu hafifçe çenesine sürttüğümde nefesinin kesilmesini hissetmek keyifliydi.

"Sana G noktamın bir haritasını versem bile orgazm olmamı sağlayamazsın, Hawkins."

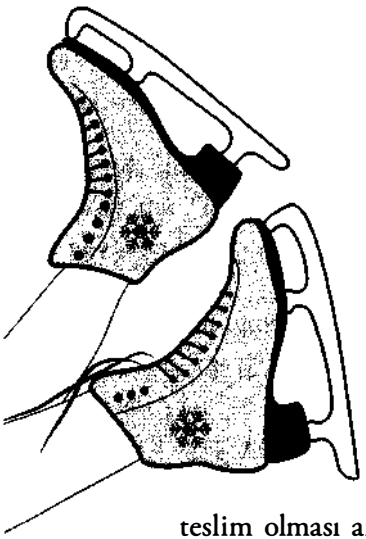
"Haritaya ihtiyacım yok."

"Emin misin? Bence var."

Ağzım onunkine nefeslerimizin karışacağı kadar yakındı ama ilk adımı ben atmayacaktım. Atmama da gerek yoktu; beni ne kadar istediğini göstermek üzereydi.

Orgazm olmasını sağlamak için bir haritaya ihtiyacım olacağını söylemesi çok komikti ama daha komiği, her saniyemi, vücudunu kendiminkinden bile daha iyi tanımak için harcamayacağımı düşünmesiydi.

Anastasia hakkında en sevdiğim şeylerden biri hırslı olmasıydı ama ben de en az onun kadar hırslıydım ve kaybetmeyi sevmezdim. Bu sayede konu kazanmak olduğunda bu kadar başarılı olmuştum ve artık hangimizin daha uzun süre dayanabileceğine dair rekabet ediyorduk. Fısıldar gibi bir sesle ona son bir şans daha verdim. "Bu teoriyi test edelim mi, ne dersin?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Anastasia

Gerçekten vücudumun alevlere teslim olması an meselesiydi.

Teorisini test etmemizi önerirken sesi bir fısıltıdan farksızdı ama boynumdan göğsüme kadar ürperirken her bir hecesini tenimde hissedebiliyordum. Vücudum, daha ellerini başımın iki yanına koyup öne doğru eğildiğinde bana ihanet etmişti.

Henüz doğru düzgün dokunmamış olmasına rağmen eriyip su birikintisine dönmeye hazırdım.

Bu kadar yakın olmasından mı, saf adrenalinden mi yoksa tekiladan mı bilmem, kafamdaki her mantıklı düşünce uçup gitti ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Hiç vakit kaybetmeden elini ensemdeki saçların arasına daldırıp beni iyice kendisine doğru çekti. Diğer eli de vücudumun üzerinden nefis bir şekilde dolaşıp popomu avuçlayınca dudaklarımın arasından öpücüğe karışan bir inilti kaçtı.

Nate sanki aynı anda vücudumda her yere dokunuyordu; yapabileceğim tek şey ona sarılmak ve ânın tadını çıkarmaktı. Ağzı boynumdan aşağı doğru kayarken, emerken ve ufacık ısırıklarla tenimi uyandırırken resmen nefes nefeseydim.

Yemin ederim ki onun ardından buraya gelirken böyle bir şeyin yaşanacağına asla ihtimal vermezdim. Smokini içinde çok iyi görünüyordu ve bütün gece gergin bir şekilde partinin nasıl gittiğini kontrol etmesini izlemek çok çekici

gelmişti. Ve lanet olası herif gerçekten çok ateşliydi, bunu daha önce söylemiş miydim? Koyu renk saçları, koyu renk gözleri mükemmel uyum içindeydi ve tüm vücudu sadece kastan oluşuyor gibiydi.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, papyonunu çekiştirip ardından gömleğinin en üst düğmesini açtı. Elimi daldırdığım dağınık saçları ve kıpkırmızı olmuş yanaklarla başını kaldırıp bana baktı. Bir elini ayak bileğimden dizime doğru kaydırdı, ardından yeniden bileğime indirdi, hâlâ beni eritme seviyesine çok yakındı. "Emin misin?"

"Sana bir harita çizmem için kâğıt kaleme ihtiyacın var mı?"

Şaka yapıyorum. İyi de neden şaka yapıyorum ki? Neden söylediğime zerre inanmadığını net bir şekilde görmek bu kadar eğlenceli geliyor? Ve de bu kadar seksi?

"Rıza konusunda şaka yapmam, Anastasia," dedi yavaşça, bir yandan da dizimin içini öpmek için öne doğru eğildi.

"Eminim." Neden emin olduğumu bilmiyordum. Emin olmamam gerektiğinden emindim. Bir bacağımı omzuna doğru kaldırırken attığı bakışlardan hoşlanmamalıydım. Uyluğumun iç kısmında dolaşan dilinden hiç keyif almamalıydım.

Elbisemi yukarı doğru sıyırdı ve Tanrı biliyor ya, bu akşam bu elbiseyi giyerken gecenin böyle sonlanacağını asla tahmin etmezdim. Ağzı uyluklarımın arasına ulaştığında onaylar gibi bir inleme duydum, sanırım iç çamaşırı giymediğimi fark etmişti.

Bu heyecan beni mahvediyordu. Bunu kasten yaptığını biliyordum, giderek daha çok yaklaşıyor ama anlamlı bir hamle yapmıyordu.

Tam acele etmesini haykırmak için ağzımı açacağım sırada dilinin kıvrımlarımda gezindiğini, klitorisimin çevresinde yavaşça daireler çizdiğini hissettim. Odada yüksek sesli,

çaresiz bir inleme yankılandı. Pislik herifin kahkahasından dolayı omuzlarının titrediğini hissedene kadar iniltinin benden yükseldiğini anlamamıştım bile.

Parmakları kalçamdan yukarı doğru tırmandı, gidecek yeri kalmayınca da o kocaman elleriyle popomu kavradı. Bir yandan ağzını boşlukta süzülüyormuşum gibi hissettirecek şekilde klitorisimin üzerinde gezdirirken bir yandan da popomu sıkıştırıp beni ağzına daha da yaklaştırdı.

Enkazdan farksızdım; kıvranan, inleyen ve titreyen bir enkaz. Siktir. Şu an ne kadar küstah göründüğünü bilmek için yüzüne bakmama gerek yoktu. Zaten yüzü tamamen bacaklarımın arasına gömülmüş olduğundan bakmak istemezdim de.

Tutunacak bir şey arayarak ellerimi saçlarına daldırınca boğazından tatmin olmuş bir inleme yükseldi ve midemdeki kelebeklerin sayısı daha da arttı.

Ona akıllıca, hazırcevap bir şeyler söylemek istiyordum. Birkaç saniyede beni inleyen bir enkaza çevirmenin tatminini yaşamasını istemiyordum. Ama zevkle kıvrılan sırtım kapıdan uzaklaşırken gözlerim iyice arkaya kaydı ve saçlarına daha sıkı yapıştım.

Ellerinden biri popomdan ayrıldı ve o sırada aşağıya baktığımda bir çift kahverengi gözün beni izlediğini fark ettim. İki parmağını içime sokup hızla G noktamı bulurken bakışları resmen içime işliyor, her tepkimi dikkatle izliyordu.

Buraya kadardı, oyun bitmişti.

Parmakları içime girip çıkarken hızlanmaya, diliyle mükemmel bir uyum içinde hareket etmeye başladı; bütün vücudumu muhtaç biri gibi ağzına dayamış olmasaydım üzerine devrilmem kaçınılmazdı.

İçimde kabaran hisler giderek büyüyordu ve daha yüksek sesle inlerken saçlarını daha sert çekiyordum; çaresizce

parmaklarının hızlanmasını sağlamaya çalışıp kalçalarımı yüzüne doğru hareket ettirirken sırtına dayadığım ayakkabımın sivri topuğu sert kaslarına gömülüyordu. "Nathan..." diye inledim. İçimden öylesine büyük bir baskı yükseliyordu ki nefes alamıyordum. "Nathan, ben gel..."

Her bir parçam ayrı ayrı kasılırken sözcükleri ağzımdan çıkaramadım; onun etrafında gerilirken her şey karıncalanıyor, zonkluyor, içimden zevk ve ateş dalgaları yükselirken vücudum sarsılıyor, savruluyordu.

Parmaklarını ve ağzını üzerimden çektikten sonra bana doğru düzgün bakabilmek için geri çekildi, yüzünde gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle parmaklarını ağzına götürüp yaladı ve bu esnada bir an olsun gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Hassiktir.

❄

Partinin üzerinden günler geçmişti ve her gün kendimle ilgili yeni şeyler öğreniyordum.

Olağan üstü durumlar insana bunu yapıyordu işte.

Öğrendiğim ilk şey topuklularla koşmakta iyi olduğumdu; bunu, Nate'in odasından kaçarken öğrenmiştim. Özellikle birinden kaçmaya çalışıyorsam dikkat çekmeme konusunda kötüydüm. Ayrıca berbat bir suçlu olacağımı da öğrenmiştim; suç işlesem kesin yakalanırdım. Fazla gergin ve paranoyaktım, bu yüzden kapımın güm güm çalındığını duyduğumda ilk içgüdüm delicesine paniklemek olmuştu.

Ryan'ın belimdeki kolu kasıldı ve başını boynuma gömerken sinir olduğunu belli eden bir homurtu çıkardı. "Sustur şunu lütfen."

Bu evde, sabahın bu saatinde yumruklarını bir başkasının kapısına indirecek kadar kendine güveni olan tek bir kişi vardı.

"Ne istiyorsun, Lola?"

"Siz ikiniz birbirinizi beceriyor musunuz, yoksa içeri gelebilir miyim?"

Dün gece Ryan'la sevişmemiştik bile, film izlemiş ve sonra da uyuyakalmıştık. Olivia'ya sevgili olmayı teklif edeceği için arkadaşlığımızın belli faydalarından artık yararlanamayacağımız konusunda anlaşmıştık. Bu durum beni üzmüyordu çünkü aramızdakilerin eninde sonunda biteceğini biliyordum. Böyle güzel bir ilişkiden yakın arkadaş edinerek çıkmayı başarmıştım.

Ryan vücudunu benimkinden ayırdı ve oflayarak arkasına yaslandı. "Sevişiyor olsaydık bütün havamızın içine etmiş olurdun."

"Tamam, geliyorum o zaman! Takım taklavatını ortadan kaldır, Rothwell."

Kalçasına dayadığı iki kutuyla Lola kapıdan içeri daldı ve kendisini yatağın üstüne atıverdi. Ryan'ın çıplak göğsüne kayan bakışlarının önüne elini siper etti.

Ryan ise yaşananlara inanamıyormuş gibi bir bakış attıktan sonra yorganı üzerine çekti. Takılıyor olsak da olmasak da Ryan'ın vücudunu bir poster olarak yatak odama asmayı çok isterdim. Lola resmen saçmalıyordu.

"En sevdiğim çift olmayan iki insan bu sabah nasıl bakalım?" diye sordu neşeyle, kutulardan birini bana attı. "Hediyelerimiz var!"

O sırada Ryan esneyip ardından gerinirken yorganın altında kalmaya dikkat ediyordu. "Beni baş ağrısı yerine kahvaltıyla uyandırmanı tercih ederdim."

Ryan'ın bende kalmakla ilgili en sevdiği şey Lola'nın ona hazırladığı kahvaltılardı. Ne hoş, değil mi?

Lola cıkcıkladı. "Kimse drama kraliçelerini sevmez, Rothwell."

"Hediyeler kimden?" diye sordum, kutunun üstüne büyük harflerle yazılan ismime bakarken.

"Nate'ten." Telefonunun ekranına tıklayınca görüntülü arama başlatıldığına dair ses duyuldu. "Görüntülü arama sırasında açmamız gerekiyor."

Görüntülü arama mı? "Lo, bekle..."

"Günaydın," dedi Robbie. "Sabahları çok güzel görünüyorsun."

"Başka katılımcılar da var," diye homurdandım, telefonda seksin başlamasına fırsat vermeden.

"Benim de yanımda başka katılımcılar var," dedi hemen. Lola sırtını bize doğru dönünce arkada Ryan'la ikimiz göründük ve Lola, üçümüzü de tek kareye sığdırmayı başardı.

Robbie de aynısını yapınca arkada kahvaltılık gevrek yiyormuş gibi görünen Nate ve JJ kareye girdi. JJ, gevrek kâsesinden başını kaldırıp telefona bakınca boğulacak gibi oldu. Nathan da başını kaldırdığında ifadesiz bir yüzle bize bakıyordu. Robbie onu umursamayıp gürültüleri bastırmak için daha da yüksek sesle konuşmaya başladı. "Şimdi hediyelerinizi açabilirsiniz."

"Hadi, Rothwell," dedi Lola, arkaya dönüp telefonu Ryan'a uzatırken. "Bir işe yara da kameramanımız ol."

Lola'nın içeri dalışından bu yana saatler gibi gelen bir süre sonra nihayet hediye kutusunu açtım. Nate'ten hediye olarak gelen bir şeyi Ryan'la aynı yatakta otururken açmak tuhaf geliyordu. Tuhaf hissetmek için hiçbir sebebim olmasa da öyle hissediyordum.

Ah bir dakika, bunun sebebi beş gün önce bana hayatımın en iyi oral seksini yaptığından beri Nate'i görmezden gelmem de olabilirdi tabii, üstelik bunun ardından beni ilk kez gördüğü sırada başka biriyle yataktaydım. Gerçekten sebep bu olabilirdi.

Ellerimi kutuya sokup içindekini çıkardım: bir Titanlar hokey forması.

Lo heyecanla ciyaklayıp benimkiyle bir örnek formayı havaya kaldırdı. Onunkinin arkasında *Mitchell* yazıyordu, benimkini çevirince büyük beyaz harflerle yazılmış *Allen* yazısıyla karşı karşıya geldim. "Teşekkürler, Nate!"

"İkinizin beni dinlemesinin tek yolunun bu olduğu söylendi. Takıma hoş geldiniz."

Robbie'nin partisinde kapıda duran zavallı çaylak, Lola'nın mesajını ona iletmiş olmalıydı.

"Giysenize," dedi Ryan kameranın arkasından. "İki hokey yıldızıyla aynı yatakta olduğuma inanamıyorum, ne kadar da şanslıyım."

JJ homurdanarak, "Önceden haber verseydin üç hokey yıldızı olabilirdi," diye araya girdi.

"Kapa çeneni, seni hıyar. Benim kızımdan bahsediyoruz burada."

Lo formasını başından geçirmeden önce bana göz kırptı. Bu zamana kadar okuduğumuz onca romantik kitaptan ve izlediğimiz berbat romantik filmlerden sonra *sen benimsin* anlayışındaki erkeklerden hoşlandığımıza karar vermiştik. "Bayıldım."

"Şimdi antrenmana gitmemiz gerekiyor. Daha sonra konuşuruz, olur mu?"

"Tabii, görüşürüz."

"Görüşürüz çocuklar," dedik Ryan'la.

Tam Ryan aramayı sonlandırmadan önce Henry'nin, "Anastasia mıydı o? Senden kaçtığını sanıyordum, Nathan," dediğini duyduk.

İçimden attığım uzun çığlık dışında Henry'nin sözlerine tepki vermemeyi başarmıştım ama bu, iki çift gözün içimi görmek ister gibi bana baktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Lola

ve Ryan'ın yan yana gelip delici bakışlarını bana dikmesi komik gelebilirdi ama aradan birkaç dakika geçtiği için bu durum korkutucu olmaya başlamıştı.

"Bana anlatmadığın ne var?" diye sordu Lo, son derece ciddi bir tonla.

Vegas'ta yaşanan Vegas'ta kalır, sözünün gerçek olması gerekmez miydi? Maple Hills'te yapılan bir Vegas partisine katılmış olsak da kuralların yine de geçerli olması gerektiğini düşünüyordum. Arada bir birazcık sorumsuz ve sürtük gibi davranıp bunu arkadaşlarımla paylaşmama hakkım olmalıydı. Ama şansıma bakın ki Vegas sırlarını saklayanlar Lola'yla tanışmamıştı henüz. "Hemen anlat, yoksa arayıp ona sorarım."

Yatağa gömüldüm ve kimseye bakmak zorunda kalmamak için yorganı başımın üstüne çektim.

"Robbieninpartisindeoralseksyaptıkvebendekaçtım."

"Ha?" dedi ikisi aynı anda.

Ofladım ve Ryan'ın çekmeye çalıştığı yorgana sıkıca tuttum. Ama benden güçlü olduğu için en sonunda pes ettim. "Robbie'nin partisinde bir nevi tadıma baktı ve oral falan filan işte." Dramatik iç çekişlerini umursamadım; Lola'nınki içtendi, Ryan ise basbayağı onun abartılı hâlini taklit ediyordu. "Kazara oldu, bir anlık zayıflık işte, o zamandan beri onu görmezden geliyorum."

"Beni *falan filanla* geçiştiremezsin. Neredeyse bir hafta olmuş!" diye ciyakladı, kollarını yine abartıyla sallarken. Birden Ryan'a döndü. "Sen biliyor muydun?"

"Hayır, cumartesi günü Liv'le randevudaydım, partiye gelemedim," dedi, Olivia'dan bahsettiğinde Lola'nın yüzünü nasıl buruşturduğunu görmemişti. "Ama insanlar nasıl kazara oral seks yaparlar, öğrenmek isterim, Stas. Bizimle de paylaşsana."

"Puştun tekisin sen," diye inledim, yastıkla göğsüne vururken. "Banyosunu kullanıyordum. Bana arkadaş olmak istediğimi itiraf ettirmeye çalışıyordu, diz çöküp yalvarması gerekip gerekmediğini sordu."

"Klasik," dedi Lol, gözlerini devirerek.

"Ondan nefret ediyormuş gibi yaptığımı söyledi."

"Gerçekten de harika bir oral seks başlangıcı gibi geliyor kulağa," dedi alaycı bir şekilde, burnunu sinir olmuş gibi kırıştırmıştı. "Güzel kısma gelsene."

"Şey, dizlerinin üzerine mi çökmesi gerektiğini sorunca ben de dürüst davrandım. Bir erkeğin, ancak kafası bacaklarımın arasında olursa önümde diz çökmesini isteyeceğimi söyledim."

Lola öylesine kahkahalara boğuldu ki bir ara nefes alamayacak gibi oldu, Ryan da ondan beterdi. Aaron'ın damlamamasına şaşırmıştım çünkü bu cümbüş tam da onunla *tamamlanırdı*.

"Ne sinir bozucu insanlarsınız," diye homurdandım, ikisine de yastıkla girişirken. "Her neyse, o da bu söylediğimi bir davet olarak aldı. 'Benden kibarca iste' ve 'Rıza konusunda şaka yapmam, Anastasia' falan derken çok seksi, çok ciddiydi; sonra da resmen çığlık attırarak ses tellerimi mahvetti."

"Davet olarak mı aldı dedin?" diye tekrarladı Ryan, ağzı bir karış açık hâldeydi. "Stas, sen ona resmen yüzünün üstünde dans etmek istediğini söylemişsin."

"Öyle bir şey yapmadım!" Kesinlikle öyle bir şey yapmamıştım. Sadece önümde diz çöken bir adamdan aksi hâlde bir hayır gelmeyeceğini söylemeye çalışıyordum. Cümle içinde nasıl bu kadar çarptırıldığına dair hiçbir fikrim yoktu gerçekten.

Aksine bu durumdan dolayı Ryan'ı suçluyordum. Lo, Robbie'yle birlikte ortadan kaybolduğunda Ryan yanımda

olsaydı seksi hokey oyuncularıyla pervasız şeyler yapmama engel olabilirdi.

"Anastasia." Yüzümü ellerinin arasına alıp başımı yavaşça ona doğru çevirdi ve gözyaşlarını silmeye çalışan Lola yerine sadece ona bakmamı sağladı. "Bir kadın önünde dizlerimin üzerine çökmemi ve başımı bacaklarının arasında görmeyi istediğini söylerse, kusura bakma ama ben de aynı hamleyi yapardım. Ben de seni öperdim."

"Şey, teknik olarak," diye mırıldandım, başımı ellerinden kurtarmak için sallarken, "detaylara girelim derseniz, onu öpenin ben olduğumu söylemem gerek."

Lola keyifle, "Seni küçük fahişe," dedi. "Bize bunu nasıl anlatmazsın, sana inanamıyorum!" Gözleri bir an Ryan'a kaydı ve yine burnunu kırıştırdı. "Yani bana demek istedim. İkiniz çok tuhafsınız. Neyi ne kadar paylaşıyorsunuz bilmem ama bana nasıl anlatmazsın, inanamıyorum!"

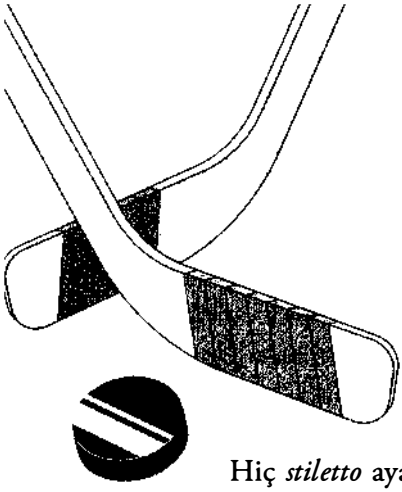
"Bir daha olmayacak, Lols, o yüzden sakin ol bence."

Ryan yanımda inledi ve eliyle yüzünü ovaladı. "Stas, seni çok sevdiğimi biliyorsun ama bu kadar inatçı olmaktan vazgeçmelisin. Hawkins iyi bir adam, onu becer ya da becerme ama ne zamandan beri takıldığın insanları görmezden geliyorsun?"

"Onu kesinlikle becermelisin," dedi Lo, tercih edeceğimden çok daha hevesli bir şekilde.

"Katılıyorum. En azından bir kez yapmalısın, Stas. Bilim adına."

Sahne sanatları ve İngiliz edebiyatı bölümünde okuyan, tanıdığım insanlar arasında bilimle en az alakaya sahip bu iki insan bana baktı ve uyumlu bir şekilde başlarını sallayarak, "Bilim adına," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Nathan

Hiç *stiletto* ayakkabılarıyla depar atan bir kadın gördünüz mü? Ben gördüm.

Geçen hafta. Anastasia elbisesini düzeltip kapının koluna uzandığı sırada daha dizlerimin üzerinden bile kalkmamıştım. Bana, yanaklarında orgazm sonrasının tatlı parlaklığıyla son bir bakış attı ve sonra da *Road Runner* gibi son sürat odadan çıktı.

Öylesine hızlı hareket ediyordu ki arkasında duman oluşmamasına şaşırdım doğrusu. Gitmesine izin vermekten başka çarem yoktu, yoksa sertleşmiş, nabız gibi atan bir penisle, ağzına kadar insan dolu bir evde dolaşmak zorunda kalacaktım.

Onu üst kata götürürken böyle bir şeyin yaşanacağını düşünüyor muydum? Hayır. En iyi ihtimalle ona göz kulak olduğumu düşünecek ve sonunda arkadaş olabileceğimize karar verecekti. İsmimi haykıracağını ya da parmaklarımdaki tadını alacağımı hiç düşünmüş müydüm? Normal şartlar altında hiçbir adamın böyle bir şey düşünebileceğini sanmıyordum.

O zamandan beri kendimi her tatmin edişimde o anları düşünüyor muydum?

E tabii ki.

Ne zaman beni görse aksi yöne kaçıp gitmesinden onun yaşananlardan pişman olduğu sonucunu çıkarmıştım. Başta bunun sebebinin utanması olduğunu düşünmüştüm ama ön-

ceki gün onu Rothwell'le yatakta görünce ilginin tek taraflı olduğuna yeniden ikna olmuştum.

Belki de Henry'nin de düşündüğü gibi Rothwell'le çıkıyordu. Belki de zayıf bir anında hata yapmıştı ama benim artık bunları düşünmeyi kesmem gerekiyordu çünkü böyle düşündükçe kendimi hasta hissediyordum. Aldatanlardan nefret ederdim ama içimden bir ses Anastasia'nın durumunun böyle bir şey olmadığını söylüyordu. Ayrıca Ryan'ı, Liv Abbott'la sarmaş dolaş görünce iyice rahatlamıştım.

Stas ve Ryan arasında ne tür bir ilişki vardı, bilmiyordum ama artık her neyse özel bir ilişki olmadığı kesindi.

Bugün artık bu konunun konuşulması gerektiğine karar vermiştim. Duygularıyla ilgili iletişim kurmakta iyiydi, bunu birkaç kez kanıtlamıştı. Ama yüzüne boşaldığı erkeklerle yüzleşme konusunda iyi olmadığı kesindi.

Planım, cuma günleri Bokkafa'yla bizden önce antrenman yaptığı için, onu antremandan sonra yakalamaktı. JJ, donut almaya uğrayacak vaktimiz olmadığı için kızgındı ve anayasal haklarıyla ilgili bir şeyler söylenip duruyordu. Ama ona bir sonraki hafta iki donut birden alacağımı söyleyince teselli oldu. Benimle birlikte Anastasia'yı pusuya düşüreceği ve katledilmeme bizzat şahit olacağı için çok heyecanlıydı.

Tabii beni katledecek kadar yanıma yaklaşacağını düşünmesi iddialıydı. Anastasia'yı nasıl kazanacağımı düşünerek o kadar çok vakit harcıyordum ki babamın üç gündür neden deli gibi beni aradığına ve neden hâlâ pes etmediğine kafa yoramamıştım. Sebebin, Robbie'nin parti masraflarını ödedikten sonra banka hesabımda oluşan göçüğün hesabını sormak olduğunu düşünüyordum ama açıkçası hiç onunla konuşacak hâlde değildim. Normal babası olan biri, bunun yarınki sezonun ilk maçından önce şans dilemek için oldu-

ğunu düşünürdü. Ama ne yazık ki benim babam normal babalardan değildi.

Bana, benimkinden daha çok babalık yapan kişi Bay H'di ve Robbie'nin doğum günü için Hamletlerin buraya gelmesi harika olmuştu. Benim için harikaydı tabii ama Lola için öyle olmayabilirdi çünkü hiç hesapta yokken Robbie'nin ailesiyle pazar sabahı karşı karşıya gelmişti, hem de üzerinde sadece Robbie'nin tişörtü varken.

Bayan H mutluluktan havalara uçacakmış gibi görünürken Bay H de Robbie'ye onay verir gibi iki başparmağını da havaya kaldırmıştı. Lo far görmüş tavşana dönmüştü, Robbie ise ondan beterdi.

JJ'in yüzünde ise daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Sanki hayatının en güzel anını yaşıyor gibiydi ve keyfi, Henry yüksek sesle Lola'ya pantolon giymediği için pişman olup olmadığını sorduğunda daha da arttı.

Hamlet ailesinin burada olması bana evimi hatırlatmıştı ama sadece annem ölmeden önceki güzel anılarımızı. Onlarla oyun stratejilerimiz hakkında konuşmak bana neden hokeyi sevdiğimi hatırlatmıştı ve artık sezonun başlaması için daha da heyecanlıydım.

Bunu daha önce de söylediğimi biliyordum ama bu sefer ciddiydim. Bu yıl farklı olacaktı.

❄

Ne zaman telefonum ısrarla çalsa bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

Profesör Jones'un acı verecek kadar sıkıcı olan, makro besin metabolizmalarıyla ilgili dersini dinlemeyi bir kenara bırakıp cebimden telefonumu çıkardım.

PAKTAVŞANLARI

ROBBIE HAMLET

Ben öldüm.

BOBBY HUGHES

Öldüğünü duyurmanın ilginç bir yolu ama sen bilirsin tabii.

KRIS HUDSON

Odanı ben alabilir miyim?

JOE CARTER

Lola'nın numarasını alabilir miyim?

ROBBIE HAMLET

Kapa o lanet çeneni, Carter.

NATE HAWKINS

Işıklar içinde uyu.

ROBBIE HAMLET

İşte geldi. Günün adamı.

NATE HAWKINS

Ne boklar peşindesin yine?

ROBBIE HAMLET

Stassie, Summer ve Kitty'nin aynı binada yaşadığını biliyor muydun?

NATE HAWKINS

Şaka yapıyor olmalısın.

ROBBIE HAMLET

Bu kadar komik bir konuda asla şaka yapmam.

JAIDEN JOHAL

Maple Tower, değil mi? Siktir. Ben de oraya taşınmalıyım.

HENRY TURNER

Sorun ne, anlayamadım.

KRIS HUDSON

Onlar komşu, Hen.

HENRY TURNER

Tamam... Ama zaten hiçbiri Nate'i becermek istemiyor, o yüzden bu neden bir problem olsun ki?

Oraya davet edilecek değil sonuçta.

MATTIE LIU

İşte şimdi ortalık karışacak.

KRIS HUDSON

Hawkins bunları sürekli dinlemekten yoruldu artık.

JOE CARTER

Bence esas Turner'ın bunun bir şaka olduğunu söylemesini beklemekten yoruldu, 🤣🤣

JAIDEN JOHAL

Şu an ağlamayı duyan başka biri var mı?

NATE HAWKINS

Ben basketbola geçiyorum. Burası dallama doldu.

HENRY TURNER

Basketbola geçersen Stassie'yle daha iyi bir şansın olabilir.

NATE HAWKINS

Nedenmiş o?

HENRY TURNER

Kesinlikle Ryan Rothwell'le yatıyor.

Belki de basketbolcular onun tipidir.

NATE HAWKINS

Bundan emin olamazsın.

HENRY TURNER

Eminim. Stassie kendisi söyledi.

NATE HAWKINS

İyi de bunu sana neden söylesin ki?

HENRY TURNER

Çünkü ona sordum?

JAIDEN JOHAL

Seni uçurumdan itmeye çalışıyormuşum gibi olmasın, Kaptan ama... Rothwell kesin Summer'ı da becerdi.

NATE HAWKINS PAK TAVŞANLARI grubundan ayrıldı

JOE CARTER, NATE HAWKINS'i PAK TAVŞANLARI grubuna ekledi

NATE HAWKINS PAK TAVŞANLARI grubundan ayrıldı

MATTIE LIU NATE HAWKINS'i PAK TAVŞANLARI grubuna ekledi

NATE HAWKINS

Puştlar.

Ryan Rothwell, her zaman sevdiğim bir adam olmuştu, yani son zamanlara kadar.

Stratejik ama kolay bir karar vererek telefonumu cebime geri koydum ve bir şeyler öğrenmeye odaklanmaya çalıştım, daha doğrusu Ryan'ın aletini nereye soktuğuyla ilgilisi olmayan bir şeyler öğrenmeye çalıştım.

Aslında odaklanmak, dersin de daha hızlı geçmesine yardımcı olmuştu ama JJ'i gördüğüm anda keşke derste kalsaydım diye düşündüm. Benimle laboratuvarının dışında buluşup da arabayı pistin dışına park edene kadar bana gülmeye devam etti.

Neyse ki yalnız başıma rezil olmama izin verip diğer çocuklar gelene kadar arabada bekleyeceğine söz verdi.

Kanatlı kapılardan geçip içeriye girerken bütün arenada *Clair de Lune* şarkısının yankılandığını duydum. Etrafta takılan başka patenciler de vardı ama buzun üstünde sadece bir çift

görebiliyordum, bu da tam zamanında geldiğimi gösteriyordu. Hokey çantamı bankların üzerine atıp pistin kenarına doğru ilerlemeye başladım; beni görünce kaşlarını çatan Brady'ye de kibarca bir selam verdim.

Daha önce Anastasia'yı buz üstünde kayarken hiç görmemiştim. Genelde birimiz ayrılırken diğeri yeni geliyor olurdu, bu yüzden onu iş üstündeyken görme fırsatım olmamıştı ama bugün yirmi dakika erken gelmiştim.

Gerçekten büyüleyiciydi. Ben de hatırlayamayacağım kadar uzun bir süredir kayıyordum ama asla ve asla onun şu anda buzda olduğu gibi hareket edemezdim. Hatta paten kayıyor gibi bile görünmüyordu, daha çok havada süzülüyor gibiydi; gözlerimi ondan alamıyordum.

Kollarını Bokkafa'ya doğru uzattığında birbirlerine bakmıyorlardı bile ama yine de bedenleri mükemmel bir şekilde buluşmayı başarmıştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan havada, Aaron'ın ellerinden birinin üstünde duruyor, dönüyor ve bacağını başının üstünde tutabilmek için pateninin bıçağını tutuyordu.

Hızlıca aşağı indirdiği sırada onu bırakmak üzereydi sanırım ama Anastasia kollardan ve bacaklardan oluşan bir karmaşa hâlinde havada dönmeye devam ediyordu. Patenleri buza değdiğinde, tuttuğumu bile fark etmediğim derin bir nefes verdim.

Çift daha da hızlanarak pistin etrafında kusursuzca kaydı. Brady'nin duruşunun değişmesinden, parmaklarının panolara yapışmasından ve nefesini tutmasından bir şeyler olacağını rahatlıkla söyleyebilirdim.

Stas ve Aaron mükemmel bir ritimle hareket ediyor ve geri geri kayıyorlardı. Patenlerinin ucunu buza vurduktan sonra beynimin bile algılayamayacağı bir hızla dönmeye başladılar. Aaron yere inip hareketi tamamlamak için zarif bir şekilde

pozunu alırken Anastasia'nın vücudu buzun üzerinde kayarak pistin diğer tarafındaki panoya sert bir şekilde çarptı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neler olduğunu anlayamamıştım bile.

Siktir.

Ben de hatırlayamayacağım kadar çok kez panolara sertçe çarpmıştım ama hepsinde baştan ayağa koruyucu kıyafetlerle kaplıydım. Onun üstünde ise sadece tayt ve uzun kollu spor bir üst vardı; çok sert bir şekilde düşmüş olmasa da onu koruyacak hiçbir ekipmanı yoktu.

Müzik aniden dururken Aaron onu ayağa kaldırıp çıldırmış gibi vücudunun her noktasını kontrol ediyor, kafasında işaret ettiği yere bakıyordu. Aaron onu kucağına almaya çalışınca itiraz etse de elinden tutarak benimle Brady'nin durduğu yere yönlendirmesine izin verdi.

Ortadan kaybolmanın iyi olacağını hissetsem de kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Benimle konuşmasa bile bir şekilde iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Buzun üstündeki kısacık mesafe bitmiyor gibiydi. En sonunda pistin kenarına ulaştılar ve Anastasia, sanki kim olduğumu hiç fark etmemiş gibi bana baktı, yüzünden hiçbir duygu okunamıyordu. Nefret bile.

Varlığım onu rahatsız etmiyorsa ciddi bir şekilde yaralanmış olmalıydı. *Siktir.*

Brady, korumacı bir tavırla, âdeta annesi gibi yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını, tatmin olana kadar mümkün olan her yöne temkinli bir şekilde çevirdi. "Olmuyor, Anastasia. Üçlü Lutz yapacaksın."

"Ne?" diye ciyakladı Anastasia, gerçekten afallamış gibi görünüyordu. "Sorun değil! Bize bir dakika ver, sonra yine deneyelim. Başaracağım. Başarabileceğimi biliyorsun."

"Anastasia, az önce sert bir yüzeye büyük bir hızla çarpmanı izledim! Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Stassie ağzı bir karış açık hâlde Aaron'a döndü, gözleri yaşarmaya başlamıştı. Aaron bir kolunu onun omzuna attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca onu kendisine doğru çekti. "Üçlü bile zor, Stas. Dörtlü yapamamanın utanılacak bi yanı yok, çoğu kişi üçlü bile yapamıyor ve senin üçlülerin mükemmel."

Gözyaşlarını silmek için elini kaldırırken bütün vücudu titriyordu ve üzerine düştüğü sol kolunu hareket ettirirken yüzünü buruşturuyordu. "Ama dörtlü yapabilirim. Çok uzun zamandır yapmak için uğraşıyorum. Yeniden denemem lazım, iyi sıçrayamadım. Bu sefer düzeltebilirim."

Giysisinin koluyla gözyaşlarını silerken bakışları yine bana döndü. Ona teselli edici bir şekilde gülümsemek istedim ama o sırada saçının arasından bir damla koyu kırmızı kan süzülüp şakağına akınca her şey dehşet verici bir hâl aldı.

Sanki kanı hepimiz aynı anda görmüş gibiydik. Aaron hemen onu Brady'yle benim durduğumuz çıkış kapısının önüne doğru çekiştirmeye başladı. Aynı anda hepimiz üzerine atılmıştık ve nesi olduğunu anlamaya çalışırken yüzündeki şaşkınlık ifadesi de yoğunlaşıyordu.

"Koç, ben eğitimli bir ilk yardım görevlisiyim," dedim hemen. "Hastaneye götürmemiz gerekiyor ama bir yere gitmeden önce açık yaraların temizlenip kapatılması lazım."

Brady dudaklarını endişeli ve kararlı bir şekilde birbirine bastırmıştı ama bana belli belirsiz şekilde başını sallayarak onay verdi.

"Stas," dedim sakince. "Seni kucaklayıp acil yardım odasına götüreceğim, tamam mı?"

"Neden benimle çocukmuşum gibi konuşuyorsun?"

Aaron yanında burnundan bir nefes verip eliyle yüzünü sildi, ardından bakışlarını yarı eğlenir yarı çaresiz bir ifadeyle tavana çevirdi. Herif pisliğin teki olabilirdi ama Anastasia'yı

önemsediğine şüphe yoktu. Son derece endişeli bakıyordu ve onu kontrol etme konusunda bile bana karşı gelmemişti.

"Kafana aldığın darbenin büyüleyici kişiliğinden bir parçayı alıp götürmemesine sevindim," dedim şakayla karışık. "Seni taşıyacağım çünkü üzerinde koruyucu kıyafetin yok. Ayrıca yürümeye çalışır ve düşersen seni tutayım derken yaralandığın yerini tutmaktan, incitmekten korkuyorum. Seni kucağıma alabilir miyim?"

Ağzının içinde mırıl mırıl döndürdüğü birkaç küfürden sonra isteksizce başını sallayıp gözlerini devirdi. "Biraz ağırım," dedi, kollarım bacaklarının ve belinin altından onu yakalarken.

Acil yardım odasının bulunduğu soyunma odalarına doğru giderken Brady ve Bokkafa'yı arkamızda bıraktık. "Kapa çeneni, Anastasia. Spor salonundaki ısınma ağırlıklarımdan bile hafifsin."

Kollarımda kıpırdanmaya başlayınca kaburgalarıma dirsek atmaya çalıştığını anladım. Ama o sırada onun sinirlenmesini düşüneceğime, kalçamla odanın kapısını açmaya çalışmakla meşguldüm. Onu sedyenin üzerine yatırdıktan sonra bir adım geri çekildim ve fırsattan istifade hemen koluma vurdu. "Bana çenemi kapamamı söyleyemezsin, yaralıyım ben."

"Şimdi asıl ben yaralıyım," diye inledim, üst kolumu sıvazlayarak. "Tanrım. Sana kim böyle yumruk atmayı öğretti?"

"Lola'nın babası. Boks eğitmenliği yapıyor."

Onu hastaneye götürene kadar ihtiyacım olacak malzemeleri -salin solüsyonu, gazlı bez ve buz torbasını- dolaptan aldım. Ellerimi iyice yıkayıp kuruladım ve eldivenlere uzandım. "Latekse alerjin yok, değil mi?"

Gözlerini kısarken dudakları da ince bir çizgi hâlini aldı. "Hayır, Nathan. Latekse alerjim yok."

Bir homurtuyu bastırmaya çalışarak bana böyle bakmasına neden olan lateks çağrışımlarını kafamdan attım. "Duyduğuma sevindim. Yaralanmalarının arasına bir de davul gibi şişmiş yüzünü eklemek istemeyiz."

Sanırım bir gülümseme görmüştüm ama hayal ediyor da olabilirdim tabii.

Yüzünde kurumaya yüz tutmuş kandan başlayıp yaranın etrafını temizledim ve saç çizgisine doğru çıktım. Kesiğe yaklaşmış olacaktım ki birden irkildi ve kolu, *sweatshirt*ümü yakalamak için kalkıverdi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıp hızlıca ve mümkün olduğunca hafif bir şekilde temizlemeye devam ettim.

Kan, saçlarının arasına bulaşmıştı ve ne zaman bastırsam gazlı beze daha fazlası geliyordu. Eli hâlâ kolumu tutuyor, ayağı aşağı yukarı sallanıyordu ve üzerine böyle düşülmesinden hoşlanmadığı açıktı.

Dikkatini dağıtmam gerekiyordu ama beni görmezden geldiğini hatırlatmadan ne söyleyebileceğimi de kestiremiyordum. "Sen olağanüstü bir patencisin, Stas. Gözlerimi senden alamadım."

"Pistte bir bowling topu gibi yuvarlanıp panolardan birini vücudumla sökmeye çalışana kadar yani, değil mi?"

Bakışları benimkileri buldu ve bu sefer yüzünde hayal etmediğim, yüzde yüz gerçek bir gülümseme vardı. "Evet, bowling topu kısmına kadar nefes kesiciydin."

"Teşekkürler," dedi yavaşça, yeniden ellerine bakarken. "Neden bu kadar erken geldin?"

Yarasını elimden geldiğince temizledikten sonra kullandığım gazlı bezleri toplayıp tıbbi atık kutusuna attım. Sorusuna, yaşadığımız bu hoş ve normal sayılabilecek ânı mahvetmeden nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum.

"Seni görmek istedim. Beni görmezden geliyordun ve ben de iyi olduğundan emin olmak istedim. Sol kolunu kaldırabilir misin? Üstüne düştüğün taraf buydu, değil mi?"

"Evet," dedi, söylediğim diğer şeyleri duymamış gibi. Kolunu kaldırdığımda yüzünü hafifçe ekşitti ama hareket kabiliyeti iyiydi ve gördüğüm kadarıyla kırık çıkık yoktu. Buz torbasını omzuna, morluğun en çok olacağı kısma bağladım ve onu son bir kez daha gözden geçirdim.

"Buz torbası on dakika aralıklarla kalsın, tamam mı? Başın dönüyor mu?" Başını hayır anlamında salladı. "Miden bulanıyor mu? Baş ağrın var mı? Sersemlemiş ya da kafan bulanmış gibi hissediyor musun?" Yeniden başını salladı ama bu sefer bir kaşını şüpheci bir şekilde kaldırmıştı.

Uzanıp patenlerini çözdüm ve ayaklarından çıkarıp yanına koydum. "Hastaneye gitmeni istiyorum. Emin olmak için seni muayene etmeleri gerek ve bu hafta sonu da dinlenmelisin."

Yüksek sesle homurdandı, hemen ardından bir eliyle ağzını kapatıp homurdanmayı bastırmaya çalıştı. "Üzgünüm, kaba oldu. Sadece yarın yarışmam var, dinlenemem."

"Anastasia…"

"Sorun olmaz. Bitirdiniz mi, Dr. Hawkins?" dedi ve beni bırakıp sedyeden kalkmaya yeltendi. Bunun üzerine ellerim içgüdüsel olarak onu yerinde tutmak için kalçasını kavrasa da sonrasında lavdan oluşuyormuş gibi hemen geri çekildim. Göz göze geldik, bakışlarında yüzeye çıkmak için savaşan bir şey vardı sanki. "Nate, ben…"

O sırada kapı açıldı ve Bokkafa, elinde pembe spor çantayla içeri girdi. Sanki onu boğmak istemek için yeterince sebebim yokmuş gibi konuşmamızı bölmüştü. Çantasını Anastasia'nın arkasına bıraktı ve spor ayakkabılarını uzattı. Bir yandan da

sanki neye baktığını anlıyormuş gibi Anastasia'nın başını incelemeye başladı.

Pislik herif. Tarih falan okuyordu sanırım.

Stassie'nin hatırına geçici de olsa farklılıklarımızı bir kenara bırakıp kibarca, "Onu hastaneye götürebilir misin?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp belli belirsiz bir *hı hı* mırıldanırken bana bakma zahmetine bile girmedi ve Anastasia'nın çantasına uzanıp içinden UCMH *sweatshirt*ü çıkardı. "Hastaneye gitmeden önce uyumasına izin verme ve Lola'ya da daha sonra uyuduğunda onu kontrol etmesini söyle."

"Ben kontrol ederim onu," dedi ilgisiz bir şekilde, bir yandan da patenlerini çantasına yerleştirdi.

"Hayır, gece uyuduğunda demek istedim."

"Evet," dedi, sanki onu anlamıyormuşum gibi kelimeyi uzatarak. "Ben kontrol ederim onu. Birlikte yaşadığımızı biliyorsun, değil mi? Yatak odam onunkine Lola'nınki kadar yakın."

Hay sikeyim böyle işi.

"Pekâlâ," dedim, yaşadığım şaşkınlığı ses tonuma yansıtmamaya çalışarak. "Geçmiş olsun, Stas. Yarın için bol şans çocuklar."

"Sana da," dedi Bokkafa.

Tuhaf.

Anastasia odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana son bir kez baktı. Odayı temizledikten sonra bizim takımın yanına döndüm; görünüşe göre olanları duymuşlardı çünkü hepsi yalandan sempatik bakışlarla bana bakıyordu.

"Zavallı kız, seninle konuşmaktansa beyin kanaması geçirmeyi tercih ediyor gibi, Hawkins. Çok zor dostum," dedi Robbie ve diğerlerinden sırıtmalarla dolu bir karşılık aldı.

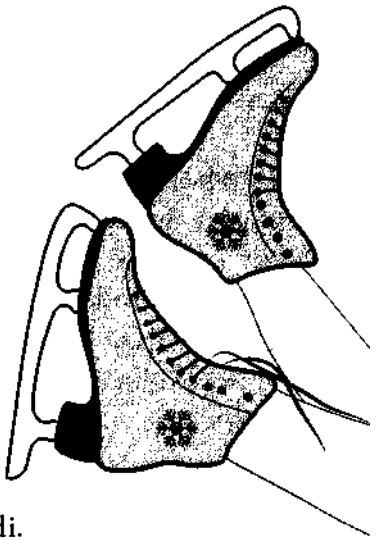
"Hey, komik çocuk," deyiverdim. "Senin kızın babasının boksör olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü kireç gibi oldu. "Lütfen şaka yapıyorum de."

"Ah, bu kadar komik bir konuda hiç şaka yapar mıyım?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Aaron'ın varlığına şükrettiğim bir zaman varsa o da yarışma günleriydi.

Benim sürekli kıpırdanmamın, panik içindeki hâllerimin aksine Aaron sakin ve rahat oluyor, her şeyin yolunda gideceğine dair bana güven vermeye çalışıyordu. Bu sırada bense endişeden kusacak gibi oluyordum.

Ona göre şaşırtıcı bir şekilde her şey yolundaydı ve bölgesel turnuvalara gidecektik. Brady bile ciddi kafa yaralanmama gönderme yaparak normalde olduğundan daha iyi kaydığımla ilgili şaka yapmıştı.

Bakın siz şu işe.

Ben her seferinde böyleydim; yaş aldıkça tehlikeye giren şeyler artıyordu ve benim kaygılarım da çığ gibi büyüyordu. Aaron ise, birinci sınıfta birlikte kaymaya başladığımız zamanki kadar sakin görünüyordu. Bence aramızdaki fark, Aaron'un daha önce hiç hata yapmaması, düşüp de pistin diğer tarafına uçmamış olması ve şükürler olsun ki beni bir kez bile düşürmemiş olmasıydı.

Kendisine güvenmemek için hiçbir sebebim yoktu.

Bugünü bir şekilde atlatmıştık ama bir sonraki ay yapılacak bölgesel turnuvalar için baskı çok büyüktü. Onu da atlatırsak ocak ayındaki ulusal yarışmaya gidecektik.

Brady, küçük yaşlarda yarışmalara katılmakla ilgili daha fazla çabalamadığım için ilk günden beri bana kızıyordu.

Yeteneğim olduğunu ve neden uluslararası yarışmalara daha önce hiç katılmadığımı anlamadığını söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse o zamanki partnerim James buna pek yanaşmıyordu ve ben de onu sevdiğim için yeni bir partner aramak istememiştim.

Absürt, Brady'nin bu durumu özetlemek için seçtiği kelimeydi.

"Bugün inanılmazdın," dedi Aaron, sürücü koltuğundan bana bakarken. Normalde Aubrey'yle birlikte giderdik ama yarışma alanı yakın olduğu için bugün Aaron götürmüştü. "Lo'nun videoyu izlemesi için can atıyorum."

Yarışmalardan sonra Lola, videolardan dans koreografimizi saniye saniye incelemeye alırdı. Bu kadar yakınımızda olduğu için daha önce bu yarışı bizzat izlemek istediğini söylemişti ama sonrasında Robbie, sezonun ilk maçında Titanlar'ı izlemeyi teklif etmişti.

Sabah Lola bunu söylediğinde Aaron'ın dırdır etmesini bekliyordum ama şaşırtıcı derecede olumlu bir yaklaşımla bir sonraki yarışmaya gelebileceğini söylemişti.

"Sen de öyleydin. Sen olmadan bunu başaramazdım."

"Biz iyi bir takımız, Stas. Bazen aramızda tartışmalar oluyor ama bu yaptığımızı başkalarıyla yapmamız mümkün değil. Aynısı olmaz."

Sinir bozucu bir şekilde haklıydı. "Biliyorum."

"Sonuna kadar götüreceğiz. Hissedebiliyorum. Böyle devam edersek ve sen de diyetine bağlı kalırsan... bu işi başarabiliriz."

"Yemek falan yemek ister misin? Lola daha Titanlar maçından dönmemiştir bence."

"Olmaz, özür dilerim. Cory ve Davey'yle plan yaptık, bir şeyler içmeye gideceğiz."

O sırada bardak tutucudaki telefonum titreyince alıp ekrana baktım ve Lola'nın ismini gördüm.

LOLS

Ohaaaa kızıım, senin herif yakıyor!

STASSIE

Saçmalama benim herif falan değil o.

LOLS

Bence öyle olmalı ama. Az önce birini duvara çarptı, yemin ederim aklım çıktı.

STASSIE

Neler oluyor orada?

LOLS

Bilmiyorum ki. Hâlâ hokeyden doğru düzgün anlamıyorum. Robbie üzerinde üç parçalı bir takım elbiseyle millete bağırıp duruyor 🤷🤷

STASSIE

Aman Tanrım. Kazanıyorlar mı?

LOLS

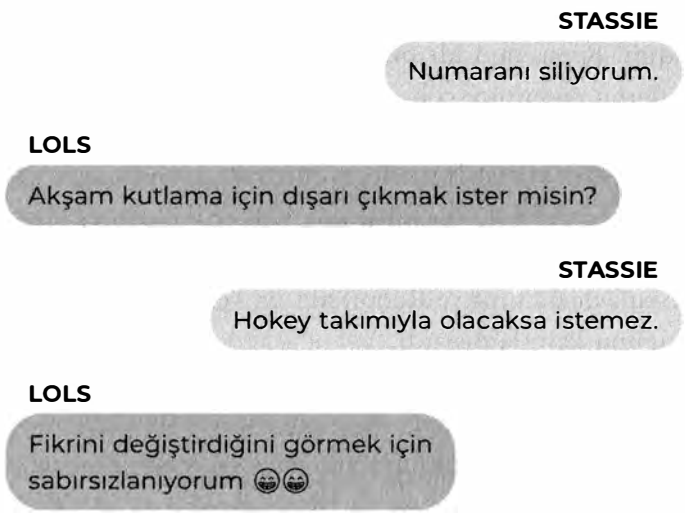
Evet! Nate pakları usul usul kaleye sokuyor, tıpkı dilini senin içine soktuğu gibi.

STASSIE

Senden nefret ediyorum.

LOLS

Ağzına sokmasına da izin ver, Stassie

Lola'yı, bu akşam çocuklardan kaçmaya çalışmanın faydasız olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ama eğlenceli olabilirdi çünkü -ne yazık ki- çoğunu seviyordum.

Geçen hafta ona Robbie'nin doğum günü partisine gitmemin imkânsız olduğunu söylemiş, sonra da asla gitmeyeceğimi söylediğim parti için makyajımı yaparken onun sırıtan yüzüne bakmak zorunda kalmıştım.

O ve Aaron dışarı çıkacaksa benim de evde tek başıma kalmamın bir anlamı yoktu, değil mi?

"Sorun değil. Lo da bu akşam çıkmak istediğini yazmış," deyip telefonumu yeniden bardak tutucuya koydum.

"Üniversitede bu kadar adam dururken hokey takımından birini bulmak da tam Lola'nın yapacağı işti," diye söylendi, bir yandan da evimizin sokağına girerken aynadan arkayı kontrol ediyordu. "Senin seçimlerin biraz daha mantıklı, en azından Rothwell tam bir pislik değildi."

Bunu daha sonra hatırlamak için aklımın bir köşesine yazdım. Ryan, tam bir pislik değil de sadece kısmen pislik olduğunu öğrenince çok sevinecekti kesin.

Hokey oyuncuları hakkında ne düşünürsem düşüneyim Robbie, Lola'yla işleri harika götürüyordu. Düşünceli ve kibardı ama daha da önemlisi ona hak ettiği saygıyı gösteriyordu. Hatta ailesiyle olan sürpriz karşılaşmada ailesi de ona çok tatlı davranmış ve Robbie'nin iyi yetiştirilmiş bir adam olduğunu kanıtlamışlardı.

Tanıdığım bazı insanların aksine.

"Lola'yı mutlu ediyor ve ayrıca bu bizi ilgilendirmez."

"Ama hamile bırakılıp sonra da görmezden gelindiğinde ilgilendirecek."

"Öyle olmadığını..." Bu tartışmayı yapmaya değmezdi. "Her şeyin yolunda gideceğine eminim."

"Onlardan uzak durmalısın, Stassie. Onlar baş belası. İlla Lola'nın seni yönlendirdiği tarafa gideceksin diye bir şey yok, biliyorsun."

Kelimeler dilimin ucundaydı ama harika geçen bir günü mahvetmemek için çaresizce hepsini yuttum. "Tamam."

Ona bütün akşamı, tam da uzak durmamı istediği insanlarla geçireceğimi söyleme zahmetine girmemiştim. Kendisi istediğini yapıp benimle vakit geçirmese bile benim başkalarıyla takılmam hoşuna gitmiyordu.

"Sana göz kulak olmaya çalışıyorum, Stassie. Benim için önemlisin. Biz partneriz, bu buz pateninden çok daha fazlası. Senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum."

Bazen Aaron'ın yaptıklarını görmezden geliyor, paylaştığımız harika anlara tutunmaya çalışıyordum. Bana ve Lola'ya değer veriyordu. Ama bazen, mesela şu anda olduğu gibi gerçek amacını sorgulamama neden olan şeyler söylüyordu.

Zehir saçmadığı zamanlarda, sadık ve koruyucu olduğunda, üçümüz oturma odasında bir araya gelip film izleyip gülüştüğümüzde ikimiz hakkında kötü bir şey söyleme ihtimali bile kulağa imkânsız geliyordu.

Bazen de çatlaklarının arasından usulca sızan iğneleyici laflarını duyuyordum. Öyle apansızın ve nedensizce ortaya çıkıyordu ki tokat yemiş gibi oluyordum. Böyle zamanlarda, acaba onu gerçekten tanıyor muyum, diye sorgulamama neden oluyordu.

Arabayı binamızın önüne park ettiğinde uzanıp ona sarıldım. "Sen de benim için önemlisin, Aaron."

❄

Lola, elinde bira ve bir paket şekerlemeyle odama daldığında daha doğru düzgün hazırlanamamıştım.

"Hokeye bayılıyorum!" Mitchell yazılı forması ve Titanlar beresiyle tam bu geceye uygun görünüyordu ve ben de maça gidemediğim için bir miktar kıskançlık hissediyordum. "Tabii ki buz patenini sevdiğim kadar değil. Ama hokeyin draması daha çok; sopalarla sahnelenen bir opera gibiydi. Hastası oldum." Etrafa bakınınca evde yalnız olduğumu fark etti. "Buzlar Kraliçesi nerede?"

"Arkadaşlarıyla içmeye gitti. Ona yemek yemeyi teklif ettim ama hayır dedi. Ah, bir de hokeycilerin bela olduğunu ve senin beni yönlendirdiğin yere gitmek zorunda olmadığımı da söyledi ki bu bayağı iyi bir haber."

İnleyerek kendisini koltukta yanıma attı. "Yemin ederim, bu çocuk dramaya bayılıyor. Honeypot'a gidiyoruz, evlenmeye değil ya."

Honeypot, Los Angeles'ın en popüler gece kulübüydü. Herkesin giremediği özel bir kulüptü ve biz de komşumuz

Briar orada çalıştığı için girebiliyorduk. Aynı binada yaşadığımızı öğrenince Lola onunla arkadaş olmayı kendine görev edinmişti.

Lo spor yapmaktan nefret ederdi. Hayır, böyle söylemek bile az kalırdı. Lo, her bir hücresiyle spor yapmaktan tiksinirdi ama Briar'ı büyüleyene kadar her gün onunla spor salonuna gitmişti.

İsteği konusunda en başından itibaren dürüst davranmıştı ve şansına bakın ki Briar da bunun komik olduğunu düşünmüştü. Ne zaman kulübe gitsek Lo, kendisini kurban ettiği için ona içki ısmarlamamı istiyordu.

"Düğün yok mu yani? Nedime elbisemi giymeme gerek yok mu?" dedim şakayla, bir dirseğimle gıdıklandığını bildiğim yeri, kaburgalarını dürttüm.

"Yapma!" diye yalvarırken bir yandan da benden uzaklaşmaya çalışıyordu. "Öyle çok bira içtim ki gıdıklamasan iyi olur." Koltukta uzanıp kenara attığımız battaniyeyi üzerine çekti. "Minik bir şekerleme yapar yapmaz hazırlanmaya başlayabilirim. Söz veriyorum."

Ama Lola'nın minik şekerlemesi uzun bir uykuya dönüşmüştü ve son kırk beş dakikadır onun evde deliler gibi koşturup hazırlanmaya çalışırken söylenmesini dinliyordum.

Beni suçluyordu ama ne zaman onu uyandırmaya çalışsam nasıl da saldırganlaştığını hatırlamıyordu.

Onu beklerken düşüncelerimle baş başa kalmıştım ve Nate'i göreceğim için gergin olduğum gerçeğinden bir türlü kaçamıyordum. Sabah çok tatlı bir şekilde Robbie'den Lola'ya bize şans dilediğini iletmesini istemişti.

Sanırım artık barış yapmamızın zamanı gelmişti. Herkesin söylediği gibi iyi bir adam olduğu ortadaydı. Artık bunun üzerine düşünebileceğim bir haftayı geride bıraktığımızdan, evinde kendimi tamamen kaybettiğim o andan dolayı utan-

mıyordum. İkimiz de yetişkindik. Bazen yetişkinler, diğer yetişkinlerin G noktalarını bulmaları için haritaya ihtiyacı olmadığını kanıtlamalarına izin verebilirdi. Son derece normal bir şeydi bu.

"Tamam, ben hazırım!"

Lola siyah, askısız, korseli Max Margon midi elbisesi içinde inanılmaz görünüyordu. Ne giyeceğini bilmediğinde seçtiği elbisesiydi bu, ona çok pahalıya patladığından en azından hakkını vermesi gerektiğini söylerdi. Elbiseyi geçen sene, Rodeo Drive caddesine yaptığı nadir gezilerden birinde satın almıştı. Güzel olmasına güzeldi ama babası, kart ekstresinde gördüğü rakamdan hiç hoşlanmamıştı.

Her zamanki gibi buklelerini serbest bırakmak yerine saçlarını düzleştirip arkaya atmıştı ve göz makyajını da kusursuz çektiği göz kalemi ile tamamlamıştı. Gülümseyerek bana bakıyordu. "Çok ateşli göründüğümü biliyorum ama çıkmamız gerek. Steve zaten beş dakikadır bizi bekliyor."

Bizi bekleyen Uber aracına binmek için lobiye ilerlerken Lola birden şüpheli bir şekilde kendi kendine kıkırdadı. "Ne?"

"Yok bir şey."

"Lola..."

"Bu akşam külotuna sahip çıkabilecek misin diye düşündüm ama sonra aklıma külot giymediğin geldi."

"Çocuktan farksızsın."

"Üzgünüm desem?"

"Üzgün olmakla alakan bile yok."

Bana göz kırpıp arabaya binerken kapıyı benim için tuttu. "Yoksa dizlerimin üzerine çöküp af dilememi mi istersin?"

"Senden nefret ediyorum."

"Tabii ki edersin. Tıpkı yüzüne boşaldıktan sonra Hawkins'ten nefret ettiğin gibi."

Uber şoförü Steve bunu duyunca boğulacak gibi oldu ama hiçbir şey söylemedi; böylece benden, bizi bıraktığında beş yıldız almaya hak kazanmıştı.

Honeypot, bir cumartesi gecesinde olmasını bekleyeceğiniz kadar kalabalıktı. Birkaç dakikalığına Briar'la sohbet ettik ama kulaklığından bir sorun olduğu haberi gelince ilgilenmek için yanımızdan ayrıldı.

Takım, VIP alanında bir loca ayırtmıştı ve sezonun ilk zaferini kutlamaya hazır görünüyorlardı. Henry'yi gördüğüme çok sevinmiştim ve bu noktada bunun sebebini açıklamaya gerek olmadığını düşünüyordum.

Görünüşe göre Briar sadece bize küçük bir iyilik yapmamıştı. Lola, çocukların yer ayırttığını söylediğinde, Nate'in de Henry'nin kimliğinin kontrol edilmemesini istediğini anlatmıştı. Henry'nin, onlar olmadan bir kampüs partisine gitmek istemeyeceğini bilerek evde yalnız kalmasını istememişti.

Bunun ne kadar tatlı bir hareket olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Spor yapmak zorunda kaldığı altı ay için teşekkür ederek Lo'ya bir içki ısmarladım. Bize ayrılan koltuklara doğru ilerlerken midem kasılıyordu.

Bizi ilk gören Bobby oldu ve ikimizi de nefessiz bırakacak kucaklamalarla karşıladı. "Gelebilmenize çok sevindim," diye bağırdı müziği bastırmaya çalışarak.

Ardından gelen Mattie de mosmor olmuş ve şişmiş gözünü gururla gösterdi. Kavgasının detaylarını anlatırken bahsettiği kadar havalı olup olmadığının onayını almak istermiş gibi Lola'ya bakıyordu.

Birçoğu koltuklarda oturup etrafı izlerken eve yalnız gitmek istemeyenler birileriyle sohbet ediyordu. İçlerinden biri ortalıkta görünmüyordu ki zaten pek de umurumda değildi. Bu akşam eve birlikte gideceğim tek kişi Lola'ydı ve arabadayken

bunu ona açıkça belirtmiştim. Bana alaycı bir şekilde, "Peki," demiş ve Robbie'yle mesajlaşmaya geri dönmüştü.

Ben Joe ve Kris'le kulübün daha sessiz sakin bir bölümündeydim ve uzaktan Henry'nin iki kadınla sohbet etmesini izliyordum. Şu anki hâlim ancak afallamış olarak tarif edilebilirdi. Kadınların ikisi de tam bir afetti, saçlarını savuruyor ve söylediği her şeye kahkahalar atıyorlardı. *Onlara ne söylüyor olabilirdi? Tanıdığım, sevdiğim sessiz ve utangaç Henry nereye gitmişti?*

Joe, yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. "Onu nereye götürsek böyle. Kadınlar ona bayılıyor."

Hadi canım.

Kris oflayıp içkisini kafaya dikti. "Ne tür bir taktik uyguluyorsa hemen öğrenmem lazım ki ben de aynısını yapabileyim."

Teorilerini dinlemeye daldığım sırada belime dokunan elleri ve ensemdeki nefesi hissettim. "İçki içmemen gerek. Kafandan yaralandın."

O doğrulurken ben de ona bakmak için arkamı döndüm ve anında yanağındaki derin kesiği fark ettim. Biraz daha yaklaşıp başparmağımla kesiğin altına dokundum. "Yoksa sen de mi dörtlü Lutz yapmaya çalıştın?"

Nate kahkaha atarken benimkine değen vücudu titredi. "Evet, sen yaparken çok kolay görünüyordu. Ben de deneyeyim dedim."

Bana bu kadar yakın olması beni resmen sarhoş ediyordu. Hayır, alkolden olmalıydı. Kesinlikle alkoldendi. Yakın olması hiç umurumda değildi; bana öyle gülümsemesi de.

Anastasia "Umursamaz" Allen.

"Ne oldu?" diye sordum, kafamdakilerin içine daha fazla çekilmemek için sohbeti devam ettirmeye çalışıyordum.

Bardağını dudaklarına götürdü, bir yudum alırken sırıtıyordu. "Washington'dan gelenlerin pek de arkadaş canlısı olmadığı ortaya çıktı."

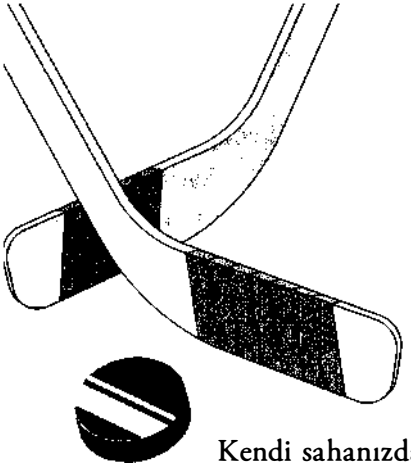
"Bu çok berbat bir yalan, Hawkins. Biz son derece arkadaş canlısıyızdır."

Omuzlarını silkerken hâlâ sırıtıyordu. "Bana bunu kanıtlaman gerekecek çünkü sana inanmakta zorlanıyorum."

"Hayran kalmaya hazır ol."

"Ben zaten sana hayran oldum, Anastasia," dedi göz kırparak. Bunun ardından yanımdan geçip koltuklara doğru gitti.

Az önce ne oldu öyle?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nathan

Kendi sahanızda oynadığınız sezonun ilk maçını kazanmak kadar insanın keyfini yerine getiren başka bir şey yoktu doğrusu.

Gerçekten olağanüstü bir oyun çıkarmıştık. Takımla birlikte sahaya çıkmak ve maçı zafere taşımaktan daha iyisi yoktu. Hatta Faulkner bile mutluydu ve onun asla mutlu olmadığı düşünülürse gerçekten çok iyi oynamış olmalıydık.

Hepimiz, geçtiğimiz haftalarda yaşanan saçmalıklara rağmen, bu takımda olmayı hak ettiğimizi kanıtlamaya çalışıyorduk.

Maçın ardından koç ve Robbie bizi hemen bir masanın başına toparlayıp sıcağı sıcağına maçın analizini yapmamızı istemişlerdi. Bu en nefret ettiğim kısımdı çünkü kazandığımız bir maçın ardından yapmak istediğim şey oturup bir ya da belki de on bira içmek oluyordu.

Vücudumda serseri mayın gibi gezen adrenalin, bir odaya tıkılıp kalmışken her bir pasın ve golün kritiğini yapmakla uğraşmak istemiyordu. Oturdukları sırada çocukların da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum; ayaklarını yere vurmalarından, kıpırdanmalarından ve koçun ağzından çıkan her kelimeyi onaylamalarından anlaşılıyordu.

Bense ilk kez tamamen sakindim.

Bu sene hata yapma gibi bir lüksüm yoktu, her adımımızı mükemmel bir şekilde atmalıydık.

Robbie konuyu hızlıca toparlamaya çalışıyor, ne zaman akıllı saatinin ekranı aydınlansa umutla ona dönüyordu. Lola'nın binada bir yerde olduğunu ve ona gönderdiğim formayı gururla giydiğini biliyordum.

Maç sonrası kutlamaları, genelde partilerin kralı olurdu. Eğlenceye, takımdaki çoğu kişi yirmi bir yaşını doldurmadığı ve gece kulübüne gelemeyeceği için erkek birliğinin salonunda başlıyorduk; gecenin ilerleyen saatlerinde herkes bir yerlere dağılmadan önce birlikte birkaç kadeh içmek iyi oluyordu.

Ardından bana kalırsa Batı Hollywood'un en iyi gece kulübü olan Honeypot'a geçiyorduk. Summer'ın ev arkadaşı ve içkileri nasıl karıştırması gerektiğinden bihaber olan Briar burada çalışıyordu ve bizim için loca ayarlıyordu.

Bu sefer henüz yirmi bir yaşında olmayan Henry de yanımızda olacağından B'yle kimliğine bakılmadan içeri alınması için gizli bir anlaşma yapmıştık. Daha sonra UCMH'nin yarısı kapısında bitmesin diye bundan kimseye söz etmeyeceğime ve karşılığında da ona, Summer'a ve Cami'ye, ev sahipliği yaptığımız maçlardan en iyi koltukları ayarlayacağıma dair söz vermiştim.

Bu, kesinlikle sadık kalacağım bir sözdü çünkü takımdakiler Henry için torpil yaptırdığımı öğrenirse bir daha gün yüzü görmezdim.

Kulübe varır varmaz masamız şişelerle dolmuştu ve daha birkaç kadehin ardından takımın yarısının kafası bir milyon olmuş gibiydi.

Görünüşe göre JJ ve Robbie son derece samimi, sırt sıvazlamalı, sevgiyle birbirlerine sarıldıkları bir sohbet ediyorlardı. Durmadan kadehlerini tokuşturuyorlardı ama neyin şerefine içtiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Joe ve Kris ise sanki Discovery Channel belgeseli oynuyormuş gibi Henry'yi izliyor, adamın taktiklerini çözmeye çalışıyorlardı.

Bobby, Mattie ve birkaçı daha dans pistinin diğer tarafında dönen bekârlığa veda partisinden arkadaş edinmek üzere işe koyulmuştu.

Ben içkimi yudumlayarak insanları izlemeye devam ederken JJ ve Robbie nihayet sohbetlerini bitirip bana döndüler. JJ bir kahkaha atıp dans eden Anastasia ve Lola'yı işaret etti. "Şimdiden onunla işleri berbat mı ettin?"

"Büyük ihtimalle."

Onu nasıl kazanacağıma dair planımdan ya da az önce onu arkadaşlarımla öylece bıraktığımda nasıl da şaşkın göründüğünden bahsetmeye gerek duymadım. Şu andan itibaren onun bana gelmesini bekleyecektim.

❄

Aradan saatler geçmişti ve tek düşünebildiğim onun pürüzsüz, bronz ve parlak teniydi. Giydiği lila rengi elbise öyle dardı ki her bir kıvrımını mükemmel bir şekilde ortaya çıkararak onu tamamen sarıyordu.

Göğüs dekoltesini gördüğüm anda aklım başımdan gitmişti çünkü ne zaman bakışlarım memelerini sarıp sarmalayan gergin kumaşa kaysa vücudumdaki tüm kan doğruca aletime hücum ediyordu.

Açık kahverengi saçları dalgalar hâlinde poposunun kıvrımına kadar ulaşıyordu ve o poponun ne kadar harika hissettirdiğini biliyordum. Kalçasını müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde sallarken bir yandan gülümsüyor, bir yandan içkisini yudumluyordu.

Şarkı bir sonrakine yumuşak bir geçiş yaparken onun da Lo'nun kolunu tuttuğunu ve koltuklarımızı işaret ettiğini gördüm, demek nihayet onu bir sapık gibi izlemeyi bırakabilecektim. Dans ederken onlara katılmak isterdim ama en yakın arkadaşıyla eğlenmeye çalışan bir kadının eğlencesini bozan hıyar durumuna da düşecek değildim. Planıma sadık kalmalı ve dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim. Ayrıca söz konusu dans etmek olduğunda çok da yetenekli olduğum söylenemezdi.

Çocukların büyük bir kısmı bekârlığa veda partisindeki kızların evli olduğunu fark edince kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp locamıza dönmüştü, bu yüzden şişeler şimdi çok daha hızlı boşalıyordu.

Lola yanakları kızarmış, yüzünde çakırkeyif bir gülümsemeyle locaya ilk gelen oldu. Robbie'ye, hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakarken kendisini kucağına atıp dudaklarına yapıştı.

Robbie de elini Lola'nın bacağında gezdirip ona bir şeyler fısıldayınca Lola başını sevgiyle onun boynuna gömdü.

Anastasia da hemen peşinden locaya geldi, yakından çok daha güzel görünüyordu. Gözleri oturmak için koltukta bir yer arıyordu ama tek boş yerin yüzer kiloluk iki hokey oyuncusunun arasında olduğunu görünce kaşlarını çattı. Ardından bakışlarını bana çevirip hiç çekinmeden beni süzmeye başladı.

Dişlerini alt dudağına geçirip tırnaklarıyla şişesine vururken koltuğa bir kez daha göz attı. Tam ona benimle oturabileceğini söyleyeceğim sırada eğilerek JJ'in kulağına bir şey fısıldadı.

Kris'e, Mattie'nin göğsüne hafifçe vurup Anastasia'yı işaret ettikten sonra, onu geberteceğimi söyleyen pis bir bakış attım.

Elbisesi kıçını zar zor kapatırken ceketimi çıkarıp omuzlarına atmama saniyeler kalmıştı. Bir süre sonra Jaiden'ın

söylediği bir şeye gülerek doğruldu ve saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bana omzunun üzerinden bir bakış attı.

JJ bacaklarını iki yana açarak dizine oturmasına izin verdi. Anastasia kolunu boynuna doladığında elimdeki bardağı o kadar sıkı tutuyordum ki paramparça olmamasına şaşırdım.

Planın canı cehenneme. Kıskançlık resmen boğazıma yapışmış, nefes almama engel oluyordu. İçkimin kalanını, göğsümde yanan ateşi bir parça da olsa söndürmesi umuduyla kafama diktim.

Ayağa fırladım ve daha bu umursamaz, sarhoş kıskançlık gösterisinin nereden çıktığını bile düşünemeden takım arkadaşlarımın bacakları arasından sıyrılarak ilerlemeye başladım. Ya bilerek sinirlerimi oynatmaya çalıştığını ya da beni zerre umursamadığını düşünmeye başlamıştım ama her iki durumda da artık sabrımın sınırına ulaşmıştım.

Eğildim ve dudaklarım kulağına değecek kadar yakınken, "Benimle dans et." Dedim.

Teklifime karşılık ürperdiğini görünce vücuduma bir sıcaklık yayıldı, bana böyle tepki vermesine bayılıyordum. Geri çekilip ayağa kalkması için ona yer verdim. Ama bunun yerine omzunun üzerinden bakarken dilini alt dudağında gezdirdi. "Olabilir gibi. Bana kibarca sor o zaman."

Şaşkınlıkla boğazımdan bir kahkaha yükselirken o da sırıtıyordu. Uzattığım elimi tutup onu ayağa kaldırmama izin verdi.

Takımdaki herkesin bizi pembe dizi gibi izlediğinin farkındaydım ama açıkçası hiçbiri umrumda değildi. Vücudu benimkine yaklaşırken yüzü de *stiletto*larının yüksek topukları sayesinde benimkine çok daha yakındı. O ayakkabıların sırtımda kırmızı izler bırakacağına emindim ama aletim seğirdiğinde bunu hatırlamak için doğru zaman olmadığını düşündüm.

"Sana kibarca soruyorum. Benimle dans eder misin?"

Gözleri haylazlıkla parlarken, "Sırf bugün kazandığınız için kabul ediyorum," diye karşılık verdi.

Ellerimizi birleşmiş hâlde kalçasının kıvrımına dayayarak bizi kalabalığın arasından dans pistine doğru yönlendirdi.

Nasıl dans edileceğini bile bilmiyordum ama vücudunun benimkiyle bir an önce temas etmesini istediğimden emindim. Onun JJ'e dokunmasını biraz daha izlersem o herifin kafasını koparmaktan korkuyordum.

Işıkların, müziğin ritmiyle uyumlu yanıp söndüğü dans pistinin ortasına ulaşmamıza rağmen yürümeye devam etti. Bizi dans eden sarhoş insanların arasından geçirip pistin ışıklarının daha loş olduğu bir köşesine götürdü. "Seyircilerimiz artık izleyecek başka birilerini bulmak zorunda."

Kan dolaşımımdaki alkol miktarına rağmen benimkine yaslanan vücudunun nasıl hissettirdiğinin farkındaydım. "Dans etmeyi bilmiyorum."

"Ben sana gösteririm."

Şimdi daha yavaş, daha karanlık ve seksi bir şarkı çalıyordu. Kollarımın arasında döndü ve poposunu aramızda hiç mesafe kalmayana kadar bana yasladı. Başı da omzuma yasladıktan sonra ellerimi kalçalarına ulaşana kadar vücudunda kaydırdı.

Kalçası müzikle aynı tempoda sallanırken bana sürtünüyordu. Öylesine sertleşmiştim ki fark etmemesinin imkânı yoktu. Başımı eğip burnumu omzuyla boynunun arasına dayadığımda derin bir nefes alarak tatlı kokusunu içime çektim. "Beni öldürüyorsun, Stas," diye inledim.

Ellerini kaldırıp ensemde birleştirdiğinde bakışlarım vücuduna kaydı; meme uçlarının elbisesinin incecik kumaşı altında sertleştiğini fark ettim.

Keşke kalabalık bir gece kulübünde olmasaydık. Keşke evde olsaydık da meme uçlarını parmaklarımın arasında yu-

varlayıp sıkıştırabilseydim ya da elimi bacaklarının arasına kaydırıp iç çamaşırı giyip giymediğini öğrenebilseydim.

Resmen nefes nefese kalmıştım; kalbim deli gibi çarpıyor, vücudum alev alacakmış gibi yanıyordu. Bugünkü galibiyetten sonra kendimi daha iyi hissedebileceğimi düşünmezdim ama ellerimi beline götürüp kulağına ne kadar iyi hissettiğimi fısıldarken Anastasia'ın tatmin olmuş iç çekişlerini duymak günümü kesinlikle daha güzel hâle getirmişti.

Daha önce hiçbir kadın bana sürtünmemiş, gece kulübünün karanlık bir köşesinde kollarında güzel bir kadınla dans etmemiş gibi davranıyordum. Bununla birlikte Anastasia'nın ilgisinin üzerimde olması bir ödül kazanmışım gibi hissetmemi sağlıyordu.

Şarkı sona erip kollarımın arasında yüzünü bana döndüğünde yanakları kızarmıştı, göğsü heyecanla inip kalkarken cildi terden parıldıyordu. Parmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdiğimde vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim. Bakışları bakışlarıma kilitlenmişken yaşadığı kafa karışıklığıyla gözlerinin irileşmesini izledim.

Elimi boynuna götürüp parmaklarımla ensesini kavradım ve başparmağımı düzensiz atan nabzının üzerinde gezdirmeye başladım. Böyle anlarda; yani oynadığımız bu oyunu unuttuğunda, gözleri beni içine çekiyormuş gibi baktığında ve tişörtümü sanki ellerinden kayıp gidecekmişim gibi kavradığında ona bağımlı olduğumu fark ediyordum.

Yüzlerimiz tehlikeli bir şekilde yakındı, dudaklarıma çarpan nefesini hissedebiliyordum.

"Hey, çifte kumrular. Eve gitmeye hazır mısınız?" Lo arkamdan bağırınca alnımı Stassie'nin alnına dayadım, az önce paylaştığımız ânı değerlendirememenin pişmanlığını yaşıyordum.

Tişörtümü bırakıp bir adım geri çekildi, yaşadığı ânın şaşkınlığıyla parmaklarını dudaklarına götürdü. "Evet, hadi gidelim."

Anastasia'nın gece kulübünde vücudunu benimkine sürttüğünü hissetmek bir ödülse, eve giderken Uber'de kucağımda oturması da ceza sayılabilirdi.

Kızların da bizimle aynı taksiye binebilmesi için şoförün cebine fazladan bir elli dolar sıkıştırmıştım. Aksi takdirde sadece iki kişi için bir taksi daha çağırmamız gerekecekti. Henry ve Bobby, şoförün yanında ön koltukta oturuyordu; JJ, Kris ve Robbie, karşılarında Lola'yla ortadaki koltuktaydı, ben de dizimde oturan Stas'la birlikte en arkadaydım.

Henry'nin dizine oturmak istemişti ama Henry kibar bir şekilde reddetmişti. O yüzden şimdi benim dizimde durmadan kıpırdanıyor, önümüzde oturan Lola'yla konuşmak için öne uzanıyordu; bense belinin poposuna uzanan kıvrımına bakıyor ve ellerimin oraya ne kadar da iyi uyacağını düşünmemeye ve arkasından ona... Neyse, boş verin.

"Stassie, arkaya yaslanmalısın. Emniyet kemerini bağlamam lazım," dedim, omuzlarını nazik bir şekilde geriye çekerken.

Bana karşı çıkmadan kendini yavaşça göğsüme yasladı ve kemeri üzerinden bağlamama izin verdi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum, o yüzden bu durumu olduğundan daha zor bir hâle getirmemek için ben de koltuğun iki yanına tutundum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu başını geriye atarak, şimdi burnu çeneme sürtünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Araba bağırıp çağıran bir sürü insanla dolu olmasına rağmen biz fısıldaşıyorduk.

Burnunu yavaşça yanağımda gezdirdi. "Bana dokunmuyorsun bile..."

Elleri kollarımı yakaladı ve aşağı kayarak parmaklarımın koltuğa gömülü olduğu yere indi, ardından onları çekerek beline koydu. Dudaklarından akla zarar bir kıkırdama kaçıverdi. "Ama sertleşmişsin."

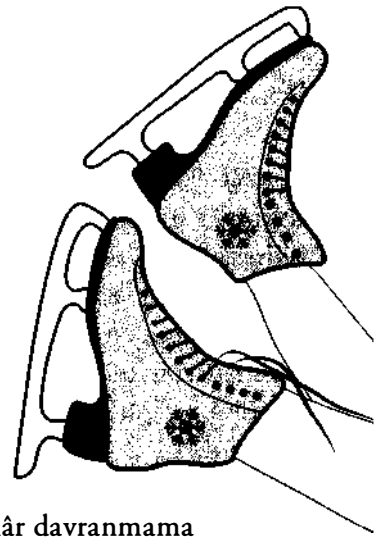
Boğazımdan yükselen acı verici inlemeyi durduramadım. "Evet, aletim kucağımda kıvranmanın bizim için pek faydalı olmadığını anlayamıyor bir türlü."

Sanki bu mümkünmüş gibi vücudunun benimkine daha da yaslandığını hissettim ve ellerini benimkilere geçirip rahat bir şekilde kalçasının üstüne götürdü. Bu kadarıyla baş edebilirim gibi geliyordu. Kıpırdanma, oynaşma yoktu; Maple Hills'e bu şekilde gidebilirdim. El ele tutuşarak ve birbirimize rahatça yaslanarak. Güzel, endişelenecek bir şey yoktu.

"Eğer daha az utanmanı sağlayacaksa," diye fısıldadı ve tuttuğu sağ elimi, bacaklarının arasından yayılan sıcaklığı hissedene kadar uyluğunun içinde gezdirdi. "O kadar ıslandım ki." Bacaklarını açarak elimi biraz daha yukarı kaydırdı. "Üstelik yine iç çamaşırı giymedim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anastasia

Taksinin arkasının karanlık olması, kendime daha fazla güvenip cüretkâr davranmama neden oluyordu.

Belki sebebi alkoldü, belki yarışma sonrası heyecandı ya da belki de Nathan'ın vücudunun benimkine böylesine karşılık veriyor, hayatında gördüğü en seksi şey olduğumu söyleyerek egomu tatmin ediyor olmasıydı.

Eli, bu yolculuğu daha ilginç hâle getirmekten sadece birkaç santim uzaktaydı, yine de kendimi savunmam gerekirse bu duruma düşmekten kaçınmaya çalışmıştım. Henry'yle oturmayı denemiştim ve onun vücutlarımızın birbirine mümkün olabildiğince az dokunması için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Tanrım, büyük ihtimalle beni yolcu koltuğunun önündeki boşluğa oturtmaya çalışırdı ve ben de sesimi çıkarmazdım. Ama şimdi yaptıklarımın sonuçlarına katlanmak zorundaydım çünkü bir nabız gibi zonklayan ıslak vajinamın tek sorumlusu bendim.

Hain kalçalarım kontrolümün dışında kendiliğinden kıpırdanıp duruyordu; Nate, ellerimiz hâlâ bacaklarımın arasındayken kalçasını öne doğru hareket ettirince dudaklarımın arasından kaçan inlemeye engel olamadım.

Diğer elini kalçamdan çekti, serbest kalan kolum içgüdüsel olarak parmaklarımı gür, koyu renkli saçlarına daldır-

mak için yukarı uzandı. Elini vücudumda gezdirip karnımın üzerinden göğüslerime kaydırdığında nefesim sıklaştı. Parmağı elbisemin üstünden meme ucuma hafifçe dokunsa da beni tatmin edecek kadar bir baskı uygulamıyordu.

"Nathan..." diye inledim sabırsızca. Karanlık sinsi gülüşü, tek kelime etmeden bile ne istediğimi umursamadığını söylüyordu. Eli diğer göğsüme kaydı ve aynı sinir bozucu hafif dokunuşu daha fazlasını isteyerek öne doğru kıvrılmama neden oldu. "Nathan, lütfen..."

Bir yandan saçlarını daha fazla çekerken bir yandan boynuma vuran sıcak nefesinin tüylerimi diken diken etmesini umursamamaya çalışıyordum.

Parmakları nihayet sertleşmiş meme ucumu sıkarken burnunu boynuma gömdü. Başımı yana yatırıp daha fazlası için ona yer açınca yeni çıkmaya başlayan sakalları deli gibi atan nabzımın üzerine sürtündü; tüm bunlar yetmezmiş gibi aynı anda kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Sadece sarhoş ve azgın olduğunda benden hoşlanıyorsun."

"Bu doğru değil." En sonunda bacaklarımın arasındaki elimi çekip onunkini uyluğumun iç kısmını nazikçe okşarken bıraktım. Omzumun üzerinden dönüp ona baktığımda gözlerinde karanlık ve yoğun bakışlar vardı. "Senden hiçbir zaman hoşlanmıyorum."

Dudaklarını benimkilere bastırırken eli yukarı kayıp boğazımda durdu. Vahşi ve tutkulu, karşı konulmaz ve ateşliydi; şu anda düşünemeyeceğim daha birçok farklı kelimeyle tanımlanabilecek bir andı. Dili dudaklarımın arasından ağzımı keşfe çıkarken boğazımı hafif bir baskı uygulayarak sıktı, dişlerim dudaklarına gömülünce de karşı konulmaz bir açlıkla inledi.

Bu kadarı bana yetmiyordu; daha, çok daha yakın olmalıydı. Boğazımdaki elini gevşetirken dudakları çenemde

ilerlemeye, boynumu öpmeye ve emmeye başlamıştı. Kalçalarımı kucağına iyice bastırırken pürüzlü bir sesle, "Uyluklarından damlayacak kadar ıslandığını hissederken benden hoşlanmadığını söyleme, Anastasia," dedi.

"Harekete geçsen *ıslanan* senin elin olurdu, Hawkins."

Her ne kadar dizginleri elime almanın eşiğinde olsam da kucağında kendimi tatmin etmemin bizi dost görünümlü düşman pozisyonumuzdan nereye taşıyacağından emin değildim. Normal bir insan etrafında insanlar olmasından dolayı endişelenirdi ama şu anda camları patlatacak bir çığlık koparsam bile kör kütük sarhoş olan arkadaşlarımın ruhu duymazdı. Sarhoşlukları da bir yana, radyoda Taylor Swift'in *Cruel Summer* şarkısı çıkınca Kris sesi sonuna kadar açmıştı.

Arabanın arkasında kendi dünyamızda gibiydik; sıcaklık daha yüksek, hava daha bunaltıcıydı ve aramızdaki gerilim ciğerlerimdeki bütün oksijeni çalıyordu.

Maple Hills'den ne kadar uzak olduğumuzu ya da arabaya binip Nate'in kucağına yerleştiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bile söyleyemeyecek hâldeydim. Dizleriyle bacaklarımı iki yana iyice açarken dudakları bu sefer daha sahiplenici, daha baskın bir şekilde dudaklarımı buldu. Hafifçe geri çekilip burnuyla benimkine dokunurken, "Uslu bir kız olup sessiz kalabilir misin?" diye fısıldadı.

Başımla onaylarken o uzun, kalın parmaklarının nihayet bacaklarımın arasındaki acıyı hafifletmesi için hazırdım. Ama onun yerine bir parmağını ihtiyaçtan şişmiş klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirince dudaklarımın arasından kaçan hüsran dolu inlemeyi durduramadım. "Buna kendim son vermeye çok yakınım şu an. Nasıl yapılacağını bilmiyorsan söyle, Nathan."

Onu en son bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilmediği konusunda kışkırttığımda çok ama çok fena yanıldığımı öğrenmiştim.

Boştaki elini ensemden saçlarımın arasına daldırdı ve ona bakmam için başımı arkaya çekti. Parmağının klitorisimin üzerindeki baskısı artınca boğazımdan tatmin dolu bir inilti yükseldi; zevk, fazlasıyla gergin ve ihtiyaçla kıvranan vücuduma yayılırken dudaklarım aralandı.

Elini biraz daha aşağıya kaydırırken diğer eli saçlarımı daha sıkı çekmeye başladı. "Bir gün senin o sevimli küçük ağzını sikeceğim ve sen de böyle otoriter ve sabırsız bir veletmiş gibi davranamayacaksın."

Dudaklarını benimkilere tekrar bastırıp ağzımı kapattığı anda iki parmağını içime sokup beni nefis bir şekilde esnetirken tatmin olmuş inlememi emdi.

Sessiz kalacağıma dair söz vermemeliydim.

Nate parmaklarını içime sokup çıkardıkça duyulan kaygan ve ıslak sesler, ben sessiz olsam bile herkesin ne yaptığımızı fark etmesi için yeterliydi. Müzik hâlâ gümbür gümbür çalarken ve araçtaki hiç kimse bize dikkat etmezken o tanıdık sıcaklık omurgamdan tüm vücuduma yayılıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Anastasia," diye kulağıma pürüzlü bir sesle fısıldadı. "Öylesine ıslak ve sıkısın ki."

Kalçalarımı eline daha çok bastırırken dudaklarımdan anlaşılması zor yakarışlar ve inlemeler ardı ardına dökülüyordu. Dizlerim kendiliğinden kapanmaya, vücudum derinlerimde giderek büyüyen duygudan kaçınmaya çalışıyordu.

Bacaklarıyla benimkileri iyice açtığında zevkle kendimden geçmenin eşiğindeydim. "Benim için boşalacak mısın? Parmaklarımın her yerine gel, Anastasia. Aletimi içine gömdüğümde nasıl hissedeceğimi göster bana."

Saçlarımın arasındaki elini ağzıma götürdü ve orgazm tüm vücudumu delip geçerken inlememi bastırmaya çalıştı. Eli ağzımı kapatsa da çığlığım neredeyse camları paramparça edecek kadar yüksekti.

Tüm vücudum kontrol edemediğim bir şekilde titriyordu ve gözlerim dönüp sırtım iyice gerilirken zevk her bir hücreme yayılıyordu. Kasılmalarım bitene kadar parmaklarını sokup çıkarmaya devam etti. Tüm bunlar bittiğinde yapış yapış ama tatmin olmuş bir yığın hâlinde göğsüne yaslandım.

Nazikçe parmaklarını içimden çıkarıp dudaklarını terden nemli alnıma dayadı. "Aç ağzını," dedi, kafam karışmış hâlde ona bakınca gözlerindeki meraklı pırıltıyı fark ettim.

Ben de itiraz edemeyecek kadar hâlimden memnun olduğum için söyleneni yapıp ağzımı açtım. Islak parmakları dilime değdiği anda yoğun tadımı aldım. "Parmaklarımı em. Lanet olası tadının ne kadar enfes olduğunu gör," diye fısıldadı.

"Nat..."

O sırada müzik aniden durunca bütün vücudum kaskatı kesildi, Nathan çabucak parmaklarını ağzımdan çıkarıp bacaklarımı kapatabilmem için serbest bırakırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"McDonalds'dan bir şeyler yemek isteyen var mı?"

❄

Maple Hills'e varmak için kalan son on dakikanın olaysız geçeceğine dair kendime söz verdim.

Ben camı indirince Lola omzunun üzerinden bana şüpheli bir bakış attı. "Şey, çok sıcak oldu. Biraz temiz hava alalım."

Sarhoş, mayışmış ve tatmin olmuş bir hâlde Nathan'a bakarak, "Araba seks gibi mi kokuyor?" diye fısıldadım.

Soruma gülümseyip şefkatle burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "Burnuma gelen tek koku senin şampuanın. Bundan sonra ne zaman bal ve çilek kokusu alsam ikisi de bana seni hatırlatacağı için sertleşmem kaçınılmaz olacak. İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun, Allen."

Nate haklıydı; işi pek kolay olmayacaktı ama benim umurumda bile değildi. Bana sıkıca sarılmaya devam ederek araba evlerinin önüne yanaşana kadar benimle sohbet edip espriler yaptı.

Herkes bir an önce çıkmak için arabanın kapısına doğru hücum etti; kimisi ağzına kadar dolu McDonald's poşetleri tutuyor kimisi de yanındaki sarhoş arkadaşını taşımaya çalışıyordu.

Nate fazla içmekten anında sızan Robbie'yle JJ'i taşımaya yardım ederken ben de Lola'nın peşinden eve girdim. Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda Lola beni kolumdan tutarak mutfağın köşesine çekti.

"Siz az önce takside seks mi yaptınız?"

Ses tonu öfkeli gibi gelse de yüz ifadesinden gurur duyduğu belli oluyordu. Utanmasa sırtımı sıvazlayacaktı.

"Hayır, yapmadım!" Teknik olarak yalan söylemiyordum.

"Ama bir şey yaptın, Anastasia Allen."

O sırada kaslı iki kol arkadan belime dolandı ve alev alev yanan dudakların omzumu öptüğünü hissettim. "Lo, Robbie gidip tavuk nuggetlarını almanı söyledi."

Gözleri kocaman açılan Lola'yı birazcık tanıyorsam yemek aklından tamamen çıkmış olmalıydı. O salona doğru koşarak uzaklaşırken Nate beni kollarının arasında döndürdüğünde kocaman sırıttığını gördüm. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Yatağa gitmek ister misin?" diye sordu.

"Çok isterim."

Buzdolabından birkaç şişe su aldıktan sonra elimi tuttu ve salonun her yerine dağılmış sarhoş arkadaşlarının arasından geçerek merdivene doğru yönlendirdi.

Merdivenlerden çıkmak için öne geçtiğim sırada eli, ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılarla düşmemem için belimi sıkıca kavradı. "Kıçıma bakmayı kes, Hawkins."

"O zaman sen de o güzel kıçını sallamayı kes."

Sonunda kapısına ulaştık ve şifresini girdikten sonra ışık yeşil yerine kırmızı yanınca kaşlarımı çatarak baktım. Tekrar denediğimde de kırmızı ışık yandı. "Kapın bozulmuş," diye homurdanıp bir kez daha denedim.

"Birkaç saat önce sorun yoktu. Doğru şifreyi girdiğinden emin misin?"

"Evet!" Numaraları tekrar girmeye çalıştım. "İki-beş-üç-dokuz... Kırmızı yanıyor."

"Bu benim şifrem değil," deyip farklı numaraları girmek için kapının önüne geçti. Tuş takımının ışığı anında yeşil yandı.

"Bu benim şifrem değil de ne demek? Değiştirdin mi?" Başını hayır anlamında sallayarak içeri geçmemi işaret etti. Girdiğim şifrenin doğru olduğunu düşünsem de tekila yüzünden kafamın içine inen sis perdesi bir anlığına aralanınca haklı olmadığımı anladım. "Üzgünüm, tekila yüzünden olmalı. Ryan'ın odasının şifresiydi."

Yüzünde art arda belirip kaybolan ifadeleri izlerken odanın sıcaklığı sanki birkaç derece düşmüş gibiydi. Şişelerden birinin kapağını açıp büyük bir yudum aldı ve benim davetli olmadığım bir sohbetteymiş gibi kendi kendine başını salladı.

Bir anda harekete geçip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya başladı. Kot pantolonunun düğmelerini açıp kaslı kalçalarından aşağı indirdikten sonra da sırtına uzanıp tişörtünü tek hamlede çıkardı.

Bu manzaraya ilk kez şahit olduğumda yeterince ayık olmamam resmen haksızlıktı. Kollarındaki ve karnındaki kaslardan herhangi birinin ya da göğsündeki bir benin farkına varamamaktan korkuyordum. İnanılmaz görünüyordu ama iç çamaşırının içinde odada gezinirken hiç utanmadan onu incelediğimde bile tepki vermedi.

Çekmeceden üstünde Titanlar logosu olan bir tişört çıkarıp bana uzattı. Derin bir nefes aldıktan sonra nihayet bir şeyler söylemeye karar vermiş gibiydi. "Ryan, doğru. Nedense Ryan'ı unutmuşum. Düzenli olarak becerdiğin şu adam."

Bu konuşmanın eninde sonunda yapılacağını tahmin etmeliydim. "Ryan'la birlikte değiliz."

Omuzları öfkeyle gerilmiş bir hâlde yatağın ucuna oturmasını izledim. "Henry'ye onu becerdiğini söylemişsin. Ayrıca, onu senin yatağında görme fırsatım bile oldu."

Sesi tam olarak kızgınmış gibi gelmiyordu. Daha çok… Açıkçası şu anda ses tonundan ne hissettiğini anlayamıyordum, kafasından neler geçtiğini bilmiyordum.

"Ryan'la aramızda duygusal hiçbir şey olmadı, sadece seks için bir süreliğine takıldık. Olivia'yla çıkmak istediğinde de buna bir son verdik." Omuzlarımı silkerken kısa açıklamamın yeterli olmasını umdum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabımdan tatmin olamıştı. "Bizi yatakta gördüğün günün gecesinde hiçbir şey yapmadık bile, sadece birlikte film izleyip uyuduk. Seni hiç ilgilendirmez ama o benim en yakın arkadaşlarımdan biri, Nate. Neden kıskandığını anlamıyorum."

Söylediklerimi duymazdan gelip tam önünde durana kadar beni kalçamdan çekiştirdi. Bir şeyler söylemesini bekliyordum ama yine susmayı tercih etmişti.

Bileklerime doğru eğilip ayakkabılarımı çözdükten sonra çıkarmamı işaret etti. Saatlerce çektiğim işkenceden sonra

ayaklarımı yeniden düz zemine basmanın verdiği rahatlama, Nate'in bu akşam yaşattığı orgazmdan çok daha iyi hissettirmişti ama şimdilik bu küçük detayı onunla paylaşmayacaktım.

Ellerini nazikçe bacaklarımın arkasından yukarı kaydırdı. "Kıskanıyorum çünkü seni tamamen kendime istiyorum, Stassie. İlgi gösterdiğin her erkeği kıskanıyorum. Tanrı aşkına, çok sevdiğim hâlde Henry'yi bile kıskanıyorum."

"Ryan'la hiç sorun yaşamadım çünkü birbirimizi kıskanmadık. Anlaşmamız dışında birbirimizin yaptıklarını umursamıyor..."

"Ne hoş," dedi alaycı bir şekilde. "Ama ben Ryan değilim."

Kalçamı arkadan kavrayıp beni kendine doğru çekince dizlerimi kalçasının iki yanına koyup kucağına oturdum. Elbisem yukarı doğru sıyrılırken iç çamaşırı giymediğim gerçeği kafamda yankılanıp duruyordu. İri elleri kıçımı sıkarken duraksadı ve beni daha sıkı tutup kıskançlıkla alevlenen bir şehvetle kendisine bastırdı.

"Seni başka adamlarla paylaşmak istemiyorum. Seni ihtiyacın olan her şekilde tatmin edebileceğimi biliyorsun."

Bu konuşmalarla fazlasıyla tehlikeli bir bölgenin sınırlarında geziniyoruz gibi geliyordu ve ben henüz o bölgeye girmek istemiyordum. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru ittim ve dudaklarımı yavaşça dudaklarının kenarında gezdirdim. "Şimdi bunları düşünmeyi bırak ve beni becer. Aramızdaki bu kadar ciddi bir şey değil."

Beni sırtüstü yatağa fırlatıp bacaklarımın arasına yerleşti ve tam da istediğim noktaya kendini bastırdı. Parmaklarım sırtına gömülürken nefesini yüzümde hissetmek için onu kendime doğru çektim. Daha fazla sürtünmesine, daha fazla baskı uygulamasına, daha fazla dokunmasına ihtiyacım vardı. Onun her şeyini istiyordum. "Prezervatif var mı?"

Burnunu benimkine hafifçe dokundurup sürttü. Kalçalarımı iç çamaşırını geren sertliğine doğru bastırınca boğazından hırıltılı bir inleme yükseldi. "Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama seks yapmayacağız."

Bu, söylemesini beklediğim son şey olabilirdi. "Efendim?"

"Seninle seks yapmak istemiyorum. Hayır. Siktir, istiyorum ama şu anda değil." Alnını benimkine dayarken sesi alçaldı. "Beni ayık olduğunda arzulamanı istiyorum, Anastasia. Beni bir hafta daha görmezden gelmene dayanamam. Bundan nefret ediyorum."

Reddedilmenin acısı külçe gibi yüreğime çöküyor, nefesimi daraltıyordu. "Ah, tamam. Sorun değil. Üzerimden çekilir misin, lütfen?"

"Düşündüğün gibi bir şey söylemek istememiştim, özür dilerim. Sadece sarhoşken yaşadığımız bir şey olsun istemiyorum. Tişörtü giy, sonra konuşur ya da uyuruz. Ne yapmak istersen."

Söyledikleri tabii ki mantıklı geliyordu ama öyle olması hissettiğim utancı hafifletmiyordu. Beni istediğiyle ilgili kısma odaklanmaya çalışırken dudaklarım titremeye başlamıştı bile. Ancak daha fazlasını vermeye istekli olursam beni istiyormuş gibi geliyordu ama ben böyle bir şeye hazır değildim. Beynimde, onu memnun etme ya da ondan koşarak kaçma ihtiyacı birbiriyle savaşıyor, boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Stassie, lütfen ağlama. Kahretsin ya. Seni deli gibi istiyorum. Sadece ilk sevişmemizin pişman olacağın bir şeye dönüşmesini istemiyorum."

Bir şey söylemeden Titanlar tişörtünü aldım ve banyoya gittim. Elbisemi değiştirerek hâlâ pembe olan yanaklar ve sulanmış, ağlamaklı gözlerle dışarı çıktığımda çoktan yatağa girdiğini görüp yanına kıvrıldım.

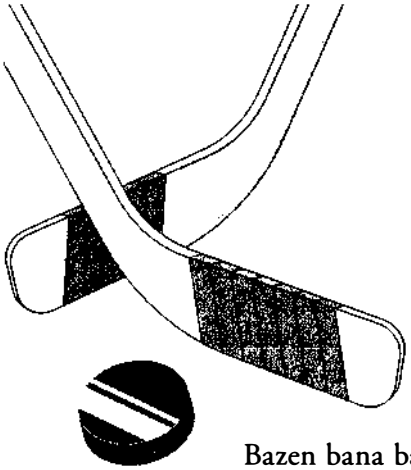
Bana doğru eğilip dudaklarını şakağıma bastırarak defalarca öpmeye başladı.

"Sarılmak ister misin?"

Başımı yastığa yasladım. "Sarılmayı seven biri değilim."

Hafifçe gülüp beni bir kez daha öptü. "İyi geceler."

İyice uykuya dalmasını bekledikten sonra telefonumu alıp taksi çağırdım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan

Bazen bana bahşedilen beyni hakkıyla kullanamıyordum.

Çok utanç vericiydi ama yaklaşmakta olan sessiz savaşı hak ettiğimi kabul etmem gerekiyordu.

Lanet olası hıyarın tekiydim; gelmiş geçmiş en büyük ahmak bendim. Nasıl bir insan, haftalardır hayalini kurduğu kadın altında arzudan kıvranırken ve prezervatif isterken onunla seks yapmayacağını söylerdi?

Onu reddetmek için daha hassas bir zamanını bulamazdım herhâlde ama sözlerimin öyle anlaşılmasını istememiştim. Beni anlayacağını umuyordum. Ama bunu anlayışla karşılasa bile iyi niyetle yaklaşmaya çalışırken yine de onun canını yakmıştım.

Ryan'ın şifresini kullanarak odama girmeye çalıştığında sarhoştum ve kıskançlıktan kudurmuştum. Çok önemsiz şeylere takılarak her şeyi mahvetmiştim.

Aferin sana, Hawkins.

Onu sadece sarhoşken değil, her zaman istediğimi söylemeye çalışmıştım. İçinde yanan ateşe bayılıyordum ve onu daha yakından tanımak istiyordum. Ama şimdi her şeyin içine sıçmıştım.

Yarı uykulu bir hâlde ona sarılmak için döndüğümde gittiğini fark etmiştim. Belli ki ben uykuya dalana kadar beklemişti ve açıkçası gittiği için onu suçlayamazdım.

Uyandığımdan beri onu arıyordum ama telefonu doğruca sesli mesaja düşüyordu. Numarasını daha dün gece vermiş ve bunu yaparak beni çok şaşırtmıştı. Orgazm sonrası sevimli, uykulu ve uysal hâliyle kucağımda kıvrılmış, kocaman mavi gözleriyle bana bakarken hakkımda bir sürü soru sormuştu.

Saate bakmak için telefonumu çıkardığımda, bana gönderilen çıplak fotoğrafları görmemesi için telefonumu ondan uzak tutmamla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Kilidi açıp telefonu ona vermiş, istediğini yapabileceğini söylemiştim; o da rehbere girip numarasını kaydetmişti.

"Kendimi nasıl kaydedeyim?"

"Adınla kaydetmek mantıklı olabilir gibi," dedim şakayla.

Kıkırdadıktan sonra tırnaklarıyla ekranda ritim tutarken düşünmeye başladı. "Hımm. Öylesi sıkıcı olur... Ben... Uber'deki sürtük olmak istiyorum... Hayır, bu biraz uzun oldu. Uber Sürtüğü. Mükemmel."

Burnumdan güldüm. "Ciddi olamazsın, Anastasia," dedim ama o çoktan keyifle yazmaya başlamıştı bile.

O yüzden şu anda çaresizce Uber Sürtüğü'ne ulaşmaya çalışıyordum.

NATE

Telefonuna cevap ver, Stas.

Lütfen.

Cevap ver, yoksa ismini değiştireceğim.

Stassie ya da Anastasia gibi sıkıcı bir ismin olacak.

Artık Uber Sürtüğü olmayacaksın.

O sırada konuştuklarımızı hatırlayacak kadar ayık olduğunu umuyorum.

İhtiyacım olan son şey ona sürtük dediğimi düşünmesiydi.

Bir saat boyunca odamın tavanına bakarak herhangi bir cevap bekledikten sonra nihayet kendimi yataktan kaldırmayı başardım.

Sonunda aşağı indiğimde JJ, Robbie ve Lola mutfakta yemek yiyorlardı, akşamdan kalma bok yığınları gibi görünseler de hepsinin keyfi yerindeydi. Ama Lola beni fark edince aniden susup gözlerini kısarak bakışlarını bana dikti. "Yatağın soğuk muydu, Hawkins?"

Elimle yüzümü sıvazlayıp utana sıkıla yanlarına gittim. Dirseklerimi mutfak adasına dayayıp işkenceye hazırlandım. "Biliyorum, Lols, biliyorum. Sen nasıl bu kadar çabuk öğrendin? Daha eve bile gitmedin."

"Çünkü siz yukarı çıktıktan bir saat sonra onu üzerinde senin tişörtünle sıvışmaya çalışırken gördük."

İlk defa JJ ve Robbie tek kelime bile etmiyordu; mısır gevreği kâselerine, şimdiye kadar gördükleri en heyecan verici şeymiş gibi bakıyorlardı. "Arıyorum ama açmıyor. Kapı numaranız kaç? Oraya gidip konuşacağım."

"Kafana çok fazla darbe mi aldın, hokey çocuğu? Stas zaten yukarıda." Ağzına götürdüğü kahve kupasının üzerinden bana ters ters baktı. "Sarhoş hâlde, üzerinde sadece tişörtle taksiye binmesine izin verecek değildim. Henry'nin odasında uyudu."

"Peki Henry nerede uyudu?" Mümkün olduğunca sakin bir şekilde sordum.

"Ben nereden bileyim, büyük ihtimalle Anastasia'nın hemen yanında uyumuştur." Yüzünde kocaman, hastalıklı bir

sırıtma vardı. "Henüz aşağı inmediler. Erkeklerin sabahları nasıl harekete geçtiğini bilirsin. Çok tatlı ve nazik bir adam, hem sessizlerden kork derler, değil mi? Eminim Henry ona çok iyi davranacaktır."

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, hiçbir yere koşamayacak kadar akşamdan kalma olduğumdan Lola'nın kahkahasını hâlâ duyabiliyordum. "Hiç komik değil, Lola!"

Henry'nin odası benimkinin yanındaydı, bütün gece herhangi bir ses duymamış olmam iyiye işaret olmalıydı. Kapıyı tıklatıp birinin içeri girmemi söylemesini bekledim. Artık kapının hemen önünde olduğumdan Anastasia'nın güldüğünü duyabiliyordum. Tekrar tıklattığımda yine kimse cevap vermedi.

Sikerler.

Henry'nin kapısının şifresi dört sıfırdı çünkü dışarıda kalıp eşyalarına ulaşamamaktan fazlasıyla korkuyordu.

İçeri daldığımda Anastasia ıslak saçları ve elinde bir kahve fincanıyla yorganın altında oturuyordu. Henry'nin söylediği bir şeye kıkır kıkır gülüyordu ama içeri girdiğimi görünce suratında zoraki bir gülümseme belirdi.

Henry'nin yerdeki yarısı sönmüş şişme yatağın üzerinde oturması beni rahatlatmıştı. Bakışları ikimizin arasında gidip geldikten sonra ayağa kalkıp, "Ben kahvaltıya iniyorum," dedi.

Yanımdan ağır adımlarla geçti, merdivenlerden indiğini duyunca odaya girip yatağın ucuna oturdum. Anastasia biraz daha doğrulup yatağın başlığına yaslandı. Üzerinde hâlâ benim tişörtüm vardı ve siktir, çok güzel görünüyordu. "Stassie, özür dilerim."

Yüzünde yine o zoraki gülümseme belirdi. "Özür dilemene gerek yok, Nathan. Bu tarz bir durumda istediğin zaman vazgeçebilirsin tabii ki. Fikrini değiştirdiğin için sana asla

ama asla kızamam." Derin bir nefes alıp fincanını komodinin üzerine koydu. "Ben sadece..."

"Stas, dur," diye araya girip ona doğru yaklaştım. "Bunu bilmene çok sevindim ve çok da haklısın, ama buradaki durum farklı. Hiçbir şeyden vazgeçtiğim falan yoktu, sadece kıskanmıştım." Tanrım, bunu itiraf ettiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. "Dün gece seks yapsaydık sabah uyandığında ortadan kaybolacağını düşündüm. Bana kızgın olmandan nefret ediyorum ve ne zaman etrafına ördüğün duvarları aşıp buzdan kalene nihayet ulaştığımı hissetsem yine bir şeyler oluyor ve ben başladığım yere geri dönüyorum."

Söylediğim her şeyi itiraz etmeden, gözlerini devirmeden, ukalalık yapmadan dinlemişti. "Reddedilmekle ilgili sorunum var," dedi sakince. "Bu konuda hiçbir zaman iyi hissetmedim, küçük bir çocukken bile. Dün gece kendimi reddedilmiş ve hüsrana uğramış hissettim. Ben sadece bir kaçamak yaşamak istiyordum ama sen, beni kimseyle paylaşmak istemediğini anlatmaya başladın."

Yatakta hafifçe kıpırdanıp saçlarıyla oynamaya başladı, bu durumun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. "Senin bir ilişki ya da benim teklif ettiğimden daha fazlasını istediğini düşünüyorum. Senden hoşlanıyorum Nate ama birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz. Yanından ayrıldığım için üzgünüm ama o an içinde bulunduğum durumdan hoşlanmadım ve bir an önce uzaklaşmak istedim."

Haklıydı. Ben de ondan hoşlanıyordum ve onun ne istediğini hiç düşünmemiştim.

"Duygularını nasıl paylaşacağını bilmene bayılıyorum."

Burnundan derin bir nefes verip dizlerini göğsüne çekti ve tişörtümü dizlerinin üzerine geçirerek kendine sıkıca sarıldı. "Terapi denen lanet şeye kaç seans gittim, bir bilsen. *'Reddedilmekle ilgili sorunum var,'* diyebilmek bile yıllarımı

aldı. Gerçek hayattaki bir durumda da dile getirebildiğimi öğrenince Dr. Andrews çok mutlu olacak."

"Gözde hastası hâline gelebilirsin. Dinle, kendini reddedilmiş hissettiğin için çok üzgünüm. Niyetim bu değildi."

"Bu çok tuhaf bir durum. Sadece beni becermeni istedim, Nathan, drama yaratmak değil. Dürüst olmam gerekirse şu an gerçek bir ilişkiye pek sıcak bakmıyorum, bağlılıktan hoşlanmıyorum; öyle bir zamanım yok. Programım şimdiki hâliyle bile çok dolu zaten."

Daha dürüst ve net olamazdı herhâlde. Beni becermek istediği kısım hariç -çünkü bunu ben de çok istiyordum- söylediği hiçbir şeyden hoşlanmamıştım ama ilişki istemediği için onu suçlayamazdım. "Ne demek istediğini anlıyorum, Allen, hem de çok net bir şekilde. Bağlılıktan korkanlardansın, anladım. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, artık hemfikir olduğumuza göre istediğin zaman beni becerebilirsin."

"Ah, Nate," dedi, mümkün olabilecek en sevimli ve en kendini beğenmiş ses tonuydu. Ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla bana bakıyordu. "Artık sarhoş değilim, kara listeme geri döndün, ahbap. Pistimi bana geri verdiğinizde seni listeden çıkarmayı yeniden düşünebilirim."

"Deneme sürecinde olduğumu sanıyordum? Ne zaman kara listen oldu? En azından listenin başında, bir numarada mıyım?"

"Ah, kesinlikle bir numarasın, Hawkins."

❄

Stassie'nin kara listesinin bir numarası olmak benim için çocuk oyuncağıydı.

Brady, onlara *bölgesel seçmelerdeki hatalarından ders çıkarmaları* için bu hafta yeni bir program hazırlamıştı, Aaron'la ikisi bizden sonra antrenman yapıyorlardı.

Ama sorun şu ki Faulkner'ın çektiği nutuklardan dolayı bu hafta tüm antrenmanlar geç başlamış ve geç bitmişti. Anastasia da kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde sessizce kenarda bekliyor ve beni gözleriyle öldürmeye çalışıyordu.

"Stassie..." dedim, buzda yanından geçtiğim sırada.

"Seni hokey sopanla dövmemi istemiyorsan hiç başlama, Nathan." O kadar sakin söylemişti ki bağırarak söylemesinden daha etkiliydi, tüylerim diken diken olmuştu.

Dün biz San Diego'daki maçımızı kazanmakla meşgulken buz pisti onlara kalmıştı ama bugün buradan sağ çıkabileceğimi bile sanmıyordum. Pistte kaydığım sırada göz ucuyla onu görebiliyordum. Bugün üzerinde bebek mavisi bir kıyafet vardı; bu yumuşak ve narin rengi, böylesine öfke dolu birinin üzerinde görmek tuhaf geliyordu doğrusu.

Tüm vücudunu göremesem de kıyafetinin her kıvrımını mükemmel bir şekilde sardığına bahse girerdim; bu yüzden beni öldürmeden önce göreceğim son şey olacağı için mutluydum.

Bir ara Aaron'la atıştığını görmek fazlasıyla hoşuma gitmiş ama aynı zamanda JJ'in şiddetli darbesine ve uçarak panolara çarpmama neden olacak kadar da dikkatimi dağıtmıştı. "Dikkatini buraya ver, budala."

Saate göz atınca antrenmanın en az on beş dakika sarktığını gördüm. Faulkner, o söyleyene kadar asla bitiremeyeceğimizi söylemişti ve görünürde sabırsızca bizi izleyen Brady olmadıkça şansını zorlamaya hazırdı.

Bizi lanet olası deniz komandolarıymışız gibi çalıştırdığı için vücudumuzdaki kasların her biri ağrıyordu ve biz...

Siktir, Anastasia ne halt ediyor öyle?

Yüzünde tam bir kararlılıkla pistin ortasına doğru kayıyordu ve sanırım... *Kahrolası koreografisine mi başlıyordu o?* Bizimkiler onu dümdüz edecekti.

Aaron ya da Brady hangi cehennemdeydi?

"Stassie, pistten çık!" Bana bakmıyordu bile, sadece orta parmağını kaldırdı ve çocuklar etrafında kayarken hareketlerine devam etti.

Bobby yanıma yaklaştı. "Bir yerine bir şey olacak, Kaptan. Bir şey yap."

Adamların arasında pistte süzülüyordu, bense kendimi lanet olası bir kelebeği yakalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. İçinde bulunduğu tehlikeyi umursamadan kendi hareketlerini yapan, dönen ve süzülen mavi bir parıltıdan ibaretti. Takımın yarısı onu henüz göremediği için hızla kaymaya devam ederken ben de utanç verici bir şekilde ona yetişmeye çalışıyordum.

Hokey takımının kaptanıydım ama bu bir altmış üçlük patenciye yetişmeyi başaramıyordum..

Sonunda havalı bir dönüş yapmak için yavaşladı ve aramızdaki mesafeyi kapatıp yetiştiğimde korku dolu çığlıklarına aldırış etmeden onu omzumun üzerine kaldırdım. Yumruklarını ardı ardına sırtıma indirirken koruyucu ekipmanımın olmasına minnettardım.

Tek kelime etmemiştim ama onu yakalayanın ben olduğumu biliyordu. "Nate Hawkins, beni hemen indir!"

Onu yerinde tutabilmek için uyluğunun arkasına koyduğum elimle bacağını sıktım. "Kapa çeneni, Anastasia. Bir kez daha yaralanmaya mı çalışıyorsun?"

Omzumdan sarkarken kıvranarak elimden kurtulmaya çalışıyordu ama çok sıkı tuttuğumdan tek yapabildiği bana vurmaktı. Açıkçası daha önce onun yumruklarından çok daha ağır darbeler aldığım olmuştu. "Bana. Çenemi. Kapamamı.

Söylemeyi. Kes! İndir beni, Nathan!" Öfkesi her bir hecesine işliyordu ve onu indirir indirmez bu öfkenin hedefi olacağımı biliyordum.

Onu sinirden kıpkırmızı kesilmiş yanakları, iki yanında sıktığı yumruklarıyla panoların arkasında güvenli bir yere bıraktığımda gözlerinden resmen alevler çıkıyordu.

Sıktığı yumruklarını açıp ellerini saçlarına götürürken göğsü hızla inip kalkıyordu. Memelerine değil, öfkesine odaklanmaya çalışıyordum ama bu çok zor bir işti doğrusu. "Anas..."

"Bir daha," diyerek gözlerini benimkilere dikince olduğum yerde donup kaldım, sesi tehlike sinyalleri verecek kadar alçaktı, "bana dokunursan, Hawkins, buz üstünde bulabileceğin tek iş buzu yenileme makinesini kullanmak olur. Anladın mı?"

Dilimi ısırmak zorunda kaldım çünkü kahretsin, şu anda onu fena hâlde öpmek istiyordum. Ellerini kalçalarına koymuştu, bana kızdığında çok seksi görünüyordu. "Anladım."

"Sürenizi aşıyorsunuz ve bütün programımın içine sıçıyorsunuz. Bu akşam planlarım var ve bir an önce buzdan çıkıp antrenman yapmama izin vermezseniz geç kalacağım!"

"Planların neler?"

Oflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dâhil olmanı gerektirecek planlar değil."

"Hawkins!" Koç seslenince dikkatimi yeniden buza çevirdim. "Bitiriyoruz!"

Ona son bir kez daha baktım. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Şaşkınlıkla ağzı açılıp kapandı, böyle bir şey söylememi beklemediği belliydi. Yüzündeki öfkesi dağılmaya, gözleri daha yumuşak bakmaya başlamıştı. Ama bir saniye sonra yeniden öfkeli hâline döndü. "Ah siktir git, Nathan!" diye bağırıp benden uzaklaşmaya başladı.

❄

Kendimi Anastasia'nın bu akşam nereye gideceğini çözmeye çalışan bir dedektif gibi hissediyordum.

"Polisler takipçi sapık derdi, Nate," dedi Henry, odanın diğer tarafından. Nereye gittiğini bilmediğini bir an bile düşünmemiştim; Henry sormuşsa o da kesin söylemişti. Bu ikisi arasında işler böyle yürüyordu, değil mi?

Telefonumu çıkardım ve antrenman sonrası yorgunluğuyla bana merhamet edeceğini umarak mesaj yazmaya başladım.

NATE

Bu akşam nereye gidiyorsun?

UBER SÜRTÜĞÜ

Sen de kimsin?

NATE

Kim olduğumu çok iyi biliyorsun.

UBER SÜRTÜĞÜ

Sanırım yanlış numara, üzgünüm.

NATE

Hımm...

Hiç sanmam. Partiye mi gideceksin?

UBER SÜRTÜĞÜ

Motorcularla buluşacağım.

Büyük, iri adamlarla.

Hepsi de sperm dolu.[12]

NATE

Güzel filme gönderme yaptın.

Yine çok yaramaz bir veletsin.

UBER SÜRTÜĞÜ

Bak ne diyeceğim, Hawkins. Beni gece yarısından önce bulursan "bu sevimli küçük ağzı" sikebilirsin.

Belki o zaman "otoriter, sabırsız ve yaramaz bir velet" olmam. Anlaştık mı?

NATE

Aletim ağzındayken çok güzel görünecek.

UBER SÜRTÜĞÜ

Avda iyi şanslar!

Anastasia'nın kendi sözlerimi bana karşı kullanma gibi bir eğilimi vardı ama artık onu bulmam için bana mükemmel bir neden vermişti.

Siktir.

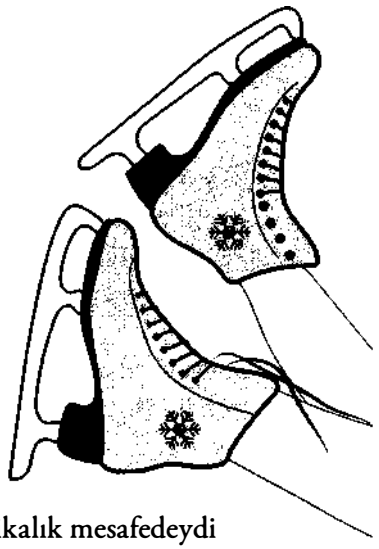
Henry haklıydı, gerçekten de takipçi sapıklar gibi konuşuyordum.

---

12 Yazar, 1999 yapımı romantik komedi filmi *Senden Nefret Etmemin On Sebebi*'nde kullanılan bir repliğe gönderme yapmıştır. *–e.n.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Şu anda inanılmaz keyifliydim.

Nate, bulunduğum yere on dakikalık mesafedeydi ve gece yarısına sadece on beş dakika kalmıştı. Bütün gece telefonum susmamıştı, ona ipucu vermem için âdeta yalvarmıştı. Bense ona hiç yardımcı olmadığım gibi diğerlerine de gizlilik yemini ettirerek herhangi bir bilgi vermelerine engel olmuştum.

Beni arayıp da bulamadığı her partide iyice sinirden deliye dönüyordu. Öğrenci birliklerinin partilerinde şansını deneyerek çok vakit kaybetmişti, bu da şansının azalmasına neden olmuştu. Ben de şimdi keyifle son dakikaların geçmesini bekliyordum.

On iki dakika.

Görüntülü aramasını kabul edip de ekranımda beliren somurtkan suratı görünce gülümsedim. "Hâlâ LA'desin, değil mi?"

"Tik tak, Hawkins. Zamanın daralıyor."

Bir elini hışımla saçlarının arasına daldırdı ve yenilgiyi kabul etmiş gibi iç çekti. "Bu bir ceza, değil mi? Bütün hafta antrenmanı geç bırakmamızın cezası? Hâlâ kızgınsın, değil mi?"

Yataktan kalkıp telefonu kendimden uzak tutarak gözlerimi yüzünden ayırmadan odanın içinde dolaşmaya başladım. "Sence?"

"Tabii ki hâlâ kızgınsın." Tekrar içini çekti. "Biliyordum."

Odanın içinde biraz dolaştıktan sonra neler olduğunu anlayınca yüzündeki ifadenin değişmesini izledim. "Buz üzerinde geçirdiğim zamanla ilgili şakam olmadığını bilmeliydin, Nathan."

Dokuz dakika.

"Siktir, benim odamdasın," dedi sessizce. "Yatak odamdayken neden bana bütün Maple Hills'i dolandırdın?"

"Kimse sana, senin evinde de bir parti olduğunu söylemedi mi? Ne tuhaf."

"Hepsini geberteceğim."

"Buradan çok uzakta olman ve gece yarısına kadar dönememen kötü oldu, çok yazık."

Dramatik bir şekilde iç çektim, bu oyunun her dakikasından büyük keyif alıyordum. "Sanırım artık aşağı inip yaramazlık yapacak başka birini bulacağım. Sana iyi yolculuklar, Hawkins."

"Anastasia, bek..."

Nate'in arkadaşlarını, onunla uğraşmak için ikna etmek çocuk oyuncağıydı.

STASSIE

Bir iyiliğe ihtiyacım var.

Nathan'ın gecesini mahvedecek bir iyilik.

JJ

Bak şimdi merakımı uyandırdın.

STASSIE

Vücudumun bazı bölgelerine bazı şeyler yapabileceğini söyledim.

Gerçekten bir şeyler yapmayı çok istediği bölgelerine

Ama öncesinde beni gece yarısından önce kampüste bulması gerekiyor.

JJ

Peki, ben hangi noktada dâhil oluyorum?

STASSIE

O gittikten sonra evde parti vermeye ne dersin?

Gece yarısına kadar öğrenemeyeceği bir parti. 😉

JJ

Sen var ya şeytana pabucunu ters giydirirsin. 😈

Kabul, ben varım.

Şu anda gruptan yazıp akşam dışarı çıkmak isteyen var mı diye soruyor 😂😂

JJ'yle birlikte Nathan'ı sinir etmekten zevk almamıza dayanan alışılmadık bir ortaklık kurmuştuk. Bu ortaklık, önceki hafta kulüpte oturacak yer bulamayınca başlamıştı. Nate bakışlarını bana dikmiş, resmen gözleriyle beni yiyordu; bu yüzden ben de onunla biraz uğraşmaya karar vermiştim.

Jaiden dizine oturmama izin vermiş, Nate doksan saniye içinde yanımızda bitmezse tüm hesabı ödeyeceğini söylemişti. Sadece yirmi yedi saniye sürmüştü.

Ayrıca kıskançlık krizinin yaşandığı gece gitmeme engel olan, beni uyumam için Henry'nin odasına çıkaran da oydu. JJ'ye göre, Nate beni onun odasında bulursa beynini kullanamasa bile Henry'ye açıklaması için bir şans verebilirdi.

JJ olağanüstü bir aşk adamı olduğu için -tamamen kendi sözleriydi- Nathan onu bir tehlike olarak görebilirdi.

Henry'nin odasında kalmak eğlenceli olmuştu. Banyosunda, içinde şampuan, makyaj temizleme mendilleri, tokalar ve tamponlar gibi ihtiyaç olabilecek malzemelerin olduğu bir kutu vardı. Ona eski sevgilisinden kalıp kalmadığını sorduğumda odasında kalacak kadın misafiri için satın aldığını anlatmıştı. İhtiyacı olabilecek her şeyi bulundurduğundan emin olmak istediğini, özellikle de kadınların hiçbir zaman kendi çoraplarını bulamadığını söylemişti.

Keşke bir kız kardeşim olsaydı da onu Henry'yle evlendirebilseydim çünkü bu adam inceliği ve tatlılığıyla resmen kalbimi eritiryordu.

Diğerlerine katılmak için aşağı indiğimde herkesin keyfinin yerinde olduğu belliydi. Bu partiyi sır olarak saklamaları mucize sayılırdı. Mattie, elinde bir şişe şampanyayla ortaya çıktı. "Üç dakika!" Mattie şişeyi patlatırken Robbie de plastik bardakları hazırlıyordu.

Henry saatine bakarken, "Gece yarısına bir dakika kaldı," diye bağırdı.

Aylardan ekim olmasına rağmen tarifsiz heyecan ve geri sayım nedeniyle yeni yıla girecekmişiz gibi hissediyordum.

Mutfakta da heyecanlı bir hava vardı ama küçük grubumuz dışında kimsenin neler olduğuna dair fikri yoktu. Çok aptalca olmasına rağmen diğerleri de bu oyunu sevdiği için mutluydum. Anladığım kadarıyla Nate'in istediği her kadını elde edebilmesinden bıkıp usanmışlardı.

Üç.

İki.

Bir.

Çocuklar tezahürat yapmaya, şampanya kadehlerini tokuşturmaya ve birbirlerine beşlik çakmaya başladılar. Omzuma yaslanan kola bakınca JJ'in sırıtan yüzüyle karşılaştım. "Harika bir takım olduk, Allen. Yaklaşık otuz saniyelik uzaklıkta. Eğlenceye hazır mısın?"

Bobby ve Kris bütün gece "Hawkins Nöbeti" tutmuş, gizlice nerede olduğunu ve ne kadar öfkelendiğini haber vermişlerdi. Söylediğine göre teklifimi umursamıyordu, sadece sonrasında çekilmez bir hâl alacağımı bildiğinden bana karşı kaybetmek istemiyordu.

Aynı fikirde olduğumuz tek şey, onun için çekilmez olacağım olabilirdi.

Ön kapıdan, mutfakta toplandığımız yeri net bir şekilde görmek mümkündü. Kapıdan girdiğinde yaptığı ilk şey kalabalık odaya göz atmak ve başını sallamak oldu.

"Tepesi atmış gibi görünüyor," dedi Lola kıkırdayarak.

"Evet, bana kızdı," dedi JJ, yüzündeki kontrol edemediği sırıtışıyla içkisini kafaya dikti. "Böyle eğlenceli tepkiler verecek olmasa tüm bunları yapmazdım zaten. Lanet olası işimi çok kolaylaştırıyor."

Onunla yarı yolda buluşmaya karar verdim çünkü açıkçası mutfağa ulaşırsa JJ'i öldürmesinden korkuyordum ama o sırada önüne bir kız geçti ve kollarını beline doladı.

Nathan bizden daha fazla şaşırmış gibi görünüyordu. Lola gözlerini kısarak bana doğru eğildi. "Summer Castillo-West mi o?"

Summer, Honeypot'ta çalışan arkadaşımızla birlikte yaşıyordu ve şu anda Nate'in kulağına uzanmış bir şeyler fısıldıyordu. Nate'in gözleri omzunun üzerinden beni buldu ve pis pis sırıttıktan sonra göz kırptı.

İçkimin kalanını kafaya diktim. "Ta kendisi."

Omurgamdan yukarı varlığını kabul etmek istemediğim rahatsız edici, alev alev yanan bir sıcaklık tırmanıyordu. Bunu yeniden hissetmeye niyetim yoktu. Nathan'ın Summer'ın elini tutup birlikte yukarı çıktıklarını gördüğümde sıcaklık tüm mideme yayıldı.

Bu öfke değildi, çok daha derin bir şeydi. Acı verici ve çıldırtıcıydı, bir alev gibi baştan ayağa tutuşmama neden oluyordu. Sanırım bu kıskançlıktı. *Siktir.*

JJ başını kaşımak için uzanırken yüzündeki o yumuşak çizgilere şaşkınlık hâkimdi. Destek almak için diğerlerine baktı ama onlar da bardaklarına bakarak göz temasından kaçınıyorlardı. Boğazını temizleyip bana döndü. "Nate birinci sınıftan beri onun peşinden koşuyordu ama Summer ona hiç yüz vermedi. Ben, şey, şu anda ne olduğunu hiç bilmiyorum."

İkimiz de aynı durumdaydık.

Nate ve Summer'ın üst katta olduğu süre boyunca gözümü bile kırpmadım. Yaklaşık on dakika sonra Summer merdivenlerde belirdi ama yalnızdı. İçmeye devam etmek için grubunun yanına dönerken yukarıda hızlı bir şeyler yaşamış gibi görünmüyordu.

Merdivenlere doğru ilerlerken bunun iyi bir fikir olmayabileceğini düşünüyordum. Alkol, kıskançlık ve şüpheyle kanım kaynıyordu. En kötü ne olabilirdi?

Bir yanım onu merdivenlerde fermuarını çekerken ya da onun gibi iğrenç bir şey yaparken görmeyi bekliyordu ama öyle bir şey olmadı. Kapısında, bu sefer doğru şifreyi girdikten sonra, kilidin yeşile dönüşünü izledim.

Nate, yatakta daha önce onunla görüntülü arama yaparken oturduğum aynı yerde oturuyordu. Ön kapıdan girdiğinde olduğundan çok daha mutlu görünüyordu ve bunu görmek daha da sinirimi bozmuştu.

"O da neydi öyle?" dedim, elimden geldiğince sakin bir şekilde sormuştum ama kulağımda duyduğum sesim kesinlikle sakin değildi.

"Kıskandın mı, Anastasia?"

"Sinirlendim." Yatakta doğruldu, ona yaklaştığım sırada şebek gibi sırıtıyordu. "Arkadaşlarımızın önünde beni aptal durumuna düşürdün!"

Kaşlarını çattı. "En başından beri olmanı istediğim yerdeydin ama beni tüm kampüste oradan oraya koşturdun. Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi bir düşün."

"Benim de olduğum bir partide odanda başka bir kızı becerdin!"

Ayağa kalktı, tepeme dikilirken parfümünün tatlı kokusu tüm duyularımın harekete geçmesini sağlıyordu. Uzanıp bir tutam saçımı, elini itmeye çalışsam da nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ona asla dokunmadım. Regl olmuş ve banyoyu kullanması gerekiyormuş. Ben de burada oturmuş senin gelip bana kızmanı bekliyordum." Çenemi nazikçe tuttu ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Senin bu *kıskançlık yok* iddianın sonunun ne olacağını görmek istiyordum."

"Ben..." *Lanet olsun.* "Eh, sana kızgınım, Nathan."

"Güzel."

"Fena hâlde kızgınım."

"Mükemmel."

Dudaklarımız, aramızdaki cinsel gerilimin yol açtığı çaresizlik ve sarhoşlukla âdeta çarpıştı. Kalçamdan yakalayıp beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Vücutlarımız birbirine daha da yakınlaşmak için uyum içinde çalışırken ben de ellerimi onun saçlarına gömdüm.

O anda olanların hiçbir romantik yanı yoktu. Vücudum onunkiyle kapı arasında sıkışmıştı; dillerimiz hâkimiyet için

savaşıyordu ve elleri kıçıma inmiş, sertçe sıkıyordu. Kalçasını bana sürttüğünde dudaklarımdan sabırsızlık dolu acı bir inleme kaçarken aynı anda ne kadar sertleştiğini hissettim.

Dudaklarını çenemden kulağıma doğru gezdirdi, tam kulağımın altındaki bir noktayı hafifçe ısırınca bütün vücuduma bir titreme yayıldı. "Seni sikmemi istediğini söyle, Anastasia."

"*Sen* söyle." Boynumu emmeye başlayınca sert sözlerim bütün gücünü yitirdi, dudaklarımın arasından yüksek sesli bir inleme kaçtı. Daha ne olduğunu anlayamadan beni yatağının kenarına oturttu ve önümde diz çöküp ayakkabılarımı çıkarmaya başladı.

Saniyeler içinde kontrolsüz ve vahşi âşıktan sıyrılıp nazik bir centilmen olması beni büyülüyordu. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yatakta bağdaş kurup ayağa kalkmasını izledim. Kısa bir süre gözümüzü bile kırpmadan sessizce birbirimize baktık. Kalbim deli gibi atıyor, kanım kaynıyordu; o an her şeye karşı aşırı duyarlıydım.

Bakışları benimkilerden ayrılmıyordu, bu yüzden ellerimi kemerine doğru götürünce ifadesinde beliren şaşkınlık gözümden kaçmadı. "İzin verir misin?"

"Kahretsin, evet."

Önümde sadece iç çamaşırıyla kalana kadar üzerindekileri çıkarmama izin verdi ve o an, aletinin ağzıma ya da başka bir yere sığmasının mümkün olamayacağını fark ettim.

Ben ağzım açık hâlde öylece otururken Nate'in suratında kocaman bir sırıtış vardı. Ama bir anlık şaşkınlığımdan hemen sıyrıldım, hiçbir zaman korkak olmamıştım. Ayrıca ne kadar büyük olduğunu söyleyerek ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Elimi kasıklarına doğru götürdüğüm sırada, "Yakın zamanda test yaptırdım ve tehlikeli bir durum yok ama istersen yine de prezervatif takabilirim," diye teklif etti.

Hayır anlamında başımı salladım ve karşımda aletini çıkardıktan sonra elini etrafına sarıp birkaç kez sıvazlamasını izledim. Ardından eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Fazla sert gelirse durmamı söyle, tamam mı?"

Bir eliyle boynumu tutarken diğeriyle de sertleşmiş penisini ağzıma yaklaştırdı. "Dilini çıkar, bebeğim." Ben de uslu bir kız gibi söylenileni hemen yaptım ve hoşuna gideceğini düşündüğüm şekilde dilimi ucunda gezdirip yoğun ve tuzlu tadını aldım. "Aferin kızıma."

Dudaklarımı aletinin başına sardım ve hafifçe emmeye başladım. Eli boynumu bıraktı ve anında saçlarımın arasına gömüldü. "Siktiiiiiir, Stas."

Yüksek sesle inlemeye başlamıştı ve ben de artık emirlerini beklemekten sıkılmıştım.

Ellerimi uyluklarına koyup öne eğildim ve boğazıma çarpana kadar ağzıma alıp her yerini ıslattım.

Odanın içinde tatlı minik küfürler yankılanıyordu. Ben kontrolü tamamen elime alırken diğer elini de saçlarımın arasına daldırdı. Elimi aletinin dibine sarıp ağzımla uyumlu bir ritim tutturdum; bazen inleyip bazen de çok derine çarptığı için öğürürken sulanan gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim.

Başı geriye düşmüştü, daha derine gitmek ister gibi kalçasını öne doğru iterken karın kasları kasılıp gevşiyor, boğazından hâlinden memnun homurtular yükseliyordu. "Lanet olsun, inanılmaz hissettiriyor, bebeğim. Çok iyisin."

Kalçasının daha da sertleşen, düzensiz itişleri bana zirveye ulaşmaya ne kadar yakın olduğunu söylüyordu; boştaki elimle hayalarını hafifçe kavradığımda kendini tamamen kaybetti.

"Ah, hassiktir, Stassie." Bütün vücudu kasılırken saçlarımdaki tutuşu da sertleşti. Bana verdiği her şeyi yuttum; gözlerim sulanmaya devam ederken boğazımdaki hassas nokta keyifli bir acıyla sızlıyordu.

Başparmağımla ağzımın kenarını sildikten sonra parmağımı yalayarak temizledim. "Kendimi hâlâ yaramaz hissediyorum," dedim alayla. "Ve biraz da sabırsız."

Derinden gülüşü beni hiç beklemediğim bir yerden vurdu. Yanaklarına orgazm sonrası ışıltısı yayılmıştı, gözleri cam gibi ve vahşi bakıyor, çok hoş görünüyordu. "İnanılmazsın."

Beni kollarımdan tutarak kaldırıp elbisemin askılarını çekiştirmeye başladı. "Bunun bir an önce çıkması lazım."

"Şimdi otoriter davranan kimmiş bakalım?" Elbisenin fermuarını açabilmesi için arkamı döndüm. Dudaklarını omzuma dayadı ve askıları çekerken her yerime öpücükler kondurup incecik kumaşın ayaklarıma dökülmesini sağladı.

Bütün vücudum çılgın, dizginlenemez bir enerjiyle doluymuş gibi hissediyordum. Artık kontrollü davranarak ağırdan alıyor, bana kasten işkence ediyor ve kaçınılmaz olan zevki erteliyordu. Arkamdan elini uzatıp memelerimi avuçladığında ve uçlarını parmakları arasında sıkıştırdığında içgüdüsel olarak kalçamı onunkine sürtmeye başladım.

"Kibarca iste," diye fısıldadı kulağıma. "O zaman seni öyle bir becereceğim ki, Anastasia..."

Nate bana kibarca iste diye ısrar ettikçe ona siktir olup gitmesini söyleme isteğim de artıyordu. Vücudumu keşfetmek için üzerimde gezinen ellerini ittirdim ve yatağa çıkıp sırtımı yastıklara dayayarak yerleştim. Peşimden gelmek için dizini yatağa koyduğu anda ayağımı göğsüne koyarak daha fazla yaklaşmasını engelledim. "Yatağın ucunda dur."

Kafası karışmış ve aynı zamanda meraklanmış gibiydi, bana gözlerini kısarak bakarken yatağın ucuna gitti. Parmaklarımı külotumun altına sokup bacaklarımdan aşağı kaydırdım.

Ne yaptığımı fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı ve yatağın çerçevesine tutunmak için öne eğildi. Bacaklarımı mümkün olduğunca iki yana açtım; nasıl da sırılsıklam olduğumu ve iki parmağımı içime sokarken nasıl hissettiğimi iyice görmesini istiyordum. "Imm, Nathan..."

Odada inlemelerim, küçük çığlıklarım ve arada bir ondan gelen *Tanrım* yakarışları dışında sadece o yapış yapış, ıslak ses duyuluyordu.

Neredeyse kasıklarından karnına değen penisi çoktan yeniden sertleşmişti, ucundaki ıslaklıkla parlıyordu. Nate alev almak üzereymiş gibi görünürken ben de önce parmaklarımı arzuyla şişen klitorisimde gezdiriyor, sonra da içime sokup çıkarıyordum.

Sanırım onun bu hâle gelmesini sağlayan, ismini inleyerek haykırıyor olmam ve zevkle sırtımı gerip parmaklarımı daha derinlere sokmamdı. "Kibarca iste," dedim alaycı bir şekilde. "Ben de beni becermene izin vereyim."

"Sen tam bir şeytansın," diye homurdandı ve yüzünü sıvazladı. "Sana kendini daha iyi hissettirmeme izin ver, Stas."

Çekmeceye uzanıp prezervatif çıkardı ve paketi yırtıp aletine geçirdi. Yatakta emekleyerek bacaklarımın arasına yerleşti ve boştaki yastıklardan birini sırtımın altına koymak için kalçamı kaldırmamı söyledi.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş, tanrılar tarafından şekillendirilmiş gibi görünen vücudu ve kalın, uzun, sertleşmiş penisiyle dururken resmen ne yapacağımı şaşırmıştım. "Seni becermemi istiyor musun, Anastasia?"

"Evet." Hem de çok istiyordum.

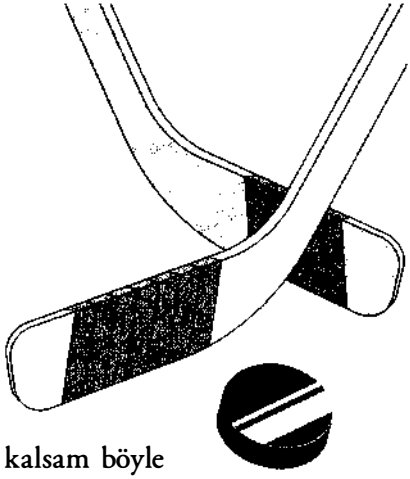
Vücudunu benimkine yaslarken bir elini dengede durmak için yatağa dayadı, diğerini başımın yanına koydu. Aramıza uzanıp aletini kavrayarak başıyla klitorisimi okşamaya başladım, ikimiz de zevkle sarsılırken biraz daha aşağı kaydırıp girişime hizaladım.

"Nazik olacağım," diye mırıldanırken burnunu şefkatle benimkine sürttü.

Dişlerimi alt dudağına geçirdim ve hemen ardından dilimi aynı yere sürttüm. "Nazik olma. Benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni."

ON ALTINCI BÖLÜM

Nathan

Ne zaman onunla odamda yalnız kalsam böyle mi olacaktı?

Yani tabii ki bununla bir sorunum yoktu ama bir yandan da gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Haftalardır Stassie'nin altımda çıplak yatmasının nasıl bir his olacağını hayal ediyordum.

Bana *hokey yıldızı zengin veledi* demesinden ve hokeyden nefret ettiğini defalarca vurgulamasından sonra, her gün onun içinde olmanın nasıl hissettireceğini düşünüyordum.

Başıma ne tür bir bela açtığımı daha o zaman anlamalıydım.

Bu işten nasıl sağ kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu çünkü hayal gücüm önümdeki manzaranın asla hakkını verememişti; yakınından bile geçmezdi. Benim için diğer tüm kadınları mahvettiğini rahatlıkla söyleyebilirdim, artık ondan başkasını düşünmem bile mümkün değildi.

Summer'ın bir anda önümde belirmesinin Anastasia'yı fena hâlde rahatsız edeceğini biliyordum. Geçmişte çok haklı bir tespit yaparak bana *kıskanç* demişti. Bu yüzden önüme çıkan fırsatı reddetmeyip onu kendi silahıyla vurma şansını kaçırmamıştım.

Olanların mutfaktan nasıl göründüğünün farkındaydım. Hepsinin yüzünde saf dehşet ifadesinin belirmesine şahit olmuştum. Çocuklar Summer'ın peşinden ne kadar çok koş-

tuğumu biliyorlardı ama bu defa onunla hiç ilgilenmiyordum. Evet, bundan dolayı ben de çok şaşkındım. Henry'nin banyosundaki kutudan ona ihtiyacı olan tamponu verip Summer'ı aşağı yollamıştım.

Anastasia'nın aşağıda daha uzun süre dayanmasını beklemiştim ama Summer daha merdivenlerin son basamağına gelemeden fırtına gibi üst kata çıkmıştı.

Belki de Rothwell'den benden hoşlandığı kadar hoşlanmıyordu ve belki de -aksini iddia etse bile- benden söylediğinden çok daha fazla etkileniyordu.

Onu aradığım tüm zaman boyunca evimde saklanması iyi olmuştu. Böylece onu bütün gece yatağımda tutabilir ve kıskançlığını unutmasını sağlayabilirdim. Şefkatle burnumu onunkine dokundurdum. "Nazik olacağım."

Dişiyle alt dudağımı ısırması, sonrasında dilini aynı noktada gezdirmesi beni hazırlıksız yakaladı. "Nazik olma. Benden nefret ediyormuşsun gibi becer beni."

Tanrı aşkına. "Senden nefret ediyormuşum gibi davranmayacağım, Anastasia."

Vücudu altımda kıvranıyor, çaresizce içindeki zonklamayı dindirecek bir şeyler arıyordu. Gözlerini hafifçe kıstı ve burunlarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. "Neden?"

"Çünkü senden asla nefret edemem." Ağzını benimkine yaklaştırmak için nazikçe başını tuttum ve içine girip onu yavaşça esnetirken dudaklarından dökülen tatmin olmuş inlemesinin keyfini çıkardım. "Seni, bu sıkı küçük delik bana aitmiş gibi becereceğim. Uslu bir kız olup aletimi içine alacaksın, değil mi?"

Kalçalarımı yavaşça hareket ettirirken birbirine karışan nefeslerimiz ve inlemelerimiz dışında ikimiz de sessizliğe gömülmüştük. Öylesine ıslaktı ve beni öylesine sıkı sarıyordu ki

bundan sonra onun içinde olmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Onun uyum sağlaması, o otoriter tavrıyla hazır olduğunu söylemesi için hareket etmeden beklerken sahip olduğum bütün irade gücünü kullanıyordum. Üzerinde bu şekilde durana kadar, onun vücuduna kıyasla ne kadar iri olduğumu tam anlamıyla fark etmemiştim.

"Tamamını sığdırmaya çalışmak zorundaydın, değil mi? Lanet olası gösterişçinin tekisin." Kalçaları kıvranırken parmak uçlarını hafifçe sırtımda gezdirdiğinde hareket etmem için hazır olduğuna dair ihtiyacım olan tek işaret buydu.

"Daha sadece yarısı girdi." Kıstığı gözleri birden kocaman açıldı, yavaşça doğrulup vücutlarımızın birleştiği noktaya baktı. "Ama bence daha fazlasını da alabilirsin."

Geriye çekilip sınırlarına ulaştığımı hissedene kadar tekrar kendimi ileri ittim. Tırnakları omuzlarıma gömülürken sırtı kavislenerek karnını benimkine bastırdı. "*Aman Tanrım.*"

"Çok iyi hissettiriyorsun, Anastasia. İçinde cennette gibiyim." Bacaklarını belime sıkıca doladıktan sonra derinlerine ulaştığımda beni olduğum yerde tutmak için sırtıma iyice bastırdı.

"Nate," ismim ağzından bir yakarış gibi dökülürken, "bu çok fazla… *Ah*," diye fısıldadı.

Sadece sözleriyle bile işimi bitirmeye çok yakındı ve kahretsin, böyle devam ederse kısa sürede başarılı olması kaçınılmazdı. Başım omzuna düştü; dudaklarımı köprücük kemiğinden ağzına doğru gezdirdikten sonra dudaklarımız çaresiz bir karmaşayla birbirine dolandı.

Bir eliyle saçlarıma asılırken diğer eliyle de tırnaklarını geçirdiği sırtıma sımsıkı tutunuyordu. Zirveye çok yaklaşmıştı; altımda kıvranmasından, aletim onu çıldırtan noktaya her

sürtündüğünde nefesinin kesilmesinden ve daha da derinine girdiğimde yüzünün zevkten buruşmasından anlayabiliyordum.

Başının yanındaki elimi çektim, tüm vücudu gerilene ve ağzı zevkten tamamen açılana kadar başparmağımı ihtiyaçtan şişmiş sinir demetinin üzerinde yuvarladım. "Aletimin üstüne boşal, Stas. Hepsini ver bana."

Omzuma doğru ismimi haykırırken tüm vücudu gerildi, tırnaklarını etime öyle bir sapladı ki kanatmadıysa şaşırırdım doğrusu. İtişlerim yavaşladığı sırada duvarları etrafımda hâlâ nabız gibi atıyordu, dudaklarımı alnına bastırıp içinden çıkmadan onunla birlikte sırtüstü döndüm. Göğsümde yatan vücudunun nasıl yumuşak ve esnek olduğunu hissedebiliyordum."

"Bu..." dedi nefes nefese. "Sen... sen boşaldın mı?"

"Henüz değil. Beni becerirken seni izlemek istiyorum."

Stassie'nin üzerimde olduğu görüntü geçtiğimiz hafta aldığım tüm duşlarda hayallerimin yıldızıydı. Bunu yapmak istediğini söylediğinden beri düşünebildiğim tek şey buydu. Yüzüme bakarken gözlerindeki pırıltıdan, dudaklarına yerleşen cilveli gülümsemeden gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu anlayabiliyordum.

Üzerimde doğrulup aletimin her bir santimini tamamen içine alana kadar kendini aşağıya kaydırdı. Bacaklarının arasında birleştiğimiz yere baktığımda en ufak bir boşluk kalmadığını gördüm.

Tanrııımmm.

"Böyle mi?" diye sordu nazikçe, saçlarını omzundan geriye attı. Ellerimi kalçalarına koyup başımla onayladım, tek kelime bile edebilecek durumda değildim. Kalçasını yuvarlayıp benimkine bastırınca bir anlığına nefes alamadım. "Yoksa böyle mi?"

"Evet, bebeğim. Tam da öyle," dedim boğuk bir sesle.

Buz pistinde yaptıklarını izlediğimde Stassie'nin ne kadar esnek olduğunu görmüştüm. Bu yüzden bacaklarını tamamen iki yana açtığında neden şaşırdığımı bilmiyordum. "Peki ya buna ne dersin?"

Ne konuşabiliyor ne de düşünebiliyordum. Sadece zevkten daha derinlere iniyordum; nasıl mümkün olabiliyor, nereden gelip nereye gidiyorum, hiçbir fikrim yoktu. Ellerini karnıma dayayıp yukarı aşağı hızla hareket etmeye başladı. Zevk dalgalarıyla öylesine sarsılıyordum ki sıkıca tuttuğum kalçalarında günlerce kalacak izler bıraktığımdan emindim. "Kahretsin, inanılmaz bir kadınsın."

Üzerimde mükemmel bir ritimle zıplarken sanırım aklımı yitirmek üzereydim. Kalçasını benimkine bastırdığında ben de kendimi yukarı itince başı arkaya kaydı.

"Tam orası, evet, orası..."

Kendini göğsümün üzerine bırakırken elleri saçlarımın arasına daldı. Darbelerim devam ederken o da zıplamaya devam ederek karşılık veriyordu. Odada, vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı o harika ses yankılanıyordu; o kadar çok ses yapıyorduk ki kapının ardında gürültülü bir parti olduğu için minnettardım.

Stassie'nin mükemmel bir vücudu vardı; güçlü ve esnek vücudu, diri poposu ve dolgun memeleriyle yuvarlak hatlıydı. Ama orgazm vücudunu ele geçirdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğini düşününce bunların hepsi önemini yitiriyordu.

"Benim için yeniden boşalacak mısın, Anastasia?" Bacakları titreyip parmakları tenimde daha derine saplanırken alaycı bir şekilde sordum.

Bronz teni odamın ışıklarında terden parlarken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Saçları alnına yapışmıştı, yüzünde bitkin ve tatmin olmuş bir ifadeyle lanet olası bir şampiyon gibi aletimin her bir santimini içine alıyordu.

Onu yerinde tutmak için kolumu beline doladım ve diğer elimi vücutlarımızın arasına soktum. Parmağımı klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdiğim anda bir patlamayla kendini kaybetti.

O boşalırken kontrolümü kaybetmediğim için bana bir madalya vermeliydiler çünkü tüm vücudu, birkaç dakika önce imkânsız olacağını düşündüğüm bir şekilde kasılıyordu. Titriyor, adımı haykırarak orgazmın doruklarına çıkarken kalçasını zevkini uzatmak için oynatmaya devam ediyordu.

"Sen tam bir iblissin." Bedenlerimiz nefis bir şekilde birbirine karışmışken uzanıp dudaklarını benimkilere batırdı. "Gerçek dünyada yaşayan lanet olasıca bir iblis."

"Hiçbir zaman pes edecek biri olduğunu düşünmemiştim, Allen." Önüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Hiçbir şey konuşmadan uzun uzun tüm ayrıntılarını inceledim. Kızarmış yanakları ve mahmur gülümsemesiyle başını çevirip avucumun içini öptü. "Kahretsin, Anastasia. Çok güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni zaten beceriyorsun, Hawkins. Egomu tatmin etmene gerek yok."

İşte sivri dilli Stas geri gelmişti.

Orgazm sonrası uysal, sevecen kızım gitmiş, yerine o her zamanki küstah tavrı gelmişti. Kıçına bir şaplak atıp onu tekrar sırtüstü yuvarladım. İçinden çıktığım sırada hayal kırıklığıyla inlemesi ve karnının üzerine çevirdiğimdeki şaşkınlıkla çığlık atması benim de kahkaha atmamı sağladı. "Bunu yeniden yapamam," diye inledi. "Mümkün değil."

Kıçını iyice havaya kaldırana kadar kalçasını kendime doğru çektim; şu an karşımdaki manzara, artık her gece rüyalarıma malzeme olacaktı. "Durmak mı istiyorsun?" Omzunun

üzerinden bana bakıp başını iki yana salladı. "Güzel, yatağa tutun o zaman."

Ellerini uzatıp yatak başlığını tutuktan sonra başını yastığa dayayıp arkasında yerimi alırken bana baktı.

Önümdeki manzarayla kendimden geçmiş, daha önce hiç bu kadar sertleşmemiştim.

Aletimi aşağı yukarı sürtmeye başladım, fazlasıyla hassas klitorisinin etrafında ağırdan alarak daire çiziyor, bütün vücudunun arzudan titremesinin keyfini çıkarıyordum. Sabırsızca inlemeye başladığında en sonunda tekrar içine gömüldüm.

Kalçamı her öne ittiğimde o da kendisini bana iterek karşılıyordu; mükemmel kıçı önümde enfes bir şekilde sallanıyor, daha da sertleşmemi sağlıyordu. Ellerim belinin kıvrımına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Çıkardığı sesler daha fazla dayanmama izin vermeyecekti. "Sana, bu sıkı küçük deliği bana aitmiş gibi becereceğimi söylemiştim Anastasia. Çünkü artık gerçekten de bana ait."

"Nathan..." Bir yandan inlese de bana laf yetiştirmekten geri kalmıyordu. "Anca rüyanda görürsün."

"Yatağı bırak." Bir kez olsun söyleneni anında yapınca içimde bir tatmin duygusu belirdi. Sırtını göğsüme yaklaştırdıktan sonra -tenlerimizin daha çok temas etmesine ihtiyacım vardı- dilimi omzundan boynuna doğru kaydırarak tenindeki tuzlu parlaklığın tadına vardım.

Ellerimden birini memesine, diğerini de bacaklarının arasındaki hassas noktaya götürdüm. O kendinden geçmiş bir tempoyla aletimin üzerinde gidip gelirken her hareketi hissetmeye çalıştım. Tüm vücudu yaşadığı hazla titrerken göğsü hızla inip kalkıyor, etrafımda nabız gibi zonkluyordu. "Bu kadarı çok fazla. Fazla iyi, ben... Ben yapamayacağım."

"Hemen pes etme, Anastasia." Parmaklarım yavaşça, kendinden emin ve kontrollü bir şekilde klitorisiyle oynarken

yaklaştığını hissedebiliyordum. Dudakları bana doğru uzandı ve kalçası üzerimde kıvranırken gözleri yaşadığı hazla geriye kaydı. Çığlık atacağı sırada ağzımı onunkine kapatıp hepsini yuttum. Beni öylesine sıkı bir şekilde sarıyordu ki kendimi daha fazla tutamayarak prezervatifin içine boşaldım.

Bedenime yayılan sıcaklık beni yakıp tüketiyor, alevler içinde boğuyordu. Hareket etmeyi kestikten çok sonra bile seğiriyor ve kasılıyordum; içimden geçen zevk patlaması her yanımı sarıyordu.

"Bu, sence de nefret seksinden daha iyi değil miydi?" Yorgunluktan alnım omzuna düşünce homurdandım.

Kollarımın arasındaki vücudu kahkahasıyla titremeye başladı. "*Aman Tanrım!* Kapa çeneni, Nathan."

❄

Kendi evinizde parti vermenin en kötü yanı, evin her yerinden birilerinin çıkması dışında, etrafta gizlice dolaşmaya çalışmaktı.

Nihayet kendimi Anastasia'nın içinden çıkmaya ikna ettikten sonra prezervatifi atıp eşofmanımı giydim. Yatakta ağırlaşmış gözlerle beni izliyordu, bir kez daha sertleşmeye başladığımı fark edince burnunu kırıştırdı.

"Resmen tüm kemiklerimi erittin," dedi. Yatağımda çıplak yatarken aldığı her kontrollü nefesle göğsü inip kalkıyordu; bu hâliyle inanılmaz güzel görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, özellikle de az önce yaptıklarımızdan sonra aletim tekrar seğirmeye başlamıştı ama bir kez daha yapmayı teklif edersem beni kesin öldürürdü. Odanın kapısına doğru giderken beni izliyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Alnına bir öpücük kondurup kaşlarını çatmasına aldırmadan üzerine bir battaniye örttüm. "Kapıyı açacağım, dışarıdan

geçen herhangi birinin seni çırılçıplak görmesi riskini göze alabilir misin?" Omuzlarını silkerek cevap verdi. "Henry'den bir şeyler çalacağım. Hemen dönerim."

Bu akşamın kurtarıcısı Henry'ydi ve ben de ertesi gün marketten bir kutu dolusu kadın ıvır zıvırı alsam iyi olacaktı. Şifresini tuşlayıp içeri girdiğimde Henry'yi üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatağında yarı çıplak bir kızın üstünde görünce hayatımın şokunu yaşadım.

"Ah, kahretsin!" diye bağırıp gözlerimi kapadım. "Çok özür dilerim dostum, lanet olsun, sadece banyodanki malzemelerden almam gerekiyordu. Çok üzgünüm…"

"Daisy," dedi gizemli kız.

Elimi gözümden çekmeden doğruca banyoya gittim ve kapıyı arkamdan kapayıp ihtiyacım olanı buldum. Kutudan duş jeli, şampuan, saç kremi, toka ve bir de fırça çaldım. Son bir göz atıp çorap da alsam iyi olur diye düşündüm. Malzemeleri bir kolumun altına sıkıştırdıktan sonra diğer elimi de tehlikeli bölge olarak tanımlanabilecek alana çıkmadan gözlerime siper ettim.

"Gitti. Elini çekebilirsin," dedi Henry hüsrana uğramış bir sesle.

"Çok üzgünüm, ufaklık. Burada olacağını düşünemedim. Kız kimdi?"

"Tanıdığım biri işte, Briar'ın küçük kız kardeşi." İçini çekince kendimi daha da suçlu hissettim. "Bir dahaki sefere odanda bir kız arkadaşın olduğunda sakın onu yalnız bırakma, Kaptan. Yoksa elinden alıveririm."

Harika. "Hiç şüphem yok, dostum. Bir daha gelmeyeceğim, söz. Git de kızı bul."

Odaya geri döndüğümde Anastasia hâlâ bıraktığım yerdeydi. "Yanlışlıkla Henry'nin işine taş koydum. Artık onunla

konuşmak yok, Allen. Seni yalnız yakalarsa elimden kapacağını söyledi."

Malzemeleri banyoya koyup onu kucağıma almak için geri döndüğümde hâlâ gülüyordu.

"Bunu yapabilir, biliyorsun. Hem gizemli hem sevimli biri, üstelik iyi anlaşıyoruz."

Hiç bilmez olur muyum! Kadınlar Henry'ye bayılıyordu. Suyu doğru basınca ve sıcaklığa ayarladıktan sonra duşa girip onu yere indirdim. Şampuana uzanırken ofladı. "Nathan, bunu kendim yapabilirim."

"Ben bunu yapmak için buradayken neden sen yapasın ki?" Parmaklarımı saç diplerinde gezdirirken, saçının her yerini şampuanlayıp sonra da durularken bana karşı koymadı.

Parmaklarım omuzlarında dolaşınca vücudu sakinleşti ve ardından memnuniyetle iç çekip göğsüme yaslandı. Yataktaki vahşi anların aksine burası sessiz ve huzurluydu. Tabii ki ben saç kremini alıp minicik talimatlarını gözlerimi kısarak okumaya çalışınca bozuldu. "Bu kahrolası şey nereye uygulanıyor?"

Katıla katıla güldü. "Saç uçlarına."

Onu baştan ayağa, her noktasını okşayarak yıkadım; duştaki işimiz bitince de onu banyomdaki en yumuşak havluya sarıp kucağımda yatağa taşıdım. Stassie tanıdığım herkesten daha hızlı bir şekilde uysal ve dingin hâlinden öfkeli moda geçebiliyordu ama şu an göğsüme sokulup kıvrılan sanki bir başkasıydı.

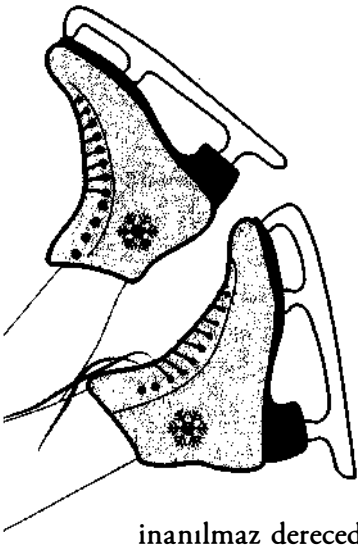
Çekmeceden Titanlar tişörtümü çıkarıp ona giydirdim, kendi üzerime de bir iç çamaşırı geçirdikten sonra yatakta yanına oturdum.

Kapının ardındaki gürültülü parti umurumda bile değildi. Işıkları kapayıp yanına yattım, kollarımı ona dolayınca hemen bana doğru kıvrıldı. Vücudumun yanına kendi sıcak

bedenini dayayıp anında uykuya daldı. Hafif horultuları ve sakince alıp verdiği nefesleri göğsümü gıdıklıyordu.

Uyumak yerine karanlıkta öylece yattım ve onun nefes alışlarını dinlerken bu gece paylaştıklarımızı bir daha asla başka biriyle yaşamaması için plan yapmaya çalıştım.

Ama sonuç olarak tek bir mantıklı fikir bulamadım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Hayatının en iyi seksini, seni inanılmaz derecede sinir eden bir adamla yapınca bu konuda mutlu olmak zorlaşıyordu.

"Boynuma bak, Nathan!" Duştan çıktığımızda aynadaki yansımamı görünce delirdim. Dün gece bakmak aklıma bile gelmemişti ama bu sabah morluklar korkunç bir hâldeydi; koyu renkli ve dikkat çekici görünüyor, boynumda hemen fark ediliyordu. "Sülüklerin saldırısına uğramışım gibi görünüyor! Kimsin sen, lanet olası Drakula mı?"

"Dışarı çıktığımızda sana bir fular alırım," dedi sakin sakin, bir yandan yediği haltı dikkatlice inceliyordu. Aynada ona bakarken yüzündeki belirgin gurur ifadesini görebiliyordum. "Abartmayı bırak."

"Abartmayı bırakayım mı? Bana fular alırsan seni onunla boğarım," diye çıkıştım. Kurulanmak için havluma uzanırken, "Bu sabah çocuklara ders vermem gerekiyor ve çocuklar neyi hemen fark eder, biliyor musun? Lanet olası her şeyi!" dedim.

Boynumdaki çirkin izleri öperken, "Bu kadar ufak tefek ve şirin biri için fazla öfkelisin," dedi alayla.

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun." Çıplak karnımda gezinen eliyle beni kendisine doğru çekti. Belindeki havlu, işe gitmeyip burada kalmam için ne kadar istekli olduğunu saklamak konusunda

berbat bir iş çıkarıyordu. Kulağıma fısıldarken sesi alçak ve karanlıktı. "Seni bir kez daha istiyorum."

"Hımm, belli oluyor."

"İstifa et, böylece yatağa geri dönebiliriz."

Tek bir cümle böyle ıslanmama nasıl sebep olabiliyordu? Birkaç saniyeliğine de olsa istifa etmeyi nasıl düşünebilmiştim? Birinin aleti tarafından siknotize olmak böyle bir şey miydi?

"Hepimizin bankada kabarık bir hesabı yok, Hawkins," dedim ve kollarının arasından sıyrılıp birkaç küfür mırıldandım.

Beni arabasına bindirdiğinde hâlâ aynı morluklardan ona da yapmak konusunda tehditler savuruyordum ama o, bir ahmak gibi sırıtmaya devam ediyordu.

Dün gece yaşananlar gerçekten bambaşkaydı. Sebebi aramızda biriken cinsel gerilim miydi yoksa oynadığımız aptalca oyunun heyecanı mıydı bilmiyordum ama adam aletini nasıl kullanacağını biliyordu.

Fazla uyuyamamıştım, bu kadar iyi becerilmekten dolayı sonunda sızıp kalmış olmalıydım. Bu sabah birlikte duşa girerken bacaklarımın arasındaki ağrıdan bahsedince iyileşmesi için öpmesini isteyip istemediğimi sormuştu.

Ve öpmüştü de. Hem de iki kez.

"Benim de yukarı gelmemi ister misin?" diye sordu, işe gitmeden önce üstümü değiştirebilmem için oturduğum apartmanın önüne gelmiştik.

Başımı hayır anlamında salladım. "Dikkatimi dağıtırsın. Uzun sürmez."

Asıl sebep, boynumda morluklarla ve yanımda Nate'le karşısına çıkarsam Aaron'ın vereceği tepkiyle uğraşmak istememdi.

Neyse ki ben eve girdiğimde Aaron hâlâ yataktaydı. Yatak odama girdikten sonra bugün giyilebilecek en mantıklı şeyin balıkçı yakalı bir şey olduğuna karar verdim. Boynumdaki

manzarayı uygun bir şekilde kapatıp üstümü değiştirdikten sonra Nate'in yanına geri döndüm.

"Benim öğretmenim olsaydın derse asla aklımı veremezdim."

Nate orta konsolun üzerinden elini uzatıp bacağıma koydu ve Simone'un Pisti'ne gidene kadar parmaklarını şekiller çizerek bacağımda gezdirmeye devam etti. Nihayet pistin önüne park ettiğinde yüzünde umutlu bir ifadeyle bana döndü. "Ders verirken seni izleyebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz," dedim. Çantamı alıp arabadan dışarı fırlarken, "Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim aceleyle.

"Stassie," diye seslendi, kapıyı kapamaya çalışırken. "Daha sonra görüşür müyüz?"

Çantamdan ajandamı çıkardım ve 23 Ekim sayfasını açtım: İşe git, ders çalış, spor salonuna git, akşam yemeği yap. "Olmaz, meşgulüm. Sonra görüşürüz, Nate."

"Stas!" diye bağırınca olduğum yerde kaldım. "Yarına ne dersin?"

Hızlıca 24 Ekim'e göz attım. "Hayır, meşgulüm. Gitmem lazım ve tekrar seslenirsen arabanı da seni de tekmelerim. Geç kalmamam lazım, hoşça kal!"

Cebimde telefonum titrediğinde daha pistin ön kapısından içeri girmeyi bile başaramamıştım.

NATE

Pazartesi?

STASSIE

Meşgulüm.

NATE

Salı?

STASSIE

Meşgulüm. 👎

NATE

Çarşamba? Beni öldürüyorsun, Allen.

STASSIE

O gün Arizona'da maçınız var.

NATE

Siktir ya.

Sen nereden biliyorsun ki?

STASSIE

Lola "Hokey Üstadı" Mitchell'dan.

NATE

Perşembe? Bizden sonra antrenmanınız var.

Seni bekleyebilirim?

STASSIE

Cadılar Bayramı kostümü almak için alışveriş merkezine gitmem gerekiyor.

NATE

Benim de.

Ne tuhaf bir tesadüf.

Birlikte gidelim.

STASSIE

😳 Olur.

Tuhaf tesadüfmüş, kıçım.

Çocuklar bugün fazladan şarj olup gelmiş gibi enerji doluydu, bu yüzden öğle yemeğim için mola verdiğimde yorgunluktan ölmek üzereydim. Ne yiyeceğime karar vermeye çalıştığım sırada telefonum titredi ve ekranda Nate'in ismi belirdi.

NATE

İş çıkışında seni alabilir miyim?

STASSIE

Gerek yok, Uber çağırırım.

NATE

Saçmalıyorsun. İzin ver de seni almaya geleyim.

STASSIE

Esas sen saçmalıyorsun.

NATE

Öyle seviştikten sonra saçmalamam çok normal.

STASSIE

Tanrı Aşkına!

NATE

3'te alırım, uygun mu?

STASSIE

Evet. Sakın geç kalma! Beni doğruca eve götüreceksin.

NATE

Tamam, yaramazlık yok.

İzci çocuk sözü.

STASSIE

Senin izci çocuk olmana imkân yok.

NATE

Öyleydim ama atıldım.

STASSIE

Neden?

NATE

8 yaşındayken yanlışlıkla Robbie'yi ateşe verdim 🔥🔥

Saat üçte işten çıktığımda söz verdiği gibi beni otoparkta bekliyordu.

Yolcu koltuğuna otururken alaycı bir sesle, "N'aber kundakçı?" dedim.

Bana doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve bütün vücudumun ürpermesine neden olan, zevkten parmaklarımın kıvrıldığı bir öpücükle cevapladı.

Bu olanların üzerine fazla düşünmemeye çalışıyordum. Ryan beni öpseydi üstüne uzun uzadıya düşünmezdim. Ama bu adamın dün gece ve bu sabah vücuduma yaptığı şeyler aklımdan çıkacak gibi değildi. Bütün olanlardan sonra bu küçük öpücük için de endişelenmeme gerek yoktu.

"Selam," dedi neşeyle, arabayı çalıştırıp otoparktan uzaklaştı. "Kundakçılıktan bahsetmişken, ajandanı ver hemen, Allen."

Çantamı göğsüme bastırdım ve uzattığı elini savuşturdum. "Hayır. Neden böyle bir şaka yapıyorsun ki?"

"Çünkü o şey bütün haftamı mahvediyor. Neden bu kadar meşgulsün?" Bacağıma koyduğu eli bir anlığına dikkatimi dağıttı. "Bana zaman ayıramayacak kadar neyle meşgul olabilirsin ki?"

Bacağımı tutmasıyla başa çıkabilirdim. Ama parmaklarının durmadan hareket etmesiyle ve arada bir bacağımı sıkmasıyla baş edemiyordum. Bu saçmalıklar hâlâ sızlayan bazı bölgelerimin isyan edip çığlıklar atmasına neden oluyordu. Yeniden azgın, küçük bir sürtük olmanın doğuracağı sonuçlara hazır olduğumdan emin değildim.

"Bilmiyorum, Nate. Belki üniversite okuduğum içindir, ne dersin? Olimpiyatlara gidecek buz pateni takımına katılma hayalimi gerçekleştirmek için antrenman yapıyor olabilirim. Ev işleriyle uğraşıyor, yemek yapıyor ya da çalışıyor da olabilirim, değil mi?" Parmakları alaycı bir şekilde bacağıma gömülünce oturduğum yerde kıvrandım. "Beni antrenmanlardan önce ve sonra göreceksin. Ayrıca perşembe akşamları boşum, genellikle o akşam se... Arkadaşlarımla birlikte vakit geçiririm."

Sakın seks yaparım deme Stassie.

"Hayalini kurduğun şeyleri başarman söz konusuysa planlarının hepsini seve seve kabul edebilirim. Ne zamandır hayatını böyle titizlikle planlıyorsun?"

"Dokuz yaşımdan beri."

"Dokuz mu?!" dedi, neredeyse tükürüklerini saçarak. "Dokuz yaşındayken her maddeyi renk kodlarına ayırarak planlar yapan bir çocuk muydun yani?"

"Pek sayılmaz." Yeni başlayan bir arkadaşlıkta hayatınla ilgili detayları ne zaman verebileceğini kestirmek zordu. Söyleyeceğim şey sır sayılmazdı, utandığım bir durum da değildi

ama yine de... "İstersen sana açıklayabilirim ama cumartesi öğleden sonrası için fazla derinlere girmek olur."

Yeniden bacağımı sıktı, ışıklarda durunca dönüp bana baktı, cesaretlendirmek ister gibi başını salladı. "Derinlere girmekte iyiyimdir." Bir an gözlerini kapadı. "Yani o anlamda değil."

İnanın bana, ne kadar derinlere girebildiğini biliyordum ama bu, çok farklı bir sohbet konusuydu.

Odaklan, Anastasia.

"Pekâlâ, evlat edinildiğimi başından beri biliyordum. Anne babam gerçekten fedakâr ve sevgi dolu insanlardır, benim için her zaman en iyisini isterler." *Güzel başlangıç.* "Bana en iyi imkânları sağlamak için okul dışında bir sürü aktiviteye katılmama izin verdiler. Bir dönem buz pateniyle ilgilenmeye başladım ve kendimi epey geliştirdim. Sonra giderek daha iyi hâle geldim ve en sonunda birisi artistik patinaj yapacak kadar iyi olduğumu fark etti."

Bakışlarımı ellerime çevirip tırnağımın kenarıyla oynamaya başladım. "Neredeyse her gün, benimle ne kadar gurur duyduklarını söylüyorlardı. Büyük bir yıldız, ünlü bir patenci, olimpiyatlara giden bir sporcu olacağımdan bahsediyorlardı."

Nate nazikçe bacağımı okşadı. "Küçük bir çocuk için çok fazlaymış gibi geliyor."

"Üzerimde ezici bir baskı vardı; artık bir yetişkin olarak bunun bende şiddetli kaygı durumu yarattığını görüyorum. Buna rağmen buz pateni yapmayı çok seviyordum ve onları mutlu etmek için en iyisi olmak istiyordum." Parmaklarını benimkilere kenetledi. "Başarısız olursam beni istemeyeceklerini düşünmüştüm."

"Ah, Stas," diyerek iç çekti.

"Yetişkin hâlimle değerlendirdiğimde kulağa saçma geliyor çünkü beni çok fazla seviyorlar. Ama onlar için en iyisini

başaramazsam beni reddetmelerinden o kadar korkuyordum ki bu duyguyu en sonunda yoğun bir takıntıya dönüştürdüm."

Hiçbir yorum yapmamasına minnettardım.

"Nasıl hissettiğimi açıklayamıyordum; çok üzgün ve sinirli oluyordum, bu yüzden onlar da terapiye gitmeme karar verdiler. Mantıklı bir karardı çünkü tam bir kâbusa dönüşüyordum. Dr. Andrews terapiler sırasında bana duygularımı nasıl ifade edebileceğimi öğretti."

"Peki, ya ajanda?"

"Başta bir terapi aktivitesiydi. Kontrolü yitiriyormuş gibi hissediyordum ki o kadar küçük bir çocuk için kulağa inanılmaz geliyor. Ailemle pazar akşamları bir araya gelip bir sonraki hafta yapmam gerekenleri not almaya başlamıştım."

"Akıllıca."

"Üç kategoriye ayırıyorduk; yapmam gerekenler, vaktim olursa yapmak istediklerim ve okulla ya da buz pateniyle alakası olmayan, kendim için yapabileceklerim."

Koltuğumda rahatsızca kıpırdandım çünkü bu noktada kendimle ilgili gereğinden fazlasını paylaştığımı biliyordum ama başıyla onaylayarak beni devam etmem için cesaretlendirdi.

"Daha küçük yaşlarımda simli çıkartmaların olduğu bir tabloydu aslında, vakit kaybetmeden her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordu. Zaman geçtikçe ve ben büyüdükçe bir ajandaya dönüştü."

"O zaman..."

"Sakın bana biyolojik anne babamı tanıyıp tanımadığımı sorma," diye araya girdim. "Ailemle son derece mutluyum ve gidip geçmişimi eşelemek gibi bir niyetim yok."

"Onu sormayacaktım, Stassie." Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. "O paylaştığın saçmalık derecesindeki iyimser sözlerin terapinle bir ilgisi var mı? Yoksa insanlara,

tanıdıkları en huysuz, en otoriter ve en korkunç kadın olmadığını mı düşündürmeye çalışıyorsun?"

"Dur bakalım orada. Ben huysuz ya da otoriter değilim."

Şaşırmış hâlime bakıp güldükten sonra yeniden elimi öptü. "Her şey ortada, kanıtlar benden yana." Nihayet oturduğum apartmana ulaştığımızda normal park yerinden daha ileride bir yerde durdu.

"Bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Dinlediğin için ben teşekkür ederim. Biliyorum... ağır bir konu."

"Ağır konularla başa çıkabilirim. Ayrıca seni harekete geçiren şeyleri öğrenmeyi seviyorum. Arkadaşlarıma destek olabilmek, onlara yardımcı olacak şeyleri bilmek benim için önemli." Cevap vermek için ağzımı açtığımda üzerine o kocaman elini kapadı. "Bana arkadaş olmadığımızı söyleme. Öyleyiz, Anastasia."

Avuç içini hafifçe dişleyince gülerek elini çekti. "Söyleyeceğim şey bu değildi." Bana şüpheci bir bakış attı. "Tamam, söyleyeceğim *tek şey* o değildi. Arkadaşların beni iyi bir insan olduğuna ikna etmek için çok uğraştı, bu yüzden her ne yapıyorsan işe yarıyor diyecektim."

Ağzı kulaklarına varana kadar sırıttı. "Yoksa sen az önce iyi biri olduğumu kabul mü ettin? Sen... Bunu bir *iltifat* olarak düşünebilir miyim?"

"Aman Tanrım. Gidiyorum ben. Bıraktığın için teşekkürler."

Ama Nate gitmeme izin vermedi, bunun yerine ayaklarımı yerden kesen bir öpücükle beni susturdu.

Tabii ben de öpmesine izin verdim. Tam yirmi dakika boyunca.

Eve çıkarken kısa asansör yolculuğu boyunca yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım çünkü daha önce işten çıktıktan

sonra bu kadar mutlu göründüğümü sanmıyordum. Kapıyı açıp içeri adım attığımda Aaron ve Lola evdeydi, yine saçma sapan bir konu hakkında tartışıyorlardı.

Aaron içeri girdiğimi fark ettiğinde yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı, ne olduğunu anlamasam da endişelenmek için yeterliydi. Çantamı yere bıraktım ve bir şeyler içmek için mutfaktan bir bardak aldım. "Selam."

Selamımı duymazdan gelerek bana doğru yaklaştı ve tek parmağıyla boynumu kapatan kumaşı hafifçe oynattı. O anda yakamın aşağı kaydığını fark ettim. *Lanet olsun.*

"Rothwell'e, yanına yaklaşmadan önce doğru düzgün yemek yemesini söylemelisin, Stas." Kaşlarını çatarak boynuma baktı. "Ne ucuz görünüyor. Onlar ortadan kaybolmazsa bölgesel turnuvaya seninle katılmam."

Lo oturduğu yerden, "Bir yakasından düş, Buzlar Kraliçesi," diye bağırdı. "Kimseyi yatağa atamadın ve Stassie de sonunda hokeyin heyecanını yaşıyor diye sürtük gibi davranmaktan vazgeç."

"Hokeyin heyecanı mı?" Bakışları hızla aramızda gidip gelirken olduğum yerde çöktüm resmen. "Nate Hawkins'le düzüşüyorsun, değil mi?"

Hatasını fark eden Lola'nın gözleri kocaman açıldı.

"Üstüne vazife değil." Gerçekten de üstüne vazife değildi. Ben yetişkin bir kadındım ve istediğimi yapabilirdim ama bu, Aaron'dan azar işitmek üzere olduğumu bilmeme ve bundan kaçınmak istememe engel olmuyordu. Yıllar içinde hangi tartışmalardan galip çıkabileceğimi öğrenmiştim ve insanlar hakkındaki ön yargılarıyla ilgili tartışmanın onlardan biri olmadığını biliyordum. "Kes şunu."

"Neden bu kadar korkunç seçimler yapıyorsun? Tanrı aşkına. Sanki kendine saygı…"

"Sıkıysa o cümleyi bitir," diye hırladı Lo, bize doğru gelirken. "Sana meydan okuyorum, Carlisle. Sıkıysa o cümleyi bitir de benim seçimlerimin ne olduğunu gör."

Sinirle oflayıp gözlerini devirdi ve kadınlarla yaşamakla ilgili bir şeyler söylenerek yatak odasına doğru uzaklaştı.

Kapısının çarparak kapandığını duyunca Lola kendini üzerime attı ve sıkıca sarıldı. "Üzgünümüzgünümüzgünüm."

"Dur sen, ben seni üzeceğim, Mitchell."

❄

Perşembe günü olmuştu ve Aaron, aradan beş gün geçmesine rağmen hâlâ somurtmaya devam ediyordu. Cumartesi işten döndüğümden beri benimle doğru düzgün iki kelime konuşmamıştı. Aslında umurumda bile değildi ama evin içinde resmen soğuk rüzgârlar esiyordu.

Bense yapacaklarımla meşguldüm, ufak bir ajanda sihirbazlığı sayesinde programımın önüne geçmeyi ve pazar gününe kadar kendime boş zaman yaratmayı başarmıştım.

"Telefonu kaldır." Henry bana emir yağdırırken gözlerini çizim defterinden ayırmadı bile. "Yoksa yine elinden alırım."

İstemeden de olsa söylediğini yapıp telefonumu cebime soktum. Henry bütün hafta çalışma arkadaşım olmuş, kütüphanede bana arkadaşlık etmiş ve sinir bozucu hokey oyunculardan gelen mesajlar yüzünden dikkatim dağıldığında telefonuma el koymuştu. Artık bir değil, iki hokey oyuncusuyla uğraşıyordum. Çünkü JJ telefonumu en çok meşgul eden insanlardan biri hâline gelmişti.

Henry şimdiye kadar kendi derslerine çalışmamış, son dakikaya kadar ertelemek istediğini, son dakikada büyük baskı altında çalışmayı tercih ettiğini söylemişti. Ama benim için çok tatlı bir zürafa resmi çizmişti.

Ödevi tamamlamak üzereydim ki Henry, kalemini arka arkaya çalıştığımız masaya vurdu. "Nathan'ın seni terk etmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ha?"

"Dün, seni terk etmeyeceğimi bildiğin için bana seve seve âşık olabileceğini söyledin. Nathan da terk etmez."

Henry'yle yaptığım birçok konuşma gibi bu da beni şaşkına çevirmişti. Öyle şaşkındım ki dudaklarımın arasından daha çok boğuluyormuşum gibi bir kahkaha çıktı. "Şaka yapıyordum, Hen."

Henry, dün ona sıcak çikolata ve *marshmallow* almam karşılığında, Nate bir kez daha sevişme fırsatını mahvederse beni kendisine nasıl âşık edeceğini tüm detaylarıyla paylaşmıştı. Doğal olarak benim de ilk tepkim, ona âşık olmakta kesinlikle bir sorun görmediğimi, beni asla terk etmeyeceğini düşündüğümü ve ayrılmak isterse de benimle açıkça konuşacağına inandığımı söylemek olmuştu. Söylediklerimi uzun uzun düşündüğü belliydi.

"Bana yalan söylemene gerek yok, Anastasia. Senin gibi hoş bir kızın yalnız olmasının bir nedeni vardır, bana açıklaman gerekmez ama onun da seni terk etmeyeceğini bilmeni istedim." Bunları söylerken ne kadar samimi olduğunu fark edince içimden bir an ağlamak geldi. "Beni asla yarı yolda bırakmadı ve ben onun sadece arkadaşıyım. Seni çıplak olarak görüyor, sonuçta bu daha da ikna edici." Tam cevap verecektim ki elini kaldırıp beni susturdu. "Seni çıplak görmediğini söyleyeceksen hiç ağzını yorma çünkü odası benimkinin hemen yanında.ve orgazm olduğun zaman inanılmaz gürültücüsün maalesef."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Bunu… bildiğim iyi oldu. Bunun üzerine piste gitmemiz gerektiğini hatırlatayım o zaman."

Henry'yle eşyalarımızı toparladık ve kampüsten arenaya doğru ilerlemeye başladık. Havadan sudan sohbet ediyorduk ve neyse ki konu orgazm olduğumda nasıl ses çıkardığım konusundan uzaklaşmıştı. Henry'yle arkadaş olmak kolaydı, sadece doğruları söylediği için kötü niyetli ya da arkadan iş çevirme gibi bir amacı olduğundan şüphe duymazdınız. Bu hafta, Aaron'la yaşanan gerginlikten dolayı bu samimi dürüstlük tam aradığım şey olmuştu. Bu yüzden piste vardığımızda anında yanımdan ayrılması biraz canımı sıktı.

Neden o da artistik patinajcı olamıyordu ki?

Isınma hareketlerime odaklanmaya, takımdakilere talimat verip bağırırken Nathan'ın ne kadar seksi göründüğünü umursamamaya çalışıyordum. Buzun üzerine çıkarken çok heyecanlıydım ama Aaron ve boktan tavırları anında heyecanımı silip süpürmeyi, kar fırtınasına kapılmışım gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Aaron öfkeyle, "Dikkatini dağıtıyor, Anastasia. Baştan savma yapıyorsun. Yeteri kadar çabalamayacaksan benim de vaktimi boşa harcamaktan vazgeç," diye söylendi, bir yandan da bizi kenardan izleyen Nate'i işaret ediyordu. Nate'le bugün alışveriş merkezine gidecektik ve ona antrenmanımı izleyebileceğini söylemiştim. Aaron'ın nasıl bir pislik olduğunu bildiğimden kabul etmekle hata yapmıştım ama o kadar kibarca sormuştu ki hayır diyememiştim.

"Dikkatimi dağıttığı falan yok!"

Dikkatimi dağıtan asıl şey, Aaron'ın bu tavrıydı. Hareketleri sert ve keskindi, ritmi tutturamıyorduk ve beni her kaldırdığında normalde olduğundan biraz daha sıkı tutuyordu. Sinir bozucu ve üzücüydü; kafam karışmıştı, antrenmanı bitirdiğimizde kendimi bir yere kilitleyip ağlamak istiyordum.

Bitirir bitirmez Aaron soyunma odalarına doğru fırladı, Nate de yanıma geldi. Ona söylememe bile gerek yoktu; yap-

tığımız korkunç antrenman her şeyi anlatıyordu. Berbat durumdaydık.

"İstersen zevkle onun ağzına sıçarım." Elini yanağıma götürdü ve parmağıyla okşamaya başladı.

"Ona zarar verirsen iki hafta sonraki turnuvalara katılamayız."

"Mesaj alınmıştır."

"Ama bir üst tura çıkamazsak ve ona *yanlışlıkla* arabanla çarparsan da bunu sorun etmem."

"Bunu da ayrıca dikkate alacağım." Gülüp alnımdan öpmek için öne eğildi. Brady'nin de bir yerlerde pusuya yatıp beni izlediğine ve yargıladığına emindim ama kollarımı Nate'e dolayıp sakinliğinin beni de ele geçirmesine izin verirken pek de umursamadım.

Derin nefeslerine ayak uydurup rahatlığın tadını çıkardım, kısa süre sonra ağlama isteğimin azaldığını fark ettim. "Beni beklediğin için teşekkürler."

Yüzümü kendisine çevirerek temkinli bir şekilde, "Planlarımızla ilgili bir öneride bulunabilir miyim?" dedi. "Ajandaya karşı çıkmak istemem ama şu anki ruh hâlin bazı değişiklikleri hak ediyormuş gibi hissediyorum."

Bana karşı öyle nazik, öyle dikkatliydi ki sanki kırılacakmışım gibi davranıyordu. Öne doğru eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı ve aradaki mesafeyi kapatmamı bekledi. "Öneriyi duyana kadar seni öpmeyeceğim."

Gülüşü o kadar güzeldi ki bir an sonum olacağını düşündüm. Hemen toparlanıp acı verecek kadar göz alıcı olan bu adam karşısında normal bir insan gibi görünebilmek için nefes alıp verişlerime odaklandım.

"Alışveriş merkezine gitmektense en sevdiğin yemeği sipariş edip kostümü de internetten satın alırız. Benimle kalabilirsin çünkü cumartesi günü seni işe bıraktıktan sonra marketten

bir sürü kızsal ıvır zıvır aldım ve bence şu anda Aaron'dan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olabilir."

"Yani marketten alışveriş yaparak bir kadını birlikte uyumaya ikna edebileceğini mi sandın?" Onunla dalga geçiyordum ama bir yandan da artık kendimi daha iyi hissediyordum.

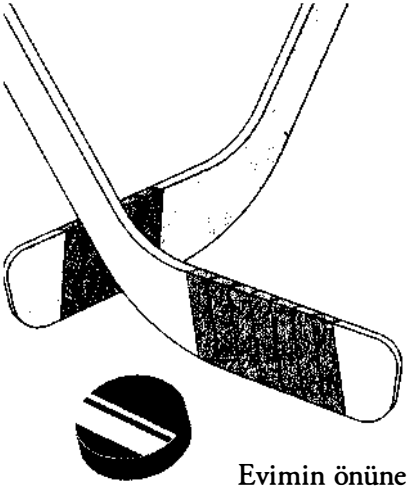
"Aldıklarımın ne kadar iyi olduğunu bir görsen. Henry'nin kutusu yanında amatör işi kalır, kalmana izin vermem için yalvaracaksın."

"İyi düşünülmüş bir plan, Hawkins."

"Harika bir plan. Hatta sabah seni üzerini değiştirmen için önce eve, sonra da derse götürürüm. Şimdiye kadar yaptığım en iyi plan olabilir."

Aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarına yapıştım. Dili benimkinin üzerinde nefis bir şekilde kayarken hâlâ insan içinde olduğumuzu hatırlamak zorlaşıyordu. Geriye çekildi. "Bu evet demek mi oluyor?"

"Evet."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan

Evimin önüne park edeli üç dakika olmasına rağmen arabadan inmek için hiçbir hamle yapmamıştı; bu yüzden biraz sıkıntılı bir şekilde, sessizce oturuyorduk.

Çantasının kayışını sıkı sıkıya kavramış uzağa bakıyordu ve vücudu gözle görülür şekilde kaskatıydı. Kafasının içinde kaybolduğunun, bir şeylerin üzerine gereğinden fazla kafa yorduğunun farkındaydım. Araya girmek istemediğimden bir süre daha onu kendi hâline bırakmaya karar verdim.

Aradan birkaç dakika daha geçmesine rağmen birbirine bastırdığı dudaklarından tek kelime çıkmamıştı, bu yüzden ben de uzanıp parmaklarımı hafifçe yanağında gezdirdim ve dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. Bir saç tutamını parmaklarımın arasında kıvırırken o da bana doğru döndü. "Evcilik oynamak ister misin?"

"Efendim?" Haklı olarak şaşırmıştı. Bana komik bir bakış atarken gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar belirdi. "Evcilik mi?"

"Çocukken oynadığımız oyun gibi."

Çatılan kaşları yumuşarken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Peki, bu evcilik oyununda neler oluyor? Takımdakilere anne babalık mı yapacağız yani?"

"Yarına kadar dış dünyayı unutacağız. Yani JJ sana anne derse onu fena benzetirim ama şimdi konumuz bu değil.

İnsanları sosyal medyada tuzağına düşürmeye çalışırken ne diyorsun buna? Sadece olumlu düşünceler."

"İnsanları tuzağıma düşürdüğüm falan yok! Ben pozitif bir insanım," diye ikimizi de kandırmaya çalıştı. Oflayıp kollarını sinirle göğsünde kavuşturdu ama sert tavrını uzun süre koruyamayınca ifadesi yumuşadı. "Her zaman böyle yumuşak uylu bir insan mıydın? Hiç beklediğim gibi değilsin."

"Evet, annem beni öyle yetiştirdi. Senden hoşlanıyorsam, senden hoşlanıyorumdur. Ben her zaman için ya hep ya hiç türünde bir insan olmuşumdur."

Bir anlığına, bir ilişkide aradıklarına dair konuştuklarımızdan sonra sözlerimi yanlış yorumlayabileceği korkusuyla panikler gibi oldum ama neyse ki gülüp geçti.

"Kampüsteki popülerliğine bakılırsa Maple Hills'in yarısını becermişsindir diye tahmin ediyorum. Kaptanlık unvanı kadınları yatağa atmanı kolaylaştırıyordur, değil mi?"

"Evet, zamanında yaptım öyle bir şeyler ve işimi gerçekten de kolaylaştırıyordu."

Beklediği cevabın bu olmadığını, gözlerinin kocaman açılmasından ve bana öylece bakmasından anladım. "Ah."

"Bana erkek orospu damgası vurmaya mı çalışıyorsun, Anastasia Allen? Bağlanma sorunu yaşayanların kraliçesi?" Ağzı bir karış açık kalmıştı, tam karşı çıkacağı sırada ona fırsat vermedim, nutku tutulmuş hâlinin keyfini çıkarıyordum. "İnsanlarla takılmak ve insanlardan hoşlanmak aynı şey değil. Birinden hoşlanıyorsam onun etrafında olmak, onu yakından tanımak isterim. Biriyle daha fazlasını yaşamak isteme durumu çok sık yaşanmıyor, o yüzden yaşandığında da o birini önceliğim hâline getiriyorum."

"Tanrım, ne yapış yapış ilişki şekli," diye homurdandı ama yanakları kızarmıştı. Bir eli kapı koluna uzandı, diğeriyle

çantasını tutmaya devam ediyordu. "Hadi, çocuklar isyan başlatmadan önce içeri girelim."

En yakın arkadaşlarının hoşlandığın kızı sevmesi harika bir durumdu ama daha biz ön kapıdan girer girmez arkamda Anastasia'yı görünce hepsi golden retrievera dönmüştü. Kendi gözlerimle görmesem buna inanmazdım. Bu adamları yıllardır tanıyordum ve Stas ya da Lola etrafımızda olduğunda nasıl davrandıklarını görmek beni şaşırtıyordu.

İlk konuşan Henry oldu. "Burada ne yapıyorsun? Bizimle film izlemek ister misin? Gece burada kalacak mısın?"

Stassie kolunu belime dolayarak vücuduma yaslandı ve bana sırıttıktan sonra Henry'ye döndü. "Nate evcilik oynamak istediği için beni kaçırdı."

"Bana istediğin zaman *babacığım* diyebilirsin, Stassie," diye bağırdı JJ koltuğun köşesinden.

"Yukarı çıkalım." Kalçamla onu merdivenlere doğru hafifçe ittim. "Düş yakasından, Johal. Seni istemiyor işte."

JJ yüksek sesle ofladı. "Buna inanmıyorum. Beni herkes ister."

Stassie merdivenlere yönelirken Henry kaşlarını çatmıştı, fısıldarcasına, "Ben seni istemiyorum, JJ," dedi.

❄

Tamamen ayık bir şekilde Stassie'yle birlikte takılmak yeni favorim olabilirdi.

Onunla konuşmayı çok seviyordum. Kulağa çok klişe geliyordu ve öyleydi de ama onun heyecanla bir hikâyeye balıklama dalmasını dinlemeyi seviyordum. Lo'nun söylediği bir şeyi anlatırken yüzüne yayılan mutluluğu ya da Seattle'dan bahsederken beliren hüzünlü gülümsemesini izlemek keyifliydi.

Yaptığı berbat Rus aksanlı Brady taklidi, defalarca duymuş olmama rağmen hâlâ beni kırıp geçiriyordu.

Kendine ait fikirleri, ilgi alanları olan, takıntılı düzen tutkusu ve rekabetçi doğasının ardında sadece başarılı olmak isteyen bir kadındı. Zamanında onu dramatik olmakla suçlamam kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu çünkü beni yanlış anlamayın, tabii ki öyle davrandığı anlar oluyordu ama sonuç olarak yaptığı şeye kendini adamış biriydi ve korkuyordu.

Sarhoş olmayan Stassie'yle ilgili keşfettiğim bir diğer eğlenceli şey de yapışkan davranışlardan hoşlanmadığını iddia eden birine göre fazla yapış yapış olmasıydı.

Yani gerçekten, kelimenin tam anlamıyla yapışmaktan bahsediyorum.

Bir koala gibi.

Ya da tembel hayvan gibi.

Bütün vücudunu benimkine dolamıştı. Yüzünü boynuma gömdüğü için saçları sürekli burnumu gıdıklıyordu. Bacaklarını belime doladığından bilgisayarı poposunun üstünde dengede tutmaya çalışmaktan başka çarem kalmamıştı. Bir elim kostüm sitesinde gezinirken diğer elim de sırtını okşuyordu.

Her ne kadar kendisini kötü hissetmesini istemesem de -özellikle de Aaron benim yüzümden ona sinirlendiğinde- benden uzaklaşmak yerine yanımda olması hoşuma gidiyordu.

"Vücudunda hiç yağ var mı senin?" Kalçamın üzerine gelene kadar aşağı kaydı ve sonra biraz doğrulup benimle yüz yüze geldi. "Sana sarılıp yatmak bir kaldırımda uzanmak gibi. Taş gibisin."

En sonunda bilgisayarı kapatıp yere koydum ve tüm dikkatimi üzerimdeki kadına çevirdim.

Tişörtümün içinde resmen kayboluyordu ve bu da ona dair sevdiğim başka bir ayrıntıydı. Tuhaf bir durumdu, bili-

yordum. Acaba kıyafetlerimi giydiğinde beni daha çok tahrik etmesinin psikolojik bir sebebi var mıydı?

"Uğruna didindiğim vücut sana rahat bir yatak olmuyorsa üzgünüm." Başparmağımı alt dudağında gezdirirken yüzünde yaramaz bir ifadeyle ucunu hafifçe dişleyince vücudumdaki bütün kan aletime hücum etti. "Ama vücudumu başka sebeplerden beğendiğine de eminim."

Kalçasını, iç çamaşırımdan çıkmak için can atan ereksiyonumun üzerine hafifçe sürttü, yemin ederim ki bu kadının belli belirsiz tek bir hareketi bile kahrolası aklımı başımdan almaya yetiyordu.

"Ne istiyorum, biliyor musun?" dedi, elini göbek deliğime doğru indirirken parmağıyla karın kaslarımın üzerinde desenler çiziyordu.

"Söyle bana, Anastasia, ne istiyorsun?"

"Yemek." Dirseklerini yatağa dayayarak göğsümün üstüne yüzüstü yattığında hâlâ kıkırdıyordu. "Açlıktan ölüyorum."

Eve geldiğimizden beri ona yiyecek bir şeyler seçtirmeye çalışıyordum. İmkânsız gibi görünen, sinir bozucu bir görevdi; büyük ihtimalle hayatımda çileden çıktığım nadir anlardan biriydi.

Dışarıdan sipariş vermeyi teklif etmiştim. Yemek pişirmeyi teklif etmiştim. Bizim için bir şeyler seçmeyi teklif etmiştim ama hepsi bir homurdanma ve baş sallamayla reddedilmişti. Bu yüzden yeniden denemeye karar verdim ama öncesinde şu anda çok sevimli göründüğü için uzanıp burnunun ucuna minik bir öpücük kondurdum. "Burger?"

"Çok kalorili."

"Pizza."

"Kalorili."

Tam milyonuncu kez Thai yemeğini önerecektim ki telefonu çalmaya başladı. "Kusura bakma, şuna bir bakayım…

Hey, Ry." Ryan'ın yüzü tüm ekranını doldururken telefonu vücudundan uzaklaştırdı.

Aman ne harika!

"Ne var ne yok?"

"Selam, Liv'i provadan alırken Lo'yla karşılaştım. Aaron'ın moralini bozduğunu söyledi, bir arayayım dedim." Omzumun üzerinden telefonuna bakmamaya çalışıyordum çünkü tutuş açısına göre ekrana girip girmediğimden emin olamıyordum. "*Kenny's*'e kanat yemeye gideceğiz, bize katılmak ister misin?"

Arkadan belli belirsiz bir mırıltı yükselince Ryan kıkırdadı.

"Liv de selam söylüyor, fazla uzun olduğumdan onun görüş açısını kapatıyormuşum."

"Selam, Olivia! Evet, Aaron'ın her zamanki cana yakın ve sevimli hâlleri ama sorun değil. Sadece benim *bazı konularda* sorumsuz davrandığımı düşündüğü için stresli."

Söz konusu *bazı konular* bendim.

"Genellikle yarışmalara kısa süre kala kötü bir ruh hâlinde olur ama turnuva günü böyle davranmayacaktır, tek ihtiyacım olan da bu zaten. *Kenny's*'de kanat yemek süper olurdu ama gelemem, Ryan. Yine de teklif için teşekkürler."

"Kanat sipariş etmeyi teklif ettim ama sen reddettin," diye mırıldandım usulca.

Gözlerini devirip sesini alçaltarak, "Çok kalorili," dedi.

Ryan sert bir tavırla, "Sen az önce kalorili mi dedin?" diye sordu. "Yine ne yediğine mi karışıyor? Bekle… Yanında kim var?"

"Nathan'la birlikteyim," dedi. Çıplak göğsümde yatarken ikimizi de görebilmesi için telefonu biraz daha kaldırıp açıyı genişletti. "Ayrıca hiç kimsenin ne yiyeceğime karıştığı falan yok, bu yüzden lütfen başlama. İki hafta içinde bölgesel turnuva var, Ryan. Hepimiz doymuş yağdan ve karbonhidrattan ibaret diyetler yapamıyoruz."

Telefonuna bakıp nazikçe başımı sallayarak selam verirken Ryan'ın yüzünde kocaman bir sırıtış olduğunu görünce şaşırdım. "Tavsiyemi dikkate almana sevindim, Allen. Akşamınızı daha fazla bölmeyeceğim. Hoşça kalın, arkadaşlar! Bize katılmak isterseniz haber verin."

Stassie aramayı sonlandırıp hiçbir şey söylemeden telefonu yanımıza koydu.

"Dikkate aldığın tavsiye neydi?"

"Hımm? Ah, şey, Ryan sana o kadar sert davranmaktan vazgeçmemi ve bir şans vermemi söylemişti. İyi bir adam olduğunu ve bu kadar inatçı olmamamı tavsiye etmişti."

Herkes Ryan'ı ne kadar sevdiğimi söylediğime şahitti. Gerçekten iyi bir adam olduğunu ve söylediklerinin dinlenmesi gerektiğini düşünüyordum. Söylediğim diğer boktan şeyleri de geri alıyordum bu durumda.

"Sonra da seni bilim adına becermemi söyledi, Lo da onunla aynı fikirdeydi."

Anastasia'nın arkadaşlarına bayılıyordum. Ne iyi insanlardı gerçekten.

"Peki, bana bir şans verecek misin?"

Gelecek her türlü cevaba hazırdım. Ne söylerse söylesin buradaydı, yatağımdaydı. Sınırlarının nerede başladığını biliyordum ve şu an için bulunduğum konumdan son derece memnundum.

"Evet, sanırım vereceğim. Ama yakın zamanda bana yiyecek bir şeyler bulmazsan hem aç hem kızgın olacağım ve o zaman ne kadar korkunç şeyler yapacağımı tahmin bile edemiyorum."

"*Kenny's*'den sipariş veriyorum. Kanat istiyorsan kanat yiyeceğiz."

İnleyerek başını göğsüme dayadı ve kilo almakla ilgili saçmalıklar mırıldanmaya başladı.

"Ah, kapa çeneni, Anastasia," dedim gülerek ama ona yeniden çenesini kapamasını söylediğim için kaburgama bir darbe aldım. "Sahte gerçekliklerde kalori diye bir şey yoktur. Bir öğün sadece, zaten her gün yüzlerce ekstra kalori yakıyorsun. Anlaştık mı?"

Bir süre saçlarının ucuyla oynadı, bir tutamı gergin bir şekilde parmağının arasında döndürüp duruyordu. En sonunda başını sallayarak, "Anlaştık," dedi.

"Şu an bu konunun zamanı değil ama daha sonra Ryan'ın, Aaron'ın yediklerini kontrol etmeye çalıştığını söylerken ne kastettiğini öğrenmek istiyorum. Şimdiii, senin için ne sipariş vermemi istersin?"

❄

Aradan geçen bir saatin ardından kollarımın arasında çok daha mutlu bir kadın vardı. Koca bir kova dolusu kemiksiz kanat ve peynirli patates kızartmasından sonra sanki güneş benim sayemde doğuyormuş gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Oysa tek yaptığım siparişi vermek ve kapıdan teslim almaktı ama bu onun kendinden geçmesine yetmiş gibi görünüyordu.

Anastasia üzerinde sadece benim tişörtümle mutfağa girdiğinde Henry nereye bakacağını şaşırmıştı. İlk kanadı ısırırken inlediğindeyse kimse nereye bakacağını bilemez hâle gelmişti. JJ'in ağzı açılır gibi olmuştu ama sonra doğru kararı verip söyleyeceği şeyden vazgeçmişti. Bu durum beni mutlu ediyordu çünkü cumartesi günü maçımız vardı ve savunmadan bir oyuncumu kaybetmek işime gelmezdi.

Ama hiçbir şey Henry'yi ve yüzünde beliren endişeli ifadeyi engelleyemezdi. Aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırmamak

için kendini tuttuğu belliydi ama insan her zaman başarılı olamıyordu.

Stassie başka bir kanada daha girişirken Henry'nin kaşları daha da çatıldı. "Daha sonra bu sesleri yeterince dinlemek zorunda kalacağım, Stassie. Bir de yemekte dinlemek pek hoş olmuyor."

JJ içeceğini tezgâhın her yerine püskürttükten sonra, "Hay çeneni sikeyim, Hen," diye çıkıştı.

Anastasia'nın ağzı bir karış açık kalmıştı ve tam olarak nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Bu, onu arkadaşlarımdan uzaklaştırma vaktinin geldiğine dair bir işaretti. Yemeyi bitirip ellerini yıkadıktan sonra onu üst kata sürükledim.

Yatak odamın kapısını kapattığım an beni kapıya yasladı ve kollarını boynuma dolayarak yüzümü kendine yaklaştırdı.

Stassie'nin yumuşacık vücuduyla aramda hiç mesafe kalmamıştı, parmaklarını saçlarımın arasına daldırmıştı. "Ne acelen var böyle?" diye sorarken bir yandan da eşofman altımı çıkarmaya çalışıyordum çünkü o beni böyle öperken çok fazla soru soracak kadar aptal değildim.

"Henry boşaldığımda gürültü yaptığımı söyledi, bu yüzden odaya dönmeden önce işimi bitirmeni istiyorum."

Tanrım aşkına.

Böyle bir sebep aklımın ucundan bile geçmezdi.

Üzerindeki tişörtümün altına elimi kaydırıp bacaklarının arasına ilerledim ve bir parmağımı külotunun bittiği yerde gezdirmeye başladım. Çaresizce kendini elime bastırırken bir yandan dili benimkiyle oynaşıyor, diğer yandan parmaklarıyla pazularımı sıkıca kavrıyordu.

Çıkardığı küçük sesler ve her hareketi beni çılgına çeviriyordu. Ağzımın içine doğru inliyor ve ellerimin arasında kıvranıyordu. Dudaklarımla boynundan aşağı doğru öperek

bir yol çizerken aynı anda kıçını kavrayıp onu kalçamla kapı arasına sıkıştırınca kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

Çaresizce içinde olmayı arzuluyordum. Cumartesi gecesinden beri düşündüğüm tek şey buydu. Kalçasını üzerimde hareket ettirince tüm vücudum ürperiyordu. "Ya senin gürültülü olman hoşuma gidiyorsa?"

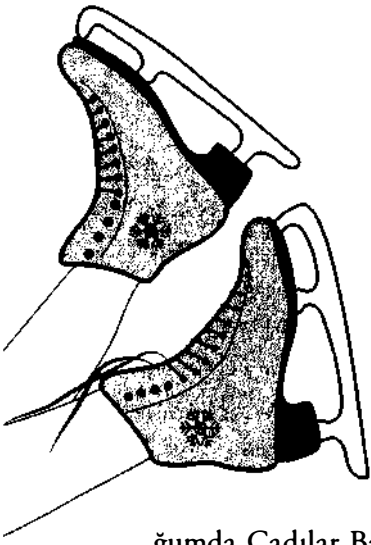
"O zaman çığlık atmamı sağlayacak bir şey yap, Hawkins."

Onu yere indirip külotunun iki yanını tuttum ve başını sallayıp onay verdiğinde bacaklarından aşağı çektim. Bir sonraki adımım tişörtünü çıkarıp onu çırılçıplak bırakmak oldu; bacaklarını birbirine bastırmış, kırmızı yanaklar ve ışıldayan gözlerle bana bakıyordu. O şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadındı ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. Onu orada öylece bırakıp sırtüstü yatağa uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Ellerini beline koydu, hem kafası karışmış hem de kızgın bir ifadeyle başını yana yatırmış bana bakıyordu.

"Kıçını buraya getirip yüzüme oturmanı bekliyorum, Anastasia. Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?"

Evcilik oynamayı gerçekten seviyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anastasia

Kostümümden memnun olduğumda Cadılar Bayramı'na bayılıyordum.

Nate'le internetten sipariş vermeyi başaramasak da dün sabah onun yatağında uyandığımda ne olmak istediğimi biliyordum.

Gözlerimi açtığımda Henry'nin yaramazlık yapmış çocuk gibi yatağın ucunda oturduğunu fark ettim. Nate de üzerinde sadece *boxer* şortuyla kollarını kaslı göğsünde kavuşturmuş, hayal kırıklığına uğrayan bir ebeveyn gibi ona bakıyordu.

"Başla bakalım," dedi Nate homurdanarak.

Henry mahcup bir şekilde ayaklarını oynatıp telefonunu ellerinin arasında döndürüyordu. "Özür dilerim, Anastasia."

"Ne özrü?" Üzerinden öfkeli baba enerjisi yayılan Nate'e baktım, bu hâllerinin altan alta beni tahrik ettiğini düşünmemeye çalışıyordum.

"Seni, cinsellikle ilgili başarılarından ve tavuk kanatlarını yeme şeklinden dolayı utandırdıysam özür dilerim. Sonuçta ses görecelidir, yani sanırım öyledir… Hem sen daha sessiz sayılırsın, Kitt…"

"Tamam, tamam. Kapa o koca çeneni, bu kadar yeter," diye araya girdi Nate ve onu yatağın kenarından kaldırıp kapıya doğru itti. "Çık dışarı."

Üçümüz arasında en çok utanan bendim ve bu da bizi bu duruma sokan aşırı korumacı adamdan intikam alma isteği uyandırıyordu.

Nate olanların hiçbirine aldırış etmiyormuş gibi yatağa geri geldi, bacaklarımın arasına yerleşirken devasa vücudu bütün görüş açımı dolduruyordu. Üzerimde sürtünmeye ve boynumu öpmeye başladığında hâlâ nasıl böyle bir şey yapabildiğini ve ona çok kızgın olduğumu düşünüyordum.

"Az önce en yakın arkadaşını gözümün önünde yerin dibine sokmuşken nasıl hâlâ seks düşünebilirsin?"

Üzerimde bir anda donup kaldı, kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Öncelikle, seninle birlikteyken hep seks yapmayı düşünüyorum, offf," diye mızıldandı. "Çimdiklemesene. Utandıysan özür dilerim, niyetim o değildi. Sana söylediği şeyden hoşlanmadım. Bu evde kendini rahat hissetmeni istiyorum."

"Bu evdeyken kendimi rahat hissediyorum... Ama şu anda öyle değilim. Şu anda yerin dibine girmek istiyorum."

Ağzı kulaklarına vardı. "Bunu duyduğuma sevindim, yani yerin dibine girmek istemen dışında. Utandırdıysam çok özür dilerim ama sırf sevimli olduğu için her ağzına geleni söylemeye hakkı yok."

"Hem de çok sevimli," diye onayladım. "Onu seviyorum, Nathan. O kadar tatlı ki resmen kendime engel olamıyorum. Bazen boyuna posuna bakmadan yanaklarını sıkasım falan geliyor. Benim yüzümden başının derde girdiğini düşünmesini istemem."

"Çok sempatik biri, haklısın." Nazikçe burnumun ucunu öpünce bir anlığına dikkatim dağıldı. "Ama doğru olanı öğrenmezse bir gün birisinin kalbini kırabilir. Hepimiz mezun olduğumuzda insanlarla ilişkilerinin nasıl olacağı hakkında

endişeliyim, o yüzden mezun olmadan önce sosyal ortamlarda nasıl davranması gerektiğini ona öğretmem gerekiyor."

"Her ne kadar Henry'nin suçluluk dolu suratına bakarak uyanmaktan hoşlanmasam da senin bu seksi ve şefkatli baba hâllerinden hoşlandım."

"Şakasını bile yapma, Anastasia." Tüm tavrı değişti ve şimdi kaldığı yerden bana sürtünme işine geri döndü. "Yoksa şimdi seni hamile bırakırım ve sen de Brady gibi hayatının sonuna kadar şımarık veletlere öğretmenlik yapmak zorunda kalırsın."

"Kalk üstümden," dedim şakayla ve inlemelerine kulak asmadan göğsünden ittirmeye çalıştım. "Doğum kontrol hapımı almam lazım."

Cevabım karşısında kahkaha atıp üzerimden kalkarak dizlerinin üstüne oturdu; şimdi karşımda kalın uyluklardan ve belirgin kaslardan oluşan, heykel gibi bir doksan üçlük bir kas kütlesi vardı. Nathan'ın çıplakken ne kadar enfes göründüğünü bilip de odadan çıkmayı başardığım için kesinlikle ödülü hak ediyordum. Onu üzerimden atmak için gereken motivasyonu bulmak çok zordu. Yumurtalıklarım bile çığlık çığlığa bağırıyor olmalıydı.

❄

Cumartesi günkü mesaimden sonra eve döndüğümde Lola'yı odamda çırılçıplak hâlde dolabımı karıştırırken buldum.

"Selam, ateşli şey," dedi neşeyle. "İş nasıldı?"

Çantamı yere fırlatıp yatağımın ucuna oturdum. "İyiydi, sağ ol. Şeftali gibi nefis kıçını görmek çok hoş ama neden odamda çıplaksın?"

"Dolabından kıyafet çalıyorum. Bu gece giyecek bir şeylere ihtiyacım var."

Bu akşam Honeypot'ta büyük bir Cadılar Bayramı partisi olacaktı ve en sevdiğimiz komşumuz sağ olsun, hepimizin partiye giriş bileti vardı.

Kostümlerinin sürpriz olmasını istedikleri için diğerleri direkt kulüpte buluşmayı teklif etmişlerdi ve bu teklif benim için de çok uygundu çünkü benim de onlara bir sürprizim vardı. Telefonumdan saate baktım ve JJ'in yolda olduğunu haber verdiği mesajı gördüm. "JJ kostümümü bırakacak birazdan."

"Bence kapıda beklesen iyi olur," dedi, raftan zümrüt yeşili bir elbiseyi çıkarıp üzerine doğru tuttu. "Aaron bu eve bir hokey oyuncusunun girdiğini görürse bütün binayı ateşe verebilir."

Lo çok haklıydı. "Aaron evde değil, nerede olduğunu da bilmiyorum. Arıyorum ama açmıyor."

Aaron'la işler daha önce hiç olmadığı kadar çığırından çıkmıştı. Uzun zamandır arkadaş olduğumuzdan onun bu ani duygu değişimlerine alışmıştım. Zaman zaman sorunlar yaşasak da bir süre sonra kendine gelir, özür diler ve birkaç hafta boyunca Lola'yla gönlümüzü almak için uğraşırdı.

Nathan'la takıldığımı öğreneli bir hafta olmuştu ve hâlâ kızgındı ama işin tuhaf yanı, bunun sebebini bir türlü çözemiyordum. Dün sabah Nate beni buz pistine bıraktıktan sonra Aaron geç gelmiş ve benimle tek kelime konuşmamıştı. Öğleden sonraki antrenmanımızda Nathan'la gitmediğimi fark ettiğinde biraz daha sıcakkanlı davranmıştı.

Ne zaman birisi Aaron'ın bana âşık olduğu için böyle davrandığını iddia etse çığlık atasım geliyordu. Ne kadar itiraz edersem edeyim, Nate ve hokey takımındaki diğerleri de dâhil hiç kimseyi ikna edemiyordum.

Benim teorime göre de Aaron paylaşmaktan hoşlanmıyordu ve korkarım işler daha da sarpa saracaktı.

❄

Tıka basa dolu gece kulübünde arkadaşlarımı bulmak imkânsız bir görev olmalıydı.

Daha doğrusu, balkondan baktığımda locaların bulunduğu alanda bir grup sarı vücut doğruca dikkat çekmiyor olsaydı imkânsız olurdu.

Lola'yla birlikte kalabalığın arasında kendimize yol açmaya çalışırken bizi ilk fark eden JJ oldu. Gözlerindeki fazlasıyla heyecanlı ifadeye bakılırsa biraz sonra olacaklara çoktan hazırdı. Yanındaki arkadaşını dürttü, o da yanındakini dürttüğünde *minion*[13] tulumu giymiş bir düzine adam aniden bize doğru döndü.

Kapüşonunu indirmiş bize dönen son *minion*un Bobby olduğunu gördüm. Nate'i omzundan dürterek Robbie'yle yaptığı sohbeti yarıda kesti.

Nate koyu renk pantolon, fermuarlı siyah bir ceket giymiş, boynuna da siyah ve gri çizgili bir atkı takmıştı. Gözlerini benden ayırmadan Robbie'yi göğsünden yakaladı. Robbie de beyaz bir laboratuvar önlüğü, sarı bir tişört giymiş ve kalın çerçeveli gözlük takmıştı. Keskin zekâmın ve biraz da votkanın yardımıyla karşımda *Çılgın Hırsız* filminin kadrosunun olduğunu söyleyebilirdim.

Locaya doğru ilerleyip tam karşısında durduğumda Nathan gözlerini dikip bana baktı. Bakışları aşağıdan başlayıp siyah diz üstü çizmelerimde oyalanarak her detayı inceliyordu. Yutkunurken âdemelmasının hareket edişinden ve dilini dudaklarında gezdirişinden bakışlarının çıplak uyluklarıma geldiğini anlayabiliyordum.

---

13 2010 yapımı animasyon filmi *Çılgın Hırsız*'la ünlenen, tamamı erkek olan sevimli sarı kurgu karakterler. *–ç.n.*

Bakışları uyluklarımdan yukarı kaymaya başladı; Titanlar formasını ve belimi iyice ortaya çıkaran kemeri geçtiğinde memelerimde biraz oyalanıp en sonunda bakışlarımla buluştu. Derin bir nefes verip heyecanla yüzünü sıvazladı.

Bu kadar adamın beni gözleriyle yediğine şahit olmak korkutucu bir deneyimdi ama artık geri dönmek için çok geçti. JJ, diğerlerinden farklı olarak ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla müziği bastırmaya çalışarak bağırdı. "Bir dön de görelim, Stassie!"

Saçlarımı omzumun üzerinden öne doğru toplayıp yavaşça takıma arkamı döndüm ve birkaç saniye bekledim. Anında kahkahalar ve bağrışlar yükselmeye başlamıştı, yeniden onlara döndüğümde Nathan'ın yüzünün buz kestiğini gördüm.

Bardağını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Henüz hiçbir şey söylememişti, bu yüzden emin değildim ama Cadılar Bayramı için *JJ* olmamı beklemediğini tahmin edebiliyordum.

Lola, neşeli bir şekilde yanımdan geçerken, "Haklısın, bu çok eğlenceliymiş. Şu anda çok kızmış gibi görünüyor," dedi.

Tam onun peşinden gideceğim sırada bir doksan üçlük bir kas duvarına tosladım. "Benimle gel."

Yaptığım şeyi yürümek olarak tanımlayabileceğimden emin değildim çünkü ayaklarım tam olarak yere basmıyordu.

Nate nereye gittiğimizi söylemeden -gayet kibar bir şekilde- beni kalabalığın arasında sürüklüyordu. Daha doğrusu hâlâ hiçbir şey söylememişti. Sinirli olmasına rağmen bileğimi nazik bir şekilde tutuyordu; kalabalığın arasında Joker'leri ve Playboy tavşanlarını iterek ilerlerken vücudunu canlı bir kalkan gibi kullanıyor, peşinden gitmemi kolaylaştırıyordu.

En azından benim kostümüm diğerlerinden çok farklıydı.

Nate bizi karanlık bir koridorda sürüklerken kapıdaki korkutucu görünümlü güvenliğe mırıldanarak teşekkür etti.

Siyah bir kapının önünde durup kapıyı işaret ederek başını salladı. "Gir."

Belki de beni öldüreceği ve gerçek suç podcastine konu olacağım yer burasıydı. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı iki yana salladım. "Sıkıysa girmemi sağla."

"Sen bilirsin."

Daha söylediklerimi düşünmeye fırsat bulamadan kendimi omzundan tepetaklak sarkarken buldum. İtirazlarıma aldırmadan iki farklı kapıdan geçip en sonunda beni yere indirdi.

Kapıyı kilitlediği sırada etrafı incelediğimde çok şık bir banyoda olduğumuzu anladım.

"Tek başına işemeyi sevmiyor musun? Kibarca sorsan seninle gelirdim."

"Çıkar şunu, Anastasia."

Şu anda pis pis sırıtıyordum. Sinirlerini zıplatmaya bayılıyordum; diğerlerinin onunla neden uğraştığını, bunun ne kadar kolay ve tatmin edici olduğunu artık ben de biliyordum. "Neyi çıkarayım?"

Nathan bana doğru yaklaşırken attığı her adımla birlikte ben de bir adım geri gidince en sonunda sırtım duvara yaslandı. Öfkeden kudurmuş hâline odaklanınca heyecanım daha da arttı; belki de kendime işkence etmeyi sevdiğimden bacaklarımın arasında zonklayan noktadan başka bir şey düşünemiyordum.

Ellerini başımın iki yanına yerleştirip gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Jaiden'ın formasını çıkar, yoksa ben üstünden yırtarak çıkarırım."

"Çok sinirlenmiş gibi görünüyorsun, Nathan," dedim dalga geçerek, bir yandan da parmağımı atkısında aşağı yukarı gezdiriyordum. Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar yaklaşıp burnumu hafifçe onunkine sürttüm ve fısıl-

darken nefesinin yavaşlamasının keyfini çıkardım. "Bence öfkeni daha faydalı bir şeye yönlendirmelisin."

"Şu anda öfkeden kuduruyorum," dedi boğuk bir sesle ve dudaklarını benimkilere bastırdı. İki eliyle kıçımdan kavrayarak kucağına alıp sertçe duvara yasladı, daha öncesinde değilsem bile artık sırılsıklam olduğumdan emindim.

Elleri hiç durmadan vücudumda gezinirken ve kalçasını bana bastırırken neye odaklanacağımı şaşırdım. İkimiz de yaşadığımız anın ateşinden tahrik olmuştuk. Sertleşmiş penisi pantolonunun fermuarını zorluyordu; kalçamı hafifçe oynattığımda boğazından boğuk bir inilti kaçtı.

Bu durumda kontrolün bende olması beklenirdi ama ne yazık ki değildi. Tam tersine muhtaç ve çaresiz bir şekilde onu istiyor, dişleri deli gibi atan nabzımın üzerinde gezinirken inliyordum.

"Son şansın, bebeğim. Hangimiz çıkaracak o formayı?"

"Ama JJ benim en sevdiğim hokey oyu..."

Daha ben cümlemi tamamlayamadan açtığı kemerim yere düştü. Tek bir hamlede formayı başımdan çekip çıkardı ve banyonun diğer tarafına savurdu.

Vücudumun her bir noktası harekete geçmiş gibi hissediyordum; boğucu, insanın aklını yitirmesine neden olacak bir histi. Sarhoş bile değildim ama varlığından, dokunuşundan, kokusundan dolayı sersem gibi hissediyordum. İnanılmaz bir durumdu, adam lanet olası *Gru* gibi giyinmişti ama yemin ederim tek bir dokunuşuyla cayır cayır yanmaya hazırdım.

Vücuduma dikkatle bakıp kaşlarını çattı. Üzerimdeki formayı çıkardığı için şimdi altındaki minicik Titanlar amigo kız kıyafeti ortaya çıkmıştı. Çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp başımı geriye yatırdı. "Düz yürümeyi ne kadar seviyorsun?"

Beklenti tavan yaparken bacaklarımı belinin etrafına daha sıkı doladım. "Pek de hayranı sayılmam."

"Güzel."

Devamında banyoda inlemeler, kemer tokasının sesi ve folyo hışırtısıyla karışık aceleci sesler yankılandı; prezervatifi taktıktan sonra aletinin başıyla bana işkence etmeye başladı.

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum, devam etmesi için ona yalvarmamı istiyordu ama yaptıkları umurumda değildi, hiçbir şey için yalvarmayacaktım. "Bekle bir dakika, formayı tekrar giyeyim de beni sikerken JJ'in ismine rahatça bak..."

Onu kızdırma girişimim, aletini sert bir itişle içime kaydırınca ciğerlerimdeki tüm oksijenin boşalmasıyla yarıda kaldı.

Nate'in parmakları beni daha hızlı becermek için kıçımı sıkıca kavrıyordu, benimse tek yapabildiğim hayatım pahasına ona tutunmaktı.

Her darbesi bir öncekinden daha leziz ve cezalandırıcıydı, tüm duyularımı istila ediyordu. Tenlerimiz birbirine çarptıkça çıkan ıslak ses banyoda yankılanıyordu. Alt dudağıma dişlerini geçirip inlerken beni duvara daha sıkı bastırdı.

Zevk birdenbire yükselip orgazm yük treni gibi bana çarptığında bile Nate yavaşlamadı, durmaya da niyeti yok gibiydi.

Omuzlarına tırnaklarımı geçirirken başımı göğsüne dayayıp yüksek sesle inledim. Kasılmalarım nihayet sona erdiğinde kolunu dizimin altından geçirerek bacağımı kaldırdı ve ardından aynısını diğer bacağıma da yaptı.

Beni resmen ikiye katlamıştı ve tüm vücudumu iki koluyla dengede tutuyordu. *Bu adam nereden çıkmıştı böyle?* Şu anda düşünebildiğim tek şey, *Tanrıya şükür vücudum beni böyle eğip bükebileceği kadar esnekti ve o da tüm bunları yapacak kadar güçlüydü,* oldu.

"Beni sımsıkı sarıyorsun, Anastasia. Sadece benim için yapılmış gibisin." Ağzıma doğru kesik kesik soluyordu. "Beni delirtebileceğini mi sanıyorsun, hımm? Oynadığın küçük oyunların farkında değil miyim sanıyorsun? Üzerine boşaldığın benim sikim. Sırtında başka bir adamın adı yazsa bile... Sonunda lanet olası adımı haykırıyorsun."

Söylediği her şeyle birlikte onu daha sıkı sarıyordum; vücudumun açısı, ânın gerilimi ve her şeyi kontrol edişiyle Nate beni mahvediyordu. O içimdeyken kıvranıyor, kalçalarımı çaresizce daha fazlasını isteyerek oynatıyordum. Vücudumdaki her bir hücre sımsıkı gerilmişti ve onun tek bir hamlesiyle parçalara ayrılmaya hazırdı.

Karşı koymaya, söylediklerinin üzerimde bir etkisi olduğu tatminini ona yaşatmamaya çalışıyordum ama boynuma doğru adımı haykırması lanet olsun o kadar erotikti ki vücudum anında bana ihanet etti.

O anda yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim. Vücudum kasılıyor, eriyor ve alevlere teslim oluyordu; bütün duygular bir anda beni ele geçirmiş gibiydi, artık ne hissettiğime tam olarak bir isim koyamıyordum.

Hızla içime girip çıkmaya devam ederken hareketleri daha özensiz, inlemeleri daha gürültülü bir hâl almıştı. Dudakları dudaklarıma çarptığında sarsılıp alçak sesle küfürler mırıldandı ve ardından aleti içimde nabız gibi atarken inleyerek prezervatife boşaldı.

Alnını alnıma yaslayıp beni çılgınca titreyen bacaklarımın üzerinde durmam için yere indirdi. Kesik kesik nefesler alırken dudaklarını alnıma dokundurdu, ardından derin bir nefes verdi. "Amigo kız kıyafetini beğendim."

"Hı hımm." Bu bir cevap bile sayılamazdı, sadece söylediğini duyduğumu belirten belirsiz bir sesti. Düz yürüye-

meyeceğimi söylerken şaka yapmamıştı ama cümle kurma yetimi yitireceğimden hiç bahsetmemişti.

Nathan kolunu sıkıca belime doladı, ona baktığımda yüzünde sinir bozucu derecede kendini beğenmiş kocaman bir sırıtma olduğunu fark ettim. Locaya geri döndüğümüzde Nate, JJ'in formasını doğruca suratına fırlattı. "Umarım pistte sana uygulayacağım işkencelere hazırsındır, puşt herif."

Baştan ayağa seks kokuyordum ve saçlarım da *az önce seks yaptım* diye bağırıyordu ama umursayacak hâlde değildim. Banyoda düzeltmek için uğraşmıştım ama birkaç dakika parmaklarımı çaresizce arasından geçirmeye çalıştıktan sonra vazgeçmiştim.

Biz içkilere uzandığımız sırada takımdakilerin hepsi birbirine neler olduğunu bildiklerini belli eden bakışlar atıyorlardı.

Biri hariç hepsi.

"Sen de bizim gibi *minion* olmalıydın," dedi Henry, kıyafetimi memnuniyetsiz bir ifadeyle baştan ayağa süzdü. "Şimdi çok daha rahat olurdun ve bizim de kıçını görme riskimiz olmazdı."

Haklıydı, bir sonraki yıl gece kulübüne gelirken ben de *minion* tulumu giyecektim. Nathan beni kucağına çekti, elime bir kadeh tutuştururken omzumu şefkatle öptü.

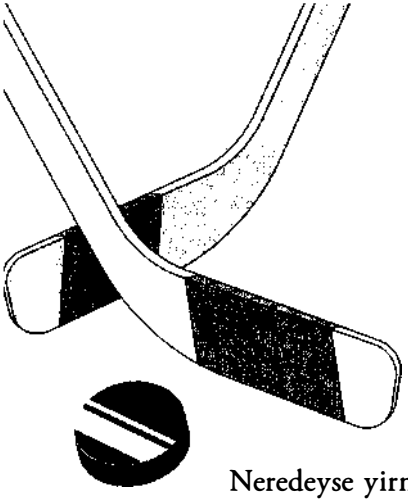
"Hiç kimse o güzel kıçını görmeyecek, Allen," diye kulağıma fısıldayınca bütün tüylerim diken diken oldu. "Kıçının her iki yanında da parmak izlerimin olduğuna eminim."

Göz ucundan Lola'nın masaya doğru geldiğini görünce ona doğru döndüm, Aaron da hemen arkasındaydı, kendi kolunu tutuyordu. Beni fark eden Lola'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, iki yıllık arkadaşlığımızın ardından bana attığı bakışlardan işlerin boka sarmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Bakışlarımı Aaron'a çevirip onu içten bir gülümsemeyle selamladım ama ifadesi değişmedi. "Hey! Gelmene çok se-

vindim. İyi misin?" Gözlerim sıkıca tuttuğu koluna kaydı ve bunun kostümünün bir parçası olmadığını fark ettiğim an midem altüst oldu. "Aaron, koluna ne oldu?"

Kısarak baktığı gözlerinde öyle bir nefret vardı ki bir an soluğum kesildi. "Erkek arkadaşına sor, Anastasia."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nathan

Neredeyse yirmi dört saattir migren ağrısı çekiyordum.

Aaron Carlisle kırık bir kolla ve morarmış bir kalçayla gelip bunların suçlusu olarak da beni gösterdiğinde başlamıştı. O anda kafatasımın arkasına bir sancı saplanmıştı. Kısa sürede tüm başıma yayılan şiddetli sıcaklık öylesine acı vericiydi ki gözlerimin arkasında bile hissedebiliyordum.

Karmaşa çok geçmeden kaosa dönüşmüştü. Lola Robbie'ye bağırmaya başlamış, JJ Aaron'a siktiğimin yalancısı demişti. Bense Anastasia'nın koluna yapışıp Aaron'a asla dokunmadığıma inandırmaya çalışmıştım.

Ama o kimseyi umursamadan Aaron'ın yanına gitmişti, kolunu dikkatlice incelerken duyduğum en üzgün, en kalp kırıcı sesle ismini mırıldanmıştı. "Bölgesel turnuvaya katılamayacağız."

Yüzünü göremiyordum ama neler olduğunu anlayabiliyordum. Anastasia'nın neler hissettiğinin hepimiz farkındaydık; olanların farkına varmasıyla kalbi kırılmıştı, acı çekiyordu. Yaşadıklarının şaşkınlığıyla Aaron'a sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında işlerin nasıl bu kadar hızlı bir şekilde boka sardığını anlamaya çalışıyordum.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu konuda şaka yapmama ve Anastasia'nın beni uyarmasına rağmen ona elimi

bile sürmemiştim. Onun hayallerini tehlikeye atmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

Aaron başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Anastasia'yı onun kollarının arasından çekip almak ve Aaron'a hiçbir şey yapmadığıma dair yeminler sıralamak istiyordum. Ama Aaron, Lola'yı da yanlarına alarak onu locadan çıkardığında gitmelerine izin vermek zorunda kaldım.

Takım da en az benim kadar şaşkındı ve hepsi Aaron'a bir şey yapmadığına yemin etmişti. Eşek şakası ya da yaramazlık söz konusu değildi, onlara söylediğimi yapmış ve Aaron'dan uzak durmuşlardı. Bu olanların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Kulüpten eve döner dönmez Anastasia'yı aramıştım ama cevap vermemişti. Ne ilkinde ne de ikincisinde açmıştı. Üçüncü kez aradığımda Lola cevap vermiş, onun uyuduğunu söylemişti. Aaron'a bir şey yapmadığımı açıklamaya çalışmıştım ama ikna edilmesi gerekenin kendisi olmadığını söylemişti.

Pazar günü Stassie bana mesaj atıp biraz zamana ihtiyacı olduğunu, düşünmesi gerektiğini yazdı. Partneriyle benim aramda kalmıştı, ikimiz de doğruyu söylediğimize yemin ediyorduk ve bir de üstüne turnuvadan çekilmek zorunda kalacağı gerçeğini sindirmesi gerekiyordu.

Onu özlediğimi söylediğimde cevap vermemişti.

Bütün günümü, dün akşam partide olmayan çocukların evlerine uğrayarak ve bir şey yapıp yapmadıklarını sorgulayarak geçirmiştim. Hepsi de bir şey yapmadıklarına yemin ediyorlardı. Belki fazla iyi niyetli düşünüyordum ama onlara inanıyordum.

Karşımda birinci sınıftan üç öğrenciyle erkek birliği evlerinden birinde, mide bulandıracak kadar yapış yapış bir koltukta oturuyordum. Gözleri kan çanağına dönmüştü, toplamda beş dakika kadar uyumuş gibi görünüyorlardı. Cumartesi

akşamımın içine edilmemiş olsaydı büyük ihtimalle ben de böyle görünüyor olabilirdim.

"Biz hiçbir şey yapmadık, Kaptan. Johal, adi pisliğin teki gibi davransalar bile patencilere bulaşmayın, dedi. *Kızını* ya da seni üzersek Robbie'nin bizi yedeklere alacağını söyledi."

Benim kızım. Şu anda benim olmaktan o kadar uzaktı ki. Dün gece benim kızım olmaya yaklaşmış olabilirdi ama şu anda başladığım yerden bile daha gerideydim. Artık onun için tamamen bitmiştim.

Artık hafta sonu bittiğine göre kendimi derslere hazırlamaya çalışıyordum ama odamın karanlığı bile kafamdaki ağrıyı dindiremiyordu.

Telefonum titremeye başladı ama Stassie yerine mesajların takımdan geldiğini gördüm.

PAKTAVŞANLARI

ROBBIE HAMLET

Faulkner'dan e-posta var: 7.30'da ödül salonunda.

BOBBY HUGHES

Peki, sizi tanımak güzeldi çocuklar. Kendinize iyi bakın.

MATTIE LIU

Sikeyim, basketbol oynamamız gerekirdi.

HENRY TURNER

Sende basketbol için gerekli el-göz koordinasyonu yok, Liu.

NATE HAWKINS

Beynim bir yandan yapış yapış bir şeye dönüşürken bir yandan da alev almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

JAIDEN JOHAL

İlaca falan ihtiyacın var mı, dostum?

NATE HAWKINS

Kafama bir kürekle vurulmasına ihtiyacım var asıl.

KRIS HUDSON

Faulkner'ın bunu zevkle yapacağına eminim.

Bu her zaman olan şeydi, o yüzden şaşırmıyordum. Aaron koçuna önceki gün soyunma odasındaki dolabının önünde bir şey olduğunu ve bu yüzden kayıp düştüğünü söylemişti. Hokey takımının yine eşek şakaları yaptığını anlatmıştı.

Anastasia'ya, birinin beni bunu yaparken gördüğünü ve sonrasında kendisine anlattığını söylemişti. Ama bu sözde şahidi tanımıyordu ve Brady'ye de bunu yapanın ben olduğumu söylememişti. Tabii ki söylemeyecekti çünkü bu kısmı sadece Anastasia'yla paylaşmış, benim başımı derde sokmak istemediğini çünkü *onu* korumaya çalıştığını iddia etmişti.

Ben de bunları Robbie'den, perişan hâldeki Lola onunla konuştan sonra öğrenebilmiştim. Lola arada kalmıştı, ne taraf seçebiliyor ne de durumu düzeltecek bir şey yapabiliyordu. Arkadaşlarının hepsi acı çekiyordu.

Ama Lola, Anastasia'yı üzecek hiçbir şey yapmayacağımızı biliyordu.

Tüm bunlar saçmalıktan ibaretti.

Göz açıp kapayıncaya kadar sabah olmuştu ve ben de bir şekilde kendimi Faulkner'ın son dakika toplantısına atmayı başarmıştım. Faulkner oturup hepimize tek tek bakarken salonda çıt çıkmıyordu ve ilk kez yüz ifadesini okuyamıyordum.

Neyi beklediğini bilmiyordum. Birinin çıkıp suçunu itiraf etmesini mi, kendini ele verecek bir bakışı mı bekliyordu?

Faulkner yayvan bir tonla, "Herkes güzel bir hafta sonu geçirdi mi?" dedi.

Yıllar boyunca hafta sonumuzu zerre umursamadığını bilecek kadar çok bunun gibi toplantılara katılmıştım ve bu, cevaplanması gereken bir soru değildi.

Henry ne yapacağını sorarmış gibi bana bakınca kısaca başımı sallayarak cevap verdim.

"Benimki harikaydı," diye devam etti Faulkner. "Cumartesi günü kızımın voleybol maçına gittim, bütün maçı kızımla gurur duyarak izledim. Maçı aldılar ve ben bundan daha keyifli olamazdım. Hatta pazar günü ailece kutlama planı bile yapmıştık."

Bu takımda geçirdiğim üç yılın ardından Faulkner ve ailesiyle geçirdiği zamana bulaşmamam gerektiğini öğrenmiştim.

İşinin doğası gereği profesyonel spor hayatı boyunca oradan oraya seyahat etmişti. Ama karısından ve o zaman yeni doğmuş olan kızı Imogen'den uzak olmak ona zor geliyordu. Kazanın ardından hayatı daha yavaş bir ritme girmişti ve onun için artık kızlarıyla geçirdiği zamandan daha kıymetlisi yoktu.

"Pazar günü dekan beni aradı." Termosunu dudaklarına götürürken karşısındakilerin rahatsızca kıpırdanmasını izliyordu. "Tabii, şimdi hepiniz iyice rahatsız oldunuz. Direktör Skinner değil, hayıııır, onun da üstü. Dekan, son derece yetenekli sporcularımın neden başka bir öğrencinin kasten yaralanmasına sebep olduğunu öğrenmek istedi."

"Koç, biz..."

"Kapa o lanet çeneni, Johal," diye hırlayıp termosunu masaya sertçe koydu. "Bir öğrencinin annesi dekanı arayıp yeni yapılacak sanat binasına yapacağı hatırı sayılır miktardaki bağışını iptal etmekle tehdit etmiş. Anlaşılır bir şekilde çok üzgünmüş çünkü hem çocuğu kampüs sınırlarında yaralanmış hem de iki hafta içinde katılacağı bir turnuvası varmış."

Bize bunu söylemesine gerek yoktu. Bölgesel turnuvayı hepimiz biliyorduk. Anastasia'nın bizi buz pistinden çıkarmaya çalışırken sürekli söylediği şeydi bu.

Kris ona, ne zaman *bölgesel turnuva* lafını duysa bir *shot* atacağıyla ilgili şaka yapmış, çocuklar da buna kıs kıs gülmüştü. Müdahale etmeye niyetlenmiştim ama Anastasia onu öyle buz gibi bir bakış atıp susturmuştu ki bana bakmamasına rağmen sırtımdan bir ürperti geçmişti.

Anastasia onu yavaşça baştan ayağa süzerken Kris'in oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandığını görmüştüm. Ama ardından Anastasia ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle bakıp kolunu sıvazlamıştı. "Sen her gol kaçırdığında ben de bir *shot* atayım diyeceğim ama bu hafta alkol zehirlenmesiyle uğraşacak zamanım yok."

Her ne kadar çoğu zaman bize başının belasıymışız ve zaman kavramından bile yoksun ahmaklarmışız gibi davransa da çocuklar bu yüzden ona bayılıyordu. Kendi başının çaresine bakabildiği gibi huysuzken çok eğlenceli olabiliyordu.

Belli belirsiz, "Seni sıkıyor muyum, Hawkins?" dendiğini duydum ancak Mattie kaburgamdan dürtünce Faulkner'ın benimle konuştuğunu anladım.

"Hayır, efendim. Migrenim tuttu ama sizi dinliyorum."

Bir anlığına yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istiyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı ama yüzüm kireç gibiydi ve gözlerimin altı da mosmordu. Hasta olduğumu görmemesi mümkün değildi.

Buna benzer migren ataklarını, ailemle birlikte yaşarken babamla fazla vakit geçirmenin stresinden sık sık yaşardım. Gerçekten onlara katlanmak çok zordu, ancak ağrı kesicilerle işlevsel hâle gelebiliyordum. Kontrolü bir anlığına elden bırakırsam çok geçmeden kusmaya başlayacağımı ve bir vampir gibi ışıktan kaçacağımı biliyordum.

"Gördüğünüz gibi berbat bir durumdayız. Şimdi söyleyin bakalım, bu rezilliği kim yaptı?"

Salonda çıt çıkmıyordu çünkü daha önce de söylediğim gibi buradaki herkes bunu yapanın kendisi olmadığına yemin etmişti. Normalde en doğrusu öne çıkıp Faulkner'ın durumu yanlış anladığını söylemek ve gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmaktı.

Ama Titanların yöntemi bu değildi.

Bizim suçlu olduğumuzu düşünmüştü çünkü yıllar içerisinde ona doğruyu söylediğimize inanmaması için sayısız sebep vermiştik.

Gerçekten de yıllardır suçlanacak kişinin takımdan olduğunun ortaya çıktığı saçma sapan olaylar yaşamıştık. Bize inanması için hiçbir sebep yoktu çünkü çoğu zaman ona doğruyu söylememiştik.

"Biri öne çıkıp suçu kabul edene kadar hepinizi takımdan atıyorum."

Birden salondaki herkes onu ikna etmeye giriştiği için sessizlik kaosa dönüşmüştü. Ses giderek artıyor, kafam çatlayacak gibi ağrıyordu ama en sonunda Faulkner bağırmaya başlayınca herkes anında konuşmayı kesti. "Maçlarda mağlup sayılmanız umurumda bile değil. Siz çocuk gibi davranmak yerine adam gibi davranmaya başlamazsanız ben de bu takımın ligi sonuncu olarak bitirmesini sağlarım!"

Daha önce de onun korkutucu bir adam olduğunu söylemiştim. Öfkesini gözle görmemek mümkün değildi ama

kıpkırmızı kesilmiş yüzünün ve yüksek sesle bağırmalarının ardında hayal kırıklığı olduğunu da görebiliyordum. Robbie son beş dakikadır burnunun kemerini sıkıyor ve kucağına bakıyordu, o da hayal kırıklığına uğramıştı çünkü ortada olmayan bir takımı yönetmesi mümkün değildi.

"Hokey bir ayrıcalıktır! Üniversitede okuyabilmek bir ayrıcalıktır!" diye bağırdı Faulkner. "Bana bir cevapla geldiğinizde, hokey oynamaya devam edebilirsiniz."

Takım arkadaşlarımla göz göze gelmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ben yaptım, Koç."

❄

Mide bulantısıyla kamyon çarpmışa dönünce içtiğim ilacın etkisinin geçtiğini anladım.

Koçun telefonda dekanla konuşurken *hımm* ve *evet* dışında pek bir şey söylememesi neler olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Şimdiden son derece yaratıcı hakaretlerin olduğu yirmi mesaj almıştım ki bunu hak ettiğimi söyleyebilirdim.

Faulkner bunu yaptığıma inanmıyordu. Telefonda konuşurken bana attığı bakışlardan bunu net olarak görebiliyordum ama onun da eli kolu bağlıydı ve ona aradığı çıkışı vermekten başka çarem kalmamıştı.

Kimse suçu üstlenmeyeceği için takımını kim bilir ne kadar süreliğine kaybedebilirdi. Onun yerine geçici bir süreliğine benden vazgeçebilir ve sezon kızışmadan tekrar geri dönmemi sağlayabilirdi. Benim açımdan bu büyük bir riskti, doğru çünkü cezanın ne olacağını kestiremiyordum. Ama bu işi ne kadar uzatırsak takım da bundan o kadar etkilenecek, Aaron'ı bir güzel benzetme arzum da çığ gibi büyüyecekti.

Aaron'ı yaralayan ben olsaydım en azından o zaman gerçekten suçlanacak bir şeyim olurdu.

Telefonunu kapadı. "Aaron tekrar kaymaya başlayana kadar sen de hokey oynamayacaksın. Dekan öyle söyledi. Formanla maçlara gidebilirsin ama kenarda oturup izleyeceksin. Takımla antrenman yapmayacaksın ve seyahat etmek dışında takımla ilgili herhangi bir aktiviteye katılamazsın."

"Ne kadar süre kayamayacağını biliyor musunuz peki?"

"Hayır. Öğleden sonra bir uzmanla görüşecekmiş, ancak ondan sonra öğrenebileceğiz. Ama bileğindeki ve kalçasındaki yaralanma dikkate alındığında en az iki hafta gibi görünüyor. Kırılan bir yeri yok, o yüzden dinlenmesi ve birkaç egzersiz yapması yeterli olacaktır ama ailesi garanti olması için ikinci bir görüş almak istiyor." Elleriyle yüzünü sıvazlarken ona alıcı gözle tekrar baktım, en az benim kadar hasta görünüyordu. "Gösterileri sırasında kız arkadaşını havaya kaldırdığı bir koreografileri varmış, o yüzden iki hafta içinde yeterince güçlenemezse onu riske atmak istemiyorlar."

"Anastasia onun kız arkadaşı değil." Kelimeler daha ben onlara engel olamadan ağzımdan çıkıvermişti ve Faulkner'ın gözleri anında öfkeyle bana kilitlendi. *Lanet olsun.*

"Bunun bir kız meselesi olduğunu öğrenirsem, Hawkins, Tanrı yardımcım olsun ki seni kendi ellerimle gebertirim. Neler olup bittiğinin farkında değilim sanma. Bu durumun akla yatkın olmadığını biliyorum ama sen suçu üstlenmişken ne yapmamı bekliyorsun?"

Burnunun kemerini sinirle sıkarken ona sunacak mantıklı bir açıklamam olmasını diliyordum.

"Şu anda sana bağıracak enerjim hiç yok; fazlasıyla hayal kırıklığına uğradım. Aileni bu boktan durumdan haberdar etmeni tavsiye ederim, sonra neden oynamadığını sorgulayan öfkeli e-postalar almak istemiyorum. Şimdi defol git ofisimden, seni hafta içinde arayacağım."

Arabama yaptığım yürüyüş maratondan farksız gelmişti ama nihayet vardığımda doğruca ağrı kesicilere ve torpido gözündeki suya atladım.

Telefonum takımdakiler tarafından mesaj bombardımanına tutulmuştu, hepsinin bir cevabı hak ettiğini düşünerek sonunda mesajları açtım.

PAKTAVŞANLARI

JOE CARTER

Hawkins, seni geri zekâlı herif. Ne boklar dönüyor?

BOBBY HUGHES

Prezervatiflerin yüzde yüz koruma sağlamadığını öğrendiğimden beri bu kadar stres olmamıştım.

JAIDEN JOHAL

Pardon da bu neydi şimdi?

KRIS HUDSON

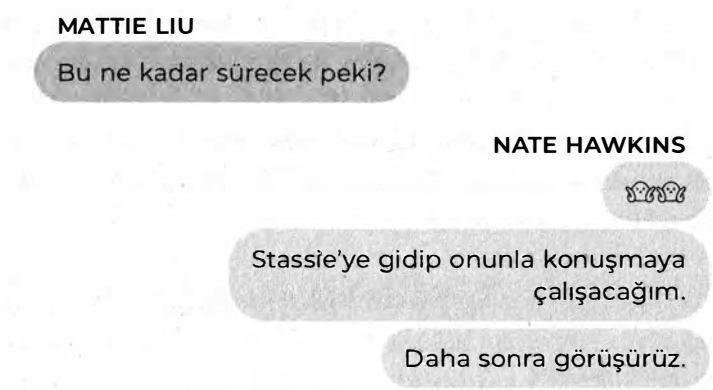
Kaptanımız olmadan nasıl oynamamızı bekliyorsun?

JAIDEN JOHAL

Hayır, prezervatif meselesini böyle geçiştirmeyin!!!!

NATE HAWKINS

Aaron tekrar kaymaya başlayana kadar oynayamayacağım ve antrenman yapamayacağım.

Başım zonklamaya devam ediyordu ve daha önce neredeyse kendi kendine gidecek özellikleri olan bir arabaya sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Şimdiye kadar beni hiç davet etmediğinden Anastasia'nın kapı numarasını JJ'den aldım. Cumartesi günü formasını bırakmak için buraya gelmişti, ben de Anastasia'nın ziyaretçi listesinden çıkarmadığını umarak güvenlik görevlisine onun ismini verdim. Neyse ki işe yaradı ve adam benden kimlik istemedi. Bana asansörde kullanmam için bir şifre verdi ve yirmi dört saat boyunca geçerli olduğunu söyledi.

Anastasia'nın bu kadar güvenlikli ve emniyetli bir binada oturduğunu görmek içimi rahatlatmıştı. Bana olan öfkesi dindiğinde ve içeri girmek için böyle sahtekârlıklara ihtiyacım kalmadığında binaya nasıl girdiğimi itiraf edecektim.

Ama şimdi hiç sırası değildi.

Maple Tower'ın, Maple Hills'in en iyi yaşam alanlarından biri olduğu söylenirdi ve şimdi bunun nedenini daha iyi anlıyordum. Site çok şık ve güzel görünüyordu. Bir yanım Stas'ın buranın kirasını nasıl karşıladığını da merak etmiyor değildi çünkü cumartesi günü verdiği derslerden yeterince kazandığını sanmıyordum ve bursunun konaklamayı karşılamadığını da

biliyordum. Ancak 6013 no'lu kapıya ulaştığımda numaranın hemen altında el yazısıyla *Carlisle Rezidans* yazdığını gördüm.

Derin bir nefes alıp kapıyı kararlı ama delirmiş gibi gelmeyecek şekilde birkaç kez çaldım. Buraya tartışmaya geldiğimi düşünmesini istemiyordum çünkü gerçekten de amacım bu değildi.

Midemde kramplara neden olan şey endişe miydi yoksa vücudum ve beynim pes mi ediyordu, bilmiyordum. Ama kapı açıldığında karşımda Aaron'ı üzerinde sadece bir basketbol şortuyla görünce kusma dürtüsü birden şiddetlendi.

"Anastasia'yı görmeye geldim. Onu çağırabilir misin, lütfen?" diye sordum sakince. Ona avazım çıktığı kadar bağırmak, yalancı olduğunu söylemek ve yumruğumu o iğrenç suratına geçirmek istiyordum ama hiçbirini yapamıyordum.

Bana gülümsedi. Yemin ederim ki hayal görmüyordum, bana gülümseyip kapıyı sonuna kadar açtı ve girmem için sargılı koluyla içeriyi işaret etti.

"Odasında," dedi neşeli bir şekilde, arkamdan kapıyı kapattı.

"Hangisinin onun odası olduğunu bilmiyorum," dedim, bir kaşımı kaldırarak. "Daha önce buraya gelmedim."

Omuzlarını silkerken sahte gülümsemesi de kayboldu. "Ortadaki kapı. Üzerinde çiçeklerin durduğu masanın yanındaki."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp ilerledim. Fazla iyi, fazla sakin davranıyor, tüm vücudumun daha da gerilmesine neden oluyordu. Bu kadar keyifli olmasına neden olan şeyin ortaya çıkmasını bekliyordum.

Kapıyı hafifçe tıklattığımda cevap gelmedi. Bu yüzden tekrar vurdum ama bu sefer bir hıçkırık sesi duydum. "Git buradan, Aaron!"

Şansımı denemeye karar verip kapıyı ittim ve karşımda, Aaron'ın bu kadar keyifli görünmesinin nedenini buldum. Ryan, yatağın başlığına yaslanarak oturmuş, bir kolunu Anastasia'ya dolamıştı. Diğeriyle de bacakları arasında oturan ve göğsüne yaslanmış hıçkırarak ağlayan Anastasia'nın saçlarını okşuyordu. Aaron'ın görmemi istediği şey buydu ama şu anda yüreğimin sızlamasının tek nedeni, Anastasia'nın paramparça görünmesiydi.

İkisi de aynı anda bana baktı ve yüzlerinde bambaşka iki ifade belirdi. Ama Anastasia'nınki çok netti.

İhanet.

"Çık dışarı," dedi çatlak bir sesle. Ryan'ın kolları arasında kıpırdandı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bana yine yalan söyledin! Bir şey yapmayacağına söz vermiştin ama yalan söyledin, Nathan."

"Stassie, lütfen. Konuşabilir miyiz? Yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım."

"Yemin etmeyi kes!" diye bağırırken vücudu şiddetli bir hıçkırıkla sarsıldı. Ryan başını onun saçları arasına gömerek duyamadığım bir şeyler fısıldadı, bu sırada Anastasia gözlerini bana dikmişti. "Dekan Aaron'ın ailesine anlatmış, Nate! Seni takımdan aldıklarını biliyorum! Sen yaptın, biliyorum!"

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Başım zonkluyordu, ona gün içinde olan her şeyi anlatmak istiyordum ama tek düşünebildiğim kafamdaki keskin ağrı ve gözlerimin ardındaki yanmaydı.

Ryan, Stas'ı kucağından kaldırdı ve yanına oturttu. "İyi misin, Hawkins?" diye sordu yataktan kalkarken. "Şu anda pek iyi görünmüyorsun, dostum. Oturmaya ihtiyacın var mı? Su ister misin?"

Ryan beni omuzlarımdan yakalayıp bir sandalyeye oturmamı sağlarken başım fena hâlde dönüyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu Anastasia, sesi paniklemiş gibiydi.

Avuçlarımı gözlerime bastırıp başımı dizlerimin arasına indirdim ve derin nefesler almaya başladım. Daha fazla ağrı kesici alamayacağım için onlardan istemem anlamsız olurdu.

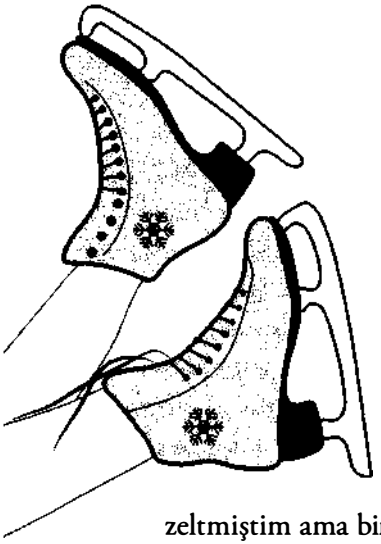
Koçun ofisinde uzun süre kalınca ilacı almam gereken saati kaçırmış, son alışımdan sonra iki ilaç arasında uzun bir boşluk olmasına neden olmuştum ve şimdi utanç verici bir şekilde bedelini ödüyordum.

Harika.

Anastasia yumuşacık ellerini alnıma bastırınca elimde olmadan dokunuşuna yaslandım. Bir daha asla ona yaklaşmama izin vermeyecekti. Keşke beynimdeki keskin sancıyla berbat olmasaydı da bu ânın keyfini çıkarabilseydim ama tüm vücudumun yavaş yavaş parçalarına ayrıldığını hissediyordum.

"Migren. Eve gideyim. Konuşabileceğimiz zaman yine gelirim," diye fısıldamayı başardım.

En son birinin, "Araba kullanamaz," dediğini duydum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Önümdeki iPad'i en az on kez düzeltmiştim ama bir kez daha hafifçe sağa kaydırmadan edemedim.

İhtiyacım olan her şey önümdeydi, öncelik sırasına göre sıralanmışlardı. Ajandam, suyum, en büyüğünden bir kutu mendilim.

Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştım, neden bu kadar gergindim bilmiyordum ama içimdeki huzursuzluk hissi her saniye biraz daha artıyordu. Lola ve Aaron bana mahremiyet sağlamak için *Kenny's*'den kanat almaya gitmişti ama evdeki sessizlik daha da gerilmeme neden oluyordu.

Dr. Andrews'un ismi tam zamanında ekranda belirdi ve iPad'im çalmaya başladı.

Aramayı kabul edip ekranda Seattle'ın tanıdık arka planı ve Dr. Andrews'un sade ofisi belirdiğinde ev özlemiyle içim sızladı.

Masasında oturuyordu, çapraz yaptığı bacaklarının üzerinde not defteri ve parmaklarının arasında da bir kalem vardı. "İyi günler, Anastasia. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Dilimin ucuna *ev hasretiyle dolu* kelimeleri geldi. Üniversite için buraya geldiğimden beri ilk kez Washington'da olmayı diliyordum.

Maple Hills'e taşındığımdan beri Seattle'ı filmlerde ve dizilerde sayısız kez görmüş ama pek etkilenmemiştim. Bu

kez şehri, neredeyse on yıldır baktığım pencereden görmek, ilk uçağa atlayıp oraya gitmek istememe neden oluyordu.

Terleyen avuçlarımı pantolonuma silip kameraya gülümsemeye çalıştım. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Not almamı istediğin cevabın bu olduğundan emin misin?"

Dr. Andrews şimdi kırklı yaşlarındaydı ama onunla terapi seanslarımıza başladığımızda doktorasını yeni almış genç bir adamdı. Pek yaşlandığı da söylenemezdi; gözlerinin çevresinde aynı yumuşak çizgiler vardı ve saçları da her zamanki gibi aralarda görünen birkaç beyaz dışında açık kahveydi.

Dokuz yaşlarındayken, büyük ihtimalle de kabalık ederek, onların ne olduğunu sorduğumda bana *tıp fakültesi beyazları* demişti. Bir açıdan onun zamana meydan okuduğunu düşünmek içimi rahatlatan bir durumdu. Büyük ihtimalle bu konuyu da bir ara onunla konuşmam gerekecekti.

Ne söyleyeceğimi düşündüğüm sırada o da sessizce oturuyordu. Aslında olup bitenleri terapistinden saklamanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Sadece şu anda hislerimi nasıl dile getireceğimi kestiremiyordum ki zaten terapiye geri dönme sebebim de buydu. "Arkanızdaki Seattle manzarası beni hüzünlendiriyor."

"Manzara hakkında seni hüzünlendiren şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Kalemin kâğıdın üzerinde sürtünürken çıkardığı ve yıllar içerisinde aşina olduğum o sesi duydum. "Neredeyse bir yıldır evden uzağım. Seattle'ı özledim."

Sandalyesinde doğruldu ve hafifçe yana kayarak, bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde manzarayı bir nebze kapadı. Bunun üzerine, tırnaklarım avuç içimi acıtana kadar sıktığımı fark etmediğim yumruklarımı açtım.

"Ailen seni Los Angeles'a ziyarete geliyor mu?"

"Hiç gelmediler. Arada bir soruyorlar ama ben her zaman çok yoğun oluyorum, onlar da uçmaktan hoşlanmıyorlar. O yüzden onları seyahat etmeye zorlamak istemiyorum. Ben de onları ziyarete gidemeyecek kadar yoğunum."

"Ailenden sıkça bahsettik, Anastasia. Bana, kendinden ziyade onlar için başarılı olma ihtiyacının seni bunalttığını anlattın." Gözlüğünü burnunun kemeri üzerinde geriye itti ve kameraya döndü. "Bu baskı ya da seni bunaltan bu duygu, onları görmediğin zamanlarda hafifliyor mu?"

"Asla tamamen kaybolmuyor. Buz pateni, onları aradığımda hâlâ ilk sordukları şey oluyor." Boğazımda bir yumru belirdi ve ne yaparsam yapayım yutkunarak ondan kurtulmayı başaramadım. "Onlardan haber almadığımda ben, şey, kendimi rahatlamış hissediyorum."

Başıyla onaylayarak defterine bir şeyler not aldı. "Kendini rahatlamış hissetmen beraberinde suçluluk duygusunu da getiriyor mu?"

Aman Tanrım. Neden gözlerim sulanıyor? "Evet."

"Buz pateni dışında ne gibi ilgi alanların var, Anastasia?"

Hemen cevap vermeye niyetlendim ama ağzımı açtığımda söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim; buz pateni benim tüm hayatımdı. "Başka ilgi alanım yok."

"Bir turnuvayı kaybetsen ya da artık buz pateni yapmak istemediğine karar versen, sence ailen sana kızar mı? Bunu biraz düşün lütfen."

Düşünmeme gerek yoktu. Soruyu sorar sormaz kafamda bir cevap belirmişti zaten. "Hayır, başta bunu biraz şaşkınlıkla karşılayabilirler ama sonuç olarak benim mutlu olmamı isterler."

"Geçmişte gerek ailenle birlikte yaptığımız gerek de seninle gerçekleştirdiğimiz seanslardan onları ne kadar çok düşündüğünü biliyorum. Onları terapi, okul ya da spor gibi birçok konuda destekleyici bulduğunu söylemem doğru olur mu?"

"Kesinlikle. Harika insanlardır."

"Seninki gibi özel ilgi alanlarına sahip başarılı çocukları olan iyi aileler, bazen bu ilgi alanları dışında ne üzerine konuşacakları konusunda zorlanabilirler." Ellerini kavuşturup karnına koydu ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Ailen, birlikte yaptığımız seanslarda, buz pateninin senin önceliğin olduğunu anladıklarını belirtti. Ne zaman seninle konuşsalar buz pateniyle ilgili sorular sormalarına, seni düzenli olarak göremeseler de sana destek olmaya devam ettiklerini göstermelerinin bir yolu olarak bakabilirsin."

Göğsüm yine suçluluk duygusuyla daralıyordu. Suçluluk hissediyordum çünkü hem ailemin bana destek olmaya çalıştığını biliyordum hem de onları uzun zamandır görmemiştim. Ayrıca yaptıklarını yeterince takdir ettiğimi düşünmüyordum.

Bakışlarım ekranda Dr. Andrew'un kravat iğnesine odaklanmıştı, yüzüne bakarsam ağlamam işten bile değildi. "Benim için en iyisini istediklerini biliyorum."

"Bir şeyi mantıken anlamak ama duygusal olarak farklı bir şey hissetmek çok normal. Birini sevmek ama onunla iletişimde olmayınca rahatlamak kafanda büyük çatışmalara yol açıyor olabilir ama bu seni hiçbir şekilde kötü biri yapmaz; bu sadece insan olduğun anlamına gelir." *Bu konuşmayı yapmak çok zordu.* "Manzaraya dönersek, Anastasia. Manzaram, Seattle'ı özlediğin için değil de aileni özlediğin için hüzünlenmene neden oluyor olabilir mi?"

Başımla onayladım ama gözlerim yaşlarla dolsa da kravat iğnesine bakmaya devam ettim. "Belki de."

"Çocuklar gibi yetişkinlerin de sınırlara ihtiyacı vardır. Ailene buz pateninden bahsetmek istemediğini söylemeni istiyorum. Tek konuşma ya da tek bir ziyaret sırasında olsa da nasıl olduğunu, bu konunun açılmayacağını bilmenin nasıl hissettirdiğini gör. Bunu yapabilir misin sence?"

Akmak üzere olan gözyaşlarımı silerek yüzüne baktım ve zoraki bir şekilde gülümsedim. "Elbette."

Düzenli terapi seanslarına iki yıl önce LA'e taşındığımda son vermiştik. Üniversite deneyimine öyle bir dalmıştım ki terapiye ihtiyacım olmamıştı. Arada bir sorun olunca bir kerelik seanslar gerçekleştiriyorduk ve her seferinde yeniden düzenli hâle getirmem gerektiğini düşünüp hiçbir zaman başaramıyordum.

Terapinin gün geçtikçe kolaylaşan bir yanı yoktu. Ne zaman duygularının daha baş edilebilir hâle geldiğini görsen zorlu konuşmaların buna değdiğini anlıyordun. Seansın ortasına gelmiştik ve artık daha rahat nefes alabiliyordum ama tecrübelerime dayanarak bunun seans sona ermeden tersine dönebileceğini biliyordum.

"Geçen haftaki seansımızda, turnuvayla ilgili belirsizliğin sende şiddetli kaygıya neden olduğunu anlatmıştın. Bu hafta nasıl hissettiğini anlatabilir misin?"

"Daha iyi hissediyorum," derken dürüsttüm. Nihayet olumlu bir şeyler söyleyebilmek güzeldi. "Aaron dün doktorundan onay aldı, yarın yarışabileceğiz."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış olmalı."

Aaron'la antrenman yapabilmek için bir derse girmemiştik ve şükürler olsun ki her şey sorunsuz gitmişti. "Peki, Aaron'la aranız nasıl? Geçen hafta biraz bunaldığından bahsetmiştin."

Bunaldım demek az bile kalırdı. Aaron iki hafta boyunca yanımdan nadiren ayrılmıştı ve bu kadarı biraz fazla geliyordu. Birçok açıdan, yaralı olan kendisi olmasına rağmen üzüntümü paylaştığı için minnettardım. Çünkü geçtiğimiz iki hafta en çok hissettiğim duygu buydu, üzüntü. Hayallerime giden yolda elde ettiğim ilerlemeyi kaybedebileceğimi düşündükçe çok üzülüyordum.

Ama iyi niyetli olsa bile Aaron'ın nezaketinin bazen kontrol etme çabasına dönüştüğünü hissedebiliyordum. Gözyaşlarım ancak buz pateniyle ilgili olduğunda anlayışla karşılanıyordu. Endişelerimin sadece yardım etmek için yanımda olduğunda hafifleyeceğini düşünüyordu.

"Aaron'dan biraz geri planda durmasını istedim," diye açıkladım. "Tek başıma düşünmem gerektiğini söyledim, özellikle de şimdi olan bitene dair şüphelerim varken yalnız kalmak istedim. Başta biraz sinirlendi ama artık paten kaymasına izin verildiği için her şeyi unutmuş gibi görünüyor."

"Sana böyle sık sık sinirleniyor mu?"

"Ah, en kibar şekilde şöyle ifade edebilirim; terapi seansları Aaron'a da faydalı olabilir." Alaycı kahkahamı bastırmaya çalıştım çünkü nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Aaron'ın anne babası durmadan birbirini manipüle etmeye çalışıyor, tabii bu çok sağlıksız bir durum. Aaron da bir şeyler elde etme yönteminin manipülasyon olduğunu düşünerek büyümüş. Onlardan daha iyi olmak istiyor ve gerçekten de deniyor. Çoğu zaman harika bir arkadaş oluyor."

"Ama yine de sana sıklıkla sinirleniyor mu?"

"Kesinlikle çoğu zaman kötü ruh hâlinin hedefi ben oluyorum ama sonuçta onunla herkesten daha çok vakit geçiriyorum. Bazen her şey yolundaymış gibi geliyor ama sonra birden işler tersine dönüyor ve ben neyi yanlış yaptığımı bile çözemiyorum."

"Kulağa zor bir durum gibi geliyor."

"Aynen öyle. Bana farklı bir tarife uyguluyor gibi, nasıl açıklasam bilemiyorum. Bir şeyi Lola yaptığında sorun olmuyor ama ne var ki ben yapınca sorun yaratabiliyor."

"Senin için farklı kuralları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Keyfi yerindeyse fark etmiyor ama işler sarpa sarınca etrafında olmak zorlaşıyor. Ama bu tarz

sorunları olsa da Lola'yı terk etmezdim, bu yüzden ondan da vazgeçmek istemiyorum."

"Bu çok güzel bir düşünce, Anastasia." Defterine bir şeyler karalarken bazen keşke o notları okuma fırsatım olsa diye düşünüyordum. "Sana herkesin kat etmesi gereken bir yolu olduğunu ama bu noktada senin, kendi iyiliğini öncelik hâline getirmen gerektiğini hatırlatmak isterim. Arkadaşlıklar gibi sağlıklı bir çevreye sahip olmak da çok önemlidir."

"Anladım."

"Şimdi senin için de uygunsa Nathan'dan bahsetmek isterim. Hayatın üzerindeki etkisini öğrenmek istiyorum."

Bu konunun açılacağını biliyordum ama yine de kendimi hazırlıksız hissediyordum. Terapistiniz, sadece iki aydır tanıdığınız bir adam için ağlamayı bir türlü durduramadığınızdan seansınızı erken bitirmenizi unutacak değildi tabii.

Geçtiğimiz hafta Dr. Andrews'a, Nathan'la olan beklenmedik ilişkimizin nasıl başladığını anlatmıştım. Evcilik oyunumuzdan bahsederken de ağlama krizine girmiştim.

"İki haftadır ondan haber almadım. Ona çok fena bağırdım ve sanırım aramızdaki artık her neyse, bitti."

Defterinin tertemiz sayfaları arasında gezindi ve bir sayfanın üzerine kalemiyle vurdu. "Sana aksini söylediği hâlde Aaron'ın yaralanmasından sorumlu olduğunu kabul ettiği için ona kızgındın."

"Evet."

"Daha önce de bir söz vermişti ve sonrasında yalan söylediği ortaya çıkmıştı. Takım arkadaşlarından birini korumak için, değil mi?"

"Doğru."

"Ama bu sefer durum farklı, doğruyu söylediğini düşündüğün için ondan bahsetmek seni üzüyor, değil mi?"

İki hafta önce Ryan, Nathan'ın araba kullanmasına izin vermeyince Bobby ve Joe gelip onu almıştı. Nate onlar geldiğinde birkaç kez şiddetli bir şekilde kusmuş ve sonrasında da kendinden geçmişti. Keşke ben de onun gibi kendimden geçebilseydim. Bobby gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzüme bir kez bakmış ve her ne kadar öyle olduğunu söylese de Nate'in bunu yapmadığına beni ikna etmeye çalışmıştı. Sonra da Joe araya girip Nate'i savunmuş, Koç Faulkner'ın biri suçunu itiraf etmediği sürece bütün hokey maçlarını iptal etmekle tehdit ettiğini açıklamıştı.

İkisi de Nathan'ın beni incitecek bir şeyi asla yapmayacağına yemin etmişti ki tüm bunları duymak ve sindirmek çok daha zor gelmişti.

Dr. Andrews bir parmağını dudaklarına bastırmış sabırla cevap vermemi bekliyordu. Tek yapmak istediğim görüşmeyi sonlandırmaktı ama yine de kendimi devam etmeye zorladım.

"Nate, insanlara yardım etmeyi seven bir adam. Arkadaşlarının arkasını kollamaya çalışıyor ve kaptanlığı konusunda güvenilir biri olmaktan gurur duyuyor. Takımı sonuçlarına katlanmasın diye suçu üstüne alması mantıklı geliyor bu yüzden."

"Hepiniz zor zamanlar yaşıyorsunuz. Seni tam olarak üzen şey nedir? Sana yine yalan söylenmesi mi?"

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Amaçladığımdan daha yüksek sesle derin bir nefes alıp düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Sayılır. Kendimi hiç olmadığım kadar naif hissediyorum. Hem Nathan hem Aaron doğruyu söylüyor olamaz. Sonuçta Aaron'ın eline hiçbir şey geçmedi, yalan söylemesi için bir sebep yok."

"Peki ya Nathan?"

"Nathan..." *Ah, Tanrım. Neden yine üzüntüden boğazım düğümleniyordu?* "Nathan'la birlikteyken bana değer verildiğini,

onun tarafından istendiğimi hissediyorum. Aslında turnuvaya katılmamı tehlikeye atacak bir şey yapacağını düşünmüyorum ama ona karşı hislerim olduğu için bu konudaki yargıma pek güvenemiyorum."

"Bu durumdan ona bahsettin mi?"

Başımı hayır anlamında salladıktan sonra yenilgiyi kabul ederek peçete kutusuna uzandım. "Söylediğim gibi, ondan haber almadım. Onu aramayı pek çok kez düşündüm ama her seferinde korkup vazgeçtim."

"Neden korktun peki?"

"Konuşmak için geç kalmış olmaktan. Söyleyeceklerimi dinledikten sonra, zamanında ona inanmadığım için beni reddedeceğini düşünüyorum."

Bunları sesli bir şekilde dile getirmek canımı yakıyordu. Onun aynı hisleri paylaşmadığını düşünerek onu istemeye devam etmek canımı yakıyordu. Bu sorunu çözmek için kendi yargılarıma tamamen güvenememek ve onu özlemek canımı yakıyordu.

Bu zamana kadar iş yerindeki pistte antrenman yaptığım için herkesten kaçmayı başarmıştım. Brady durumdan pek memnun değildi tabii ama ona başka bir seçenek bırakmamıştım. Ortak derslerimizden birinde Mattie bana hüzünlü bir şekilde el sallamış ama yanıma gelmemişti. Lola'ya da bana son gelişmeleri anlatmaması için çok sert kurallar koymuştum.

"Reddedilmek korkutucudur ama dürüst olsaydın her şeyin aslında nasıl olacağını bilemeden yaşamak da öyle. Bence hislerini ona açmalısın. Hiçbir ilişki, arkadaşlık ya da daha fazlası ne olursa olsun, böyle bir güvensizlik sürecinden sağ çıkamaz."

"Dürüst davranıp bütün duygularını ortaya döken kişi olmak bana haksızlık gibi geliyor," dedim, itiraz eder gibi homurdanıp elimdeki peçeteyle yanaklarımı kuruladım. "Yalan

söyleyen ben değilim, bu konuda benim dışımda herkes bunu yaptı. Bense bir aptal gibi ikisinin arasında sıkışıp kaldım."

Dr. Andrews gülümsedi ve minik kahkahasını kontrol etmek için elini ağzına bastırdı. "Evet, ironi gözümden kaçmadı ama kimse senin bir aptal olduğunu düşünmüyor, Anastasia. Nasıldı o söz? *Görmek istediğin değişimin kendisi ol.* Dürüstlükle yola çık. Etrafında iyi insanlar varmış gibi görünüyor ve sen de insanların hata yapabileceklerini unutma."

"Hata yapılmasıyla ilgili bir sorunum yok. Kimsenin mükemmel olmasını beklemiyorum..."

"Kendin dışında."

Gözlerimi devirdim çünkü haklıydı ama bu düşüncesini çözmeye çalışacak vaktimiz kalmamıştı. On yıldan fazladır bunu yapıyorduk ama seanslarımız hiçbir zaman bunu çözecek kadar uzun olamamıştı.

"Doğru, kendim dışında ama arkadaşlarımdan böyle bir beklentim yok."

Zamanlayıcıdan seansın sona ermek üzere olduğunu belirten bir uyarı sesi geldi. O âna kadar terapinin ne kadar yorucu bir şey olduğunu unutmuştum. Bu seanslar, insanın üzerinde ağır bir duygu kalıntısı bırakıyordu. Her zaman bunu üzerimden atmak için uyuyordum ve uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

"Birçok şeye değindik ama toparlayalım. Bu konuşmadan çıkarılacak sonuçlar nedir sence?"

Birçok şeye değinmişiz gibi geliyordu ama gerçekte muhtemelen bunun üzerine birkaç saat daha kafa patlatacaktım. "Endişelenmek yerine onlarla iyi vakit geçirebilmek için annemle ve babamla arama sınırlar koymam gerekiyor."

"Güzel. Başka?"

"Aaron işleri zorlaştırdığında kendimi ilk sıraya koyup ona göre hareket etmem gerekiyor. Kendi iyiliğimi önceliğim hâline getirerek de iyi bir arkadaş olabilirim."

"Vee?"

"Nathan'la bir an önce konuşmalıyım, nasıl hissettiğim hakkında ona karşı dürüst olmalıyım."

"Ve son olarak?"

"İnsanlar hata yapar."

Not defterini kaparken bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Sınıf birincisi sensin, aferin sana. Turnuva yarın başlıyor, değil mi?"

"Evet, öğlen saatlerinde başlayacak."

"Seni daha önce pek çok turnuvada gördüm ve ne senin ne de diğer rekabetçi sporcuların kaybetme fikrinden hoşlandığını biliyorum. Turnuvadan önce zihinsel olarak nasıl hissediyorsun? Bir ihtimal de olsa kaybetme fikrine hazır mısın?"

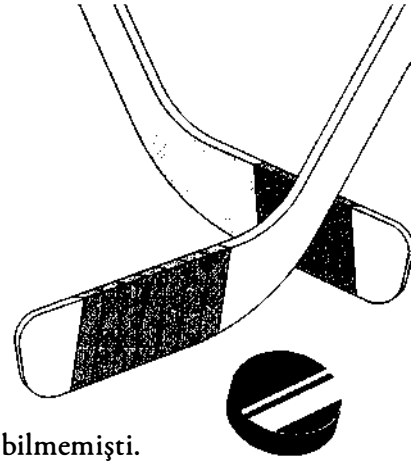
"Evet," diye yalan söyledim. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım ve hiç yarışamamaktansa yarışıp kaybetmeyi tercih ederim."

"Bu cümleyi bana birçok kez kurdun, Anastasia ama şunu söylemeliyim ki dokuz yaşında olduğundan daha ikna edici sayılmazsın." Defteriyle kalemini masaya bıraktı ve kravatını düzeltirken hafifçe güldü. "Açıkçası özellikle bu kadar üzücü olaydan sonra çabalarının karşılığını almanı diliyorum."

"Ben de aynısını umuyorum, doktor."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Nathan

Son on dört gün resmen geçmek bilmemişti.

İki hafta boyunca asık bir suratla takım arkadaşlarımı ölümüne kıskanmak ve benden nefret eden bir kızın peşinden koşmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Sizin anlayacağınız iki haftadır kaybedenleri oynuyordum.

Robbie arayıp Bokkafa'nın paten kayabilmek için doktordan onay aldığını ve kıçımı kaldırıp antrenmana gitmemi söylediğinde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

Takımla birlikte oynayamamak, bana hokeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatmıştı. Bunun kulağa saçmalık gibi geldiğini çünkü şimdiye kadar bunu zaten bildiğimi düşünürsünüz, değil mi? Ben de bildiğimi düşünürdüm. Ama takımdan uzak kalmak bana yeni bir odak noktası ve netlik kazandırmıştı.

Bir sonraki düşüncemse Anastasia ve onun hayallerine yeniden ulaşabilecek olmasıydı. *Tanrım*, onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Banyom tıpkı onun gibi güzel kokan şeylerin olduğu şişelerle doluydu. Bu kadar zaman onu görmeyince bal ve çilek kokusuna daha önce hiç olmadığım kadar bağımlı hâle gelmiştim.

Ne yazık ki hâlâ beni görmek istemiyordu, tekrar yalan söylediğimi düşündüğü o günkü yüz ifadesinden de belliydi. İki hafta boyunca birçok kez onu aramayı düşünmüştüm ama her şeyi daha da berbat etmekten korkuyordum.

Mattie onun sınıfta ne kadar üzgün göründüğünden bahsetmişti ve bu hâlinin sebebi olmaktan nefret ediyordum. Farkında olmasa bile beni biraz da olsa önemsiyor olmalıydı. Migren atağından dolayı ölüyormuş gibi hissettiğimde, şiddetli ve hiç de hoş olmayan bir şekilde kustuğumda yanımda durup sürekli sırtımı sıvazlamıştı.

Yatağında kendimden geçtiğimde yanıma gelip ateşimi kontrol etmişti ve ben de şansımı zorlayıp başımı kucağına koymuştum. Beynimin kavrulmasına neden olan tüm ışıklardan saklanmak isterken çok uzun bir süre boyunca yanımda kalıp saçlarımı okşamıştı. Keyfini çıkarmak için uyanık kalmaya çalışsam da başaramamıştım.

Lola'ya en yakın arkadaşının nasıl olduğunu sormamdan artık fenalık gelmişti. Ne zaman Stassie'den bahsetsem LAPD'nin[14] itirafçı olabileceğim çözülmemiş bir sürü suç dosyası olduğunu, kendisi yerine onları rahatsız edebileceğimi söylemişti.

Bunlar laf salatasından başka bir şey değildi ve aradan geçen iki haftadan sonra pes edeceğini düşünürdünüz ama hayır, Lola inatçı tavrına sıkı sıkıya bağlı biriydi. Bana soğuk terler döktürmeyi sevse bile aynı zamanda onun da arada kaldığının ve çok üzüldüğünün farkındaydım. Robbie, Anastasia'nın, Lola'ya bizden bahsetmesini bile yasakladığını anlatmıştı, bu da kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oluyordu.

Turnuvada iyi şans dilemek için mesaj atmak istemiştim ama onu daha fazla strese sokacağımdan endişelenmiştim. Şu anda sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum.

Maple Hills'den biraz uzaklaşmak ve UT Austin takımını 8-3 yenmek, yaşanan dramatik olayları kafamdan bir nebze uzaklaştırmak için harika bir yoldu.

---

14 Los Angeles Police Department – Los Angeles Polis Departmanı. *–ç.n.*

Biraz hamlamış olabileceğimden korkmuştum ama Joe ve JJ'in, sanki kiralamışlar gibi ceza alanından çıkmamaları haricinde her şey harika gitmişti. Ama o ikisini Robbie'ye havale etmiştim çünkü keyfim onlarla uğraşamayacağım kadar yerindeydi.

En azından şimdilik öyleydi ancak otel lobisine iki poşet içkiyle girdiğim düşünülürse çok uzun sürmeyebilirdi.

Yirmi bir yaşında olduğum için teknik olarak yasadışı bir durum yoktu ama Faulkner, beni millete Jägermeister şişelerini dağıtırken yakalarsa canıma okuyacağı kesindi. Bu riski almaya mecbur kalmıştım çünkü takımdakiler antrenmanlarda olmadığım için Robbie'nin çektirdiği acılardan ötürü onlara borçlu olduğumu söylemişlerdi.

Oda kartımı okutup yeşil ışık yandığında kapıyı açtım. Adamların çoğu şimdiden Robbie ve Henry'yle paylaştığım odaya doluşmuş, leş gibi ayaklarını yatağıma koyup yayılmışlardı.

Bugün maç kazanan takımın bulunduğu bir odaya girmekten çok, bir cenaze evine girmiş gibiydim. "Kim öldü?" Hepsi yüzünde aynı kasvetli ifadeyle bana bakıyordu. "Şaka yapıyordum ama şimdi emin olamadım. Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?"

Birbirlerine anlam veremediğim bakışlar attıktan sonra boğazını temizleyip ilk konuşan Kris oldu. "Faulkner seni arıyordu, ahbap."

"Daha ilk şişeyi bile açmadık," deyip güldüğüm sırada poşetleri masaya koydum. "Başım nasıl bu kadar çabuk belaya girmiş olabilir ki?"

"Ondan değil," dedi Robbie, yüzünü sıvazlayarak. "Aaron yine paten kayamayacak durumdaymış, Nathan. Sen de yedek kulübesine geri döndün."

"Paten kayamayacak durumdaymış da ne demek?" diye bağırdım. *Böyle giderse o boktan migren ataklarından bir tane daha geçireceğim.* "Turnuvaya katılmışlar mı?" Cevap sessizlik oldu. "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?"

"Anastasia'yı düşürmüş," dedi Henry sessizce ve masaya gidip şişelerden birini çıkardı. "Gösteri sırasında bileği yüzünden dayanamamış ve onu düşürmüş."

❄

Otuz dakikadır Maple Tower'ın önünde oturuyordum ve hâlâ içeri girmeyi başaramamıştım.

Bu sürenin on beş dakikasında Lola'yı, asansör şifresini alabilmek için güvenlik görevlisine ismimi vermeye ikna etmeye çalışmıştım. Diğer on beş dakikada ise kendimi zihinsel olarak Anastasia'nın beni kapı dışarı etmesi fikrine hazırlamıştım.

Faulkner yanına gittiğimde söylenenleri onaylamıştı. Buza çıktıklarında Aaron'ın sakatlığı tekrar nüksetmiş, bir hareketleri sonrası Anastasia'yı yakalamaya çalışırken kendisini daha çok yaralamıştı.

Faulkner, mini buzdolabından bana bir bira uzatarak, "Üzgünüm, Hawkins," dedi. "Pazartesi günü daha fazlasını öğreniriz ama şimdilik Skinner senin yedek kulübesinde kalmanı istiyor."

Şu anda bana ne olacağı umurumda bile değildi. Her zaman olduğu gibi takımımı düşünüyordum ama aklım daha çok Anastasia'daydı. İyi olduğunu bizzat görene kadar onu aklımdan çıkarmayı başaramayacaktım.

Asansör yolculuğu boyunca midemdeki korkunç yanmayla savaştım. Neyse ki Lo siteden zorla çıkarılmamı söylemeyince binaya girmeme izin verilmişti. Kapıyı üç kez tıklatıp bir

adım geri çekildim. Midemdeki yanma alevlenirken kalbim yanlış bir ritimle atıyormuş gibi geliyordu.

Kapının ardından, artık hedefi olmaya alıştığım o sert Brooklyn tavrının yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum. Kapı hızla açıldığında Lola çerçevesine yaslanarak bana ters ters baktı. "Onu ağlatırsan, Nathan, yemin ederim ki aletini keser bir kavanozda süs niyetine odama koyarım ve hayatımı, bir daha mutlu olmaman için ne gerekiyorsa yapmaya adarım."

"Mesaj alınmıştır, Lola."

*Sweatshirt*ümden çekiştirerek beni içeri aldıktan sonra oflayarak kapıyı kapadı. "Odasında ve senin burada olduğunu bilmiyor. Ona karşı sabırlı ol, şu an seni zorlayabilir ama hassas bir durumda olduğunu unutma." O sırada Aaron kendi yatak odasının kapısında belirdi, beni fark ettiği an kapıyı çarparak tekrar içeri girdi. "Stassie için her şey rayından çıkmış durumda, Nate ve o hiçbir zaman kontrolü kaybetmekten hoşlanan biri olmadı."

"Merak etme, çok iyi anladım. Ben sadece çok özlediğim ve olanları duyunca endişelendiğim için onu görmek istiyorum."

Bana temkinli bir şekilde başını salladıktan sonra yolumdan çekildi. "İnan bana, o da seni özledi."

Şu anda daha fazlasını istemeye hakkım yoktu, içeri girebildiğim için bile minnettardım. Ama küçücük, bencil bir yanım kapının ardında Ryan'ı görmemeyi umuyordu.

Kapıya hafifçe vurduktan sonra Anastasia'nın sessizce, "Girin," dediğini duydum ve kapıyı açtım.

Beni gördüğüne emin olamıyormuş gibi iki kez dönüp baktı, yatakta doğrulmaya çalışırken ani bir hareket yapınca suratını ekşitti.

Üzerinde benim tişörtüm vardı.

"Selam."

Gözlerini kırpıştırarak öylece bana bakıyordu, sanki karşısındakinin ben olduğuma hâlâ inanamıyormuş gibiydi.

Yatak odasına girip aramıza belli bir mesafe koyarak kapıyı ardımdan kapadım. "Selam," diye fısıldadı.

"Beni burada istemediğini biliyorum ama neler olduğunu duydum. Kafamı koparacak olsan da seni görmem gerekiyordu, Anastasia. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Dizlerini göğsüne çekerek tişörtü çıplak bacaklarının üzerine geçirdi ve başıyla onayladı. Şu anda iyi olmaktan çok uzak görünüyordu. "Buraya son geldiğin zamana göre daha iyi görünüyorsun. Migrenin olduğunu bilmiyordum, bu çok korkutucuydu."

Yatağına bir adım yaklaştıktan sonra ters bir tepki vermediğini görünce bir adım daha attım. "Seni korkutmak istemezdim ve şey, neden olduğum pislik için özür dilerim." Kustuğum tamamen aklımdan çıkmıştı. "Ve diğer her şey için de çok üzgünüm, Anastasia. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım ama olaylar sandığın gibi değil."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Çenesini dizlerine dayadı ve içini çekti. "Biliyorum, Nathan."

Paramparça olmuş gibi görünüyordu. Yüzü solgun ve şişti, gözleri ağlamaktan ya da ne bileyim, belki de ovalamaktan kızarmıştı, tabii her ikisi de olabilirdi. Normalde parlak olan ve omuzlarından dolgun bir şekilde dökülen saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı; her hâlinden kendini yenik hissettiği belli oluyordu.

"Stassie, sana sarılabilir miyim? Şu an sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor ve ben... ben seni çok özledim."

"Çok isterim," dedi, zar zor duyabileceğim alçak bir sesle.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp yanına gittim. Bacaklarını uzatınca hemen dünden kalan taze morluklarını gördüm. Nereye geçmem gerektiğini bilemeyerek yanına yanaştım ve yatağının üstündeki yastık denizinin üzerine yerleştim. Bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyorduk.

Sanki ayrı geçirdiğimiz iki haftada birbirimizin etrafında nasıl hareket edeceğimizi unutmuş gibiydik ama kolumu ona doladığımda kucağıma tırmanıp bacaklarımın arasına yerleşti ve yüzünü göğsüme gömdü.

Sanki bedenim ne yapması gerektiğini beynimden daha iyi biliyordu. Vücudunu nazikçe kendime doğru çektim ve kollarımı etrafına doladım. Vücudumdaki tüm gerginlik akıp giderken yeniden doğru düzgün nefes alabildiğimi hissediyordum. Ta ki omuzları sarsılmaya ve parmakları *sweatshirt*ümü sıkı sıkı tutunana kadar. Dudaklarımı alnına dayarken ağlaması giderek daha sesli bir hâl alıyordu. "Şşşt, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Her şey," hıçkırıkları arasında çatlak bir sesle, "boka sardı," dedi.

Ellerimi boynuna koyup hıçkırıkları sona erene kadar başparmağımla yanağını okşadım, göğsüme iyice yaslanıp sakinleşene kadar bekledim.

Onu sıkıca kollarımın arasında tutuyordum, o kendini hazır hissedene kadar hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu. Ben alçak nefeslerinin sesini dinlerken en sonunda konuşmaya karar verdi. "Ağladığım için özür dilerim."

"Hey, ben senin evinde kusup kendimden geçtim, Stas. Bu kadar ağlamadan hiçbir şey olmaz. Neler olduğunu konuşmak ister misin?"

Vücudunu geri çeker gibi olunca bir an kaçacağını sandım ama o bacaklarımın arasında dönüp yüzüme bakabileceği şekilde oturdu.

Avuç içleriyle gözlerinden süzülen yaşları silerken ben de çıplak bacağını hafifçe okşuyordum. "Yüzlerce insanın önünde hiç yüksekten düştüğün oldu mu?"

"Bir keresinde teleferikten düşmüştüm."

Burnundan gülerek başını salladı. "Hiç şaşırmadım." Eşofmanımın ipiyle oynuyor, yüzüme bakmaktan kaçınıyordu. "Her şey iyi gidiyordu. Durmadan antrenman yapmıştık ve o da iyiydi. Koreografinin sonuna gelmek üzereydik, beni kaldırıp havaya attı ve o sırada bileğini incitti."

Bunları söylerken sesinde duyduğum titreme, mideme bir yumruk yemiş gibi olmama neden oluyordu. Nihayet benimkilerle buluştuğunda gözlerinin henüz akmamış yaşlarla dolu olduğunu gördüm.

"Kafamı yaracağımı falan dü… düşündüm. Her şey o kadar hızlı oldu ki... Aaron beni aşağı inerken yakaladı ama dönerken bacağına sertçe çarptım. Her yerinde korkunç kesikler, yaralar var. Kendimi çok suçlu hissediyorum."

Parmağımı, uyluğunda özellikle kötü görünen bir morluğun etrafında hafifçe gezdirdim. "Senin inişin de çok kolay olmamış."

"Kafam yerine ayaklarımın üzerine inebildim, Nate. Çok daha kötüsü olabilirdi." Üzerimdeki vücudu baştan ayağa titriyordu ve bunu durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum. "Yere basmamı sağladıktan sonra kaymaya devam etmemi söyledi ve gösteriyi tamamlamayı başardık."

"Sonra ne oldu?"

"Kustum ve ağladım," diyerek kaşlarını çattı. "Puanımızın açıklanmasını bekledik ve mucize eseri bir üst tura geçmeyi başardık. O âna kadar mükemmel gidiyorduk ama sonrasında… Ne oldu bilemiyorum." Güldü ama o gülüşte neşeden eser yoktu. Sonra gülüşü giderek gözyaşlarına dönüştü, sonunda

yarı ağlar yarı güler bir durumdaydı. Omuzlarını silkti çünkü bence bundan sonra ne olacağını o da bilmiyordu.

Vücuduma sıkıca tutunarak hıçkırıklara boğulduğunda rahatlamasını umarak sırtını sıvazladım. Kollarını boynuma dolamış, başını omzuma yaslamıştı. Nefes alışları ve burnunu çekişi boynumu hafifçe gıdıklarken kendimi çok çaresiz hissediyordum.

Yanağını benimkine dayarken solukları derinleşmişti. Ardından burnunu benimkine dokundurdu ve ellerini yüzümün iki yanına koyup dudaklarını benimkilere bastırdı.

Her şey normalde olduğundan çok daha ağır ilerliyordu. Üzerimizde her zamanki cinsel gerginlikle yüklü telaş ya da sarhoşluğun azgın sisi yoktu. Bu sefer yalnızca ikimiz, onun ellerimin altındaki tamamen ayık, yumuşacık vücudu ve benimkinin üzerinde nazikçe hareket eden dili vardı.

Doğruldu, parmaklarını belirmeye başlayan sakallarımın üzerinde gezdirirken ardında binlerce sorunun dönüp durduğu o güzel mavi gözlerine baktım.

"Nathan, benimle evcilik oynar mısın?"

"Ne zaman istersen."

❄

Kadınların saçını yıkamanın bu kadar uzun süreceğini sanmıyordum ama açıkçası durmak da içimden gelmiyordu.

Tişörtünü çıkarıp akan suyun altına girerken ona şaşkınlıkla bakmamaya çalışmıştım. Kaburgalarında ve karnında Aaron'ın sert tutuşundan dolayı oluşan koyu mor çürükleri gördükçe kendimi berbat hissediyordum.

İnsanları yara bere içinde görmeye alışkındım. Hem hokey oyuncusu hem de soytarılarla dolu bir arkadaş grubuna sahip olunca insan bu manzaraya alışıyordu. Ama böylesi benim

için bile fazlaydı. Bana buruk bir gülümsemeyle bakıp onunla duşa girmem için elini uzattı. "Göründüğü kadar kötü değil, yemin ederim."

Evcilik oynamak, yani birkaç saatliğine de olsa gerçek hayattan uzaklaşabilmek, onun için yapabileceğimiz en mantıklı şeydi. Lola'nın kontrolle ilgili söylediği şey aklıma gelince ona ne yapmak istediğini sormuştum. Anında saçını yıkamamı çünkü arapsaçına dönen tutamları kendisinin çözemeyeceğini söylemişti.

Şampuanını saç derisine yedirmek konusunda da iyi iş çıkarıyordum. Başta biraz sert girişmiş olsam da şimdi alışmıştım ve tüm köpükleri güzel bir şekilde duruluyordum.

Onun duşunda olmak çok ilginçti; banyosu varlığından bile haberdar olmadığım mis gibi kokan bir sürü şeyle doluydu. Ne işe yaradığını yeni öğrendiğim vücut *peeling*i aklımı başımdan almıştı resmen. "Bunun sayesinde mi her zaman yumuşacıksın?"

Gülümsemesini yeniden duymak o kadar iyi geliyordu ki... "Ah, evet. Muhtemelen," deyip yeniden kıkırdadı.

İkimiz de suyun altına girince sırtını göğsüme yaslayıp rahatladı. Birlikte aldığımız bu duşta cinsellikten eser yoktu, olması gibi bir isteğim de yoktu. Hak ettiği şekilde onunla ilgilenmek istiyordum ve buna izin verdiği için keyfim yerindeydi.

Yüzüme bakmak için döndü ve parmak uçlarında yükselip saçlarımı karıştırdı. "Ben de senin saçını yıkayabilir miyim?"

Gözlerinde şimdi çok daha parlak bakışlar vardı ve yanakları kızarmış, yüzüne yeniden renk gelmişti. Son beş dakikadır saçlarını dikleştirerek ona punk tarzı bir saç stili yapmaya çalışıyordum. Ama saçları çok uzundu ve ne zaman köpürtmek için şampuan alsam düşüp yüzüne iniyordu. Bir ara karnıma dirseğini geçirdiğinde karşılığında ağzı şampuanla doldu.

"Daha kafama bile doğru düzgün uzanamıyorsun," dedim şakayla, uzanmaya çalışan ellerini tutup parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. "Yardım ister misin?"

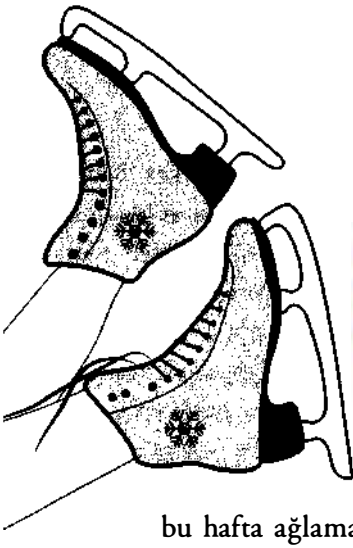
Tam inatçılık etmek üzereydi ki başka seçeneği olmadığını anlayıp başını aşağı yukarı salladı.

Onu elimden geldiğince nazikçe kaldırıp bacaklarını belime dolamasına yardım ettim. Desteklemek için ellerimi uyluklarının altında tutuyordum; aslında daha çok onu ereksiyonumdan uzak tutmak için yapıyordum. Aletim bana sarılmış kıkırdayan, çıplak ve ıslak bir kadının neden hâlâ içine giremediğini anlamak istemiyordu.

Şampuanı döküp ellerini saçlarımın arasına daldırdığında ağzımdan yüksek sesli bir inleme kaçtı.

"Teşekkürler, Nathan. Buna gerçekten çok ihtiyacım vardı."

"Benim de bebeğim. Benim de."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anastasia

Bu sabah uyandığımda kendime bu hafta ağlamayacağıma dair söz vermiştim.

Bu sözümde de ciddiydim. O sırada başarılabilir bir hedef gibi görünmüştü; hatta *yeni hafta yeni başlangıçlar* gönderisi bile paylaşmıştım. Her şeyin harika olacağından çok umutluydum. Son iki haftadır o kadar çok ağlamıştım ki evimizi su basmaması şaşırtıcıydı doğrusu. Ama dün akşam artık bu ağlama işine son vermem gerektiğine dair işaretimi almıştım.

En azından aldığımı düşünüyordum.

Ama kendimi yataktan kazımaya çalışırken o kadar da harika bir başlangıç yapabilecekmişim gibi gelmiyordu.

Nate yüzünü boynuma gömmüş, sıcacık vücudunu da benimkine sarmıştı. Kendimi ondan ayırma düşüncesi bile tekrar ağlama krizinin eşiğine gelmeme neden oluyordu.

Dün akşam öylesine şefkatliydi ki. Aslında düşününce o her zaman çok ilgili biriydi. Saçlarımı yıkayıp taradıktan sonra onunla birlikte yatağa uzanmak, hayatımın en huzurlu deneyimlerinden biri olmuştu. O an, yaşanan şeylerden bahsetmek bizim için çok daha kolay bir hâle gelmişti.

"Seni reddedebileceğimi düşündüğüne inanamıyorum, Anastasia," dedi şaşkınlıkla. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? İzin versen senin için aşabileceğim engellerden ya da seni mutlu etmek için yapabileceklerimden hiç haberin yok."

O sırada kalbim, sadece kitaplarda okuduğum bir ritimle delirmiş gibi çarpmaya başlamıştı, kalbimin bu andan sonra düzgün çalışıp çalışamayacağını sorgulamama neden olan türden bir ritimdi.

Nate'le birlikte olmak kendimi inanılmaz güvende hissetmemi sağlıyordu, sanki ona nasıl bir problemle gidersem gideyim hepsiyle baş edebilecekmiş gibiydi. Dalgaların her an beni alıp götüreceğini hissettiğim bir dünyada Nate, âdeta olduğum yere daha sağlam tutunmamı sağlayan çapaydı. Ona çok değer veriyordum, yaptıkları benim için paha biçilmezdi.

"Sana bağırdığım için özür dilerim," diye başımı yasladığım göğsüne doğru mırıldandım.

"Bunu hak etmiştim," diye itirafta ettikten sonra başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Daha fazlasını yapmak için çabalayabilirdim. Aaron'ın ailesinden önce sana ulaşıp açıklamaya çalışmalıydım. İşlemediğim bir suçu itiraf etmem çok da mantıklı değildi." Pek de neşeli olmayan bir kahkaha attı. "Seninle hayallerin arasına girecek herhangi bir şey yapacağımı düşünmene bir saniyeliğine bile izin verdiğim için çok üzgünüm."

"Senden hoşlanıyorum, Nathan," dedim, yüzüne kaçamak bir bakış atarak. "Ve bir hokey oyuncusuyla birlikte olmak benim için bazı sorunlara neden oluyor. Ama yapabileceğim bir şey yok, hoşlanıyorum işte. Aaron'ın bunu yapanın sen olduğun konusunda bu kadar inatçı olması işimi çok zorlaştırdı ama bu noktada ona değil, sezgilerime güveniyorum artık."

"Ben de senden hoşlanıyorum, Stassie. Son iki hafta gerçekten çok korkunç geçti."

Sohbetimiz, Aaron'ın evin içinde çıkardığı patırtılar nedeniyle bölünmüştü. Büyük ihtimalle Nate'in yanımda olmasından rahatsızlık duyuyordu.

Aaron da hem fiziksel hem de ruhsal olarak acı çekiyordu ama bu konuda benimle sağlıklı bir iletişim kurmanın yolunu bulamamıştı ne yazık ki. Beni düşürmüştü ve bu durum kendisinden nefret etmesine neden oluyordu. Sayısız kez benden özür dilemiş olsa da elinde olmayan bir hataya fazlaca takılıp kalmıştı ve Aaron'ı bundan vazgeçiremiyordum.

Kesinlikle onu suçladığım falan yoktu, böyle bir kazayı ikimiz de öngöremezdik. Birkaç yara bere dışında iyiydim. Beni havada yakaladığı için ne kadar minnettar olduğumu çok kez söylemiştim ama bu onun için yeterli değildi.

Artık koreografideki kaldırışları yapmaktan nasıl da korktuğum düşünülürse, o kaymaya geri döndüğünde bunun bizi etkilemesinden endişe ediyordum. Nathan'la duştayken başına ulaşabilmem için beni kaldırdığında bile bir anlığına kalbim atmayı bırakmış gibi panik olmuştum.

Onu ezmediğime şaşırıyordum doğrusu, düşmemek için bacaklarımı beline öyle bir sarmıştım ki büyük ihtimalle bazı ufak izler bırakmıştım. Ama o sırada Nate bu durumu umursamıyor gibiydi. Sanırım ânı bozup beni rahatsız etmemek için sertleşmiş penisini benden uzak tutmaya odaklanmıştı.

Aaron hakkında endişelenmek alışkın olduğum bir şeydi ama tam olarak nasıl bir sorunu olduğunu belirtmeyen insana da bir yere kadar yardımcı olabiliyordum.

Bu sabah uykumdan fırlamama neden olan şey de evin içinde çarpılan kapılardı, büyük ihtimalle Aaron sinirini kapılardan çıkarmaya karar vermişti. Tekrar uyumak yerine yatakta yatıp Nate'in nefesini dinlemiştim.

"Beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum resmen. Söylesene, sabah sabah ne düşünüyor olabilirsin?" Esnedikten sonra omzuma sevgiyle bir öpücük kondurdu.

Bu hafta gözyaşlarına teslim olmama kararı aldığımdan Aaron'la olan meselelere girmeyecektim.

"Aramıza hokey sopası mı koydun yoksa yanımda uyandığın için çok mu mutlusun, ona karar vermeye çalışıyorum."

Ereksiyonunu kıçıma sürtüp saçlarımın arasına inledi. Hoş bir ses tonu vardı ve ne zaman duysam içimde *bir şeyler* kıpırdanıyordu. Sanki bir düğmeye basıyor ve bacaklarımın arası anında Niagara Şelaleleri'ni kıskandıracak kadar ıslanıyordu. "Hokey sopası olduğunu söylesem onunla oynamak ister miydin?"

"*Aman Tanrım*. Çok sinir bozucusun. Hokeyden nefret ediyorum, hatırlamıyor musun?"

"Hokeye âşık olmanı sağlayabilirim, Anastasia," diye fısıldayınca tüylerim diken diken oldu. "Doğru eğitim araçları ve tabii ki bolca pratikle."

Eğitim aracı derken aletinden bahsetmediğini düşünmek istiyordum.

Boynumdan aşağı bir dizi öpücük bırakırken eli iç çamaşırımın kenarına doğru kaydı ve parmaklarını bacaklarımın arasında ağır ağır dolaştırmaya başladı.

Oyun oynamaya hevesli bir köpek gibi nefes almak üzereydim. Utanç vericiydi ama içinde bulunduğum şartlar düşünülürse tamamen anlaşılır bir durumdu. Kafamın içinde bir ses onunla yatakta yuvarlanmak yerine bir an önce kalkmam gerektiğini söylüyordu. "Uygulamalı eğitimle çok hızlı öğrenebilirim... Ama korkarım ki pratik yapacak zamanımız yok, *Kaptan*."

"Ah *siktir*." Eliyle başımı arkaya çevirdiği gibi anında açlıkla dudaklarıma yapıştı. "Bana bir kez daha *kaptan* de!"

Dudaklarımı onunkilerden ayırırken gözlerimi kısarak baktım. "Bence bu derinlemesine araştırmamız gereken bir şey."

"Ben de kesinlikle *derinlemesine* araştırmaktan yanayım."

"Psikolojik anlamda söylemiştim ben."

Pis pis sırıtmaya başladı. "Hımm, kulağa biraz sapıkça geliyor ama hoşuma gitti."

Pazartesi gününün benim için sona erdiğine karar verip yatakta kalmam gerekirdi. Nathan'ın üstüme çıkmasına, birbirimizi ne kadar özlediğimizi göstermesine izin verebilir, birlikte bugünden saklanabilirdik.

Ama akılsız ve saftım, pazartesinin beni muhteşem bir şekilde bedereceğinden tamamen habersizdim.

❄

"Bir votka ve diyet kola daha alabilir miyim, lütfen?"

Sorunlarınla baş etmek için ağlayamıyorsan ikinci en iyi alternatif kendini alkole vermekti. Tek başına sarhoş olmak isteyecek birine dönüşeceğimi hiç düşmezdim ama sekiz hafta boyunca partneriyle antrenman yapamayacağını öğrenmek bir kızı bu hâllere düşürüyordu işte.

Barmen önüme yeni bir bardak altlığı koyup üzerine içkimi bıraktı. Teşekkürler diye mırıldandıktan sonra pipeti dudaklarıma götürdüm ve koca bir yudum sek votkayı içerken gözlerimi sıkıca kapadım.

Sekiz hafta. En kötüsü de neydi, biliyor musunuz? Onun sekiz hafta sonra nasıl olacağıyla ilgili endişelenmiyordum, asıl kendime dair endişelerim vardı. Kaldırışlarla ilgili edindiğim korkularım ve Aaron'a nasıl ayak uyduracağım konusunda endişeliydim. Aaron bir yıl ara verse bile döndüğünde mükemmelliğinden ödün vermeyeceğine çok emindim.

Ulusal yarışmalara sekiz hafta kalmıştı; yarışmalar için yeterince iyi olur muyduk, emin değildim ve bu durum beni dehşete düşürüyordu. Aaron aramalarıma cevap vermiyordu, sadece konuşmak için bile olsa antrenmana gelmemesi de *harikaydı* doğrusu.

Nate'in arayıp Aaron piste dönene kadar oynamasına izin verilmediğini söylemesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Telefonu kapatıp hemen bir Uber çağırmıştım.

Lo'ya daha fazla antrenman yapmak için Simone'un yerine gideceğimi söylemiştim ama aslında pistten iki blok ötedeki izbe bir bara gelmiştim.

Bir saat kadar kendi hâlimde takılmış ve hiç sorun yaşamamıştım. Ama birkaç tabure ötedeki bir grup gencin sesi içtiğim her yudumda daha da yükseliyor, sohbetleri daha da iğrençleşiyordu.

Her tuvalete giden döndüğünde bana bir tabure daha yaklaşıyordu ve yavaş yavaş yanımdaki yere ulaşmayı başarmışlardı. Kibirli ve her şeyi göze almış tavırlarını fark edince içkimin kalanını kafaya diktim ve hesabı istedim.

En yakınımdaki ağzını yuvarlayarak, "Sana bir içki ısmarlayayım, tatlım," dedi, giderek bana doğru eğiliyordu. "Çok yalnız görünüyorsun."

"Teşekkürler ama istemem." Ne çok kibar ne de çok kaba olmamaya çalışıyordum. Tıpkı sırnaşık sarhoş erkeklerle nasıl baş edileceğine dair kadınları suçlamaya yer aradıkları her vakanın bana öğrettiği gibi. "Ben de tam kalkıyorum."

"Olmaz. Eğlence daha yeni ba..."

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Sesin sahibini daha kendisini görmeden tanımıştım ve başımı kaldırdığımda Russ'ın bebeksi yüzünü görmenin verdiği rahatlama inanılmazdı. Eğilip yerden spor çantamı alarak omzuna astı ve elini bana uzattı. "Geciktiğim için üzgünüm."

"Hii... hiç sorun değil... Muffinim," dedim elini tutarak. Hesabı ödeyip taburemden atladım, ayaklarım yere değene kadar ne kadar sarhoş olduğumu fark etmemiştim.

Sarhoş pisliklerin bir anda seslerinin kesilmesine hiç de şaşırmamıştım. Russ'ın cüssesi göz korkutan cinstendi; her-

hangi bir sorun yaratsalar bile onlarla kolaylıkla başa çıkabileceğinden emindim.

Kapıyı açtığında kolunun altından geçerek sokağa çıkınca serin kasım rüzgârı yüzüme çarptı. "Eh, bu çok tuhaftı."

"Özür dilerim, ben Russ. Birkaç hafta önce koçların yaptığı buzları eritme olayında tanışmıştık, hatırlarsan hokey takımındayım."

"Kim olduğunu biliyorum, Russ."

Kulaklarının ucu hafifçe pembeleşti. "Bu herifler berbattır. Her zaman orada takılır, içki içip insanları taciz ederler. Hesabı istediğini duydum ve sana sorun yaratmalarını istemedim."

"Minnettarım, gerçekten teşekkür ederim."

Alçak sesle, "Rica ederim," diye mırıldanırken kulaklarındaki pembelik kırmızıya döndü.

"Eve dönmek için Uber çağıracağım."

"Köşede bir kafe var, istersen araç gelene kadar seninle bekleyebilirim? Seni eve bırakmayı teklif ederdim ama genelde eve koşarak gidiyorum."

"Tabii ki istersen bana katılabilirsin ama kendini mecbur hissetme."

Köşedeki Kiley Kafe birkaç kişinin bir şeyler yiyip içtiği sakin bir mekândı. Dışarıdaki masalardan birine oturduk ve kahve sipariş ettik.

"Anlat bakalım, Russ. Reşit olmamana ve kilometrelerce uzakta yaşamana rağmen seni pazartesi akşamını bir barda tek başına geçirmeye iten şey neydi?" Ellerimi birleştirip dirseklerimi masaya dayadım, onu sorguluyormuşum gibi iyice öne eğildim.

Sandalyesinde rahatsızca kıpırdanırken ensesini kaşıdı.

Garson kahvelerimizi bıraktığı gibi ortadan yok oldu; büyük ihtimalle ayrılığın eşiğindeki bir çift gibi görünüyor-

duk. Benim gözlerim alkolden pusluydu, o da çok rahatsız görünüyordu.

Russ kahvesinden bir yudum aldı ve daha fazla dayanamayacak hâle gelene kadar sessizliği uzattı. "Akşamları orada çalışıyorum, mutfakta ya da o gün nerede ihtiyaç duyuluyorsa orada," dedi utangaç bir şekilde.

"Ben de birkaç sokak ötedeki Simone'un Pisti'nde çalışıyorum." Bildiğim kadarıyla diğer hokey oyuncularının ek işleri yoktu. Amerika'daki her üniversitede olduğu gibi burada da öğrenciler arasındaki ekonomik uçurum oldukça derindi. "Ben zengin değilim ama zengin arkadaşlarım var, onlarla takılırken paraya ihtiyacım oluyor. Pahalı şeyler yemeyi ya da pahalı yerlere gitmeyi seviyorlar, çalıştığım için kendi payıma düşeni rahatça ödeyebiliyorum. Ailem buz pateni masraflarımı ödediği için şanslıyım ama üniversitedeyken geri kalanını çalışıp kazanmam gerekiyor."

Omuzları rahatlarken gerginliği de yavaş yavaş dağılınca ben de kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum. "Evet, bizim çocukların da banka hesapları oldukça şişkin. Bursum büyük oranda harcamalarımı karşılıyor ama çalışınca ben de kendi harçlığımı falan çıkarabiliyorum. Aynen söylediğin gibi."

"Anlıyorum," dedim ona dürüstçe.

"*Sen* neden pazartesi akşamını bir barda tek başına geçiriyorsun?"

"Nate'in tekrar ceza aldığını ve artık yedek kulübesinde olduğunu biliyorsundur?" Başıyla onayladı. "Partnerim aramalarıma cevap vermiyor ve ben de kendime ağlamayı yasakladım. Ağlayamıyorsan alkol bir sonraki en iyi çözüm, değil mi?"

"Ben çok sık içmem. Ara sıra birkaç bira sadece ama benim..." Birden lafını yarıda kesip kahvesine uzandı ve sessizliği uzatabilmek için uzun bir yudum adlı. Fincanı boşalınca bana

döndü. "Her ne kadar sana pislik gibi davransa da partnerinle olan durumuna üzüldüm. Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Bana pislik gibi davran..." Şüpheyle gözlerimi kısarak ona baktım. "Kendinden bahsetmeyi sevmiyorsun, değil mi? Buzları eritme etkinliğinde de böyle yapmıştın. Sürekli kendimden bahsetmemi sağlamıştın ve senin hakkında hiçbir şey öğrenememiştim."

"Benim hakkımda öğrenebileceğin ilginç bir şey yok, Anastasia." Bunu söyleme şekli kalbimi kırmıştı doğrusu; son derece kendinden emin, alışkın olduğu bir tavırla konuşmuştu. Sanki aynı şeyi milyonlarca kez tekrar etmiş gibiydi.

"Buna inandığımı söyleyemem, senin de paylaşacak bir şeylerin mutlaka vardır ve ben hepsini merak ediyorum."

"Sen Uber aracını çağırdın mı?" diye sordu, bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Kahretsin. "Hayır, unuttum." Yine rahatsızca kıpırdanmaya başlamıştı ve telefonunun ekranına bakınca sebebini anladım. "Nathan'a söyledin, değil mi?"

"Seni barda görünce ona mesaj atmıştım. Üzgünüm."

"Buraya geliyor, değil mi?"

"Baştan söyleyeyim, ona nerede olduğumuzu söylemedim. Hepimize başımız derde girerse bizi bulabilmesi için Arkadaşımı Bul uygulamasını yükletmişti."

"Ah, Russ. Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım. Beni *kandırıp* ispiyonlamak zorunda mıydın?"

Yanakları tekrar kızarmaya başladı, resmen sandalyesiyle bütünleşmek ister gibiydi. "Sen Kaptan'dan daha az göz korkutucusun." Nathan'ın beyaz Tesla'sı kafenin yanına yanaşırken Russ da masaya para bıraktı. "Bana göre tabii."

Nathan'ın Russ'ı evine bırakmak için ikna etmesi biraz zor oldu. Sonunda arabaya bindiğinde, ben kendisinden bahsetmesini sağlamaya çalışırken Nathan sessiz kaldı. Yaşadığı

kardeşlik evinin kapısına yanaştığımızda Nate'e tuhaf bir gülümsemeyle baktı. "Bıraktığın için teşekkürler, Kaptan."

Nate soğukkanlı bir şekilde, "Hiç sorun değil," dedi.

Arka koltuğa dönüp Russ'a sarıldım. "Hoşça kal, muffinim. İlişkimiz bu kadar çabuk bittiği için üzgünüm."

Gergin bir kahkaha attıktan sonra bakışları Nate'le aramızda gidip geldi. "Hoşça kal, Stassie."

Russ indikten ve ben de önüme döndükten sonra Nate'in suratında şaşkın bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. "Muffinim mi? İlişkimiz mi? Bak sana yemin olsun, bir dahaki sefere onun formasını giyersen UCLA'ya transferimi isterim."

"Aşkımız kısa sürdü ama anlamlıydı," deyip içimi çektim. "Russ'la ayrılsak da aramızdaki bağ sonsuza kadar yaşayacak. Bittiği için üzülmek yerine, böyle bir ilişki yaşadığım için mutluyum, beni anlıyor musun?"

"Sen sarhoşsun." Sırıtarak bir tutam saçı yüzümden çekti. "Neden tek başına sarhoş oldun, bebeğim?"

"Kendime ağlama yasağı koydum."

Başını sallayıp güldü ve yeniden yola koyulurken bir elini bacağıma koydu. "İkisinin arasında nasıl bir bağlantı olduğunu anlayamadım ama tamam. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunu asıl benim sana sormam gerek," diye mırıldandım, parmağımı elinin üzerinde gezdiriyordum. "Telefonda iyi olduğunu söyledin ama gerçekten öyle misin?"

"Ben kendi kararlarımın sonuçlarını yaşıyorum, Anastasia. Skinner beni ibretlik bir örnek gibi kullanıyor. Ama sorun değil. Sonuçta takım bensiz olsa bile oynamaya devam edecek, ben de birkaç aya döneceğim. Hadi, bana dolup taşan aklında neler olup bittiğini anlat."

"Aaron resmen benden kaçıyor, sen uzun bir süre cezalısın, bense hem antrenman yapamıyorum hem de kaldırışları

yapmaktan korkuyorum." Yanağımın içini kemirirken kendime ağlamayacağımı hatırlattım. "Kimse Aaron'ın yerini alamaz çünkü herkesin anlaşmaları ya da partnerleri var zaten ve ben de öylece..."

"Ben senin partnerin olurum."

Konuşayım derken neredeyse kendi sözlerimde boğulacaktım. Ciğerlerimin yeniden çalışmasını sağlamak için hafifçe sırtıma vurdu. "Bunu daha doğru düzgün bir şekilde söyleyebilirdim, değil mi?"

Russ'ın eviyle benimkinin arasındaki mesafe çok azdı ve Nathan yolcu indirme alanına yanaşmıştı bile. Koltuğunda bana bakmak için dönerken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Ben senin partnerin olurum, dedim. Zaten cezalı olduğum sürece paten kayıp çalışmam gerekiyor, seninle birlikte yaparım. Deplasman maçlarına gitmem gerekecek ama kalan zamanlarda senin birlikte çalışabiliriz."

Elimi saçlarımın arasından geçirip başımı sallamadan duramadım, anında bunun ne kadar korkunç bir fikir olacağına dair düşünceler aklıma üşüşmüştü. "Artistik patinaj hokey oynamak gibi bir şey değil, ikisi arasında öylece geçiş yapamazsın. Bu asla işe yaramaz, Nate."

"Sekiz hafta süremiz var, Stas. Aaron gibi buz üstünde harikalar yaratamayabilirim ama antrenmanlarını ve kaldırış hareketlerini yapmana yardım ederim."

"Beni kaldıramazsın, bunun eğitimini almadın bile."

Elini boynuma koyup başparmağını sevgiyle yanağımda gezdirdi. "Bana ne yapmam gerektiğini göstermelisin ama seni güvenle kaldırabileceğimden son derece eminim." Derin bir iç çekti ve kalbim yine tuhaf bir ritimle çarpmaya başladı. "Ben harika bir patenciyim ve güçlüyüm. Hatta Aaron'dan çok daha güçlüyüm. Sen buza çarpmadan önce gerekirse insandan bir paspasa dönüşürüm."

Dudağımı kemirirken söylediklerini düşündüm. "Çok düşüncelisin ama asla işe yaramaz."

"Bana neden işe yaramayacağına dair tek bir sebep söyle." Elimi dudaklarına götürüp nazikçe öpmesi, bana istediği sebebi vermişti. Tekrar, "Sadece bir tane," diye alçak sesle fısıldadı.

"İşte bu yüzden," dedim sessizce. "Paten kaymakla, aramızdaki bu şey her neyse onu karıştıramam. Her ne kadar sesli bir şekilde dile getirmek bana acı verse de senden hoşlanıyorum. Bir şekilde kanıma girerek seninle vakit geçirmekten keyif almamı sağladın. Artık sana karşı eskisi gibi öfkeli değilim. Bu, ağına nasıl düştüğümün net bir göstergesi bence. Bazı insanlar bunu felaket olarak da tanımlayabilir."

Bana nefesimi kesen bir hayranlıkla bakarken kahkaha attı. "Bir sürü şey söyledin, sarhoş kız. Ama ağzından mantıklı ve tutarlı tek bir cümle çıkmadı."

Çok haklıydı. "Odaklanmam lazım, Nate. Her gece senin yatağında olursam bunu yapamam."

"Peki ya iki gecede bir yatağımda olursan?"

Bana ihanet eden sırıtışımı bastırarak gözlerimi devirdim. "Nathan..."

"Muhteşem aletimi pantolonumun içinde zapt edemeyeceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun. İki ay önce tanıştığımızda onu kesip bana yedirirsin sanmıştım. Bak ne kadar yol katettik, görüyor musun?"

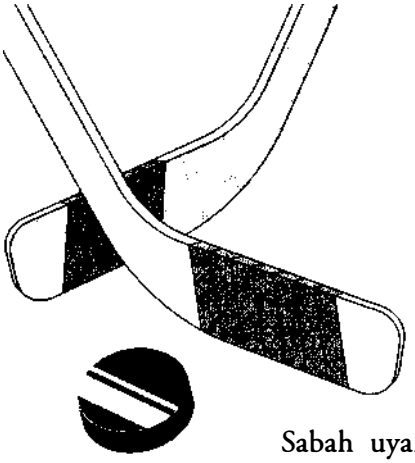
Gözlerim sulanıyordu. *Hainler.*

"Bana patronluk taslamaya bayılıyorsun. Bir de artistik patinaj öğretirken ne kadar keyif alacağını bir düşün ve lütfen *evet* de."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyor..."

"Ama yine de *evet* de."

Yorgun, tükenmiş bir şekilde iç çekerek başımı salladım. "Tamam. Hadi o zaman, partner olalım. *Evet.*"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan

Sabah uyandığımda günün geri kalanında Stassie'yle Russ'ı şirin, küçük bir kafedeki randevularından almaya gideceğimi ne kadar tahmin edebilirsem, bir anda artistik patinajcı olacağımı da anca o kadar tahmin ederdim ama işte geldiğim nokta ortadaydı.

Paniğin vücudumu ele geçirmesi otuz saniye kadar sürdü. Anastasia'nın kaşlarının arasında, ne zaman derin düşüncelere dalsa oluşan o küçük çizgi belirmişti. "Baş etmesi zor biri olabilirim, Nate," dedi titrek bir sesle. "Aaron'ın beni kontrol etmeye çalıştığını düşünüyor olabilirsin ama işin aslı öyle değil. Bazen pistin ortasında çok ciddi tartışmalar yaşıyoruz."

Elimi uzatıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra nazikçe yanağına okşadım. "Neden bana sanki bilmiyormuşum gibi baş etmesi zor biri olduğunu söylüyorsun?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşirken dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. Benim için pazartesi harika başlamış ve sonrasında boka sarmıştı ama şimdi harika sonlanacak gibi görünüyordu. Teklifim nereden çıkmıştı, ben de bilmiyordum; sanırım onu üzgün görme kotamı doldurmuştum.

Bu işte başarılı olacağımı falan düşünmüyordum ama en azından onu düşürmezdim ve şu anda önemli olan da buydu.

"Neye bulaştığının farkında bile değilsin." Elimi okşarken içini çekti. "Ya bu işin sonunda bana katlanamayacak hâle gelirsen?"

"Anastasia, önümüzdeki sekiz hafta içinde senden hoşlanmamam endişelenmen gereken en son konu bile değil bence. Ama şunu bil ki eğer takımda adam eksiğim olursa senin de hokey oynamak için kolları sıvamanı beklerim. Senin bu hokey düşmanlığının takımda hoş değişiklikler yaratacağına eminim."

Bana doğru savurduğu kolunu tam zamanında yakalayıp Stas'ı konsolun üzerinden çekerek kucağıma oturttum.

"İkimiz bu arabadan partner olarak ineceğiz ve nasıl başaracağım bilmiyorum ama ocak ayına kadar sana dokunmayacağım. Bu sabah seni son kez öptüğümün farkında olsaydım öpücüğün hakkını verirdim. Şimdi son bir öpücüğe ne dersin?"

"Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim. Alkollü olmasaydın seni arka koltukta becermeyi teklif ederdim. Bu yüzden bir öpücükle idare edeceğiz."

Gözlerini devirdi ve dudaklarımızın arasında çok az bir mesafe kalana kadar eğildi. "Bitmek tükenmek bilmeyen bir caziben var, Hawkins."

Ellerimi saçlarının arasına daldırıp sahip olduğum her şeyle onu öpmeye başladım. Sanki bir şeylerin hem başlangıcı hem de sonu gibi hissettiren tuhaf bir andı. Kucağımda kalçalarını nefis bir şekilde oynatınca ağlasam mı gülsem mi bilemedim.

Arabadan inmek için koltuğuna geri dönerken, "Hâlâ otuzbir çekerken seni hayal edebilirim ama, değil mi?" diye sordum. "Yoksa bu kurallara aykırı mı?" *Tanrım, lütfen kurallara aykırı olmasın.*

Küçük bir domuzcuk gibi burnundan gürültülü bir nefes verdi. "Sen kurallara uyarsan ben de uyarım. Şu an benim için en uygun kişi sensin. Anlaştık mı?"

Hay ben böyle kaderi sikeyim ya. Konuşma yeteneğimi kaybettiğim için başımla onayladım ama o sırada beynimde uygunsuz görüntüler canlanıyordu.

Önümüzdeki sekiz haftanın benim için cehennemden farksız geçeceği kesindi.

Stassie Lola'ya mesaj attığı için eve döndüğümde herkes olanları biliyordu. Yoldayken de Faulkner'ı aramıştım; bunun, benim itibarım açısından işime yarayabilecek bir çözüm olduğunu düşünüyordu ve formda kalmam için antrenmanlarımıza uygun bir diyet programı hazırlayacağını söylemişti. Artistik patinaj, cezalıyken buz üstünde zaman geçirmem açısından benim için faydalı olacaktı, bu yüzden planımdan *memnun kaldığını* düşünüyordum. Ama pek de emin değildim çünkü sonrasında uğraşmak zorunda kaldığı en acayip çocuk olduğumu ve tayt giymenin keyfini çıkarmamı söylemişti.

Lo salondaki masanın etrafına bütün çocukları toplamıştı, hep birlikte tiyatro birliğinin hazırladığı *Hamilton* gösterisinin broşürlerini katlıyorlardı. Hikâyeyi herkese aynı anda anlatmak daha kolaydı ama bu, maruz kalacağım kahkahaların sayısını on kat artırmıştı.

"Madem başı sıkışana yardım etmek konusunda bu kadar iyisin, sen de bir sandalye çek bakalım." Lo, katlamam için bana koca bir tomar broşür verdi ve Mattie'nin yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Kıçını tayt içinde görmek için sabırsızlanıyorum, Hawkins."

Henry, broşürlerin kenarlarını düzgün katlamaya odaklanmış bir hâlde, "Ben daha çok onun pistte *sertleşmesinden* korkuyorum," dedi. "Stassie'nin etrafında azgın küçük bir köpeğe dönüşüyor."

"Vay canına, destek için teşekkürler. Ama hayır, aramızda herhangi bir oynaşma olmayacak. Dikkatini dağıtacak her şeyden uzak durup bir süreliğine sadece arkadaş gibi takılacağız."

Kahkahalar yeniden yükselmeye başladı, içimden bir ses önümüzdeki iki ay boyunca bu kahkaha krizleriyle daha çok karşılaşacağımı söylüyordu.

❄

Artistik patinaj deneyimimle ilgili ilk keşfim, Anastasia'yla salı günkü ders programlarımızın eşleştiği ve ikimizin de dersinin öğleden sonra ikide bittiği olmuştu. İkimizin de ders çalışması gerekiyordu ama biz az önce Maple Hills Alışveriş Merkezi'ne gelmiştik.

Filmlerde gördüğünüz o kırmızı butonları bilirsiniz, kimsenin ona dokunmasına izin vermezler ve biri kaçınılmaz olarak o düğmeye bastığında ekrana çığlık çığlığa bağırırsınız. Anastasia da benim kırmızı butonumdu. Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama yine de deli gibi dokunmak istiyordum; bunu yaparsam bana çığlık çığlığa bağıracağına da emindim.

Şu anda tutkuyla buz patenini doğru kıyafetlerle yapmanın önemini anlatırken çok güzel görünüyordu. "Dudaklarıma bakmayı kes ve söylediklerime odaklan."

"Odaklanmış durumdayım. Ama yine de neden bu işi eşofmanla yapamayacağımı hâlâ anlamış değilim."

"Eşofmanla yapamazsın işte, anlaştık mı? Sana *tayt* alacağız."

Aman ne hoş. "Peki, hanımefendi."

İlk mağaza erkek kıyafeti satmıyordu, ikincisinde uyluklarımdan yukarı çıkan bir şey bulamamıştık ama üçüncüsü harikaydı.

Benim bedenimdeki bir taytı göstererek, "Buna ne dersin peki?" diye sordu.

"O tayt Leopar desenli, Anastasia."

"Bunu görebiliyorum. Sorun ne?"

Bir kaşımı kaldırarak raflardan birine yaslandım. "Leopar desenli olması yeterli cevap değil mi? Bence zaman kazanmak için hayvan baskılıların hepsini şimdiden eleyebiliriz."

Tam karşı çıkacağı sırada çalan telefonum araya girdi.

Babam. Reddet.

Telefonumu cebime sokup ona dönerken başka bir tayt daha gösterdi. "Yani zebra desenli tayt da mı olmaz?"

"Aynen öyle."

"Bundan *tam olarak* emin misin? Bence kalçanın harika görünmesini sağlayacaktır."

"Kıçımı izlemek istiyorsan Calvin Kline *boxer*ımla kayabilirim. Gördün mü, sorun çözüldü. Şimdi yemek yiyelim mi?" Cevap vermeye bile tenezzül etmeden yüzüme boş boş baktı. "Tamam, bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman."

Sonunda siyah, hayvan baskısı olmayan taytlar denizinin içine dalıp kendi bedenimde birkaç tane bulmayı başardım. Ben "sıkıcı" kıyafetlerimin parasını öderken o da somurtup kaşlarını çattı, işimizi bitirip mağazadan çıkarken hâlâ yüzü asıktı.

Bir ara alışkanlıktan eline uzanacak gibi oldum ama kendimi son anda durdurup geriniyormuşum gibi göstermeyi başardım. Hiç konuşmadan yemek katına giderken yüzündeki huzursuz ifadeden onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Ama tam soracağım sırada telefonum yeniden çalmaya başladı.

Babam. Reddet.

Kalabalıktan uzakta, daha sakin bir masaya oturduğumuzda yüzünde hâlâ aynı ifade vardı.

"Kafandan neler geçiyor, huysuz?"

"Hokey ligini düşünüyorum."

İlginç. "Sporda çeşitliliği destekliyorum Stas ama hokey oyuncusu olmak için bence fazla ufak tefeksin," diye alay ettim. "Neden NHL'i düşünüyorsun?"

"Sadece sen geyik avlamak için Kanada'ya gideceğinden son senemin ne kadar huzurlu geçeceğini düşünüyordum." Omuzlarını silkti ve zorla gülümsemeye çalıştı. "Aptalcaydı, unut gitsin."

"Bir geyik avlayabileceğimi düşündüğüne sevindim ama Vancouver şehir merkezinde geyik bulabileceğimi sanmıyorum," dedim gülerek. "Farkında mısın bilmem ama Los Angeles'tan Vancouver'a uçuşlar var. Yani biraz huzurunu bozmak için ziyaret etmek istersen aklında olsun."

Tam cevap vereceği sırada lanet olası telefonum tekrar çalmaya başladı. Yine *babamdı* ve *yine* reddettim. Elini saçlarının arasından geçirip içini çekti. "Benim yanımdayken telefonuna cevap verebilirsin."

"Biliyorum."

"Başka bir kızla konuştuğunu duyunca ortalığı ayağa kaldıracak hâlim yok." Dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü de ellerinin arasına aldı. "Benden uzak durman için anlaşma yapmamız, başka kimseyi beceremeyeceğin anlamına gelmez."

Gözlerimi devirerek telefonumu masanın üzerinde ona doğru ittim. "Üç-dokuz- dokuz-üç."

Anında başını sallayarak telefonu bana geri itmeye çalıştı. "Nathan, benim böyle…"

Belli ki mahremiyetime saygı duyuyordu, bu yüzden şifreyi kendim girdim. Bir süre kendine engel olmak için çabalasa da en sonunda gözleri telefonumun ekranına kaydı ve son aramalarda art arda yazan *Babam* kelimesini gördü. "Biraz karışık bir mesele."

"Ah, tamam, pekâlâ," diye kekeledi. "Bu arada söylediğimde ciddiydim. İki ay boyunca istediğin kişiyle görüşebilirsin."

Burnumdan gürültülü bir nefes verirken gözlerinin tereddütlü bir ifadeyle kocaman açılmasını izledim. "Birlikte çok zaman geçireceğiz, Anastasia. Bir söz verdim ve seni her fırsatta aletimden uzak tutmayı planlıyorum. Bu sürede sen de istediğini yapabilirsin *elbette* ama benden başka birini becerme konusunda sana iyi şanslar dilerim."

Yanakları anında kızarırken gözleri parlıyordu. "Bunun kulağa çekici gelmesi mi gerekiyordu? Daha çok aşırı sahiplenici ve toksik gibi geldi."

Dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle kıvrılırken bunun benim günüm olmasından dolayı keyifliydim. "Boşuna bu tavırlardan hoşlanmıyormuş gibi davranma. Erotik kitap rafında neler olduğunu gördüm." Ağzı bir karış açık kalmıştı. "Şimdi söyle bakalım, ne yemek istersin?"

"Ben böyle iyiyim, eve gidince yerim ama sen istediğini sipariş et."

"Dışarıda yemek yemekle ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, ama diyetime bağlı kalmalıyım."

"Diyet mi?" Anastasia'yla biraz vakit geçiren herkes onun yemek yemekle karmaşık bir ilişkisi olduğunu anlardı. Kesinlikle eminim ki huysuz ve stresli hâllerinin en az yarısı aç kalmasından kaynaklanıyordu.

"Aaron'la bir beslenme programımız var. Hafta boyunca yiyeceklerimi planlıyorum, programa uygun bir şekilde ilerlememiz önemli."

"Bu kadar disiplinli olman çok güzel," dedim dikkatli bir şekilde. "Dengeli beslenme benim de dikkat ettiğim bir şey, bu tarz beslenme programlarını ben de uyguluyorum. Senin için de uygunsa programına göz atmak isterim."

Çantasına uzanıp içinden baş düşmanımı çıkardı: ajandasını. Katlanmış bir not kâğıdı bulana kadar sayfaları çevirdi ve sonra kâğıdı bana uzattı. "İşte burada."

Kahretsin. Sebze. Sebze. Küçük bir porsiyon protein ve daha fazla sebze. Telefonumu çıkarıp hesap makinesi uygulamasını açtım ve kalorilerini kabaca hesapladım. "Bu beslenme programını kim hazırladı?"

"Aaron."

Cevap şaşırtıcı olmasa da hayal kırıklığı yaratıyordu. İlk kez ne diyeceğimi bilmiyordum. Aaron Carlisle ile ilgili hislerim anlaşılacağı üzere pek de hoş değildi ve artık o hislerimde haklı olduğumu düşünüyordum. Bu çok ama çok tuhaftı. Ya beslenme konusunda ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu ya da bunu bilinmeyen bir sebeple kasten yapıyordu. "Anastasia, sen *inanılmaz* yetersiz besleniyorsun. Yeterince yemek yemeyi bırak, bu program alman gereken kalorinin yakınından bile geçmiyor."

Onu azarlamak ya da küçümsemek gibi bir amacım yoktu; sonuçta bu onun suçu değildi. Kâğıdı geri alıp sayılara göz gezdirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Vücudun yaşadığın sürece hiç hareket etmesen bile kalori yakar. Bu yüzden vücudunu harekete geçirebilmek için ihtiyaç duyduğu yakıtı vermelisin. Senin gibi hem buz pateniyle hem de güç arttırıcı antrenmanlarla kalori yakan birinin, kaslarının güçlenmesi için çok daha fazla yemesi gerekir."

"Ben iyiyim."

"Yeterli besin almamak sakatlanmalara ve ciddi sağlık sorunlarına yol açabilir. Daha öncesinde de vücudunda böyle morluklar oluyor muydu?"

Beyninin son hız çalıştığını görebiliyordum. Birden donakaldı, ne söylemeye çalıştığımı anlamaya başlıyordu. "Sanırım, tam hatırlamıyorum."

Bir süre önce vücudunun çeşitli yerlerinde ufak morluklar olduğunu fark etmiştim. Bunların, antrenmanları sırasında düştüğü ya da zor hareketler denediği için olduğunu düşün-

müştüm ama şimdi programını inceleyince nedenini daha iyi anlayabiliyordum.

"Bu kadar morluk yetersiz beslenmenin bir işareti olabilir. Kendini yorgun ya da endişeli hissediyor musun? Sebepsiz yere sinirlendiğin oluyor mu? Âdet döngünde dengesizlikler var mı?"

"Tanrı aşkına, Nate." Kulak misafiri olan birileri var mı diye etrafa bakarken burnundan soluyordu. "Yorgunum, endişeliyim ve sinirliyim çünkü çok çalışıyorum. Tüm bunların yaptığımız işin kaçınılmaz sonuçları olduğunu sen herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Stas..."

"Ve seni hiç ilgilendirmeyen âdet döngüme gelirsek, bunu tamamen durduran bir doğum kontrol yöntemi kullanıyorum. Yıllardır âdet olmadım."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. Yüzündeki ifadeden ne hissettiği az çok okunuyordu; karşı çıkma, öfkelenme ve biraz kararsızlık. Onu üzmek gibi bir niyetim yoktu ama böyle beslenmeye devam etmesine de izin veremezdim.

"Bu programda doğru düzgün karbonhidrat bile yok."

"Ee, ne olmuş yani?"

"Karbonhidrata da ihtiyacın var, Stassie. Sana sağlıksız abur cuburlar ye demiyorum ama daha fazla kalori almalısın, bebeğim. Sana yeni bir program hazırlarım, ikisini de Brady'ye gösteririz ve hangisine onay verirse onu uygularsın."

Omuzlarını silkti. "Tamam, öyle olsun bakalım."

"Ryan bu beslenme programına baktı mı?"

Anında kaşlarını çattı. "Hayır, neden baksın ki?"

Bir ay önceki görüntülü konuşma aklıma gelmişti, bir süredir Ryan'ın söyledikleri hakkında konuşmak istiyordum ama yaşananlardan sıra ona gelmemişti. "Ryan bir kere-

sinde Aaron'ın senin yediklerini kontrol etmeye çalıştığını söylemişti."

Gözlerini devirdi. "Ryan'a bakma sen. Bana her akşam KFC yediriyordu ki bu sürekli olabilecek bir şey değil. Sonuçta ben onun gibi insanüstü bir metabolizmaya sahip değilim. Bir de Aaron bazen beni kaldırmakta zorlandığını söylüyor, Ryan da buna sinir oluyor."

Hassiktir! "Seni kaldırmakta zorlanıyor muymuş?"

"Beslenme programına uymazsam bazen kilo aldığım dönemler oluyor."

Bir elimle yüzümü sıvazlarken içimde köpüren öfkeyi bastırmaya çalıştım. Arenayı paylaşma durumu sadece pist için geçerli değildi, spor salonunu da paylaşıyorduk. Aaron'ın, Anastasia'nın ağırlığının iki katını rahatlıkla kaldırdığını görmüştüm. İri yarı bir adam sayılmazdı ama yeterince güçlüydü. "Lanet olası herif kafayı yemiş, Stas."

"Abartıyorsun."

"Bu konuda seninle tartışmak istemiyorum çünkü senin hatan değil. Ama bu adam seni kontrol etmeye çalışıyor, beslenme programlarını Brady'ye gösterince bunu sen de anlayacaksın."

Burnundan sertçe nefes verdikten sonra gözlerini kapayıp şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Senin yüzünden başıma ağrı girdi, Nate."

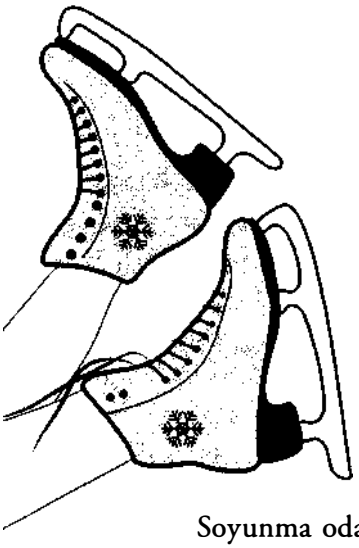
"Bunları seni umursadığım için söylüyorum."

"Mümkünse bana bir sürü sorun çıkarmadan umursayabilir misin?"

"Hepsini birlikte çözeceğiz, söz veriyorum."

Masanın üzerinden elini uzatıp benimkini tuttu ve hafifçe sıktı. "Bize yiyecek bir şeyler alacağım, hemen dönerim."

Bunu söylerken sesinin hafifçe çatlamasına kafayı takmamaya çalışıyordum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Anastasia

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Soyunma odası kapısının ardında resmen tepindiğini duyabiliyordum ama henüz ortaya çıkmamıştı. İlk antrenmana başlayacaktık ve buzun üstüne çıkmak için çoktan geç kalmıştık bile, önümüzdeki iki ayı düşünürsek durum pek parlak değildi. Özellikle ben bu kadar stresliyken Nathan'ın hayatta kalabilmesi açısından iyiye işaret değildi.

"Nathan!" diye bağırıp kapıyı yumrukladım.

"Dışarı çıkamıyorum."

Kapıya bakıp kaşlarımı çatmanın saçma olduğunu biliyordum ama bir türlü dışarı çıkmadığı için asıl muhatabına kaşlarımı çatamıyordum. "Neden?"

"Tayt. Çok dar. *Her şeyim* meydanda."

"Hemen dışarı çıkmazsan ben içeri geliyorum!"

Kapı hafifçe aralanınca aradan sadece kafası göründü, vücudunu kapının arkasında saklıyordu. "Çok ciddiyim. Bu tayt, şey… Gerçekten *her şeyim* meydanda."

"Evet, anladık seni. Kocaman bir sikin var, *falan filan*. Egonu mu tatmin etmeye çalışıyoruz burada? Geç kaldık! Hadi, artık başlamamız lazım." Brady yanımıza geldiğinde Nate de kapıyı ardına kadar açtı ve ömrümde gördüğüm en dar ve her şeyi gözler önüne seren taytla ortaya çıktı. Sanki üzerine boyanmış gibiydi, her detay belli oluyordu, hem de en ince ayrıntısına kadar. "*Aman Tanrım.*"

Brady onu baştan aşağı süzdü, sonra emin olmak için bir kez daha bakışlarını vücudunda gezdirdi. Bir elini kalçasına koyarken başını salladı. "Üzgünüm, Bay Hawkins. Bunu giymenize izin veremem." Nate bir an far görmüş tavşana döndü, ardından yine kapının arkasına kaçtı. "Yanınızda giyecek başka bir şey var mı?"

"Dolabımda üzerine giyebileceğim bir şortum var?"

"Bence bu çok akıllıca bir karar olur." Nate soyunma odasına geri kaçarken koçun arkamdan yaklaştığını hissedebiliyordum. Ona döndüğümde bana bakarak başını salladı. "Bu ileride bir sorun olabilir, Anastasia."

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum." Yalan. Büyük, *kocaman* bir yalan hem de. "Isınma hareketlerine başlayayım mı?"

"Korunmadan sakın birlikte olma, Anastasia. Prishi'ye sorabilirsin, vücudun bir daha asla eskisi gibi olmuyor."

"Bizim aramız..."

Küstah bir el hareketiyle beni susturuverdi. "İkimiz de yetişkiniz. Beni aptal yerine koymaya çalışma, o adamın sana nasıl baktığını görüyorum. En iyi patencimi podyumda ödül alırken görmek istiyorum, bir pilates topunun üstünde doğum yaparken değil. Anlaşıldı mı?"

"Daha açık olamazdınız, Koç."

Küçük sohbetimizde hesaba katmadığı şey, *en iyi patencisini* uyarmak isterken yerin dibine sokup çıkardığıydı.

Ve neden sürekli etrafta birileri yokken bana en iyi patencisi olduğumu söylüyordu?

Nihayet soyunma odasından çıkan Nate beni hafifçe dürttü. "Bunu yapmaya hazır mısın, Allen?"

"Hayır, sakın üzerime gelme."

"Üzerine gelmek yok, bebek doğurmak yok... Ne çok kural var, Anastasia."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış hâlde ona bakınca suratında ukala bir sırıtışla bana güldüğünü gördüm. Keyifli olması güzeldi, benim gibi gergin olmadığı her hâlinden belli oluyordu. Bu küçük deneyimiz başarılı olmazsa gerçekten paramparça olacağımın farkında değil gibiydi.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdiğinde kafamın içindeki düşüncelerde kaybolmuştum.

Isınma alanına yaklaştığımız sırada, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Bakarsın eğlenceli bile olabilir."

Yüksek sesle homurdandım. "Eğlenceliyse yeterince sıkı çalışmıyorsun demektir."

Bir kahkaha atınca Brady'nin ters bakışlarına maruz kaldı. "Tam bir diktatör gibi konuştun."

Isınma hareketlerini tamamladıktan sonra nihayet bunun korkunç bir fikir olup olmadığını öğrenme zamanı gelmişti.

"Başarılı olursanız koreografiyi ezberlemen gerekecek, Nathan." Koç, üzerindeki sahte kürke iyice sarınıp kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. Nate'in başa çıkamayacağı kişinin ben değil de Brady olabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Koç Faulkner'ın ne tür *soytarılıklara* izin verdiği umurumda bile değil, benim arenamda benim dediğim olur."

Başını sallarken az önceki ukala sırıtışı çoktan kaybolmuştu. "Anlaşıldı."

"İkiniz de pistte bir tur atın bakalım." Bütün dikkati Nate'teydi. "Zarif olmaya özen göster, hızlı olmaya değil ama aynı zamanda Stassie'ye de ayak uydur."

"Zarif ve yavaş ol. Anlaşıldı… Ah! Neden durmadan beni çimdikliyorsun?" diye sordu karnını ovalayarak.

"Ben yavaş değilim! Senden daha hızlı olduğumu zaten kanıtlamıştım. Yeniden hatırlatmama ihtiyacın var mı?"

Nate ağzını açtı ama Brady konuşmasına fırsat vermeden ellerini çırptı. "Zarif dedim, pistte ikinizin sidik yarışını izlemek istiyorum demedim. Söylediğimi yapın, hemen!"

Pistte kaymaya başlarken Nate hızıma ayak uydurmaya çalışıyordu. Brady'nin duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra yanıma yaklaştı. "El çırpma olayı ne?"

Başkalarının Brady'nin tuhaf huylarını ilk kez deneyimlediğini görmek keyifliydi. Onunla birlikte çalıştığımız iki yılın ardından artık böyle şeylerin farkına bile varmıyordum. "Önceki hayatında köpek eğitmeni olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum."

İlk turumuzu tamamlayıp başladığımız noktaya geri döndüğümüzde koçun yüzündeki memnuniyetsizliği anında fark ettim. Sonuçta haftanın altı günü gördüğünüz bir şeyi tanımak oldukça kolaylaşıyordu. Zavallı Nate çıkardığı işten memnun gibi görünüyordu ve gerçekten ilk seferine göre başarılı bir şekilde bana ayak uydurmuştu.

Sırıtarak, "Nasıldım?" diye sordu.

Brady aksi bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "Yolunu şaşırıp yanlışlıkla donmuş göle çıkan sarhoş bir geyik gibiydin."

"Montana'da çok fazla sarhoş geyik var mı, Koç?" diye sordum, neyse ki son saniyede Rusya yerine Montana demeyi hatırladım.

"Bana laf yetiştirmeyi bırak, Anastasia. Siz ikiniz tekrar yapın. Mümkünse daha *zarif* bir şekilde."

Brady, Nate'in zariflik anlayışından tatmin olana kadar çok sayıda tur attık. "Çok daha iyi, Nathan. Artık hokey oynamıyorsun, buzun üstünde kimsenin sana saldıracak hâli yok."

"Özür dilerim, Koç," bakışlarını çabucak bana çevirdi, "ama bu konuda söz verebileceğinizi pek sanmıyorum."

Üzerimizdeki tutukluğu attıktan sonra uzun zamandır ilk kez bir antrenmandan bu kadar keyif aldığımı fark ettim ve *sanırım* Brady de aynı durumdaydı.

Pistin ortasına ilerledik ve basit atlayışları göstermek için Nate'e yaklaştım. Bana yardım etmek için zor bir hareket yapmasına gerek yoktu ama ben asıl teknik kısımla ilgilenirken onun da doğru noktada olması ve doğru yöne bakması çok önemliydi.

Ama her şeyden önemlisi, ne yaptığımı bilmesi ve yanlışlıkla yoluma çıkmaması için hareketlerin isimlerini doğru hatırlamasına ihtiyacım vardı.

"Bunu senin için elimden geldiğince kolaylaştıracağım. Sadece ayaklarıma dikkat et."

"Stassie," dedi yavaş bir şekilde. "Yürümeye başlamadan önce buz pateni yapmayı biliyordum. Benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmana gerek yok. Büyük ihtimalle senin tahmin ettiğinden daha fazlasını yapabilirim."

Kibir. Uğraşmaktan en keyif aldığım şey!

"Peki, çok bilmiş. Lutz yaparken atlayışa hangi yönden başlamak gerekir?" Yüzünde hiçbir fikrinin olmadığına dair bir ifadeyle önümde duruyordu. "Demek ki neymiş, çeneni kapatıp beni dinlemen gerekiyormuş."

"Ona gelene kadar," dedi kaşlarını çatarak, "ben daha Lutz'ın ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın."

"O listenin başında olduğum sürece bana nasıl seslendiğin umurumda değil."

Haftada altı gün bu cehenneme nasıl katlanacağım?

Sinir bozucu olsa da üzerine atlamak istiyordum. Birlikte aldığımız uzun kollu tişört her bir kasını belirgin hâle getiriyor, yanakları tatlı tatlı kızarıyordu ve ne zaman bana

baksa dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılması aklımı başımdan alıyordu.

Resmen bir adamla kafayı bozmuştum. Hem dikkatim dağıldığı hem de sahip olduğum her feminist parçamın onun gamzeleri ve mükemmel kaslı poposu yüzünden kuruyup ölmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Neden az sonra kriz geçirecekmiş gibi görünüyorsun?"

Gerçekten kriz geçirmek üzere olduğumdan olabilir mi?

"Dikkatini ver. Bir kez daha açıklamayacağım."

"Hey, konunun ortasında ıslak düşlere dalıp giden ben değilim."

"Artistik patinajda altı farklı atlayış vardır: *toe loop, flip, Lutz, Salchow, Rittberger ve Axel.* Bu atlayışlar iki kategoriye ayrılırlar; birinde parmak ucunu buza vurup güç alınarak, diğerinde de kenardan havaya sıçrayarak yapılır. Hangilerinin ayağı buza vurarak yapıldığını tahmin edebilir misin?"

"Bu işe yaramaz lanet olasıca tırtıklı kısımla yaptığımız atlayışlar mı?"

Nate'in memnun olmadığı tek konu yeni patenleriydi. Hokeyde kullandığı patenlerden farklı olarak bizim patenlerimizin ucunda tırtıklı bir bölüm vardı. Alışveriş merkezindeki işimizi bitirdikten sonra Simone'un Pisti'nde hızlı bir antrenman yapmıştık ve kaç kez düştüğünü sayamamıştım bile. Yeni patenlere alışmak can yakıcı ve berbat bir süreçti.

"İşe yaramaz değiller, o tırtıklara ihtiyacın olacak. Ama evet, o 'işe yaramaz lanet olasıca tırtığı' kullanarak buza vurup havalanıyorsun. Kenar atlayışlarıysa, iç ya da dış kenardan yükselerek yapılır. Basit, değil mi?"

Homurdanarak kulağa *evet* gibi gelen bir şey mırıldandıktan sonra dönüp bacağımı geriye esneterek ve patenimdeki tırtığı buza vurarak yaptığım hareketi dikkatle izledi. "Bu tekli *toe loop* atlayışı."

Aynı hareketi tekrarladı, hafif sarsak inişi dışında şaşırtıcı biçimde başarılıydı.

Deneyeme devam ettik, küçük bir düşüş sonrasında doğrulup kıçındaki buzları silkelerken, "Birkaç hafta önce bowling topu gibi yuvarlandığın sırada hangi hareketi yapıyordun?" diye sordu.

"Dörtlü Lutz yapmaya çalışıyordum." Anahtar kelime *yapmaya çalışıyordum*. "Lutz parmak ucu buza vurularak yapılan atlayışlardan biri."

"Zor görünüyordu."

"Çok zordur."

"Bu konuyu konuşmak istemediğini hissediyorum."

"Konuşulacak bir şey yok." İçimi çektim. "Brady kafamı çarptıktan sonra o atlayışı çıkarmamızı istedi. Kadınlar artistik patinajda sık yapılan bir hareket değildir, çiftler artistik patinajdaysa neredeyse hiç yapılmaz. Gereksiz bir risk olduğuna karar verdi."

"O zaman neden yapmaya çalışıyorsun ki?" Amacının kaba davranmak olmadığını görebiliyordum, sadece samimi bir şekilde merak ediyordu. "Sadece bu konuda ne düşündüğünü çözmeye çalışıyorum, Stas. Sana kendini kötü hissettirmek istemem."

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Antrenmanın ortasında ayak üstü konuşulacak bir konudan çok terapi seansında derine inmeye daha uygun bir konuydu. Ama ona karşı dürüst davranmak zorundaydım.

"Yıllarca sırf erkek arkadaşım diye buz pateninde benden daha az başarılı biriyle partner oldum." *Her zamanki klasik hikâye.* "Beni yanlış anlama, aslında başarılıydık ama çok daha iyi olmalıydık. Farklı bir partnerle daha fazlasını başarabilirdim. Aaron için de durumun böyle olmasını asla istemiyorum."

"Peki Aaron bu atlayışı yapabiliyor mu?"

"Tabii ki yapabiliyor." İç çekip derin bir nefes aldım. "Yapabileceğimi hiç düşünmediyse bile atlayışı denemem için saatlerce bana yardım etti. Koreografilerde sık yer alan bir atlayış olmamasının sebebi var, yine de ben bu konuda inatçıyım. Mutlaka denemeye devam edeceğim, sadece bu sezon olmayacak."

"Bu kadar kararlı olman hoşuma gitti," dedi yumuşak bir sesle.

"Birbirinize hayran hayran bakmak istiyorsanız bunu antrenmandan sonra yapın!" Koç pistin diğer ucundan avaz avaz bağırınca ikimiz de konuşmak yerine paten kaymamız gerektiğini hatırladık.

Derin bir iç çekip ellerini beline koydu. "Bu kadın ödümü koparıyor. Hem neden üstünde sahte kürk var? Kaliforniya'da olduğumuzun farkında, değil mi?"

"Giyim tarzı konusunda Cruella de Vil'den ilham alıyor. Alışırsın."

❄

Nathan arabasına binerken durmadan sızlanıyor, yüzünü buruşturuyordu.

"Amma abarttın." Gülerek çantamı ayağımın dibine yerleştirdim. "O kadar da kötü değildi."

"Bale ve yogaya uygun değilim ben, Stas," diye mırıldandı. Arabayı geri vitese takıp otoparktan çıktı. "Bacaklarım alev alev yanıyor resmen."

"Hiç esnek değilsin. Bir kütüğü izlemekten farksızdı."

Sürücü koltuğunda hafifçe bana dönerken tek kaşını kaldırdı. "Benim esnek olmama gerek yok çünkü sen yeteri kadar esneksin ve bu da bizi mükemmel çift yapıyor."

"İyi iş çıkardın, Nathan. Cidden. Yardımların için minnettarım."

"Zamanımızın yarısında ya dizlerimin üzerindeydim ya da yüzümün üstüne çakılmakla meşguldüm. O lanet olası turları atarken daha önce hiç yapmadığım kadar odaklandım. Takılıp düşeceğim diye çok korktum. Kendi patenlerimi kullanamayacağımdan kesinlikle emin misin?"

"Onlara alışacaksın, söz veriyorum."

"Ya da sen beni dizlerimin üzerinde görmeye alışacaksın." Kelimeler ağzından çıktığı anda yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. "Yani o anlamda değil. Ya da istersen o anlamda da olabilir. Hangisini istersen ben hazırım," diyerek göz kırptı.

"Bir gün," dedim oflayarak. "Sadece bir gün dayanabildin."

Nate eve gidene kadar beni güldürmeye çalıştı, esprilerinin çoğuna sadece kendisi gülse de çabaladığı için minnettardım. Arabadan inerken çantamı aldım ve ona doğru eğildim. "Sabah görüşürüz."

Ben kapıyı kaparken, "Gelirken kahve getir!" diye bağırdı.

Belli etmemeye çalışsam da ayaklarım geri geri gidiyordu ve asansörü beklerken kaçmaya bahane arıyordum. Nathan'a anlatmamıştım ama dün gece yeni paten partnerimden bahsettiğimden beri Aaron beni görmezden geliyordu. Bu da yetmezmiş gibi Nathan'ın beslenme programımla ilgili söyledikleri kafamda dönüp duruyordu. Aslında ben de biraz suçluydum, hiçbir zaman dengeli beslenme hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmamıştım. Ailemle yaşarken beslenme düzenimle annem ilgilenirdi; üniversiteye başladıktan sonra da Aaron'ın ilgilenmesine izin vermiş, bu konuda ne yaptığını bildiğini düşünmüştüm.

Lola'nın provalarda olduğunu biliyordum, yani Aaron evde yalnızdı ve bunun onunla konuşmak için mükemmel

bir fırsat olduğunu umuyordum. *Umuyordum* kısmının altını çizmeliydim.

Eve girer girmez salondaki koltukta film izlediğini gördüm.

"Selam." Başını çevirip bana baktı ama cevap vermedi. Boğazımda beliren yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım, ona yaklaşırken gerginlikten terleyen ellerimi üzerime sildim. "Konuşabilir miyiz?"

Yine cevap vermedi ancak filmi durdurdu ve çantamı ayaklarımın yanına bırakıp otururken bana döndü.

"Şey, merak ettiğim bir şey var... Sence beslenme programımla yeterince kalori alabiliyor muyum? Bir de sağlıklı olması açısından bütün besin gruplarından yeterli çeşitliliğe sahip mi?"

"Durup dururken ne bokuma soruyorsun bunu?" diye çıkıştı.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı silktim. "Bugün konusu açıldı ve yetersiz besleniyor olabileceğim söylendi. Ben de o yüzden sana sormak istedim, belki biz..."

"Kim söyledi? Hawkins mi?" Nathan'ın adını söyleyiş şekli resmen zehir saçıyordu. "Birkaç kez sikini yaladın diye neye ihtiyacın olduğunu benden daha iyi bileceğini mi düşünüyor?"

Sözleri tam anlamıyla nefesimi kesti. Şaşkınlıkla birkaç kez ağzımı açıp kapadım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ağzından çıkan sözler karşısında dilim tutulmuş gibiydi. Bir süre sonra şaşkınlık yerini üzüntüye bıraktı.

"Efendim? Tabii ki hayır. Neden bu kadar kaba davranıyorsun, anlamıyorum? Sadece sana da danışmak istedim, birlikte..."

Yeniden sözümü kesip ayağa fırladı ve eliyle yüzünü sıvazladı. "Biliyor musun, Anastasia? Canın cehenneme. Madem Nate Hawkins bu kadar zeki biri, git her şey için sırtını ona yasla o zaman." Elleri sinirden titrerken gözleri beni yakıp

kül etmek ister gibi gözlerimden ayrılmıyordu. "Ama senden sıkıldığında sakın ağlayarak bana gelme, forma giyen her adam için bacaklarını açan sensin!"

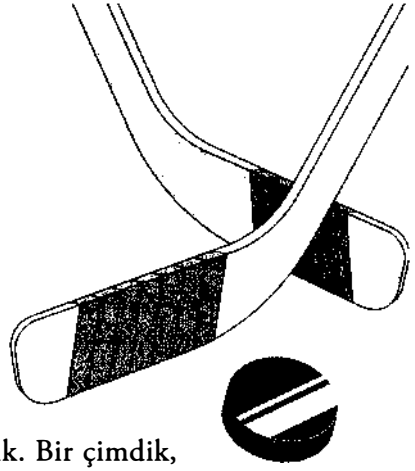
Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, odasına doğru fırlayıp kapıyı sertçe çarpınca sanki tüm bina sallandı. Kendimi koltuğa atıp çantama uzandım ve telefonumu çıkardım.

"Beni şimdiden özledin mi?" diyerek telefonu açtı ve güldü.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip boğazımı temizledim. "Hemen gelip beni alabilir misin?"

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Nathan

"Bir çimdik tuz. Hayır, bir çimdik. Bir çimdik, Robbie! O bir çimdik mi?"

Anastasia derin bir nefes aldı ve Robbie'nin az önce eklediği tuz dağının bir kısmını çıkarmaya çalışırken yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Robbie bu sefer daha doğru bir miktar baharat atarken, "Benim hatam," diye mırıldandı.

"Sorun değil. Bağırdığım için özür dilerim."

Stassie Rob'a yemek yapmayı öğretiyordu, daha doğrusu öğretmeye çalışıyordu. Daha tava ısınmadan Stas'ın sabrının taşacağına on dolara bahse girebilirdim. Kolay olacağını söylemişti ama şimdi Rob'un stresten ter dökmeye başladığını görebiliyordum. Anastasia ne zaman ona bir şey söyleyecek olsa bakışları önce bana dönüyor, sonra daha sakin bir şekilde konuşuyordu.

Stassie zoraki bir sabırla, "Hepsinin tavada birbiriyle kaynaşmasını sağlamalısın," diye açıkladı. "Ama yanmalarına da izin verme."

"Tamam, yakmak yok ve tavada arkadaş olacaklar. Anladım."

Stassie tezgâhın etrafından dolaşıp yanımdaki sandalyesine oturdu ve ders kitabını önüne çekip çalışmaya devam etti.

Tuhaf bir şekilde -aslında önünde saygıyla eğilmem gereken ajandası sayesinde- Maple Hills'e başladığımdan beri ilk

kez bütün ödevlerimi bitirmiştim. Birlikte antrenman yapıyor, dişlerimizi yan yana fırçalıyor ve aynı yemekleri pişirip yiyorduk. Aramızdaki ilişkinin adını tam olarak koymamış olsak da bu hâlimiz hoşuma gidiyordu. Evcilik oynamayı bir üst seviyeye taşımış gibiydik.

Ödevine odaklanmış çalışırken on dolarlık bahsime katkıda bulunacak hiçbir tepki vermiyordu, sadece bacağını hafifçe benimkine yaslamıştı.

Ne kadar zor durumda olduğum buradan belliydi, onunla küçücük bir temas için bile minnettardım. Sürekli bir arada olmamıza rağmen ona dokunamamak çok zordu, sınırlarımı zorlamaya devam ediyordu ve önümüzdeki günlerde zorluk seviyesinin artacağına da emindim. Ona dokunamamak her geçen gün beni iyice deli ediyordu.

Aaron, Anastasia'ya hakaret edip yüzüne karşı fahişe olduğunu ima ederek tam kendisine yakışan şekilde şerefsiz bir pislik gibi davranalı iki hafta oluyordu. O gün evinden almaya gittiğimde gece için hazırladığı çantasına sarılmış kapının önünde hıçkırarak ağlarken tam bir enkaz hâlindeydi.

Sadece bir gece kalacağını söylediğinde anlaşmamızı bozmamak adına yatakta yastıklardan bir barikat kurmuştuk. Tüm bunlar iki hafta önce olmuştu ve o zamandan beri yastık barikatının diğer tarafında uyuyordum. Ama iyi tarafından bakmak gerekirse bu sayede birbirimizi daha yakından tanıyorduk. Geceleri yastıkların iki yanında yatarken aklımıza gelen her konuyla ilgili birimiz yorgun düşüp uyuyana kadar sohbet ediyorduk. Ama her zaman yorulup ilk uyuyakalan o oluyordu çünkü ben, kendisinden bahsederken onu dinlemekten asla yorulmuyordum.

Tuhaf da olsa bu durumdan memnundum. Her şey farklı olsaydı onu tanımak ve alışkanlıklarını öğrenmek yerine son iki haftayı arzularımı kontrol etmeye çalışmadan, her fırsatta

onun içine girip bedeninde kendimi kaybederken geçirirdim. Ve böylece ilişkimizde bir adım bile ilerleyemezdik. Hatta üniversiteyi bırakıp adımı çığlık çığlığa bağırmasını sağlamanın kaç farklı yolu olduğunu keşfetmeye kalkışırdım.

Ama artık arkadaşça takıldığımız için bir süreliğine de olsa bunu düşünemezdim, zaten son zamanlarda adımı sadece buzun üstündeyken haykırıyordu.

Robbie mutfaktan, "Stassie?" diye seslendi. "Sanırım artık yeterince arkadaş oldular. Şimdi ne yapacağım?"

Sandalyesinden kalktı ve yanımdan geçerken tırnaklarını sırtımda gezdirince tüm vücudum bir enerji dalgasıyla sarsıldı. Tavaya baktıktan sonra gururla başını salladı. "Güzel görünüyor. Kaptın bu işi."

Şakacı bir şekilde, "Menüde ne var, şef?" diye sorduktan sonra sıkıldığım için ders kitabımı kapattım.

O gün yaptığım kalori hesaplamaları doğruydu ve Aaron'ın hazırladığı program yüzünden yetersiz besleniyordu. Hayatımda haklı olmaktan nefret ettiğim nadir anlardan biriydi. Brady yaptığım beslenme programını onaylamış, Anastasia'nın önceki programında bu kadar az kalori ve besin çeşidi olmasına şaşırmıştı. Stas, Aaron'ı bu işe karıştırmak istememişti; daha sonra partner olmaya devam edeceklerini ve onu koça şikâyet etmenin ileride hayatını zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını söylemişti.

Anastasia ve Lo, Aaron'ın bunu kasten yapacak kadar berbat biri olduğuna inanmak istememiş, sadece kibrinden bilinçsizce program yaptığını itiraf etmek istemediğini düşünmüşlerdi ama bu daha sonra detaylı konuşulacak bir konuydu.

Stassie'nin yemek listesinde yaptığım değişiklerin bazıları onun salata ve tavuktan daha heyecan verici, keyifli yemekler yemesi üzerineydi. Hepimiz sırayla ona farklı yemekler öğretiyorduk ya da internette gördüğü bir tarifi, alması gereken

kalori miktarına göre uyarlıyordum. Bu yetersiz beslenme düzeninden dolayı geliştirdiği yeme korkusunun ikimiz de yeni yeni farkına varıyorduk.

Ara sıra kaçamak yaparak yediklerini bir noktaya kadar mantıklı bulup tolere edebilirdi ama haklı olarak yediklerinin yüzde doksan dokuzunu değiştirmek onun için de kolay kabul edilir bir durum değildi. İki program arasındaki geçiş sürecini ağırdan almaya çalışmıştım ama Stas ağırdan almaya zamanı olmadığını, hemen uygulamaya geçmenin sorun olmayacağını söylemişti. Bunun bir uyarı işareti olduğunu düşünüyordum ama konuyu terapistiyle konuşacağına söz verince daha fazla konuşup üstüne gitmemin gereği kalmamıştı.

İştahı olmaması ya da yemek seçmesi gibi bir durum söz konusu değildi, sadece Aaron'ın da katkısıyla kaldırılamayacak kadar kilo almak ve paten kıyafetlerinin içine sığamamak gibi yıkması kolay olmayacak bir korku geliştirmişti. Aslında neredeyse şartlanma sayılacak bu korkunç cümleleri kaç kez duyduğunu sorgulamaya korkuyordum ama bir yandan da iyiliği için bunu yapmaya mecburdum.

"JJ gerçek Hint körisi yapmayı öğretecek. Yanlışlıkla şimdiye kadar hep kavanozda hazır olanlardan yediğimi söyledim ve bana atalarının kemiklerinin sızladığıyla ilgili bir şeyler söyledi." Cebinden telefonunu çıkardı ve bakmadan bile kalori uygulamasını açtığını kolaylıkla söyleyebilirdim. İçini rahatlatmam için bana baktı. "Beslenme programıma uydurabiliriz, değil mi?"

"Geleneksel Hint yemeği senin için iyi olacaktır. Yemeklerinde bolca sebze, baharat, et, mercimek ya da artık içine ne koyarsan bir sürü çeşit oluyor. Çok besleyici ve aynı zamanda çok çeşitli besin almış oluyorsun," diye açıkladım, besleyici olduğuna özellikle vurgu yapmaya çalışmıştım. "O senin yediklerin içine ne kadar zararlı şey varsa doldurduk-

ları Batılılaştırılmış pratik versiyonu. Zamanla ülkenin tüm mutfağını bambaşka bir şeye dönüştürdüler. Orijinal tarifi programına kesinlikle uydurabiliriz."

"Tamam, JJ birazdan spordan döner." Telefonunu cebine soktu ve elini bana uzattı. "Hadi seni biraz esnetelim, küçük artistik patinajcım."

Homurdanarak elini tuttum ve beni salona sürüklemesine izin verdim.

İki haftadır sızlayan bacaklar, parmak ucu tırtığı ve lanet olası baleyle uğraşıyordum. İki haftadır onun benden daha iyi bir patenci olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordum. İki haftadır Brady sanki ruhumu görüyor, tüm sırlarımı keşfediyormuş gibi bana dik dik bakıyordu. Kıçım, üst bacaklarım, baldırlarım, vücudumun her yeri ağrıyordu. Güçlü olabilirdim ama bu süreçte yeterince esnek olmadığım ortaya çıkmıştı.

Yere uzanıp iki bacağımı da kaldırdım. Vücut ağırlığını kullanarak bacaklarımı kendisine yasladı ve öne doğru eğerek arka bacak kaslarımı esnetmeye başladı.

Tabii ki JJ ve Henry tam da bacaklarım havada inlerken içeriye girmeliydiler. Yattığım yerden yüz ifadelerini görmek zordu ama JJ'in kahkaha attığını duyuyordum. "Sırada ben varım, Stassie."

Henry yanımıza geldi, başını yana eğmiş düşünceli bir ifadeyle tam olarak ne yaptığımızı çözmeye çalışıyordu. "Vücudu eğilip bükülen değil de esneme hareketlerini yaptıran kişi olmak nasıl hissettiriyor, Anastasia?"

Bacaklarıma biraz daha bastırınca arka bacak kaslarım çığlığı bastı. Bu durumdan hem nefret ediyordum hem de hoşuma gidiyordu. O sırada hissettiğim acıdan Henry'nin söylediklerini, Anastasia cevap verene kadar tam olarak anlayamadığımı fark ettim. "Biliyor musun, Hen, gerçekten de tuhaf hissettiriyor."

Her ne kadar ucu bana dokunsa da evdekilerin onu oyalamaları ve Aaron'la yaşananları kafaya takmaması için uğraşmaları hoşuma gidiyordu. Aaron, hiç durmadan telefonda özür diliyordu. Bunun *bir anlık öfkeyle* olduğunu, ona bağırmak istemediğini söylemişti. Ama Anastasia gerçekten çok incinmişti ve şimdi verdiği kararları sorguluyordu.

Aaron'ın aramasını onuncu kez reddederken, *herkesin kat etmesi gereken bir yolu vardır; arkadaşlıklar gibi sağlıklı bir çevreye sahip olmak da çok önemlidir,* diye kendi kendine mırıldandığını duymuştum.

Ona her gün istediği kadar burada kalabileceğini söylüyordum. Kulağa bencillik gibi gelse de her zaman etrafımda olması hoşuma gidiyordu, ayrıca çocukların da aynı şekilde hissettiğine emindim. Bizimle kalmasını en az benim kadar istiyorlardı ve onlara bir otelde oda tutabileceğimizi söylediğimde saçmalamayı bırakmamı söyleyip bana kızmışlardı. Hiçbirimiz Anastasia'nın Aaron'ın yanına dönmesini istemiyorduk.

Lola eve gelip Robbie'nin yaptığı yemeğin kokusunu bolca içine çektikten sonra Anastasia'yla ikisinin etraflarında bu kadar çok testosteron olmasının beyinlerini çürüttüğünü söylemişti. Bu yüzden ben de kız kıza vakit geçirmeleri için onları sinemaya bırakmıştım.

Ajandasıyla ilişkisini asla bozmak istemezdim tabii ama Stassie, son zamanlarda onu gereksiz işlerle doldurup duruyordu. Burada yaşamak alışkanlıklarını altüst etmişti çünkü bizim evde hiçbir şey planlara uygun şekilde ilerlemiyordu.

Planlarından geride kalmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini gördüğümden ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum ama bir yandan da arada bir değişen planların çok kötü olmayacağını hatırlatıyordum. Mesele kız kıza romantik bir

film izlemek için kaçamak yapmak eğlenceli ve rahatlatıcı olabilirdi.

Onları bıraktıktan sonra evin garaj yoluna girerken benimkinin yerine başka bir arabanın park ettiğini gördüm. Evin kapısını açarken telefonum çalmaya başladı, içeri girdikten sonraysa beni kimin, neden aradığına bakmama gerek kalmamıştı.

Babam bana ters ters bakarak, "Nathaniel, hayatta olduğunu görmek güzel," dedi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkıştım.

"Kirasını ödediğim, oğlumun yaşadığı bu evi mi kastediyorsun yoksa Kaliforniya'yı mı?"

Ses tonundaki kendini beğenmişlik resmen midemi bulandırıyordu. Sasha ve ben bu kadar iğrenç biri tarafından büyütüldüğümüz hâlde ona benzememeyi nasıl başarmıştık, aklım almıyordu.

Babama bakmak geleceğimi gösteren bir aynaya bakmak gibiydi; arada beyazlar olsa da aynı renk saçlar, aynı renk gözler ve temelde aynı yüz... Ne yazık ki onun oğlu olduğuma hiç şüphe yoktu. *Tanrı'ya şükür* ki karakterlerimiz hakkında hiç kimse aynı şeyi söyleyemezdi. Karakter olarak Aaron benden daha çok babama benziyordu.

"İkisi de."

"Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Aramalarına cevap veremeyecek kadar yoğun olduğum için binlerce kilometrelik yolu mu geldin? Ciddi misin sen?"

Göz ucuyla apar topar arka odaya kaçıştıklarını görene kadar takımdakilerin burada olduğunun farkında bile değildim. Hepsinin aileleriyle arası iyi olduğu için bu durum her zaman bana çok tuhaf geliyordu. Henry'nin ailesi Maple Hills'de yaşıyordu ve onlar bile haber vermeden gelmezlerdi.

"Kaliforniya'ya işlerim olduğu için geldim. Buraya kadar gelmişken de seni görmek istedim." Bu önemsiyormuş gibi görünen baba ayaklarına bayılıyordum; tabii onu tanımasam bu saçmalıklara inanmam çok daha kolay olurdu. "Dediğim gibi aramalarıma cevap vermiyorsun."

Oturduğu sandalyenin karşısındaki koltuğa geçip onunla aynı şekilde oturdum. İçimde tuhaf bir his vardı, sezgilerim bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

"LA'de nasıl bir işin olabilir ki? Burada kar yağmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Aile işimizle ilgili bir şeyler biliyormuşsun gibi davranmayı kes." O sahte tavrı yok olmuş, maskesi düşmüştü. "Ailemize ait parayı eğitimine, evine ya da kullandığın o çok pahalı arabaya harcamaktan çekinmiyorsun. Ama herhangi bir katkı yapmaya gelince ortada yoksun."

Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne eğilip iç çektim, liseden mezun olduğumdan ve ona Colorado'da işletme okumayacağımı söylediğimden beri yaptığımız bu tartışmaya tekrar girmeyecektim. "Neden geldin, baba?"

"Kız kardeşin çok mutsuz." *Hadi canım.* "Onunla konuşman lazım. Kayak yapmayı bırakmak istediğini söylüyor."

Sasha kayağı bırakmak istemiyordu. Sadece babamın onu dinlemesinin yolunun bu olduğunu biliyordu. "Başka ne söylüyor?"

Kaşları çatıldı ve çenesini sıvazladı. *Siktir*, hareketlerimiz bile tıpatıp aynıydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana gelip sadece kayağı bırakmak istediğini söylemiş olamaz. Ne istedi de görmezden geldin? Aslında ne istiyor yani? *Tanrım*, on altı yaşındaki kızına nasıl babalık yapacağını da ben öğretecek değilim ya."

"Ses tonuna dikkat et, Nathaniel."

"Kardeşimin ağzından çıkan herhangi bir şeyi dinliyor musun hiç?" Sesim giderek yükseliyor, göğsüm öfkeyle yanıyordu. "O bir yarış atı değil, küçük bir kız sadece. Hayatını sen istedin diye kupalar kazanmak için yaşayamaz. Onun da ihtiyaçları var! Şimdiye kadar kaçmaması şaşırtıcı zaten."

Karşılık olarak onun da bağırmasını ve bunun üzerine büyük bir tartışma çıkmasını istiyordum ama o bomboş gözlerle bana bakıyordu.

"Kayağa bayılıyor, sen de biliyorsun. Sevmese bu sporda bu kadar başarılı olamazdı. Ama onun da ara vermeye ihtiyacı var, baba. Onunla ilgilenilmesine ve ona olan sevginin ne kadar iyi kaydığına bağlı olmadığını görmeye ihtiyacı var."

"Noel'de tatile gitmek istiyor."

Biliyordum, kardeşimin aylardır bunu söyleyip durduğunu ve babamın da hiç umursamadığını öğrensem şaşırmazdım doğrusu. "Gördün mü? Çok kolay. Onu St. Barts'a falan götür. İzin ver de kumsalda güneşlensin, kitap okusun, birkaç alkolsüz kokteyl içsin."

Hiç düşünmedi bile, söylediklerimi anında duymazdan geldi ve başıyla merdivenleri işaret etti. "Yatak odana bakınca birlikte yaşadığın bir kadın var gibi görünüyordu. Nerede kendisi?"

Beni, tam da istediği gibi hazırlıksız yakalamıştı. Hatta buraya habersiz gelmesi de göz önüne alınırsa tek hedefinin bu olduğu söylenebilirdi. İlk şoku atlattıktan sonra neler olduğunu anladığım için ilk kez Anastasia'nın burada olmadığına sevindim.

"Odama nasıl girdin?"

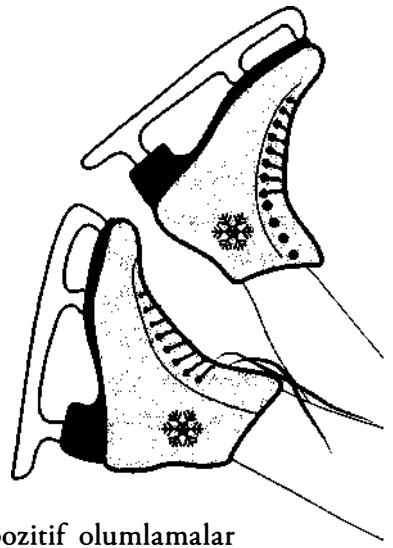
Sandalyeden kalkarken ceketini düzeltti. "Çünkü karımın doğum gününü hâlâ hatırlıyorum." Odadaki hava değişmiş, resmen buz gibi bir serinlik çökmüştü. Ama aynı zamanda beni boğmaya başlamıştı. "Eh, belli ki sen çok meşgulsün ve

beni de burada istemiyorsun. En azından bir akşam yemeği boyunca sana hayatında istediğin her şeyi veren adama tahammül edebilirsen Huntington'da kalıyorum. İki gün sonra döneceğim."

Ve o son kendine acıma numaralarının ardından ihtiyacı olanı alarak evden çıkışını izledim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Anastasia

İnsanların kendisini iyi hissetmesi için ortaya çıkan bir şey olarak pozitif olumlamalar bu konuda gerçekten berbattı. Kesinlikle işe yaramıyorlardı, içimde olumlu tek bir hücre yoktu ve kendimi onaylanmış gibi hissetmiyordum. O zaman ne diye uğraşıyordum ki?

Vücudu tüm heybetiyle arkamda belirdikten sonra Nate belimi sımsıkı tuttu, parmaklarından yayılan sıcaklık çıplak tenimi dağlıyordu. Vücudunu benimkine iyice yaklaştırarak kulağıma eğilip, "Bunu yapmaya hazır mısın, Allen?" diye fısıldadı.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, düşüncelerim bir kaosa doğru sürükleniyordu. Aradan haftalar geçmesine rağmen hazır olup olmadığımdan hâlâ emin değildim. Hayır, hazır olmadığımı biliyordum. Hazır olmak da istemiyordum.

"Üç, iki, bir…"

"Hayır!" Bileklerini kavrayarak beni bırakmasını sağlamak pek de zor olmadı. "Hayır, yapamam!"

Beni bıraktıktan sonra boynumdaki rahatsız edici karıncalanma hissinden kurtulmak için kayarak uzaklaşmama izin verdi. Bu korku artık saçma bir hâl almaya başlamıştı, farkındaydım. Beni kaldırmadan önce onu durdurduğum için hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum. Böyle durumlarda hiçbir zaman öfkesini bana yönlendirmiyor, ko-

nuyla ilgili hiçbir şey söylemiyordu ama ben hayal kırıklığının orada olduğunu biliyordum.

Nate, elleri belinde soluklanmaya çalışırken aksi yöne doğru kaydı. "Nate, üzgünüm!" diye bağırdım belki de milyonuncu kez.

Bana doğru kaydığı sırada içgüdülerime boyun eğmek istiyordum. Beni havaya kaldırıp pistte uçurmasına, beni ilgiye boğmasına izin vermek istiyordum. Kulağıma, beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair sözler fısıldarken ona sıkı sıkı sarılmak istiyordum.

Yüzümü ellerinin arasına alıp başımı hafifçe kaldırdı. Bana doğru eğilip beni öpmesini istiyordum ama anlaşmamız yüzünden şu an bunu yapmayacaktı.

Kendime kızmam için başka bir neden daha...

"Neden bana güvenmiyorsun?" Ses tonunun bu kadar yumuşak olması işimi daha da zorlaştırıyordu. "Stas, seni düşürmeyeceğim."

"Ben..." Buna verecek cevabım yoktu. Ne zaman bu endişe midemde büyümeye başlasa nefes alamayacak gibi oluyordum. Spor salonunda bunun denemesini yapmıştık ve beni kaldırabileceğini biliyordum ama nedense buzun üstüne çıktığımızda işler değişiyordu. "Sana güveniyorum tabii ki. Sadece sorunum ne bilmiyorum."

Brady'ye doğru giderken yüzündeki o tanıdık rahatsızlık ifadesini görebiliyordum. "İkinizin bunu bir an önce çözmesi gerekiyor. Çiftlerde yarışmak istiyorsan partnerinle koreografiyi yapmak zorundasın, Anastasia."

Sanki bu konu yeni takıntım değilmiş gibi söylüyordu. "Biliyorum, Koç."

"Korkunun seni yönetmesine izin verdikçe daha çok acı çekeceksin. Bu meseleyi çözün ve mümkünse çabuk çözün."

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak Nate'le birlikte kenara geçip koruma takımlarını çıkardım. En kötüsü de Nathan'la antrenman yaparken çok eğleniyor olmamdı, artık patenlerine de alıştığı için çabuk öğreniyordu.

Bana yardım etmek için burada olmasına rağmen atlayışlardan birini başarınca tuhaf bir gurur hissediyordum. Sakın yanlış anlaşılmasın, yüzlerce kez kıçının üstüne düşmüştü ve her biri bir öncekinden daha komikti. Ama artık düştüğünde kalkmasına yardım etmeye çalışırsam ayaklarımı yerden kesip beni de kucağına çekiyordu.

Buz patenine olan tutkum yeniden canlanmış gibiydi ve o da bunun büyük bir parçasıydı. Soyunma odalarına giderken bir kolunu omzuma attı. "Endişelenme, başaracağız. Bir plan yaparız ve sorunu çözmek için ne yapmamız gerektiğine bakarız."

Aniden durunca bakışlarını takip ederek görmeyi hiç ummadığım kişiyle karşılaştım. "Aaron, burada ne yapıyorsun?"

"Konuşabilir miyiz?" Gözleri Nate'e kaydı ve duruşu gözle görülür şekilde sertleşti. "Yalnız."

Nate, "Kesinlikle olmaz," diye tersledi.

"Nathan..." İhtiyacım olan son şey ikisinin kavga etmesiydi. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Aaron."

"O zaman bir şey söyleme," dedi sakince. "Sadece beni dinle, sonra giderim."

Nate kolunu bana dolamış, daha sıkı tutmaya başlamıştı. Bu şekilde ikisinin arasında kalmaktan nefret ediyordum. Aaron'la ilk defa bu kadar uzun süredir konuşmamıştık ama o günkü tavrının mantıklı bir açıklamasını duymak istemediğimden değildi, sadece sözleriyle sürekli vurduğu kum torbası olmaktan bıkıp usanmıştım.

"Önce üstümü değiştireyim," dedim ona. "Birkaç dakika sonra ofiste konuşuruz."

Nathan kararlı bir ses tonuyla, "Anastasia," dedi, gerginliğini hissedebiliyordum ama Aaron'dan sonsuza kadar kaçamazdım.

Omzumdaki elini hafifçe sıkarak içini rahatlatmaya çalıştım. "Sorun değil, uzun sürmez."

Soyunma odalarına giderken birkaç genç patencinin antrenmanlarından önce dedikodu yaptığını duyunca moralim biraz olsun düzeldi.

"İnanılmaz seksi."

"Hokey takımının kaptanı o."

"Kız da ne şanslı sürtük ama."

"Kesin Aubrey'nin arkasından iş çeviriyorlar."

"Aaron'ın yaralanmasına neden olan oymuş diye duydum."

"Basketbolcuyla birlikte olduğunu sanıyordum?"

"İyi oldu, Aaron aşağılık herifin teki."

"Hayır, basketbolcuyu takip ediyorum, sürekli Olivia adında sarışın bir kızla ilgili paylaşımlar yapıyor."

"Bence de öyle. Bahse girerim Aubrey neler döndüğünü çoktan tahmin etmiştir."

"Kaptan bana da öyle baksa kızın hışmına uğramayı göze alırdım. Neden şort giymek zorunda kaldığını duydunuz mu? Sanırım si..."

"Kızlar?" dedim gülmemeye çalışarak. "Koç Brady sizi bekliyor."

Oda bir anda o kadar sessizleşti ki yere iğne düşse duyardınız. Hepsi dehşete düşmüş hâlde yanımdan hızla geçerken çıt çıkmıyordu.

Bir yanım Aaron'la yüzleşmekten ölesiye korktuğu için üzerimi değiştirmekte acele etmiyordum. Diğer yanımsa bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Sonunda soyunma odasından çıktığımda Nathan kapının önünde beni bekliyordu.

İlk söylediği şey, "Bundan hiç hoşlanmadım," oldu. Elini yanağıma koyduğunda tanıdık sıcaklığına doğru eğilme dürtüsüne karşı koyamadım. "Kendi kararlarını vermeni istiyorum ama ona hiçbir şey borçlu olmadığını unutma. Sana kendini suçlu hissettirmesine izin verme."

"Beni arabada bekler misin?"

Başıyla onaylayıp öpmek istermiş gibi öne eğildi, sonra vazgeçip geri çekildi ama yine de çıkışa doğru gitmeden önce alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Orada beni kimin beklediğini bildiğimden ofise giden mesafe uzamış gibi geliyordu, buna rağmen cesaretimi toplayıp kapıyı açarak içeri girdim.

Aaron yaralı bileğini göğsüne bastırmış hâlde masada oturuyordu ve durumu olduğundan ciddi görünüyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp karşısına oturdum ve sakin nefesler almaya odaklandım.

"Birkaç haftadır buraya gelip seninle konuşmayı istiyordum," dedi yavaşça, dalgın bir ifadeyle masanın üstündeki sağlam eline bakıyordu. "Ama sana kızgındım ve o hâldeyken konuşmanın ikimize de bir faydası olmazdı."

O an ağzımın bir karış açık kalmamasına şaşırdım. Aaron günlerdir neredeyse peşimden ayrılmamış, eve dönmem için yalvarıp durmuştu ama şu an bana kızgın olduğunu söylüyordu. "Sen hangi konuda bana kızgın olabilirsin ki?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana haber vermeden evden çıkıp gittin ve şu anda paten kayamamamdan sorumlu adamın yanına taşındın."

Sakin kalmak için çabalarken çenem kasılıyordu. "Yaşananlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor."

"Sana söylediği her şeye inanıyorsun. Senin sorunun da bu zaten, Stassie." Bana dalga geçer gibi, bomboş bir suratla bakıyordu. "Fazla safsın. Bayan Pozitif'i oynuyorsun ve her-

kesle ilişki kurmak istiyorsun ama bunlar saçmalıktan başka bir şey değil. Sen yalancının tekisin."

Bu adamın ateşi falan mı vardı? Duyduklarıma inanamıyordum. Söylediklerinin hangisine karşı çıkacağımı bilemiyordum. Dışarı çıkmalı ve bir daha yüzüne bile bakmamalıydım ama ne yazık ki bunu yapamazdım. "Burada oturup bana saldırmaya devam edeceksen gideceğim."

"Sana saldırmıyorum. Konuşmak ve aramızdaki sorunları çözmek istiyorum."

"Bana saldırdığının farkında değil misin gerçekten? Bana evden ayrıldığım için kızgınsın ama siktir olup gitmemi söyleyen de sendin." Beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum ama bir yandan çığlık atmak isterken bir yandan içim kan ağlıyordu. "Yetersiz besleniyormuşum, Aaron. Aylardır sakatlanma riskim varmış ama asıl sorunu olan sensin, öyle mi? Sana güvenmiştim!"

"Amma da abartıyorsun. Neden seni açlıktan öldürüyormuşum gibi olayı büyütüyorsun ki?" Yüksek sesle homurdandı, önce tavana sonra da bana baktı. "Yaptığım programın iyi olduğunu düşünüyordum! Hâlinden hiç şikâyet etmedin, sen de bir yetişkinsin sonuçta, Anastasia. Madem açtın, daha fazla yiyebilirdin! Kendi vücudunun ihtiyaçlarına kulak asmaman nasıl benim suçum olabilir?"

"Ah, yani içine girmem gereken bir kostüm olduğunu sürekli hatırlatan sen değilsin? Ya da beni her kaldırdığında homurdanan?"

"Seni sorumluluklarından haberdar ettiğim için şimdi ben mi suçluyum?"

"Bu sorumluluk falan değil, Aaron, bu resmen takıntı! Benim ne yaptığımla ve kimle yaptığımla çok fazla ilgileniyorsun." Sesim gitgide çatlamaya başlamıştı ve ben bundan nefret ediyordum. Beni nasıl etkilediğini görmesinden nefret

ediyordum. "Beni kontrol etmek istiyorsun ama bu arada arkadaşlığımızı ve partner ilişkimizi mahvediyorsun!"

"Ne zaman eve dönüyorsun?" dedi bir anda. "Seni özledim."

Konuyu birdenbire değiştirmesiyle neye uğradığımı şaşırdım ve derinlerde bir yerde Aaron'ın nasıl sorunlu biri olduğunu hatırladım. "Sen tam olarak ne yaptığını anlayana kadar ve ben senin değiştiğine inanana kadar eve dönmeyeceğim." Sandalyeden kalkıp çantamı omzuma astım. "Şu anda sana güvenmem mümkün değil, Aaron. Ama hoşumuza gitse de gitmese de partneriz, bu yüzden bir şekilde sorunu çözmem gerekecek."

İfadesiz bir suratla başını salladı. "Sana söylediği her şeye inandığını biliyorum ama bile bile sakatlanma riskine girmene neden izin vereyim, Anastasia?" İçini çekerken omuzları çöktü. "Seni önemsediğime inanmıyorsan, tamam. Ama kendimi önemsediğimi biliyorsun. Neden seninle partnerken sakatlandığın için kendi hedeflerimden uzaklaşma riskini alayım?"

Acınacak bir hâlde olmasaydık bu söyledikleri komik gelebilirdi. Haksız değildi, Aaron Carlisle'ın en çok önemsediği şey kendisiydi. "Yaptığın birçok şeyin nedenini anlamıyorum ama bu, onları yapanın sen olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Seni başka biriyle kayarken izlemekten hoşlanmadım. Bu işi düzeltmek istiyorum, Stas. Söz veriyorum."

"Düzeltmek istediğine inanıyorum ama ne yazık ki şu anda verdiğin sözler yeterli değil, Aaron."

❄

Aaron'la konuşmamızdan sonra inanılmaz enerjiyle doluydum, Nathan'ın arabasına bindiğimde bir çılgınlık yapıp sorumsuzca bir şey yapmak isteyip istemeyeceğini sordum.

Benim sözlüğümde sorumsuzluk, final haftasından önce bir parti vermek ve benden otuz santim uzun, kırk beş kilo ağır bir adamla içki oyunları oynamaktı. Şartları eşitlemek adına Nate'in içkisi benimkinden çok daha sertti ama o bunu fark etmemişti bile. Neyse ki şansıma, seçilen oyun *Ben Daha Önce Hiç* olmuştu ve Nate'in üniversite döneminin çoğunu yeni deneyimler kazanmak için harcadığı ortaya çıkıyordu.

Mattie, sıra ona geldiğinde boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekmeye çalıştı. "Ben daha önce hiç... seks sırasında yanlışlıkla Faulkner'ı aramadım."

Nate içkisini ağzına götürürken, "Ah, hadi ama," diye homurdandı. Bana bakma zahmetine girmeden, "Bilmek istemezsin," dedi.

"Eveeet, sıra bende." JJ ellerini ovuşturdu. "Ben daha önce hiç... bir kulüpten benden yaşça büyük bir kadınla ayrılmadım," birkaç kişi bardağını kaldırır gibi oldu ama JJ beklemelerini işaret edince durdular, "veee ertesi sabah evdeki aile fotoğraflarına bakınca daha öncesinde kızıyla da takıldığımı fark etmedim."

Nathan bardağını yeniden ağzına götürürken en yakın arkadaşına başını sallayıp sessizce birkaç küfür sıraladı.

"Aman Tanrım!" Çenem resmen yerlerdeydi, Lola yanımda kıkırdıyordu ve Jaiden hâlinden pek memnun görünüyordu.

Benim sıramdı, çocuklar kadar utanç verici şeyler düşünemiyordum ama onun içmesini sağlayacak bir fikrim vardı. "Ben daha önce hiç kayak teleferiğinden düşmedim."

Nate yüksek sesle homurdandı ve bardağı kafasına dikti. İşin ilginç yanı, yanında oturan Robbie de içiyordu.

"Sen de mi?" diye güldüm. Robbie başıyla onaylayıp içkisini içerken yüzünü buruşturdu. O içkiyi Lola hazırlamıştı, ne kadar sert olduğunu Tanrı bilirdi.

"Evet, bu pislik düşerken beni de beraberinde çekti."

Oyun devam ederken çocuklar heyecanla birbirlerine karşı kozlarını paylaşıyorlardı. Lola'yla onlardan biraz uzaklaşıp gündüz olanları konuşmaya başladık ve ardı ardına teoriler sıraladığımız, bolca Aaron'ı çekiştirdiğimiz bir buçuk saatin ardından evde Nate'i aramaya koyuldum.

Onu arka odada buldum, kendisiyle konuşmaya çalışan iki kızı görmezden gelmekle meşguldü. Yanına gider gitmez beni kucağına çekip başını boynuma gömdü. "Nerelerdeydin? Seni özledim."

"Lo'yla konuşuyordum. Beni nasıl özleyebilirsin ki? Sürekli birlikteyiz."

Sorumu cevaplamaya bile gerek duymadan kulağımı tatlı tatlı ısırdığını hissettim. "Artık seni neden öpemediğimi hatırlayamıyorum bile. Ama gerçekten, *gerçekten* şu anda bunu yapmayı çok istiyorum." O kadar sarhoştu ki kelimeleri hafifçe yuvarlıyordu ama artık beni neden öpmemesi gerektiğini ben de unutmuştum. "Çok güzelsin, Stassie."

Yüzüne bakmak için kucağında döndüm ama inlemesi, bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını kanıtladı. Elini yüzüme koydu ve dudaklarını büktü. "Biz seninle çok güzel sevişiyoruz. Hadi ama sana bunu tekrar hatırlatmam lazım."

Yatağa gidecektik ama kesinlikle düşündüğü şey olmayacaktı. "Hadi bakalım, ayyaş oğlan."

Onu merdivenlere yönlendirmeye uğraşırken kabadayılık taslayan irice bir çocuğu kontrol etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Odasına girer girmez Nathan hemen üstündekileri çıkardı ve gelişigüzel etrafa fırlattı. Kıyafetlerini attığı yerden toplarken duşa girdiğini ve birkaç dakika sonra da *Last Christmas*'ın yüksek sesli detone bir yorumunun banyoda yankılandığını duydum.

Bir süre sonra bal ve çilek kokuları eşliğinde odaya dönünce benim şampuanımı kullandığını anladım. Havlu kalçasından

gevşekçe sarkarken su damlaları çıplak göğsünden nefis bir şekilde akıyordu.

Tanrı aşkına.

Sırılsıklam olmasına aldırmadan odayı geçip tam önümde durdu. "Benimle çıplak bacaklar dansını yapmak ister misin?"

"Hayır. Yatağa girmeni ve uyumanı istiyorum."

Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "Neden istemiyorsun?"

Onu itince yatağa doğru düştü ama hiç de uyumaya elverişli bir pozisyon değildi. "Sence neden?"

Biraz düşününce yüzünde sebebini anladığını gördüm. "Sen sarhoşsun, ben ayığım, bu da şu anlama geliyor ki..." İçini çekti ve kollarıyla bir x işareti yaptı. "Yatakta çıplak pijama partisi yapamayız."

Tam olarak doğru sayılmasa da önemli kısımları yakalamıştı. "Tam isabet. Şimdi doğru düzgün yat lütfen."

Beni duymazdan gelip esneyerek gözlerini kapadı. "Sarhoş insanların rızası alınamaz, Stas."

"Çok doğru, koca bebek," dedim nefes nefese, onu yana kaydırmak için korkutucu derecede ağır bacağını kaldırmaya çalışıyordum. "Nate, senin biraz... tamam, uyuyakaldın. Harika!"

Aşağıya inip tekrar Lo'nun yanına gittiğimde burnunu kırıştırarak bana baktı. "Neden bu kadar terledin?"

"Sarhoş ve ağır Nate'i yatağına yatırdım."

"Ona âşık olmaya başladığının farkında mısın?"

"Onu daha yeni yeni tanıyorum, Lols. Âşık olmuyorum, biz çıkmıyoruz bile," dedim, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa bakındım.

"Neredeyse üç aydır tanışıyorsunuz ve bir aydır da birlikte yaşıyor sayılırsınız. Bu da flört dönemini önemsiz hâle getiriyor."

Lola bir saattir başımın etini yiyor, düğün önerileri yapıyordu, derken aniden çığlık atmasıyla yerimden sıçradım. "Aceleden söylemeyi unuttum! Aaron, Kitty Vincent'la takılıyor!"

Kendimi, gözleri yuvalarından fırlayan çizgi film karakterlerinden biri gibi hissediyordum. "Lütfen bana şaka yapıyorum de!"

"Bu kadar korkunç bir şey hakkında asla şaka yapmam. Kendi gözlerimle gördüm. Alakasız ama sen eve döndüğünde koltuğu yakmamız gerekecek. Rosie çok tatlı biri ama Kitty berbat biri. Tam bir kaltak."

Kitty birinci sınıftan beri arkadaşımızdı ve ev arkadaşı Rosie'yi de tanıyorduk. Rosie, patronum Simone'un kızıydı, en başta bana bu işi söyleyen de oydu.

Lola'nın dediği gibi Rosie tatlı bir kızdı ama Kitty kendini beğenmiş kinci kaltağın tekiydi ve ben, bir kadın hakkında bu sözleri kolay kolay söylemezdim. Bilim insanları ikisinin arkadaşlığını mercek altına yatırmalıydı çünkü aradan iki yıl geçmişti ama ben *hâlâ* akıl sır erdiremiyordum.

Sinir bozucu bir şekilde onlar da bizim binada yaşadıklarından arada bir karşılaşıyorduk ama ayrılmaz bir ikili olduklarından Kitty'den uzak durmaya çalışırken Rosie'yi daha iyi tanıyacak fırsatı bulamıyorduk.

Lo'nun verdiği haberin şaşkınlığını atamadan etrafımızda tezahüratlar yükseldi. Lola'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve çıkardığı tuhaf sesi bastırmak için elini ağzına götürdü.

Bu yaygaranın kaynağını görmek için dönünce Nathan'ın *boxer*ıyla kalabalığın arasında yürüdüğünü gördüm. Arka odadan çıkan arkadaşları da gürültünün kaynağını görünce hemen telefonlarına sarıldılar.

Nate hedefe kilitlenmiş hâlde kalabalığı yararak yürüyordu ve o hedefin arkadaşları olduğunu söylemeyi çok isterdim.

Onlara doğru gitmesini gerçekten çok isterdim.

Ama tabii ki arkadaşlarına gitmemişti, tam önümde dururken uykulu gözlerle bana dudak büküyordu. "Uyandığımda yanımda yoktun."

"Aman Tanrım. Kıyafetlerin nerede?"

Herkesin duyabileceği bir sesle, "Yatağa geri dön," diye sızlandı. "Kandırmaca yok. Sadece sarılıp uyuyalım."

Lola arkamdan, "Bu bulunmaz bir fırsat," dedi ve omzumun üzerinden bakınca onun da telefonunu çıkardığını gördüm.

Herkes bizi izliyordu, birçoğu ellerini dizlerine dayamış kahkaha atıyordu. İçlerinden biri gülmekten nefes alamıyormuş gibiydi. İstemeden de olsa Nathan'ın peşinden merdivenlere giderken hepsine ters ters baktım. "Yardımınız için teşekkürler, çocuklar!"

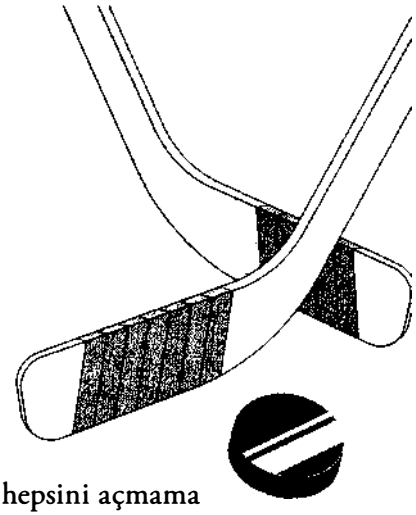
"Çok iyi iş çıkarıyorsun, yardıma ihtiyacın yok," diye bağırdı Robbie.

Odaya çıktığımızda Nate kendini yatağa attı ve yastık barikatımızı çoktan yerle bir ettiğini gördüm. Anında horlamaya başlamıştı ama yanına uzandığımda orada olduğumu hissederek beni göğsüne çekti.

Üç haftalık yastık ayrılığından sonra kollarının arasında yatmak inanılmaz iyi gelmişti. Gözlerimi açık tutmak için kendimle savaşmadım bile.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan

Telefonum mesajlarla doluydu ve hepsini açmama gerek bile yoktu çünkü birini açmıştım ve diğerlerinin de aynı konuyla ilgili olduğuna emindim.

Hepsinde benim salona sarhoş ve yarı çıplak girdiğim, sonra da muhtaç ve mızmız bir bebek gibi Anastasia'yı beraberimde sürüklemeye çalıştığım videonun değişik versiyonları vardı.

Hâlâ yanımda kıvrılmış uyuyordu; yumuşak nefesi göğsüme çarparken kahverengi bukleleri kolumun üstüne süs gibi dökülmüştü. Yastık barikatımızdan kalanlar her yere saçılmıştı.

Hiçbir şey hatırlamıyordum ama büyük ihtimalle bunun için suçlanması gereken tek kişi yine bendim.

Şu anda birbirimize sarılmış olmamızın sebebinin de ben olduğumu düşünüyordum ama yüzündeki tatmin dolu ifadeye bakılırsa bu kadar yakın olmamızdan o da benim kadar mutluydu.

Genelde bu kadar zil zurna sarhoş olmazdım çünkü toplum içinde fazlasıyla sorumsuz davranan, yetişkin olmayı beceremeyen arkadaşlarım vardı. Ancak dün gece, hile yaptığından neredeyse emin olduğum bir kadın tarafından içki oyununa sürüklenmiştim.

Bütün gece arkamı toplamak zorunda kalmıştı ve bu bile şüphelerimi doğrulamaya yeterdi. O uyumaya devam

ederken kendimi en kötüsüne hazırlayıp takımın grup yazışmasını açtım.

PAKTAVŞANLARI

JAIDEN JOHAL

😠😠
Stassie kendisi dışında biriyle konuşmaya çalıştığında Nate.

JOE CARTER

😭😭
Uyandığında Stassie'yi yanında bulamadığında Nate.

KRIS HUDSON

😍😍
Yatakta çıplak yuvarlanmak yok, sadece sarılacağız dediğinde Nate.

Bir sonraki mesaj kız kardeşim Sasha'dandı.

SASHA

Tanrım, ne utanç vericisin.

UCMH'yi başvuracağım okullar listesinden çıkaracağım.

NATE

Sen nereden biliyorsun ki?

SASHA

UCMH dedikodu sayfasında gördüm.

Artık terapiye ihtiyacım var, teşekkürler.

NATE

Harika.

SASHA

Noel'de beni yalnız bıraktığın için zaten sana kızgınım.

NATE

Ah, senin için çok korkunç olmalı.

Bununla St. Barts sahilinde nasıl başa çıkacaksın?

Bu arada, rica ederim.

SASHA

Neyse.

Sana tek başına iyi Noeller, pislik.

Babam tavsiyemi dinlemiş ve Noel'de bizi tatil için St Barts'a götürmeyi teklif etmişti. Kim daha çok şaşırmıştı, bilmiyordum; istediğini elde ettiği için Sasha mı tavsiyemi dinlediği için ben mi?

Noel'i Sasha'yla birlikte geçirmeyi çok isterdim ama babamla başka bir ülkede iki hafta geçirmektense fok balığı kıyafeti giyip köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzmeyi tercih ederdim.

Telefonum takımdan gelen yeni bir mesajla titredi.

Ah, harika. Şimdi de internette milletin alay konusu olmuşum.

Bazen işleri onlar için kolaylaştırıyordum ama bu, onlar için bile fazla kolay elde edilen bir başarıydı. Üniversitede bulunduğum süre boyunca hiç kız arkadaşım olmamıştı. Şimdi de kız arkadaşım olduğundan değil tabii. *Neden düşüncelerimi duyabilirmiş gibi panik yapıyorum ki ben?* Ona ya hep ya hiç tarzı bir adam olduğumu söylerken bile aslında şaka yapıyordum. Benim yanıma taşınmasını da asla beklemiyordum.

Şimdiyse benimle ve takımdakilerle yaşamaması fikri artık bana tuhaf geliyordu ve bundan sonra ilişkimizin nereye gideceği konusunda endişeliydim. Aaron'la arasını düzelttiğinde geri döneceğini söylüyordu. Özellikle buraya *evim* dediği için neden geri dönmek istediğini anlamakta zorlanıyordum.

Anastasia bu kadar hızlı ilerlememizin, ilişkimizi -evet, ilişkimiz demişti- başarısızlığa sürükleyeceğini düşünüyordu. Ayrıca mezun olduktan sonra Kanada'ya taşınacağımı ve burada yalnız kalacağını hatırlatıyordu. Aslında haksız sayılmazdı ama ben yine de neden Aaron'la birlikte yaşaması gerektiğini anlayamıyordu.

Kollarımın arasında döndüğü sırada yalandan horlasam mı diye düşündüm ancak gözlerini bir anda açıp memnuniyetsiz bir ifadeyle bana baktı. "Neden beni izliyorsun, tacizci sapık?" Cevap vermeye fırsat bile tanımadan, "Sakın bana güzel olduğumu söylemeye kalkma. Yanağımdaki kurumuş tükürüğü hissedebiliyorum," diye devam etti.

"Benimle böyle tahrik edici konuşmana bayılıyorum."

"Başınız büyük belada, beyefendi," dedi. Esnemek için kollarını iki yana açıp gerindi. Midemin bulanmasının sebebi akşamdan kalma olmam mı yoksa ondan azar işiteceğimi bilmenin verdiği gerginlik miydi, bilmiyordum ama kendimi

kusacak gibi hissediyordum. "Başın nasıl? Sana pankek yapmamı ister misin?"

Pekâlâ, lanet olsun. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Seni o kadar utandırmama rağmen bana pankek mi yapacaksın?"

"Beni değil, kendini utandırdın," diye kıkırdadı. "Ve arkadaşlarının seni gün boyu taciz edeceğine de adım gibi eminim. Hayatının geri kalanında da olması muhtemel tabii. Yani bu pankekleri sana acıdığım için teklif ettiğimi söyleyebiliriz. Çikolata parçacıkları da ister misin?"

Yanımda doğrulduğunda saçları bir aslanın yelesi gibi karışık ve vahşi görünürken gözleri uykulu ama sıcacık bakıyordu. Güzelliğine daha fazla dayanamayıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmağımı kızaran yanaklarının üzerinde hafifçe gezdirdim. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Çabucak avucuma bir öpücük kondurdu ve yataktan kalkmak için üzerimden atladı. "Çok naziksin ve çok yakışıklısın, sanırım bu yeterli."

"Ya bir dağ aslanı bana saldırırsa ve yüzümü parçalarsa, o zaman benden yine de hoşlanır mıydın?"

Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken kahkahasını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. "JJ'yle çok fazla zaman geçiriyorsun. Bana hep böyle saçma sapan sorular soruyor. Peki, yüzün parçalanmış olsa da hâlâ nazik olacak mısın?"

Bir an düşündüm. "Evet."

"O zaman senden yine de hoşlanırım."

Bu sohbete mutfakta, herkes sabırsızca Stassie'nin yaptığı pankekleri beklerken devam ediyorduk.

Jaiden, "Ya bir köpekbalığı tarafından ısırılıp hayatta kaldığında havalı bir yara izi olursa ve her dolunayda köpekbalığına dönüşürse yine de ondan hoşlanır mıydın?" diye

sordu. Stassie'nin tabaktaki yığına eklediği pankeki çalmaya çalışıp eline bir tokat yiyince irkildi.

"Köpekbalığına dönüştüğünde denizde mi yaşayacak, yoksa doldurmam gereken bir küvette mi duracak?"

JJ düşünmeden cevapladı. "Denizde. Onu güneş batmadan Venice Plajı'ndan suya bırakman yeterli olacak."

"Evet, ondan yine de hoşlanırdım."

Pankekleri tabaklara koyup dağıttıktan sonra kendi tabağındakileri çilek ve akçaağaç şurubuyla kapladı. Yeni saplantısı bu protein pankekleri olmuştu, böylece protein içeceklerinin berbat tadına tahammül etmesi gerekmiyordu.

Henry tuhaf bir sessizlik içinde Robbie, JJ ve Lola'nın ardı ardına senaryolar sıralamasını, sınırı giderek genişletmesini dinliyordu. Ama çok uzun süre sessiz kalamadı. "Öyleyse Stassie, sana nazik davrandığı sürece Nate'ten hoşlanmaman için hiçbir sebep yok, öyle mi?"

Stas omuzlarını silkti. "Şey, sanırım öyle? Bilmiyorum ki. Mafyaya katılması ya da ömrünün sonuna kadar palyaço kostümü giymek zorunda kalması beni pek endişelendirmiyor. Sonuçta bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum, değil mi?"

"Bana, ona âşıkmışsın gibi geldi." Herkes gözleri fal taşı gibi açılmış, Henry'ye bakıyordu. Ağzı pankekle doluyken kafası karışmış bir hâlde etrafa baktı. "Nöğğ?"

Yengeç kıskaçlarına sahip olsam bile Stas'ın benden hoşlanacak olması hoşuma gitmiş miydi? Elbette. Biz bu konuyu ocak ayına kadar rafa kaldırmışken Henry'nin kahvaltı sırasında onu sıkboğaz etmesini istiyor muydum? Hayır.

Suyundan bir yudum alıp yutkundu. "Bana şaşkın şaşkın baktığınıza göre, bunun söylememem gereken bir şey olduğunu anlıyorum."

"Bu pankekler harika olmuş, Stassie," dedi JJ bağırarak.

Ağzıma bir çatal dolusu pankek sokmadan önce, "En iyisi," diye mırıldandım.

Anastasia'ysa gözlerini dikmiş tabağındaki çilekleri tek tek inceliyordu, bu sırada pembeleşen yanakları bambaşka bir hikâye anlatıyor gibiydi.

İlginç.

❄

"Nate, piste bu yoldan gitmiyoruz."

"Piste gitmiyoruz zaten."

Brady güven sorunlarımız üzerinde çalışmamız gerektiğini söylemişti ve benim de niyetim buydu. Biz bir takım olduğumuz için *güven sorunlarımız* demeyi tercih ediyordum. Sorunun Stassie'nin korkuları olduğunu söylersem suçu onun üzerine atmış, kendini cezalandırması için ona bir sebep daha vermiş olurdum.

"Akşamdan kalmasın diye antrenmanı ekemeyiz," dedi kelimeleri uzata uzata.

"JJ'yle üç donat yedim, akşamdan kalmalığı attım üstümden. Ayrıca antrenmanı ekmiyoruz, Brady'nin haberi var."

"Peki, ne yapacağız."

"Birbirimize güvenmeyi öğreneceğiz."

Yolculuğun kalanını, gideceğimiz yeri söylemediğim için sessizce oturup somurtarak geçirdi. Sessiz kalması benim için fark etmiyordu çünkü sinir olduğunda dudaklarını sarkıtmasına ve burnunu kırıştırmasına da bayılıyordum.

Üniversite havuzunun otoparkına girerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. "Yüzecek miyiz? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Tüm yüzme takımı yarışmaya katılmak için Philadelphia'ya gitmiş. Bütün havuz bize ait. Benden ne yapmamı istersen iste bunu başarabileceğimi göstereceğim sana."

Aslında oldukça iyi bir plandı ama yüzünün asılması kalbimin sızlamasına neden oldu.

"Yanımda mayo bile yok."

"Öğle yemeği vaktinde Lola'yı eve götürdüm ve ihtiyacın olabilecekleri hazırladı. Çantada her şey var ve merak etme, her şey çok güzel olacak."

"Sen öyle diyorsan," diye homurdanıp emniyet kemerini çözdü.

On beş dakikadır soyunma odalarının önünde bekliyordum ama ortalarda yoktu. Tam bir Uber çağırmış olabileceği ihtimalini düşünürken kapıyı aralayıp başını çıkardı.

"Lola'dan mayo isterken özellikle belirttiğin bir şey oldu mu?"

"Sadece havuzda giyebileceğin bir şey getirmesini söyledim. Neden?"

Oflayıp gözlerini devirdi. "Eh, bil diye söylüyorum, bu bikiniyi en son Palm Springs'teki tatilde giymiştim."

Başı kapının ardında kayboldu, tamamen ortaya çıktığında neredeyse boğulmama neden oluyordu. Kendi nefesimle mi yoksa tükürüğümle mi boğuluyordum, bilmiyordum ama oksijen almakta zorlandığım kesindi.

Giydiği şeyi bikini diye tanımlamak abartılı olurdu. Üzerinde, hiçbir şeyi örtmeyen birkaç küçük kumaş parçası ve biraz ip vardı sadece. Arkasını döndüğünde ise mükemmel kıçının tamamen açıkta olduğunu, aradan sadece incecik pembe bir bikini ipinin geçtiğini gördüm. "Gerçekten Lo'nun bana uygun bir şey vereceğini mi düşündün?"

Ağzımın içi kurumuş, çöle dönmüştü ve yutkunmakta bile zorlanıyordum. Anlaşmamızın başından beri üzerini banyoda

değiştiriyordu, bu yüzden son kez duşa girdiğimizden beri onu bu kadar çıplak görmemiştim. Son kez sevişirken bile üzerinde bundan daha fazla kıyafet vardı.

"Ah." *Bu pek kolay olmayacaktı.* "Şey, havuza girsek mi?"

O gülmemeye çalışırken ben de açıkça gözlerimi ona dikmemeye çalışıyordum ama ikimizin de çok başarılı olduğunu söyleyemezdim. Yüzme takımının şu anda burada olmamasına o kadar seviniyordum ki. Ona bakan her erkeği tek tek yumruklayabileceğimden emin değildim ama şansımı denemeden de bırakamazdım.

Yüzme merkezinin birçok farklı derinlikte havuzu vardı ve biz de en sığ olanında çalışacaktık. Amaç, olabilecek en kötü şey ağız dolusu klorlu su yutmakken onu düşürmeyeceğime inanmasını sağlamaktı.

"Ah, harika bir fikir." Planı duyduktan sonra homurdandı ve havuzun kenarından kendini suya bıraktı. "Artık sadece beni düşüreceksin diye değil, bir de boğulacağım diye endişeleneceğim."

"Seni düşürmeyeceğim ve boğulmana da asla izin vermem. Benimle birlikte tekrar et ki beni dinlediğini anlayayım," dedim suya girerken.

"Beni düşürmeyeceksin."

"Başka?"

"Boğulmama asla izin vermeyeceksin."

"Güzel. Şimdi, ilk olarak ne yapıyoruz?"

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar dikkatli odaklanmamıştım. Bir de suyun verdiği etkiyle, şimdiye kadar onlarca kez denediğimiz hareketler çok daha kolay geliyordu.

Havuzun derinliği ona ihtiyaç duyduğu güvenlik hissini verirken aynı zamanda boy farkımıza rağmen rahat çalışmamızı sağlıyordu. Artık zor hareketleri denemeye başlayacağımızı söylediğinde nasıl da heyecanlandığını görebiliyordum.

"Ben öne eğileceğim, sen de kalçanla vücudumu yukarı it," dedi, iki elini de kalça kemiğime koyarken. "Popom şu şekilde omzuna yerleşecek. Kollarını göğüs kafesimin altına kilitle ve arkaya doğru eğil. Ağırlığımızı dengelemek gibi düşün."

Tam olarak söylediğini yaptım ve onun vücudu yavaşça suda yükselirken arkaya doğru eğildim, o da bacaklarını mükemmel bir şekilde uzattı. Kıçının harika bir manzarasının gözlerimin önünde olması şahaneydi ama kaldırışı yaptığım için de ayrıca mutluydum.

Vücudunu alçaltmaya başlayıp hareketi bitirdiğimizi söyleyene kadar duruşumu korumaya çalıştım. Gülümsemesi resmen bulaşıcıydı ve ben de işe yaradığı için çok rahatlamıştım. Tamamen tatmin olana kadar aynı hareketi birkaç kez daha yaptık.

"Şimdi ne yapıyoruz, Koç?"

Parmaklarını dudaklarına bastırırken yanakları kızardı ve başını iki yana salladı. "Bu hareketi sana göstermek istemiyorum."

"Söz veriyorum seni düşürmeyeceğim."

Elini suya çarparken benim dışımda her yere bakıyordu. "Sadece ondan değil. Şey, bir de bacaklarımın arasını görebileceğinden biraz endişeliyim. Başının üzerine kaldırdığında bacaklarımı iki yana açmam gerekiyor."

Bahsettiği hareketi yaparken onu izlemiştim; üzerindeki işe yaramaz kumaş parçaları düşünüldüğünde endişelenmesinin yerinde olduğu söylenebilirdi. "Daha önce görmediğim bir şey değil, yüzümü koltuk olarak kullandın sen, Anastasia. Ben senin bir numaralı hayranınım, hatta belki de en büyük hayranınım." Yaramaz bir ifadeyle göz kırpıp sırıttım.

"Tanrım! Sikeyim böyle işi!" diye homurdandıktan sonra bana arkasını döndü. "Hazır mısın?" Parmaklarını benimkilere

kenetleyip üçten geriye saydı. O bacaklarını açarken ben de kollarımı sabitleyerek onu havaya kaldırdım. Biraz titrer gibi olunca elleri benimkileri daha sıkı tutmaya başladı.

"Panik yapma, seni tutuyorum. Suya çarpmana bile izin vermeden seni yakalarım, bebeğim. Şimdi odaklan." Kendi kendine söylendiğini duyabiliyordum ama tam olarak ne dediğini anlayamadım. Birkaç saniye sonra titremesi kesildi ve gülmeye başladı. Bacaklarını kapatmaya başlarken ben de onu yavaşça suya bıraktım. "Aferin, çok iyi gidiyorsun."

Başarmamızın mutluluğuyla hareketi o memnun olana kadar birkaç kez daha denedik ve onu her suya indirişimde korkusunun yavaş yavaş uçup gittiğine şahit oldum.

"Gerçekten çok güçlüsün, biliyorsun değil mi?" dedi, neredeyse şaşırmış gibiydi.

Onunla bu konuya girmeyecektim çünkü bu sabah büyük ihtimalle tartılmıştı ve şimdi bunu konuşmanın sırası değildi.

"Düştüğün zaman denediğin kaldırışı yapmaya ne dersin? Seni en çok endişelendiren o hareket mi?"

Hareketin ayrıntılarını açıklarken suda etrafımda dönüyor ama ona dokunmama izin vermiyordu. Ben de omuzlarımı suya sokmuş ellerimizin nerede olması gerektiğini anlatırken onu dinliyordum. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum ve bu hareketi yaparken buza çarparsa ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordum.

"Anastasia, beni dinle. Seni düşürmeyeceğim ve düşürsem bile sadece suya girmiş olacaksın. Olabilecek en kötü şey bu. Saçın ıslanacak ve ağzın da leş gibi Maple Hills havuz suyuyla dolacak."

"Aptalca davrandığımı biliyorum, özür dilerim. Sana güveniyorum, gerçekten."

"Hadi, daha fazla konuşmak yok. Yapalım şunu." Pozisyonlarımızı aldıktan sonra fikrini değiştirmeye fırsat vermeden

başımın üstüne yükselip elimde dengesini kurmaya çalıştı. Bir elim sadece kalçasında olmasına rağmen vücudunun nasıl titrediğini hissedebiliyor, kesik nefeslerini duyabiliyordum. "Derin nefes al."

"İndir beni, hiç hoşlanmadım bundan."

"Kendini düşürmeye çalış, Stas. Kıpırdan, elinden geldiğince zorla."

"Saçmalıyorsun!"

"Yap şunu!"

Başımın üstünde kıpırdanırken küfürleri ardı ardına sıralamaya devam ediyordu. Boşta kalan elimi de kalçasına koymam sadece bir saniyemi almıştı, ne kadar hareket ederse etsin yerinden kımıldamıyordu. Ona denemesi için on saniye daha verdim, sonrasında ellerim hâlâ kalçalarındayken yavaşça suya indirirdim.

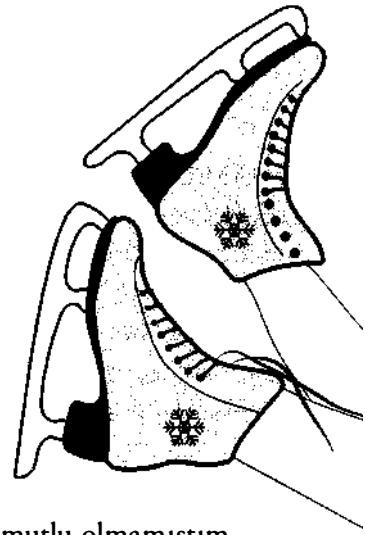
"Gördün mü? Güvendesin."

Göğsünü bana yaslamış, kollarını boynuma dolamış hâlde zar zor nefes alıyordu. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Dudaklarımı alnına bastırırken bu soruya en iyi cevabın ne olacağını düşündüm. Sanırım verebileceğim bir cevap yoktu, o yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bilmiyorum ama ben de yengeç kıskaçların bile olsa senden hoşlanırdım."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Anastasia

Daha önce ders çalışmaya ve sınavlara veda ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Çocukların evi, Robbie'nin hayallerine uygun olarak Maple Hills'teki en havalı *Noel Baba mağarasına* dönüştürülüyordu. Normalde son derece sakin biri olsa da bu telaşlı hazırlık onu fazlaca strese sokmuştu. Yine de şikâyet edemiyordu çünkü başımıza bu işi açan kendisiydi.

JJ onun genç bir adamın vücudunda hapsolmuş yaşlı bir adam olduğunu ve bu yüzden her an huysuzluk yapma potansiyeli taşıdığını söylüyordu. Henry de Robbie'nin hokey dışında da onlara patronluk taslamak için hep bir bahane aradığını iddia ediyordu. Lola'ya göreyse Robbie çok güçlü bir karaktere sahipti ve kendisi bunu çok seksi buluyordu.

Hangisinin doğru olduğundan emin değildim ama bu sabah, bütün evi kaplayacak kadar ökse otu gelince onları asma işinden uzak durmaya karar vermiştim.

Lola'yla bir yandan gelen eşyaları nereye yerleştireceğimizi düşünüp şaşkınlıkla kafalarımızı kaşırken bir yandan da Noel şarkıları eşliğinde dans ediyorduk. Ama benim pes etmem uzun sürmedi çünkü bu kadar çılgınlık bana fazlaydı. Ben de diğer görevime odaklandım, yani bilgisayar ekranıma boş boş bakarken Noel için Seattle'a uçak bileti alsam mı diye düşünmeye başladım.

Kapıdan giren Henry bir anda olduğu yerde kalıp salonun yeni hâline göz attı. "İkiniz çok yavaşsınız. JJ'yle şimdiye kadar çoktan bitirmiştik."

Kıl payı Lo'nun ona attığı süsten kaçmayı başardı ama bu sefer de süs kapıdan giren Robbie'nin göğsüne çarptı. Karşılık olarak Robbie süsleri Lola'ya geri atıp, "Teşekkürler, bebeğim. Ben de seni özledim," dedi.

JJ takım elbisesi içinde kapıdan girerken, "Tatlım, ben geldim!" diye bağırdı.

Bir maç için Utah'a gitmişler ve geceyi de orada geçirmişlerdi. Maçlarda oynayamasa da Nathan'ın onlarla seyahat edip maçları izlemesine izin veriliyordu. Ama bu seyahatte odasını Mattie ve Bobby'yle paylaştığı için gittiğine pişman olduğundan emindim. Gece odaya kız atmaya çalıştıklarında Nate, Faulkner'ın onları odadan apar topar çıkarıp başka bir odaya geçirme seslerine uyanmıştı.

Omzuna astığı spor çantayla içeri girerken imzası olan güzel gülümsemesiyle bana baktı. *Bacaklarımı o omuzlara dayamayı o kadar çok özlemiştim ki.* Geniş omuzları takım elbise içinde enfes görünüyordu; sadece omuzları değil, karşımdaki manzara bütünüyle tam ağzıma layıktı. Yanımdaki koltuğa oturduğunda kaslı poposunu düşünürken yakalandım. Bana bakarken dudaklarının kenarı yaramaz bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. "Beni gözlerinle becermeyi kes, Allen."

Haklıydı, resmen ağzımın suları akmaya başlamıştı ve bunu saklamaya bile zahmet etmiyordum. "Özür dilerim ama bu takımın içinde çok iyi görünüyorsun. Kafamda bazı görüntüler canlandı."

"İstersen o görüntüleri hemen şimdi gerçekleştirebiliriz," diyerek beni kaldırdığı gibi kucağına oturttu. Sonra bilgisayar ekranıma bir göz atıp bana anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ kararını veremedin mi?"

"Bir saattir bunu düşünüyorum." Belki de milyonuncu kez aslında eve gitmek istediğimi ama berbat mazeretler uydurduğumu anlatırken o da bacağımdaki elini aşağı yukarı gezdiriyordu. Nasıl hissettiğimi biliyordu çünkü bunu uzun uzadıya konuşmuştuk, oyalandığımı anlıyor ama bunu yüzüme vurmuyordu.

Yine mazeretlerimi sıralamaya giriştiğimde, "Neden benimle birlikte Colorado'ya gelmiyorsun?" diye sordu. "Ailem evde olmayacak; arka bahçemizdeki gölde paten kayabiliriz, kayak merkezindeki spa'yı istediğimiz gibi kullanabiliriz. Ailene bunun yarışma öncesi hazırlığı olduğunu söylersin."

"Neden Seattle'dan kalkan uçuşlara bakıyorsun?"

"Belki birkaç günlüğüne ailenin yanına gidebiliriz, sonra da Denver üzerinden Eagle County'ye uçarız diye düşündüm. Ya da sen önden gidersin, sonrasında yanıma gelirsin. Açıkçası artık anneni ve babanı ziyaret etmen gerektiğini, yeni yıla girdikten sonra onları görmeye gitmezsen pişman olabileceğini düşünüyorum."

Nate'le birlikte bizimkilerin evinde kalma düşüncesi ilişkimiz açısından bakınca kulağa fazla ciddi geliyordu ama bir şekilde endişelerimin de biraz olsun azalmasını sağlamıştı. "Önce annemle konuşayım, olur mu?"

"Tamam, ama çok geç kalma. Noel Baba çoktan yola çıktı bile."

❄

Ajandam sayesinde her şeyi planlayabilmek harikaydı ama Noel için organize olmak şu anki önceliğim ve işin en keyifli kısmıydı.

Tüm yıl boyunca insanların beğendiğini söyledikleri şeyleri not almıştım ve Noel zamanı yaklaştığında listeyi sadeleştirip

alacaklarıma karar vermiştim. Eh, işin doğrusu bir kişi hariç herkese ne alacağıma karar vermiştim.

"Noel için ne hediye istersin?"

"Hiçbir şey."

"Nate," diye çıkıştım. "Bana Noel için ne istediğini söyle, yoksa kömür dolu çorap[15] alırsın anca."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Nathan!"

Bu tartışma günlerdir devam ediyordu ve ona hediye almak için zamanım gitgide daralıyordu. Diğerlerine notlarım arasından hediye seçmek çok kolay olmuştu ama Nate şimdiye kadar ne istediğini hiç belli etmeyince ona ne alacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Henry'ye yeni çizim defteri ve kalemleri, Robbie'ye de yeni hokey malzemeleri almıştım. JJ Noel'i kutlamıyordu, bu yüzden yeni yılda da yemek eğitimlerimize devam edebilmek için ikimizi Vietnam yemekleri kursuna yazdırmıştım. Birlikte yemek yapmaktan çok keyif aldığımızdan ona uygun bir hediye olacağını umuyordum.

Ama Nathan'a ne hediye alacağımı hâlâ bulamamıştım.

Yastık barikatımızı tekrar kurmamıştık, bu yüzden Nate'in üzerine çıkıp beni dinlemesini sağlamak çok da zor olmadı. "Lütfen, bana ne istediğini söyle. Seni mutlu edecek bir hediye almak istiyorum."

"Ben seninle birlikte olmaktan mutluyum, yanımda olman bana yeter."

"O sayılmaz, ben her zaman senin yanındayım zaten," diye sızlandım. "Hem beni bir hediye gibi açamazsın."

---

15 Yazar, Noel Baba'nın yıl boyunca uslu duran çocuklara hediyeler getirdiğine, yaramaz çocuklara da hediye yerine kömür dolu Noel çorabı verdiğine inanılan Noel geleneğine gönderme yapmıştır. *–e.n.*

Boğuk bir ses tonuyla, "Sen izin verirsen öyle bir açarım ki..." diyerek elini tişörtümün altına daldırıp beni gıdıkladı.

Bacaklarımın arasında sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum; o an dikkatimi dağıtan şeylere, endişelerime ve çelişkilerime dair bütün düşünceler bir anda kaybolup gitti.

Aslında dört hafta o kadar da uzun bir süre değildi ama onu yakından tanıdıkça üzerine atlama isteğim daha beter bir hâl alıyordu. Bu iri yarı, kaslı hokey oyuncusunun en sevdiği filmin *Coco*[16] olduğunu öğrendiğimde içim kıpır kıpır olmuştu.

Kollarımı havaya kaldırınca doğrulup üzerimdeki tişörtü çıkardı. Gördükleri karşısında koyu renk gözleri iyice karardı ve bakışlarının sıcaklığı üzerimde gezinirken sırtımdan yukarı bir heyecan dalgası yükseldi. Hiç vakit kaybetmeden sütyenimin kopçasına uzanıp onu da çıkardı ve dilini, çoktan sertleşmiş meme ucumda gezdirmeye başladı. Göğsümden yukarı tırmanarak dudaklarıma ulaştığında yüzümü ellerinin arasına aldı.

Dudaklarıma karşı, "Kuralların hepsini çiğniyor muyuz?" diye sordu. Aramızda bir santimlik boşluk bile kalmamıştı ve ben, haftalardır kendimi ilk kez bu kadar tatmin olmuş hissediyordum.

"Kesinlikle."

En sonunda dudakları benimkilerle buluştuğunda dilini ağzımın içine kaydırıp beni açlıkla yeniden keşfetmeye başladı. Bu sırada kalçam benden bağımsız hareket ediyor, bir şeyler arıyormuş gibi ona sürtünüyordu. Kalçamın her hareketi içimde bağımlılık yaratacak bir zevk dalgasını tetikliyordu.

---

16 Pixar ve Walt Disney Pictures'ın yapımını ve dağıtımını üstlendiği 2017 yılında vizyona giren, müzikal-fantastik türündeki animasyon filmi. *–ç.n.*

"Tanrım, seni çok özledim." Dişleriyle alt dudağımı tatlı tatlı ısırırken sesi arzudan alçak ve boğuk çıkıyordu. "Bunu yapmaya devam edersen çok fazla dayanamayacağım."

"Noel için ne istediğini söyle, yoksa boşalmana izin vermem," dedim alayla, uzanıp iç çamaşırının üstünden ereksiyonunu kavradım. Şaşkınlıkla attığı kahkaha, aletini sıvazlamaya başlamamla birlikte boğazından gelen derin inlemelere dönüştü. "Hadi ama, Hawkins, sadece küçük bir Noel hediyesi."

"Bilmiyorum!" Bizi olduğumuz yerde döndürünce sırtım yatakla buluştu ve kaslı vücudunu benimkine bastırdı. Vücudumda her bir noktayı öpüp yalamak için vakit ayırdıktan sonra nihayet külotumdaki sırılsıklam noktaya ulaşana kadar aşağı kaydı. Bacaklarımın arasından bana bakıp dantelli külotumu çekiştirirken kaşlarını çattı. "Bunun yolumdan çekilmesi gerek."

Üzerimde kalan son parçayı çıkarıp dudaklarını en ihtiyacım olan yere değdirdiği an sırtım yataktan yükseldi, kıvranmaya ve kendimi ağzına bastırmaya başladım. Hiç acele etmeden ihtiyaçtan zonklayan klitorisimi yalarken odada muhtaç, çaresiz inlemelerim yankılanıyordu. Daha fazla dayanamıyordum. Zevk beni parçalayıp içime akarken ve dili beni kendimden geçirip zirveye taşırken adını haykırdığımda boğazından tatmin olmuş bir hırıltı yükseldi.

Bu kadarının ona yeteceğini düşündüyseniz yanıldınız. Kollarını bacaklarımın etrafına kenetleyip beni olduğum yere sabitledi. Fazlasıyla hassas olduğum ve aşırı uyarıldığım için hissettiğim ağrı yüzünden kıvranmaya başlayınca beni daha da sıkı kavradı. Bu kadar zevk çok fazlaydı, sırtım yatağın üzerinde biraz daha bükülürse ortadan ikiye kırılmam kaçınılmazdı. Duş başlığıyla kendimi tatmin ettiğim haftalardan sonra, onun bacaklarımın arasına gömülmüş hâlde hevesle

inlemesini ve beni yalayıp yutmasını izlemek başa çıkabileceğim bir şey değildi.

"Bir kez daha, bebeğim."

Ve tabii ki vücudum onun söylediği her şeyi anında yapıyordu.

"Akıllı kız," diye mırıldandı ve yeniden üzerime tırmanıp nemli alnıma yapışan saçlarımı geri gitti. Bu sırada ben de iç çamaşırını indirip sertleşmiş penisinin serbest kalmasına izin verdim ve elimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirince zevkle kendinden geçip gözlerini kapamasını izledim.

"Noel için ne istediğini söyle, Nathan."

Aletini yavaşça ellerimin arasında hareket ettiriyordu. "İki kez orgazm olmana rağmen hâlâ nasıl Noel'i düşünebiliyorsun?"

"Çünkü seni mutlu etmek benim için çok önemli."

"Sadece seni istiyorum, Anastasia. Alacağın hiçbir hediye birlikte geçirdiğimiz son dört haftadan daha güzel olamaz. Bana daha fazlasını ver, işte o zaman çok daha mutlu olurum."

Kendime iyice yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda dilinde kendi zevkimin tadını aldım. Ne söyleyeceğimi, nasıl bu hâle gelmiş olabileceğimi bilmiyordum. Bu adam, ilişkiler ve bağlanmakla ilgili kafamdaki tüm olumsuz düşünceleri siliyordu. Neden geçici ilişkiler yaşamak istediğimi ya da onu paylaşabileceğimi düşündüğümü hatırlayamıyordum bile.

Bir yandan hâlâ öpüşmeye devam ederken diğer yandan yüzümü ellerinin arasında tutup şefkatle okşuyordu, benimle ilgilenmeyi bir an olsun bırakmadan her hücremi kuşatıyordu. Komodinin çekmecesine uzanınca kelimeler ben daha durduramadan ağzımdan döküldü. "Prezervatif kullanmak zorunda değiliz ama sen istiyorsan... Doğum kontrol hapı kullanıyorum, bir süredir senin dışında kimseyle birlikte ol-

madım ve sana güveniyorum," derin bir nefes aldım, "eğer sen de bana güveniyorsan..."

Onu daha önce hiç bu kadar afallamış görmemiştim. Kısa bir süre şaşkınlıktan ağzı açık kalmış hâlde bana baktıktan sonra nihayet boğazını temizleyip, "Ciddi misin?" dedi.

"Evet. Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmadım ama kendini baskı altında hissetme."

"Ben de yapmadım. Ah, Tanrım... *siktir*." Bacaklarımın arasında kendine yer açarken heyecandan bayılacak gibi hissediyordum. "Emin misin, Stas?"

"*Lütfen*, yeterince bekledik zaten."

Nate'le aramızda hiçbir şey olmadan sevişmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu, her duyguyu fazlasıyla yoğun yaşarken her parçasını da içimde hissedebiliyordum. Beni tamamen doldurduktan sonra omzumda soluk soluğa kalmış bir hâlde ona alışmamı bekledi.

"*Siktir!* Bu çok güzel, Anastasia. Tanrı aşkına, öyle sıralsıklamsın ki benim için çok hazırsın."

Kalçasını yavaşça geri çekip tekrar ileri doğru itti, hareketleri hızlanırken odada birbirine çarpan tenlerimizin sesleri yankılanıyordu. Ben alev almak üzereyken vücudumdaki her sinir ucu da gerginlikten patlamak üzereydi. Ama yine de bu kadarı yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum.

"Daha sert ve daha hızlı, Nate," diye fısıldadım, bacaklarımı vücudunun etrafına doladıktan sonra kalçasını kendime iyice çektim.

"Artık dayanamayacağım," diye inledi. "Aramızda hiçbir şey olmadan içinde olmak o kadar harika bir his ki boşalmamak için kontrolümün son zerresini de kullanıyorum."

İçime girip çıkarken beline sardığım bacaklarımla kendimi yukarı iterek hızımızı arttırıyor, bir yandan da kalçalarımı döndürerek daha derine girmesini sağlıyordum.

Daha da hızlanıp beni iyice becerirken kendinden geçmesini izlemek istiyordum ama Bay Cömert beni *yeniden* titreyen bir enkaza dönüştürmekle daha çok ilgileniyordu.

"Önemli değil, devam et," dedim içtenlikle. "Sahip olduğun her şeyi istiyorum."

Ellerini sırtımın altından geçirip omuzlarıma tutundu. Heyecanımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum ama çoktan fark etmiş, sırıtmaya başlamıştı bile. "Kollarını etrafıma sar ve unutma, bunu sen istedin."

Hiç kimse Nathan Hawkins'in aldığı emirleri nasıl değerlendireceğini bilmediğini iddia edemezdi.

Sertçe içime girerken aynı anda beni de omuzlarımdan kendine doğru çekiyordu ve her itişiyle dudaklarına doğru inlerken tırnaklarımı sırtına geçiriyordum. Derinlerime girdikçe sırtım daha çok kavisleniyor, titreyen bacaklarım etrafında kasılıyordu.

"*Nathan...*"

"Evet, bebeğim. Biliyorum." Derin bir iç çekip alnını alnıma yasladı ve burnunu benimkine değdirdikten sonra dudaklarımız arzuyla birbirine karıştı. "Lanet olası uslu bir kız gibi hepsini nasıl da içine alıyorsun."

"Çok yakınım," diye inledim, bir elimle boynunu sıkıca kavramışken diğer elimle klitorisimin üzerinde çılgınca daireler çiziyordum.

"Kime aitsin, Anastasia?" dedi nefes nefese, darbeleri daha da sertleşirken iyice özensiz bir hâl almıştı.

"*Aman Tanrım.* Sana, sadece sana aitim."

"Benim için boşal, Stas. Sikimin üzerine geldiğini hissetmeme izin ver."

"Nathan... *Ah, siktir...*"

Tüm vücudum zevkten aynı anda hem kıvranıyor hem kasılıyordu, kemiklerim erimiş gibi hissediyordum. Hangi

duyguya kapılıp gideceğimi bilemediğimden en sonunda tamamen dağılmaya başladım.

Nate'ın vücudu üzerime çöktüğünde göğsünün hızlı nefeslerle sarsıldığını hissediyordum. Üzerimde titreyip kendinden geçtiğinde aleti nabız gibi atarak içime boşalırken, "Siktiiiiiiir," diye bağırdı.

Tek kelime edemeden dakikalarca kımıldamadan yattık, beni tembel öpücüklerle şımartırken içimde hâlâ sertliğini hissedebiliyordum. Herhangi bir şeyin bundan daha iyi hissettirmesi mümkün olabilir miydi ya da nasıl daha azına razı olmuştum, bilmiyordum.

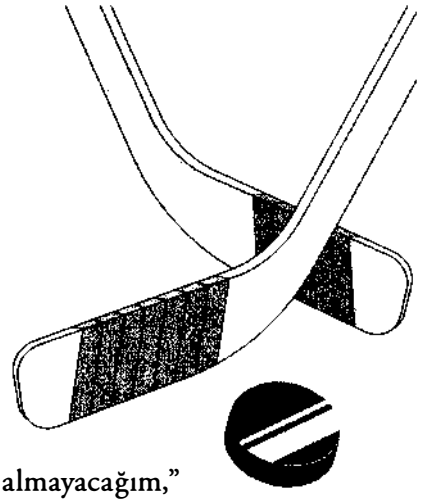
Nihayet nefesim düzene girdiğinde ve orgazm sonrası kafamdaki sis perdesi dağıldığında parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. "Noel'de ne hediye istediğini hâlâ bilmiyorum," diye homurdandım, *siknotize* edildiğim ve dikkatimi dağıtıp unutmama neden olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

Burnundan gülmesiyle başını gömdüğü boynum gıdıklandı. "Az önce bana en güzel Noel hediyesini verdiğini düşünüyorum."

O zaman Mutlu Noeller.

OTUZUNCU BÖLÜM

Nathan

"Ona lanet olası bir iç çamaşırı almayacağım," dedim, belki de milyonuncu kez.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Hepimiz dünyanın en saçma tartışmasını yarıda kesen kibar sese doğru döndük. Satış görevlisi hayalet görmüş gibiydi, sanırım hepimizin bir anda gözlerini ona dikmesi korkutucu olmuştu.

Yanakları kızarmıştı ama göz temasını koparmamak, yüzündeki dostane gülümsemeyi korumak için elinden geleni yapıyordu. Yılın bu döneminde onun gibi müşteri hizmetlerinde çalışmak zorunda olan hiç kimseyi kıskanmıyordum.

JJ beni itip aradan çekerken, "Evet, olabilirsin. Bu tartışmayı sonlandırmamıza yardım et, lütfen," dedi. "Arada bir seks yaptığı yatak arkadaşına pijama almak çok kötü bir fikir, değil mi?" Gözleri bir anlığına kocaman açılsa da hemen ardından kendini toparladı. "Bunun gibi bir şey daha iyi bir hediye olmaz mı?" Son on beş dakikadır üzerine tartıştığımız dantelli korseyi havaya kaldırıp görevliye baktı, kendi tarafını tutmasını beklediği kesindi.

Koluna elimden geldiğince sert bir yumruk geçirdim. "Ona yatak arkadaşı deme. Benim için öyle değil."

Henry beni kızdırmak üzere olduğunu belli eden bilmiş bir sırıtışla, "Haklı, Jaiden," dedi. "Son bir aydır Stassie ya-

kınlarına bile yaklaştırmamışken yatak arkadaşı olduğunu söyleyemezsin. Bence artık sadece arkadaşı."

Tabii ki dün geceyi kimseye anlatmamıştım. Ya da bu sabahı. Sabahımı, onu prezervatifsiz becerip kasılmalarını hissederken bir yandan da herkesi uyandırmasın diye elimle ağzını kapatarak geçirmiştim. Henry hâlâ arkadaş gibi takıldığımızı düşünüyorsa dün akşam aramızda olanları gizli tutma konusunda iyi iş çıkarıyor olmalıydık.

Dün bütün geceyi ve bu sabahı uslu durduğumuz haftaların acısını çıkararak geçirdikten sonra alışveriş merkezinde gezinecek enerjiye sahip olmama bile şaşırıyordum.

Satış görevlisi, şaşkınlıkla burnundan gürültülü bir nefes vererek dehşete kapılmış bir ifadeyle elini ağzına kapadı. Hemen ardından yüzündeki ifadeyi hızlıca toparlayıp klasik müşteri hizmetleri gülümsemesini yeniden takındı. "Özür dilerim, şey, iç çamaşırı oldukça özel bir hediyedir. Emin değilseniz en güvenli seçim pijama olabilir."

"Peki ya ben ona iç çamaşırı alırsam ne olur?" JJ korseyle takım olan bir külot alıp Hen'in üzerine tutarak dalga geçti.

Henry yanımıza geldiği andan beri satış görevlisini süzüp duruyordu ve bence artık kızın onu üzerinde dantelli iç çamaşırı olmadan hayal etmesi çok zor olacaktı. Henry kıpkırmızı kesilip JJ'i itekledi, sessizce Noel ruhuna hiç de yakışmayan birkaç küfür sıraladı.

Çenemde dünden beri beliren sakalları sıvazlayıp öfkeyle derin bir iç çektim çünkü şu anda yatakta, Stassie'nin içinde olabilirdim ama onun yerine burada, Maple Hills Alışveriş Merkezi'nde bu dallamalarla geziyordum. "Bütün uzuvlarını koparırsam Faulkner'ın bana daha da kızacağını düşünüyorum."

Arkamızdaki pijama reyonuna tekrar bir göz attım ama bence en güzelini seçmiştim zaten. Anastasia, özellikle ta-

kımdakilerin yanında da giyebileceği bir pijama istediğini söylemişti. Normalde evdeyken diğerlerinin yanında kendisini rahat hissediyordu. Ama bazen üzerinde sadece tişörtle içecek bir şey almaya indiğinde takımdan tanımadığı birilerini video oyunu oynarken görünce kendini rahatsız hissediyordu.

Ayrıca ona dantelli iç çamaşırı alacak olsaydım bile JJ ve Henry'yle birlikte çıktığım alışverişte almazdım.

Henry'nin zavallı görevli kızın üzerine gittiğini, ona korkmasına gerek olmadığıyla ilgili bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. "Kızı rahat bırak, Hen," diye homurdandım ve çiçekli bir pijama takımını alıp seçtiğim diğer takımla yan yana tuttum.

Onları ne hâlleri varsa görsün diye orada bırakıp etraftaki seçeneklerimi değerlendirmeye giriştim. Yeniden yanlarına döndüğümde Henry ona kapımızdaki kocaman kırmızı kurdeleyi anlatıyor, hepimizin ilgi arsızı olduğunu iddia ediyordu. Benim tepkim homurdanmak olsa da JJ alınmış gibi görünüyordu ki bu da her şeyin daha komik olmasını sağlıyordu.

Satış görevlisi kız derin bir iç çekti. "Peki."

"Peki derken, sonra görüşürüz gibi mi yani?" Henry anlamsızca neşeli bir ses tonuyla konuşmuştu. Çaktırmadan JJ'e bakınca onun da şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. Normalde sihrini nasıl konuşturduğuna pek şahit olamazdık çünkü genelde kadınlar kendilerini Henry'nin üzerine atarlardı.

Neden onunla ilgilendiğini görebiliyordum çünkü güzel bir kızdı; uzun ve alımlıydı, ipeksi kahverengi saçları, kocaman kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve ışıltılı bir teni vardı. Henry'nin tipi olduğunu söylemek isterdim ama tipinin ne olduğunu bile bilmiyordum. Çünkü hiçbir zaman aynı kızla ikinci kez görmüyordum, üstelik yanındaki kızların hepsi birbirinden farklı görünüyordu.

"Adın nedir?" diye bağırdı Henry, kızcağız kaçmaya çalışırken.

"Şey." *Zavallı kız muhtemelen uydurma bir isim söyleyecek.* "Gen."

"Görüşürüz, Gen!" diye bağırdık JJ'yle, mağazadaki diğer insanların bize tuhaf tuhaf bakmasını görmezden geldik.

Aradan on dakika geçmesine rağmen hâlâ hangi pijamayı alacağıma karar verememiştim, bu yüzden de JJ'i daha da sinir ederek ikisini birden almaya karar verdim. Ben ödemek için kasaya giderken beni dışarıda beklemelerini istedim, buradaki işimiz biter bitmez eve dönmek istiyordum. Zaten ona vereceğim esas özel hediyeleri almıştım, o yüzden hazırdım. Kasaya geçip aldıklarımı tezgâha bıraktım ve kasada Summer'ın olduğunu fark edince küçük çaplı şaşkınlık yaşadım.

"Selam, yabancı," dedi nazikçe ve pijamaları önüne çekip etiketlerini okuttu. "Kız kardeşine mi?"

"Hayır." *Anastasia neyim oluyor ki?* "Anastasia için."

"Ah. Videonu gördüm ama sizin birlikte olduğunuzu düşünmemiştim…" dedi, kasada işlemi yaparken.

"Biz… şey, o harika biri." Kredi kartımı uzatırken hâlâ Anastasia'dan hangi sıfatla bahsetmem gerektiğini düşünüyordum. "Bugünkü partiye gelecek misin? Sanırım Henry çalışanlarınızdan birini zorla davet etti."

"Bu akşam olmaz, üzgünüm." Pijamaları koyduğu poşeti bana uzattı ama biraz tuhaf davranıyordu, karşımdaki Summer değil de bir başkasıydı sanki. "Ailesiyle birlikte Cami'nin kilisesindeki ayine katılacağız, Briar da yarın Noel için New York'a gidiyor. Uçağı sabah erken bir saatte, bu yüzden akşam içki içmeyeceğiz."

"B'nin İngiliz olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ailesi geçtiğimiz yıl New York'a taşındı. Kardeşlerinden ikisi orada, kız kardeşi Daisy de Maple Hills'te okuyor."

"Vay canına. O kadar büyük bir ailesi olduğunu bilmiyordum."

Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Faturayı poşete koydum, umarım beğenir. Mutlu Noeller, Nate."

"Sana da, Summer."

Pekâlâ, epey tuhaf bir an yaşamıştık.

Eve döndüğümüzde Noel Baba tüm evin üzerine kusmuş gibi görünüyordu.

Bence Lola *eggnog*a alkolü basmıştı çünkü Stassie giydiği elf kıyafetiyle odada dans edip hiç durmadan zıplıyordu. Kendisi üzerindekine elf kıyafeti diyordu ama aslında minicik yeşil bir elbise ve kostüm dükkânından bulduğu elf ayakkabılarını giymişti.

Robbie Twister matına koymam için *shot* bardakları ve plastik bardaklar verdiği sırada Henry bize yardım etmek yerine Stas ve Lo'yla koyu bir sohbete dalmıştı. Eve döndüğümüzde, şimdi hata olduğunu anladığım bir halt yemiştim; kızlara Noel alışverişi yaparken Henry'nin bir kıza asıldığını anlatmıştım ve şimdi tek konuştukları konu buydu.

Anastasia, görünüşe göre Henry'nin takılmasına engel olduğum Daisy adında bir kızla ilgili sorular sormaya başlamıştı. Bugün Daisy adını ikinci kez duyuyordum. *Henry, Briar'ın kız kardeşiyle mi takılıyor?* Önce bizi tanıştırıp tanıştırmadığını hatırlayamadım. Ama sonra aynı kişiyi, aylar önce beni kız arkadaşımı elimden almakla tehdit ettiği akşam gördüğümü hatırladım.

JJ söz konusu yeni kızla ve yanında bir arkadaşıyla ortaya çıktığında Stassie'nin kıza gözlerini dikmemek için çabaladığını görebiliyordum. Robbie hemen oyun matının ortasına geçti ve herkesin dikkatini çekmek için kendine has bir ses çıkararak boğazını temizledi.

Biramdan bir yudum alarak tüm ilgiyi üzerine çekmek için çeşitli numaralar yapmasını keyifle izledim. "İlk resmî sarhoş Twister oyununa hoş geldiniz. Oyunun kuralları son derece basit: Dokunursanız içersiniz."

Bobby kaburgamı dürtüp, "Seks kasetinin adı," diye bağırınca Rob ona orta parmağını gösterdi.

"Oyun biri düştüğünde, elini ya da ayağını mattan çektiğinde ve içmeyi reddettiğinde biter. Stassie, JJ ve Joe oynuyor, iki kişiye daha ihtiyacımız var," diye devam etti Robbie.

Henry bardağını yanımdaki pencerenin önüne koymaya gelirken, "Ben oynarım," diye seslendi.

Stassie ağzını oynatıp beni işaret ederek, *sen de oyna*, dedi ama ben gönüllü olamadan JJ, "Gen de oynuyor!" diye bağırdı.

Zavallı kız herkes ona baktığı için dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Mattie'yle Kris'in onun çok seksi olduğu hakkında fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Ama Gen'in gözleri sadece bir kişinin üzerindeydi ve o kişi de aynı şekilde ona bakıyordu. JJ çöpçatanlık yapmaya mı çalışıyordu yoksa sırf Henry'yi kızdırmak için Gen'in kendisinden hoşlanmasını sağlamak için mi uğraşıyordu, emin olamıyordum.

Robbie ellerini çırpınca bir an Brady'yle lanet olası antrenmanda olduğum hissine kapıldım. Daha önce Faulkner'dan uzak kalmadığım için dikkat etmemiştim ama Robbie onun küçük bir kopyası gibi olmuştu. Açıkçası Brady'den de bir şeyler kaptığı kesindi. "Stas, Joe, siz ikiniz şu köşede durun. Henry, JJ ve Gen'in yanına geç. Herkes ayakkabılarını çıkarsın ve ne bileyim, esneme hareketi falan yapsın işte."

Stassie yüzünde kocaman sarhoş gülümsemesiyle seke seke yanıma geldi. Elf ayakkabılarını çıkarıp kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce kendi kendine kıkırdadı. "Ayakkabılarıma gözün gibi bak."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan zıplayarak geri dönmüş, Joe'ya beşlik çakıyordu. Aramızda olanları bilmeyen varsa bile bu akşamdan sonra kesin öğrenecekti. Parti başladığından beri öyle ya da böyle birbirimizin yanından ayrılmamıştık. Arkadaşlarımızın umurunda olmasa da arada bir el değiştiren paralardan dolayı ortada dönen bahisler olduğunu tahmin edebiliyordum.

Dikkatimi tekrar Robbie'ye verip, "İnsanlara emir vermeden konuşamıyor musun sen?" dedim.

"Kes sesini, Hawkins," diye çıkıştı gözlerini devirerek.

Robbie'ye sataşmak son on beş yıldır en sevdiğim eğlencem hâline gelmişti ve bu gece de durmak gibi bir niyetim yoktu.

En sonunda benimle tartışmaktan vazgeçti ve oyunu başlattı. Kızlara sadece ayak hareketleri denk gelmişti ama Joe ve JJ oldukça içli dışlı görünüyordu.

"Stas, sağ el sarıya," diye bağırdı Robbie, birbiriyle tartışan JJ ve Joe'nun sesini bastırmaya çalışıyordu. Stassie öne eğilir eğilmez Robbie onun hamlesini söylediğinde neden bütün arkadaşlarımın bana dönüp baktığını anladım.

Henry, Anastasia elini sarıya koyar koymaz homurdanarak "Anastasia, lütfen kıçını suratımdan çek," dedi.

"Kıçım şu an suratında falan değil!"

Kıçı kesinlikle Henry'nin suratındaydı. Daha da kötüsü, elbisesinin sadece kıçını kapatacak kadar kısa olmasıydı; biraz daha yukarı kayarsa tüm hokey takımı ve tabii izleyen herkes uyluklarının içinde bıraktığım izleri görebilecekti.

Henry izleyenler arasında beni bulmak için başını çevirerek, "Nathan," diye bağırdı. "Şu anda tansiyonun ne durumda?"

Evet, bu çocuk beni çok iyi tanıyordu. "Oldukça yüksek, dostum."

"Gördün mü, Anastasia! Tansiyonu yüksek çünkü kıçın suratıma yapışmış hâlde. Bu adamı öldürmek mi istiyorsun sen?"

Oyun, Gen'le flörtleşmek isterken Henry'nin elini kaldırmasıyla son buldu ve Anastasia ayakkabılarını almak için sallanarak kendisini yanıma attı.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını benimkilere hafifçe sürterken sesini alçalttı. "Bacaklarımın arası ağrıyor ama şu anda seni deli gibi istiyorum."

Evet, Henry haklıydı. Bu kadın beni öldürecekti.

❄

Elfimi kaybetmiştim.

Ben banyodayken çocuklar da gizemli bir şekilde Gen'le birlikte çamaşır odasına kaçan Henry'nin peşine düşmüştü. Hepsinin odaya dalması zavallı kızı korkutup Henry'nin planlarını bozduğunda o da intikam yemini etmişti. Bu olaya dâhil olmadığım için çok seviniyordum.

Daha önce uyarıldığım için Anastasia'yla Henry'yi baş başa bırakma konusunda tedbirli davranıyordum. Diğerleri Gen'i üst kata çıkarma girişimine taş koyduklarında ben de orada olsaydım bir türlü bulamadığım Stas'i arayacağım ilk yer onun odası olurdu.

Aralarındaki ilişkide hiçbir şekilde cinsel bir durum yoktu ama Anastasia'nın onunla yapacağı platonik bir evlilikle son derece mutlu olabileceğini düşünmeden de edemiyordum.

Bir süredir görmediğim insanlarla çene çalarken neden hokey oynamadığımla ilgili soruları geçiştirmeye çalışıyor ve bir yandan da Anastasia'ya bakınıyordum.

Nihayet merdivenlerin yanında belirdiğinde bakışlarıyla odayı kolaçan ediyordu. Üzerine neredeyse tüm vücudunu

kapatan bir Titanlar tişörtü giydiği için yeşil elbisesi artık görünmüyordu.

Odanın karşısından onu böyle izlemek çok tuhaftı ama o kadar güzeldi ki istesem de gözlerimi ondan alamıyordum. En sonunda mutfakta olduğumu fark ettiğinde yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi; beni aradığını anladığımda hissettiğim tatmin duygusu hiçbir şeye benzemiyordu.

Tam odanın ortasına gelmişti ki aniden biri kollarını ona dolayıp olduğu yerde durdurunca mideme rahatsız edici bir ağrı saplandı.

Kucaklayan kişi yüzünü Stassie'nin boynuna gömünce tansiyonum yine yükseldi. *Kıskanmaya hakkım var mıydı?* Demek istediğim, tam olarak adını koymamış olsak da aramızda bir şey olduğu kesindi. Ryan Rothwell'i her zaman biraz kıskanacak mıydım? Muhtemelen ama umarım buna gerek kalmazdı.

Olivia'nın ondan ayrıldığını biliyordum. Anastasia önceki gün onunla kahve içmek için buluştuğunda Ryan, Olivia'nın bazı sorunları olduğunu ve bir yanının her zaman kaçmaya hazır olduğunu anlatmıştı. Şimdi Anastasia'yla kaldığı yerden devam edebileceğini mi düşünüyordu?

Aralarına girmek istemiyordum ama bu manzarayı olduğum yerden izlemek de hoşuma gitmiyordu. İçgüdülerime teslim olmamak zordu, ancak bir yandan da onu sadece kendime saklama çabalarım şimdiye kadar benim için hiç iyi sonuçlanmamıştı. Sanırım Ryan kulağına bir şeyler fısıldıyordu, o sırada Anastasia kollarının arasından sıyrılıp ondan bir adım uzaklaştı.

Müzik yüzünden ne konuştuklarını duyamıyordum, sadece Ryan'ın zil zurna sarhoş olduğunu ve her fırsatta ona dokunduğunu görebiliyordum. Dostça sarıldıklarında konuşmalarının sona erdiğini umdum. Ama Ryan eğilip ba-

şının üstüne bir öpücük kondurdu. Anastasia bir adım geri çekilirken Ryan da başını kaldırıp doğruca onlara baktığımı gördü; eliyle çenesini sıvazlarken yüzünde mahcup bir gülümseme belirmişti.

Hâlâ rahatsız görünen Ryan'ın etrafta dolanmasını izlerken Anastasia kollarını belime doladı. "Beni gördüğün hâlde neden gelip kurtarmadın?" diye homurdandı, dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi.

"Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu bilmiyordum." Kocaman mavi gözlerini bana dikmiş, kaşlarını hafifçe çatmıştı. "Onunla iyi arkadaş olduğunu biliyorum. Müdahale ediyormuş gibi görünmek istemedim."

"Hımm, pekâlâ Bay Diplomatik." Kollarını boynuma doladı. "Bir dahaki sefere beni kurtar. Ryan'ı seviyorum, iyi bir arkadaş ama bana sarılmasını istediğim tek erkek sensin."

Siktir. "Anlaşıldı."

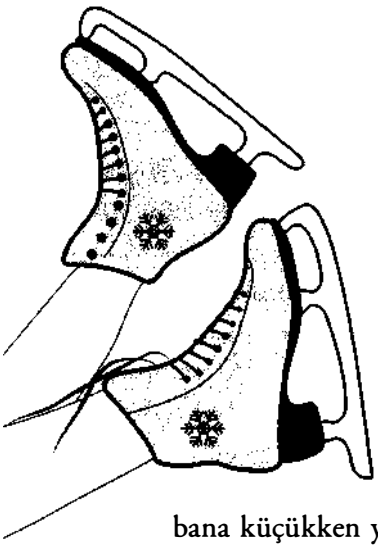
"Dokunmayı seven biri ve şu anda da sarhoş ama ben, kendisine çekidüzen vermesi gerektiğini söyledim. Ona yüklenme bence, sadece Liv konusunda çok üzgün."

Şimdi içim biraz daha rahatlamıştı. Anastasia'ya dokunduğu an müdahale edip aralarına girebilirdim ya da daha kötüsü yanlarına gidip olay çıkarabilirdim. Hemen kendimce sonuçlara varıp şimdiye kadar geldiğimiz noktada ilişkimizi mahvedebilirdim. Yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve bana bakarken ellerimi boynuna koyup yavaşça okşamaya başladım. "Peki, ona ne söyledin?"

"Seninle birlikte olduğumu ve benimle bu kadar sarmaş dolaş olamayacağını, yanlış bir fikre kapılmanı istemediğimi söyledim. Sorun değil, değil mi? Üzgünüm, ne diyeceğimi bilemedim."

Ayaklarında elf ayakkabılarıyla gergin bir şekilde kıpırdanıp duruyordu. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dilinin enfes bir şekilde benimkine temas etmesinin keyfini çıkardım. "Hiç sorun değil, bence kulağa mükemmel geliyor."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Bir kamp ateşinin etrafında olmak bana küçükken yaptığımız kampları hatırlatıyordu.

Ailem neredeyse kazandıkları tüm parayı benim buz patenim için harcadığından egzotik ya da lüks tatillere gidemiyorduk. Ama onun yerine her yaz Snoqualmie Geçidi'ne birkaç geceliğine kamp yapmaya giderdik ve o kamp maceralarına bayılırdım.

Ben babamın kamp ateşini yakmasına yardım ederken annem de ateşte kızartmak için *marshmallow*ları hazırlardı. Hep birlikte ateşin karşısına geçip bütün gece kart oyunları oynardık.

Maple Hills'teki kocaman bir evin arka bahçesinde kamp ateşi yakmak, Washington'ın vahşi doğasında kamp yapmak gibi olmuyordu ama en azından yanımdakiler açısından şanslıydım. İnsanlar sarhoş oldukça doğal olarak parti de daha gürültülü bir hâl almıştı. Bu yüzden çocuklar partiyi dışarıya taşımanın, kocaman kamp sandalyelerine oturup bira içmenin ve yaşlı teyzeler gibi boş boş sohbet etmenin harika olacağını düşünmüşlerdi.

Sonunda parti başlamadan ardı ardına attığım *shot*ların etkisinden kurtulup ayılmaya başlamıştım. Şimdi de kendimi uykulu ve mızmız hissediyordum. Robbie yeni oyunundan fazlasıyla memnundu ama bir sonrakinde ortalığı daha da karıştırmak için içecek bardaklarını alacağını ve matın üstüne

başka birini daha koyacağını söylüyordu. Ortada alkolsüz içecek olduğundan bile habersizdim çünkü benim elime tutuşturulan sadece tekila olmuştu.

Henry'nin oyunu bitirmesine minnettardım çünkü gerçekten kusmak üzereydim. Gen'le yaşadığı skandal baskından sonra onunla konuşmayı başardığımda, oyunu kasten bitirdiğini çünkü Gen'in yanlışlıkla bir yerlerini teşhir etmesinden korktuğunu anlatmıştı. Az kalsın uygunsuz bir şekilde kendimi teşhir etmem konusunda da o kısacık elbiseyle şimdiye kadar olmamasına şaşırdığını söylemiş, arada bir pantolon giymemi tavsiye etmişti.

Şimdiyse morali çok bozuktu çünkü ökseotunun altında öpme planları yaptığı Gen'i ya da nerede olduğunu sormak için birlikte geldiği arkadaşını hiçbir yerde bulamıyordu. Üstelik ne numarasını almayı ne de tam ismini öğrenmeyi akıl etmişti.

Ateşin çıtırtıları öyle huzur veriyordu ki uykuya dalmam an meselesiydi. Nathan'ın kucağında bir battaniyeye sarınmış yatıyor olmam da hiç yardımcı olmuyordu. Nate elini bacağımda aşağı yukarı gezdirirken diğer koluyla da beni bir bebek gibi sarıp sarmalamıştı. Kulağa tuhaf gelebilirdi ama saçmalık derecesinde rahattım. Arkadaşlarıyla gülüşüp eğleniyor, spordan bahsedip birasından içiyordu. Arada bir adını bile duymadığım sporculardan bahsettiğinde konu hiç ilgimi çekmediğinden sadece sesine odaklanıp iyice mayışıyordum.

Ara ara başını eğip bana bakıyor, yeterince rahat olup olmadığımı ya da üşüyüp üşümediğimi sorduktan sonra alnıma bir öpücük konduruyordu. Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıp hiçbir yerimin açıkta kalmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Bu takımla birlikteyken kalbimin sıcacık ve yoğun duygularla sarmalandığını hissediyordum. Aynı anda hem çok yabancı hem de çok tanıdık gelen bir duyguydu. Kendimle

çeliştiğimin farkındaydım ama o kadar bana özel bir durumdu ki özellikle benim deneyimlemem için ayarlanmış gibiydi. Bu adamlar üç ay önce paldır küldür hayatıma dalana kadar ihtiyaç duyduğumu bile bilmediğim bir şeyi yaşıyordum.

Geçen her dakikayla birlikte gözlerim daha da ağırlaşırken yanağımı koyduğum yerde hissettiğim kalp atışları kulağıma ninni gibi geliyordu. Ve çok geçmeden gözlerimi daha fazla açık tutamayıp uykuya daldım.

Bağırışlar beni derin uykumdan çekip çıkardığında ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum ama beni tamamen uyandıran Nate'in sandalyesinden apar topar kalkması oldu.

Bu tıpkı rüyanda boşluğa düştüğünü görünce birdenbire uyanmak ve adrenalinin tüm vücudunu ele geçirdiğini hissetmek gibiydi. Nate beni az önce oturduğu sandalyeye yerleştirirken her yerim âdeta uğulduyordu. Kamp ateşinin etrafına bakmamla birlikte bütün çocukların ayağa fırlayıp eve doğru koşturduğunu gördüm.

Nate, aynı şekilde eve koşturmadan önce, "Burada kal ve hiçbir yere kımıldama," dedi.

Sarındığım battaniyeden kurtulup peşinden gitmek için ayağa kalktım ama Nate evin arka kapısına ulaştığında dönüp bana baktı. "Sana otur dedim, Anastasia."

Olduğum yerde donakalsam da içeri koşturmayı ve pek istemesem bile Nathan'ı umursamamayı düşünüyordum çünkü bir sorun olduğu ortadaydı. O sırada telefonum çalmaya başladı, kısa bir arayıştan sonra sandalyemin altında olduğunu fark ettim.

Telefonun diğer ucundaki karmaşanın arasında Lola, "Neredesin sen?" diye bağırdı.

"Arka bahçede. Neler oluyor?" diye sordum, bir yandan da arka kapıya koşuyordum.

"Burada kavga çıktı. Sen olduğun yerde kal, bittiğinde gelip seni bulurum."

"Kim kavga ediyor?" *Lütfen Nathan deme.*

"Bilmiyorum! Ben de Robbie'nin odasındayım, sadece seslerini duyabiliyorum."

Bahçeden içeri girdiğimde arka odada kimsenin olmadığını gördüm, hepsi mutfağa ve salona açılan koridora doluşmuştu.

Bağrışmalar ve patırtılar midemi bulandırıyordu, takımdakilerin hiçbirini görememem hepsinin kalabalığın diğer tarafında olduğu anlamına geliyordu. Bir altmış üç boyunda olmanın bazı avantajları vardı ama şu anda sarhoş insanların arasından geçmeye çalışmak onlardan biri değildi.

Kalabalığın arasından sıyrıldığımda resmen nefes nefese kalmıştım. Nihayet gürültülerin kaynağına ulaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Kris'le Joe bir köşede Bobby'yi ilk kez gördüğüm birinin üzerinden almaya çalışırken Mattie'yle JJ de Henry'yi bir başkasının üzerinden çekiyordu. Kalbim düzensiz bir ritimle atarken kanın damarlarımda hızla aktığını hissediyor gibiydim.

Telaşla odaya göz attığımda Nathan tam olarak göremediğim birini boğazından tutmuş duvara bastırıyordu. İkisinin de üstü başı kan içindeydi, Nate yüzündeki öfkeli ifadeyle sıktığı dişleri arasından karşısındakine bir şeyler söyledi. JJ, Henry'yi bir kenara bırakıp Nathan'ı tuttuğunda kavga ettiği kişinin Aaron olduğunu gördüm.

Gördüklerim karşısında olduğum yerde donup kaldım.

Aaron'ın yüzü şişmişti, sıyrıklarla doluydu; az önce Henry'nin saldırdığı adam onu kapı dışarı sürüklerken beni fark etmemişti bile.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı JJ ve o sırada biri müziği kapadı. "Defolup gidin hemen!"

Herkes bir anda gitmek üzere harekete geçip beni itmeye başladığında kendimi ölüme sürüklenen Mufasa[17] gibi hissettim. Uzaklaşmam gerekiyordu ama başaramıyordum. *İşler nasıl buraya geldi? Hem Aaron'ın burada ne işi var?*

Birinin elimi çekiştirdiğini hissedince onu takip ettim ve Lola'nın beni, Robbie'nin başını ellerinin arasına almış oturduğu yere götürmesine izin verdim.

Bir partinin bu kadar hızlı boşaldığını hiç görmemiştim. Son kişi de çıktıktan sonra kapı çarparak kapandı ve Robbie daha fazla dayanamayıp, "Aklınıza sıçayım, ne düşünüyordunuz acaba?" diye bağırdı. "Hepiniz polis çağırmadıklarına dua edin!"

JJ kendini koltuğa atarken omuzlarını silkti ve elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi. "Hak etmişlerdi."

Dağılan suratlarına ve ellerine bakmaktan Nathan'ın önümde dikildiğini fark edemedim bile. "Sana dışarıda beklemeni söylemiştim," dedi öfkeyle.

"Çok endişelendim." Artık Noel Baba'nın mağarası gitmiş, geriye kâbuslardan fırlamış gibi görünen bir ev kalmıştı. Kenarda yere devrilmiş çam ağacı vardı, üzerindeki süsler ağacın dalları yerine yerleri süslüyordu ve duvardaki peri ışıklarının yarısı sökülmüştü. Joe kucağında bira şişeleriyle geldi ve onları evdekilere dağıtmaya başladı. O anda bira içmenin bir öncelik olarak görülmesi sinirimi bozmuştu.

"İlk yardım çantanız var mı?"

Nate, "Yaralanabilirdin, Anastasia!" diye bağırınca irkildim.

"Ben mi yaralanabilirdim? Suratı kanlar içinde olan ben değilim! Lütfen birileri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye çıkıştım.

---

17 Yazar, 1994 yılında gösterime giren animasyon filmi Aslan Kral'a gönderme yapmıştır. *–e.n.*

Nate, Joe'nun elindeki soğuk biralardan birini alıp çenesine bastırarak, "Aaron sarhoş bir hâlde, yanına tanımadığımız birkaç kişiyi de alarak geldi. Olay çıkarıp ağzına geleni söylüyordu," dedi. "Her zamanki Aaron saçmalıkları işte."

"Sen de onu bir güzel benzetmeye karar verdin yani? Gerçekten mi, Nathan? Skinner kıçının dibinde seni izlerken *durumu iyice çıkmaza sokayım* mı dedin?" Robbie yanıma geldi ve ilk yardım çantasını titreyen ellerime tutuşturdu. "Otur şuraya!" diye bağırdım Nate'e, çıkışımı yeterince korkutucu bulmuş olacak ki itiraz etmeden dediğimi yaptı.

Görünüşe göre böyle durumlara hazırlıklıydılar çünkü Robbie Lola'ya da bir ilk yardım çantası verdi ve Lola hemen Bobby'nin yüzündeki kanı temizlemeye başladı. Bobby her dokunuşunda yüzünü buruşturuyor, Lola'ysa ona cıkcıklamakla yetiniyordu. Ama ben dayanamayıp, "Kes sesini, koca bebek," diye azarladım.

"Yanlış adama bağırıyorsun, Stas," dedi Nathan, gazlı bezi yanağındaki sıyrığa bastırdığımda tıslar gibi bir ses çıkardı. "Ben kavgayı durdurmaya çalışıyordum. Tam da bu yüzden seni bıraktığım yerde, dışarıda kalman gerekiyordu."

"Şu anda bana kızmaya hakkın yok!"

"Beni görmezden gelip kendini tehlikeye atarsan kızarım!"

Onu hem öpmek hem de boğmak istiyordum; ona çığlık çığlığa bağırmak, aynı anda yaralarını sarmak istiyordum. Umursamaz, sorumsuz herif. İki eliyle bileklerimi kavrayıp yavaşça indirmeye başladı. Onun sağlam ellerini hissedene kadar benimkilerin titrediğini fark etmemiştim.

"Aaron'a vurdum. Bana bağırabilirsin, Stassie."

Belki de bunu duymayı beklemediğim tek insan Henry'ydi ama işte karşımda dikilmiş birasını içiyor, buz torbasını başının yanına bastırıyordu. Suçluluk hissediyormuş

gibi görünmüyordu, sesinde pişmanlıktan eser yoktu. Sadece Aaron'a vurduğunu bilmemi istiyor gibiydi.

Kolumu sıvazlayıp omzumu sıkarak beni sakinleştirmeye çalışan Nate'i üzerimden silkip, "Ne halt yediğini sanıyorsun, Henry?" diye bağırdım.

Nate'e hâlâ kızgındım, sırf Henry Muhammed Ali olmaya karar verdi diye kendisi paçayı kurtaramazdı.

"Özür dilemeyeceğim."

"Senin sebep olduğun saçmalıklar yüzünden suratım yara bere içinde kaldı," dedi Nate, bir yandan yanağındaki yarayı temizleyip bant yapıştırıyordu. "Anastasia bir özür bekliyorsa, ondan özür dileyeceksin."

Henry duygusuz bir ifadeyle doğruca Nathan'a bakarken, "Anastasia hakkında söylediklerini tekrarlamamı ister misin? Böylece Aaron'ın başına gelenleri hak ettiğini o da anlar," dedi. "O herif puştun teki, bu yüzden üzgün falan değilim. Bunu aylar önce kendin yapmadığın için bana kızgınsın."

Nate sert bir tonla, "Dikkat et evlat," diye tersledi, gerginlikten midem bulanıyordu.

"En azından ceza aldığına değerdi. Buraya belasını aramaya gelmişti, aradığını buldu. Uzatmaya gerek yok."

"Benimle ilgili neler söyledi, ne demek istiyorsun? Lütfen burada değilmişim gibi konuşmayı keser misin?"

Herkes gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama hiç kimseden çıt çıkmıyordu, boşluğa konuşuyor gibiydim. Sanki ortada büyük bir sır vardı ve bu sırdan bir tek benim haberim yoktu.

"Önemi yok, Stassie," diye homurdandı Robbie. "Sırf ağzına geleni söyledi diye birini dövemezsin, Hen."

JJ bir bira daha almak için kalkarken, "Ben aynı fikirde değilim," dedi. "Ama bir dahaki sefere bana da önceden haber ver, Hen. Tam yukarıda kızla iş üstündeyken senin dramatik

hareketlerin yüzünden işim yarım kaldı. Gerçi böylece Gen'le basılmandan dolayı ödeşmiş olduk."

"Biri bana hakkımda söylenenleri anlatabilir mi lütfen!" diye araya girdim, sanki her şey çok normalmiş gibi bir de oturmuş sohbet ediyorlardı.

Lola da gayet sakince her birinin yaralarını tek tek inceliyor, kimin ne ihtiyacı olduğuna karar verip kesikleri temizledikten sonra sıradakine geçiyordu.

"Lols, sen nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" Vücudumu harekete geçiren adrenalin hızla azaldığı için kendimi çok yorgun hissediyordum ve kafam her geçen saniye daha fazla karışırken bağırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

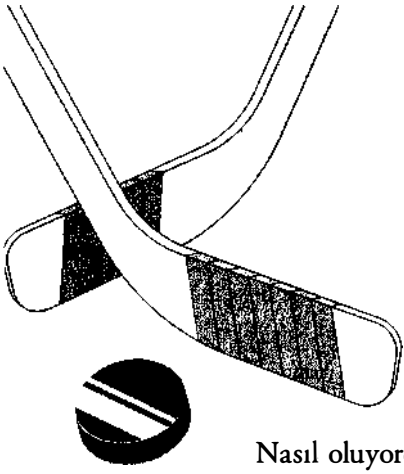
Lola omuzlarını silkti ve ona yer vermek için yana kayması gerektiğini anlayana kadar Nathan'ın bacağını tekmeledi. "Biliyorsun ki benim abilerim var. Bu yaşanan bizim evde sıradan bir gün gibi, tantanaya alıştım artık."

Kaşlarını çatıp Nathan'a baktı. "Bir işe yara da kıza içecek bir şey getir, Rocky."

Ardından bir kolunu bana dolayıp alnımı şefkatle öptü. "Tatlım, bazen insanların arkandan ne söylediklerini bilmemek iyidir. Aaron'ın sinsi pisliğin teki olduğunu ikimiz de biliyoruz, sen Colorado'dan döndükten sonra ev meselesini konuşmamız gerekecek." Başımı omzuna yasladım. "Ona da çok yüklenme," diye fısıldadı. "Henry'yi korumaya çalışıyordu."

Nathan elinde iki şişe suyla geri geldi ve diğer elini de bana uzattı. "Hadi, yatağa gidelim." Sormuyordu, sadece söylüyordu ve her ne kadar burada kalmayı istesem de baş başa kaldığımızda ondan daha fazla cevap alacağımı hissediyordum.

Lo başıma bir öpücük daha kondurdu. "Git hadi, sabah görüşürüz."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Nathan

Nasıl oluyordu da başım Henry'den daha fazla belaya girebiliyordu?

Stassie yatmak için hazırlanırken etrafta dolanıyor, varlığımdan habersizmiş gibi davranıyordu. Aaron bir kez daha olayların kaynağı olduğundan nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Bu sefer ne saçmaladığını bile bilmiyordum. Ama Henry haklıydı, bunu haftalar önce kendim halletmem gerekirdi. Anastasia'nın onunla ilgili hemen kötü düşünmek istemediğini, olabileceğine inandığı arkadaşa dönüşmesi için ona zaman verdiğini anlayabiliyordum.

Arkadaşlıklarından ve birlikte geçirdikleri güzel zamanlardan bahsettiğinde, onu hayatından çıkarmak konusunda neden isteksiz davrandığını anlamıştım. Sorun şuydu ki Aaron'ın onun arkasından neler söylediğini ben biliyordum ama Anastasia bilmiyordum. Doğru ya da yanlış bir seçim yapmıştım ve duyduklarımı kendime saklamıştım.

Belki de bencil herifin tekiydim ama hissedeceği acıyla doğrudan bağlantılı olmak istememiştim. Aaron'ın aşağılık puştun teki olduğunu öğrendiğinde yüzünün alacağı hâli görmek istemiyordum.

Ortalığın karışmaya başladığını belli eden gürültüleri duyduğumda Stassie kucağımda uyuyordu. Genelde partilerimizde kavga çıkmazdı; zaten maçlar sırasında yeterince

olay çıkıyordu, dinlenmeye çalıştığımız zamanlarda bu tarz belalara bulaşmak istemiyorduk.

Artık evde Anastasia ve Lola da olduğu için huzuru koruma dürtüsü çok daha ağır basıyordu. Sonunda bahçeden eve girdiğimde Henry yumruğunu Aaron'ın suratına geçiriyordu, Bobby'yle JJ de iki adamı onun üstünden çekmeye çalışıyorlardı. Bence Henry, üzerinde onu tartaklayan iki adam olduğundan bile habersizdi. Onu Aaron'ın üzerinden çeker çekmez lanet olası bir pislik gibi başka adama saldırdı.

Aaron'ı yerden kaldırdığımda onu hırpalamak gibi bir niyetim yoktu. O bana bir yumruk savurana kadar sadece evden gitmesini istiyordum. Hayatında hiç kavgaya karışmamış küçük bir çocuk gibi yumruk atıyordu, şans eseri yüzüme denk getirmeyi ve yanağımı hafifçe yarmayı başarmıştı.

En sevdiği kahvaltılık gevreği bitirdiğimde Lola'dan yediğim yumruk bile canımı daha çok yakmıştı.

Onu boğazından tutup duvara yapıştırdığımda bugüne kadar olan tüm hıncımı bir anda çıkarmak istemiştim. Parmaklarımın altında deli gibi atan nabzını hissedince tutuşum sıkılaşmıştı, Aaron'sa gözlerini bir an olsun ayırmadan bana bakıyordu. Onu tehdit edip bir daha evime gelirse sonunda gerçekten başımı belaya sokacak bir şey yapacağımı söylerken elimden kurtulmak için mücadele ediyordu.

İşler kızışmış olsa da Aaron'ın kurduğu tuzağa düşecek kadar umursamaz değildim. Zaten Skinner olan biten her şey için beni suçlamaya yer arıyordu, bir de kendi yapacağım hatayla eline bu kadar güçlü bir koz veremezdim.

Stas masamın altını üstüne getirip kitapları önünden çekerken oflayıp pufluyordu. Belirli bir düzeni vardı, bu yüzden saç fırçasını aradığını biliyordum çünkü dişlerini fırçaladıktan sonra mutlaka saçlarını tarardı. Dünyanın en öngörülebilir kadınıyla birlikte olmak inanılmazdı.

"Beni görmezden gelmen umurumda değil, Anastasia," dedim, sevimli kıçını odada oradan oraya gezdirmesini izlerken. "Çünkü ben de seni görmezden geliyorum."

Kendi kendine söylendiğini duydum ama tam olarak ne dediğini anlayamadım.

"Saç fırçanın nerede olduğunu biliyorum ama sana söyleyemem çünkü seni görmezden geliyorum."

Yanıma koşup üstüme çıkmasını, beni sıkıştırıp fırçasının nerede olduğunu zorla söyletmesini bekliyordum. Belki de öpücükleriyle işkence edip ağzımdan laf almasını istiyordum, bilmiyorum. Sonuçta bir erkek tüm bunları özgürce hayal edebilirdi, değil mi? Ama Anastasia tabii ki böyle şeyler yapmadı, hatta beklentimin tam tersi, orta parmağını gösterip hareket çektikten sonra fırçasını aramaya devam etti.

Fırçasını bulamadıkça öfkesi artıyordu; ben de fırsatını kolluyor, sabırla pes etmesini bekliyordum. Yatakta uzanmış yatarken gözlerini dikip bana bakmaya başladı, pes etmek üzere olduğunu hissediyordum ama o an fırçanın nerede olduğunu anlayıp birdenbire yanıma geldi.

Ellerini beline koyup kalçasını hafifçe yana doğru çıkardı. "Memelerime bakmayı kes ve bana ellerini göster çabuk."

"Selam bebeğim. Sesini yeniden duymak ne kadar güzel."

"Senin sakladığını biliyorum, nerede olduğunu bile bile on beş dakikadır fırçayı aramamı izliyorsun," diye söylendi ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Onu zekâmla alt ettiğimin farkında olduğu için sinirliymiş gibi davranarak eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Buna bir cevap veremem çünkü hâlâ seni görmezden geliyorum."

Bana doğru bir adım atınca onu yakalayıp kendime çektim, ağzını açmadan bir şeyler homurdanarak yanıma düştü.

"Yastığın arkasında, değil mi?" Belinden sıkıca kavrayarak gitmesine izin vermediğimde kıvranıp çığlık atarken bir yandan da deli gibi gülüyordu, sonunda eski hâlimize dönmüştük. "Çok sinir bozucusun."

Üzerimdeki vücudu hem sıcacık hem de yumuşacıktı, kıpkırmızı yanaklarıyla bana gülümseyerek bakıyordu. Yüzüne düşen saçları çekip burnunun ucuna bir öpücük kondurdum.

İçini çekti ve parmağını nazikçe yanağımdaki yara bandının üzerinde gezdirdi. "Beni savunmana ihtiyacım yok," diye fısıldadı.

Sık sık ortaya çıkan küstah, inatçı tavrına alışmıştım ama bazen kırılganlığıyla beni büyülüyordu.

"İhtiyacın olmadığını biliyorum ama sen tüm bunlara değersin. Sıyrıklar, morluklar, sinirlenmem ya da hayal kırıklığına uğramam fark etmez; sen hepsine değersin. Son yumruğum olduğunu bilsem bile seni savunmak için savaşırım çünkü senin için bunu yapacak birini hak ediyorsun ve benden daha uygun başka birini düşünemiyorum."

Göz pınarları her an akmaya hazır yaşlarla parlıyordu, titrek bir nefes alarak gözlerini kırpıştırdı. "Öp beni."

İkince kez söylemesine gerek yoktu, dudaklarımız birbirini bulduğunda her şey daha iyiymiş gibi hissetmeye başladım. Artık bizimle ilgili farklı bir şeyler vardı; daha derin, daha anlamlı ve daha gerçek bir şey. Değer verdiği birinin ihanetinden sonra nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Sabah sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

"Öyle olsun bakalım."

❄

Gözlerimi açtığımda çoktan uyanmıştı, ne kadar zamandır orada yatarak olanları aklında evirip çevirdiğini merak ettim.

Benim de aklımda ona her şeyi anlatacağıma dair verdiğim söz vardı. Başını göğsüme dayamış yatarken bacaklarımız iç içe geçmişti, artık onsuz yeni bir güne uyanmayı hayal bile edemiyordum.

"Aklından neler geçiyor yine?"

"Banyondaki duş başlığı."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Neden?"

"Yüksek basınç yüzünden kendisi yeni favorim."

En sonunda neden bahsettiğini anlayınca onu da beraberimde sürükleyerek yataktan kalktım. Kahkahayı basarak kıçına bir şaplak attığımda keyifle kıkırdadı. Dün gece yatarken giyinme zahmetine girmediği için doğruca ılık suyun altına soktuktan sonra iç çamaşırımı çıkarıp ben de duşa girdim.

Göğsümün altını işaret ederek, "Bacağını buraya koy," dedim. Duvara yaslanıp gözlerinde haylaz bir pırıltıyla bana baktı ve rahatlıkla bacağını kaldırıp göğsüme dayadı. Duvardan duş başlığını alıp suyu en güçlü ayarına getirdim. "Hazır mısın?"

Dişlerini alt dudağına geçirip başıyla onaylarken elleri göğsümde geziniyordu. Suyu bacaklarının arasına doğru çevirdiğimde gözleri zevkten kayarken ben de heyecandan nefes nefese kalmıştım.

"*Ah*." İnlerken tırnaklarını tenime batırdı, basınç fazla olduğundan zirveye yaklaşması uzun sürmedi. Duyduğu hazla sırtı yay gibi gerilirken tırnakları daha derine battı. Orgazm olmaya yaklaştığını fark ettiğim an duş başlığını uzaklaştırdım, zevki yavaş yavaş azalırken yüzünün asılmasını izledim.

Dudaklarından kontrol edemediği yüksek sesli bir inilti kaçsa da hiçbir şey söylemedi. Duş başlığını bu kez biraz daha

geride olacak şekilde bacaklarının arasına tuttum ve daireler çizmeye başladım. "*Nathan...*"

"Efendim, bebeğim."

Tırnaklarını enfes bir şekilde göbek deliğimin altına sürtünce sırtımdan beklentinin verdiği heyecanla karışık bir ürperti geçti. Başını geriye atmış dudaklarıma ulaşmaya çalışıyordu. Boşta kalan elimle boğazını kavradım ve dişlerimle alt dudağını çekiştirdim. Göğsümdeki bacağı titrerken tekrar orgazm olmaya yaklaşmıştı, sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Hımm," duş başlığını tekrar geri çekerek, "olmaz," dedim.

"Senin bu yaptığına işkence derler," diye inledi. Bu kez suyu klitorisine tutup zevkin dayanılamayacak kadar yükselmesine izin verdim. En sonunda heyecanlı bekleyişe daha fazla dayanamayıp bacağını yere indirdiğimde yüksek sesle inledi. "Nate, lütfen beni becer."

"Bunun yeni favorin olduğunu sanıyordum?"

Parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma doladı. "Senden daha fazla sevdiğim hiçbir şey yok. Benim favorim sensin."

Kucakladığım gibi suyu kapadım, duştan çıkarken onu sarmak için havluya uzandım. Yatağa bırakır bırakmaz arkasını dönüp dizlerinin üstünde pozisyon aldı, kıçını havaya kaldırdıktan sonra başını yastığa koyup omzunun üzerinden bana baktı. *Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?*

"Duşa geri dönmeme çok az kaldı, Hawkins. Bu sefer tek başıma," diye tatlı tatlı mırıldanırken mükemmel kıçını sabırsızlıkla iki yana sallıyordu.

Daha hızlı hareket etmem için uzanan elini görmezden gelerek hiç acele etmeden yatakta ona doğru süründüm.

"Bu pozisyonda o kadar güzel görünüyorsun ki, Anastasia," dedim, sertleşmiş penisimi kıvrımlarının arasında gezdirip merkezine sürttüğümde tüylerinin diken diken olmasını izledim.

"O zaman acele et de becer beni." Daha da yaklaştığım sırada sabırsızlıkla iç çekti. "*Lütfen.*"

"Çok sabırsızsın," diye mırıldandım, kalçalarını sıkıca tutup tek hamlede içine girerken bu kadar ıslak olmasına inanamıyordum.

Aletimi sıkıca kavradığında gözlerim zevkten döndü. Ben içine girip çıkarken o da dolgun kıçını kasıklarıma vurarak hem kendini beceriyor hem nefes nefese inliyordu.

Başım zevkten geriye düşerken, "Siktir! Mükemmelsin, Stas," dedim.

Dizlerimi kırıp topuklarımın üzerine oturdum, sırtını göğsüme yaslayıp aletimin üzerinde yukarı aşağı zıplarken tamamını içine almaya çalışmasını izledim.

"Bu çok fazla, Nate."

"Devam et, bebeğim. O kadar ıslaksın ki hepsini kolayca alabilirsin."

Çok yaklaşmıştım, kontrolü kaybetmek üzereydim. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler, Anastasia'nın adımı inlerken attığı çığlıklara karışıyordu. Zevkini artırmak için memeleriyle oynadığını gördüğümde bacaklarının arasına uzanarak şişmiş klitorisine baskı uygulayıp okşamaya başladım. Diğer elimle de saçlarından kavrayıp başını omzuma doğru çektim. "Benim için boşalacak mısın?"

"Ah.."

"Kime aitsin, Anastasia?"

Gözleri benimkilere kilitlenince bir an nefesim kesildi. "Sana."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım gururla. "Gelmek üzereyim…"

Bunu bir meydan okuma olarak görmüş olmalıydı çünkü kalçasını tekrar tekrar benimkine çarparken hareketleri daha da sertleşmiş, aceleci bir hâl almıştı. Tüm vücudu titrerken kollarını kaldırıp saçlarımı çekmek için arkaya uzandı. Sarsılarak boşalırken çığlık çığlığa bağırdı. "*Nathan*, ah siktir..."

Kontrolümü tamamen kaybetmem için bu kadarı yeterliydi, bütün vücudum gerilip kasılırken çok geçmeden içine boşaldım ve terden sırılsıklam olmuş alnımı omzuna dayadım.

Bu şekilde onun içinde sonsuza kadar kalabilirdim ama bir yandan da gitmesine izin vermek zorundaydım. Prezervatif kullanmadan sevişmek ve içine boşalmak inanılmaz bir zevk olsa da sonunda ortalık biraz kirleniyor, bu da ânı mahvediyordu.

Yarattığımız karmaşaya bakarak, "Bana aşk romanlarındaki gibi küçük nemli bir bez mi getireceksin şimdi?" diye dalga geçti.

"İstersen havlu ya da varsa ıslak mendil paketi getireyim?"

Alaycı bir tavırla beceriksizce yataktan kalkıp spermlerim bacaklarının arasından süzülürken yalpalayarak banyoya koşturdu. "Bundan sonra tekrar prezervatif kullanacağız. İyice kendini beğenmiş biri oldun sen."

"Egomun daha fazla şişmesini istemiyorsan sevişirken sürekli aletimin ne kadar büyük olduğunu söylemeyi bırak!" diye bağırdım arkasından ve banyoda yankılanan kahkahasını duyunca gülümsedim.

Stassie temizlendikten sonra yatağa döndüğünde sarılıp yatmak istedi. Ben kim oluyordum da buna hayır diyecektim?

Parmağını göğsümde gezdirip desenler çizerken, "Peki sana ait olmak için ne gerekiyor?" diye sordu.

Bir anlığına durup düşündüm çünkü her şeyin boka sarmaması için adımımı çok dikkatli atmam gerektiğini biliyordum. "Aslında olduğun kişiden farklı biri olmana ya da

farklı davranmana gerek yok, sadece sana korkutup kaçırmadan rahatlıkla *benim kızım* diyebileceğim."

"Peki, ben sana ne demeliyim? *Erkeğim* falan diyemem, kulağa çok tuhaf geliyor," dedi alaycı bir şekilde.

"Ne istiyorsan diyebilirsin ya da... Belki erkek arkadaşım dersin. Küçük bağlılık fobinle için nasıl rahat edecekse bana öyle seslenebilirsin."

Pek hoşuma gitmeyecek kadar uzun bir süre boyunca sessiz kaldı.

"Bana ne dediğinin bir önemi yok, Stassie. Sonunda sen yanımdaysan sıfatların hiçbir önemi yok. Biraz söz dinlemeyen, başına buyruk biri olduğumu ve genelde birçok şeyi şakaya vurduğumu biliyorum ama benim de daha önce böyle bir şey yaşamadığımı bilmeni istiyorum. Bugüne kadar kız arkadaşım olmadı, hiç kimseye bağlılıkla ilgili bir söz verme ihtiyacı duymadım. Üç ay çok uzun bir zaman gibi gelmeyebilir ama bir şeyden emin olduğumda tereddüt etmeyen biriyim ve ben sana karşı ne hissettiğimden çok eminim."

"Ben de artık duygularımdan eminim," diye fısıldayarak başparmağını yanağımdaki yaranın üzerinde gezdirdi. "Son zamanlarda işlerin epey can sıkıcı ve karmaşık bir hâl aldığının farkındayım, tüm bu süreçte yanımda olduğun için minnettarım, Nate."

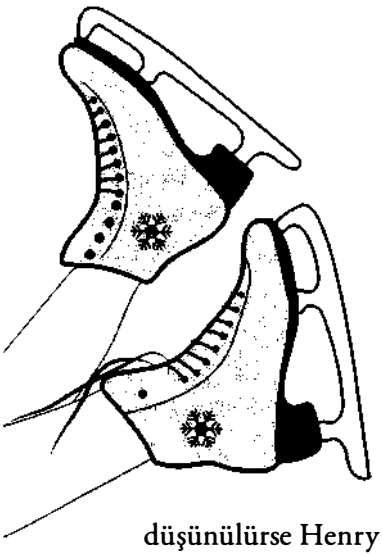
Mahcup bir şekilde çenemdeki sakalları kaşıdım. "Şey, dürüst olmak gerekirse can sıkıcı ve karmaşık durumların bazılarından ben de sorumluyum sanırım, bebeğim. Bu yüzden asıl yanımda olduğun için ben sana minnettarım."

Sessizleşti, düşüncelere dalmış gibiydi, ben de düşünceleriyle baş başa kalabilmesi için ona biraz zaman tanımaya karar verdim. Huzurlu sessizliğinde tam uykuya dalmak üzereyken boğazını temizledi. "Benim hakkımda söylenenleri duymaya hazırım. Henry'yi çağırabilir miyiz artık?"

Açıkçası bu ânın gelmesinden korkuyordum, öncesinde biraz oyalanmamın sebebi de buydu. Onun da dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyduğu belliydi ama belki de artık öğrenmesi onun için daha iyi olacaktı. "Tabii, gidip çağırayım. Sen de pantolon falan bir şeyler giyip kıçını ört de yine sızlanmaya başlamasın."

Koluma hafifçe vurup kahkaha attı. "Bence hepimiz Henry'yi hafife alıyoruz."

Kesinlikle haklıydı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anastasia

Dün gece üç kişiyle kavga ettiği düşünülürse Henry şaşırtıcı derecede neşeliydi ve gözlerebildiğim kadarıyla tek bir sıyrık bile almamıştı.

Ağzına kahvaltılık gevrek sokuşturarak odaya daldı ve kendisini yatağın ayak ucuna attı. Bakışları önce bana sonra Nate'e dönerken tiksinti dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Burası buram buram seks kokuyor."

Nate yatakta yanıma geçerken, "İncecik buzun üzerindesin, Turner. Dikkat et!" diye homurdandı.

"Sevişmenin seni sakinleştireceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre pek işe yaramamış, hâlâ huysuzsun," diye söylendi ve ağzına bir kaşık dolusu gevrek daha tıkıştırdı.

"Nathan'dan neden seni çağırmasını istediğimi biliyorsun, değil mi?" dedim, anlamsız bir tartışmaya dönebilecek konuşmalarını bölmek istemiştim.

Artık boş olan kâsesini yanına koydu ve bacak bacak üstüne atıp sırtını yatağın kenarına yasladı. "Umarım üçlü yapmayı teklif etmezsiniz çünkü ikiniz de tipim değilsiniz."

Nate başını geriye atıp tavana bakarken inleyerek eliyle alnını ovuşturdu. Migreni tutmasın diye dua ediyordum ama bugün buna sebep olabilecek biri varsa o da kesinlikle Henry'ydi. Nate yeniden ona döndü. "*Dostum*, ne dedim az önce ben?"

"Tipim değilsin de ne demek?" diye tısladım ben de aynı anda.

"Fazla kısasın," dedi açık açık. "Boyun kaç senin? Bir altmış, bir altmış beş falan var mısın? Benimle sevişebilmek için en az bir yetmiş beş olman lazım."

Son zamanlarda başıma birçok can sıkıcı şey gelmişti ama bu, içlerinde en can sıkıcısıydı. Yani artık teknik olarak bir erkek arkadaşım vardı ama söylediği şey yine de keyfimi kaçırmıştı.

"Hakkında şikâyetçi olmayı düşünüyorum. Bu resmen ayrımcılıktır."

Nate tek kaşını kaldırarak, "Bebeğim, ıhh, ben buradayım!" dedi.

Henry bir kahkaha atarak Nate'e göz kırptı. "Neyse ki buradasın, yoksa senin kız üstüme tırmanacak."

"Sessiz sedasız bir adam olduğun zamanları hatırlıyor musun?" Nate derin bir iş çekişle devam etti. "O zamanları çok özlüyorum."

Gözlerimi devirip omzumla Nate'i dürttüm. "Konudan saptık. Hen, dün gece işlerin o noktaya nasıl geldiğini bana anlatmalısın."

Avuçlarım terliyor, midem beklentiyle kaynıyordu. Öğrenmek istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da.

"Detayları sana söylemek istemiyorum, Anastasia," dedi Henry. "Sana yalan söylemeye ya da bir şeyler saklamaya çalışmıyorum, sadece bunu öğrenmenin sana bir faydası olacağını düşünmüyorum. Aşağılık herif aptal aptal konuşuyordu, dayanamadım yumruk attım ve sonrası bildiğin gibi, arkadaşlarıyla gitti. Bundan sonra onunla yaşamana gerek yok, gelecek yıl Nate ve JJ gittiğinde bile sana göz kulak olmak için burada olacağım."

Kalbi bir anda üç katı büyüyen Grinch[18] gibi Henry'ye olan sevgimin büyüdüğünü hissediyordum. Ne kadar tatlı ve nazik bir adam olduğunun farkında bile değildi bence. Ama Henry her ne kadar tatlı biri olsa da neler olduğunu öğrenene kadar beynim türlü senaryolar yaratmaya devam edecekti.

"Yine de bilmek istiyorum, Hen. Yani sonuçta üç adama birden giriştiğine göre kötü bir şey olmalı. Dövüşmeyi bildiğini bile düşünmezdim."

Önce bana ikinci bir kafam varmış gibi şaşkın şakın baktı, sonra da konuşmaya başlamadan yüzünü buruşturdu. "Ben bir hokey oyuncusuyum, sanatla ilgili bir bölüm okuyorum ve iki annem var. Daha önce hiç birilerine vurmak zorunda kalmadığımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Pekâlâ, sert çocuk," dedi Nate ağır ağır. "Maple Hills'in kaymak tabakası banliyölerinde büyüdüğünü unutmayalım bence. Anlat ona, bilmeye hakkı var."

Henry iç çekti ve başını salladı. "İki adamla içeri girdiğini gördüğümde Gen'i arıyordum. Sarhoş oldukları çok belliydi. Aaron senin nerede olduğunu sordu, ben de gitmesi gerektiğini söyledim. Gitmeyeceğini söylediğinde de yumruğu geçirdim."

Benim dışımda her yere baktığı için şüpheyle gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem, Anastasia."

"Söylemediğini biliyorum, o yüzden neden şu anda yalan söylediğini anlamaya çalışıyorum. Aaron'ın ne dediğini anlat."

Nathan içini çekip bana biraz daha yaklaştı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Aslında her şey ekim ayının ilk günlerinde başladı. Senden Lola'yı Robbie'nin partisine getirmeni istememden hemen sonrasıydı. Kendisinin, herkese

18 2000 yapımı Grinch filminden bir repliğe gönderme yapılmıştır. Grinch'in, Noel'in hediyeler ve ziyafetlerden *biraz daha fazlası* anlamına geldiğini fark etmesi, kalbinin üç katı büyümesine sebep olur. *–e.n.*

yaptığın gibi beni de kapının önüne koymanı izlemekten zevk alacağını söyledi."

"Ya sonra?"

Nate'in parmakları sırtımı yukarı aşağı okşarken Henry sessizce karşımızda oturuyordu. "Sizden sonra yaptığımız antrenmanlarda sen soyunma odasına gittiğinde Brady'nin etrafında dolandığını görüyorduk. Ona senin dikkatinin dağıldığını, partilerde kontrolden çıktığını, içip içip yabancılarla takıldığını anlatıyordu. Bu tür konuşmaları haftalarca tekrarladı ve en sonunda Brady ona karşı sabrını yitirdi."

"Aaron'ın ona ne söylediğini duyamadık," diye araya girdi Henry. "Ama Brady ona, senin paten kaymanla ilgili bu kadar çok sorunu varsa yeni bir partner bulmasını söyledi. Bu, yaralanmasından hemen önceydi."

Bu yıl Koç Brady bana çok daha iyi davranmıştı ama ben sebebinin yılın başından beri başıma gelen saçmalıklar olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ fena hâlde göz korkutucu bir kadındı ama son zamanlarda beni, eskiden olduğu kadar sert bir şekilde eleştirmediğini fark etmiştim. Bunu, Aaron'ın eline koz vermek istemediğinden yapacağı aklıma bile gelmezdi.

"Pekâlâ, Cadılar Bayramı'na kadar saçma sapan konuşmaya devam etti. O dönem iki hafta boyunca yanımdan ayrılmadı, sonra ben Nate'le barıştım ve burada kalmaya başladım. Neredeyse Noel geldi, arada bir şeyleri atlıyor olmalısınız."

Henry iç çekip çenesini sıvazladı. "Bizim takımdan Tim, Titanların basketbol maçında Aaron'ın arkasında oturuyormuş. Tim, birlikte olduğu adamların Maple Hills'ten olmadığını söyledi."

"Aaron'ın bütün arkadaşları UCLA'ya gidiyor, o yüzden buradan arkadaş edinme zahmetine hiç girmedi," diye açıkladım. "Aslında onlarla birlikte okuması gerekiyordu ama buraya kabul edildi. Biz de bu vesileyle bir araya geldik, iki-

miz de çiftlerde yarışıyorduk ve partnerlerimiz UCMH'den teklif alamamıştı."

"Belki de onlardır, bilmiyorum. Ama Tim, onun senin hakkında konuştuğunu duymuş. Sonunda forma peşinde koştuğunu anladığı için Ryan'ın seni görmezden gelmeye başladığını söylemiş."

"Hiç şaşırmadım," dedim dudak bükerek. "Başka?"

Henry'nin bakışları yardım etmesini bekler gibi Nathan'a kaydı. Göz ucuyla onun onay verir gibi başını salladığını gördüm. Henry yatağın üstünde rahatsızca kıpırdandı, benimse tırnaklarımı geçirdiğim avuç içlerim yanıyordu.

"Tim, ailenin meteliksiz olduğunu söylediğini duymuş, bu yüzden profesyonel anlamda geleceği olan adamlara yapışıyormuşsun. Senin bir sürtük olduğunu, her zaman da öyle olacağını ve aynısını Nate'e de yapmaya çalışacağını söylemiş."

Ağlama sakın. "Peki. Dahası var mı?"

Henry başıyla onaylayınca kalbim göğsümde sıkışır gibi oldu. "Nate'i bir bebekle tuzağa düşüreceğini söylemiş. Buz pateninde daha fazla ilerleyecek yeteneğe sahip değilmişsin, bu sayede yeterince iyi olmadığını itiraf etmene gerek kalmadan paçayı sıyırabilirmişsin. Koç Brady'nin de büyük ihtimalle böyle yaptığını iddia etmiş."

Söyleyeceklerim boğazımda tıkanıp kaldı. Duyduklarım karşısında hissettiğim şey acı değildi, Aaron yüzüme daha kötülerini söylemişti zaten. Hissettiğim tek şey utançtı; bu insanların, Nate'in ona saygı duyan arkadaşlarının, onu tuzağa düşürmeye çalışan biri olduğumu duyduklarını bilmenin verdiği utanç. "Dün akşama gelmedik mi hâlâ?"

"Dün gece seni eve yani ait olduğun yere götürmeye geldiğini söyledi. Seni hiçbir yere bırakmayacağımızı söyleyince, 'Sen de mi onu beceriyorsun yani?' diye cevap verdi. Ona bu zırvaları kesmesini ve gitmesini söyledim ama konuşmaya

ısrarla devam etti." Henry rahatsız olmuş bir ifadeyle Nate'e bakış attı.

"Devam et," diye üsteledim. Nate elimi tuttuğunda başparmağıyla nazikçe tırnak izlerimin üzerini okşamaya başladı.

"Hepimizi, tıpkı ona yaptığın gibi kalacak bir yerin olsun diye kullandığını söyledi. Yalancının teki olduğun için ondan gerçekten hoşlandığını düşünüyorsa Nate'in kafayı yemiş olduğunu ve sonra da şey... *Siktir.*" Henry yüzünü sıvazlarken gözlerini yatak örtüsüne dikti. "Özür dilerim, Stassie. Bunları tekrar edeceğim için çok üzgünüm ama... Hiç kimsenin seni asla sevmeyeceğini, biyolojik ailen bile seni istemezken bunun mümkün olamayacağını, seni satın alan ailenin de sadece ödül vitrinlerini doldurman için evlatlık aldığını söyledi."

Nate öfkeyle, "Siktir," diye çıkıştı.

"Ben de bunun üzerine ona yumruk attım."

"Nathan, canımı yakıyorsun," diye fısıldadım, elimi fazlasıyla sıkı tuttuğu için pembeleşen parmaklarıma bakıyordum.

"Bana her şeyi açıkça anlattığın için teşekkürler, Hen," dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Beni savunduğun için de teşekkürler. Böyle bir dramaya sizi de bulaştırdığım için çok üzgünüm."

Rahatsız gibi görünüyordu ve bunu ben de hissediyordum. "Lola, Nate'le birbirinizi sevip sevmediğiniz hakkında konuşmama izin verilmediğini söyledi ama ben seni seviyorum, Anastasia. Bizimle yaşamanı istediğimi söylerken de ciddiydim. İkiniz birlikte olun ya da olmayın, Nathan'dan sıkılsan bile her zaman benim odamda uyuyabilirsin. Şişme yatağı istediğin zaman çıkarırım."

İçimden yüksek sesle, hıçkırarak gözyaşlarına boğulmak geliyordu ama bu isteğimi bastırıp başımla onayladım. "Ben de seni seviyorum, Henry."

Bunun üzerine boş kâsesini alıp odadan çıktı ve kapı kapanır kapanmaz Nathan beni kucağına çekip arkasına yaslandı, ona sarılırken başımı göğsüne yasladım. "Hepsini içinden at gitsin. Güvendesin ve ben yanındayım."

Ve böylece bastırdığım tüm duygular bir anda bana çarparken ağlamamak için inşa ettiğim duvar yıkıldı. İçimdekilerin dışarı akmasına izin verip ona sıkıca sarıldım.

Nathan artık dökecek tek damla gözyaşım kalmayana kadar ağlamama izin verdi ve nihayet sesim kesildiğinde duymak için sabırla hazır olmamı beklediği konuşmaya başladı.

"Beni kullanmadığını ya da tuzağa düşürmeye çalışmadığını biliyorum. Seninle birlikte yaşamayı çok seviyorum, çocuklar da buna bayılıyor ve *hepimiz* seni burada istiyoruz. Her ne kadar bu durumdan nefret etsen de benden hoşlandığını da biliyorum," dedikten sonra dudaklarını alnıma bastırırken gülümsedi.

"Gerçekten nefret ettiğimi özellikle vurgulamalıyım."

"Bu konudaki fikrime ne kadar kulak verirsin bilmem ama sen inanılmaz yetenekli bir patencisin. Tüm hedeflerine ulaşacağına sonuna kadar inanıyorum. Senin ve yeteneklerinin buna değeceğini düşünmesem ağaç gövdesi gibi bedenimi lanet olası yoga pozisyonlarına sokmaya çalışmazdım."

"Nate..."

"Henüz bitirmedim. Sen iyi bir insansın, Anastasia. Sana bunu her gün söylemediğim için özür dilerim. Beni önemsediğini, söylediklerime kulak verdiğini hissettiğim gibi bana daha başka birçok duyguyu sonuna kadar hissettiriyorsun. Takım kaptanı, geleceğin NHL oyuncusu ya da başka biri olduğum için değil, sadece kendim olduğum için bana değer verdiğini biliyorum."

"Benim için çok değerlisin, Nathan."

"Bu çok uzun zamandır, annemi kaybettiğimden beri yaşayamadığım bir duygu. Takımdakileri çok seviyorum ama aynı şey değil. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Hayatında sadece benim için ayırdığın bir yer varmış gibi hissediyorum; kimseyle paylaşmak zorunda kalmadığım, karşılığında benden hiçbir şey beklemediğin bir yer. Bunun ne kadar harika bir duygu olduğunu biliyor musun? Seni tanıdığım için dünyanın en şanslı insanlarından biriyim ben. Çünkü sen çok daha iyi biri olmak istememi sağlıyorsun."

"Ah..."

"Akıllısın ve kafana koyduğun her şeyi yapıyorsun, ayrıca çok değerlisin ve sonuna kadar sevilmeye layıksın, Anastasia. Etrafın seni seven insanlarla çevrili ve hepimiz senin yanındayız. Aaron sana ulaşamadıkça seni incitmeye çalışıyor. Bütün o sözleri duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Her şeyi... yani tüm bunları açıkça dile getirdiğin için teşekkür ederim. Sen de bana önemsendiğimi ve değer verildiğimi hissettiriyorsun."

"Bunlar tamamen gerçekler ve keşke hepsini sana daha önceden söyleseydim. Bak, ailen hakkında konuşmak bana düşmez, biliyorum ama bana anlattıklarından yola çıkarak söyleyebilirim ki sen onların başına gelen en güzel şeysin."

Başka bir şey söylemeden başımı salladım. Aklımdaki her soruya, her şüpheye cevap vermişti. Kafamdaki gürültüyü tamamen susturmaya yetmezdi belki ama en azından sesleri bir parça da olsa kısabilmişti.

Bir süre sessizlik içinde yatakta uzandık, Nate artık daha iyi hissettiğimi söyleyince olanları sindirebilmem için ihtiyaç duyduğum mesafeyi verdi. Robbie ve Henry'yle spor salonuna gidip beni JJ ve *sporun ezikler için* olduğunu savunan Lola'yla evde bıraktı. Onlar da kendi akıllarınca yemek yapma becerilerimi geliştirirken dikkatimi dağıtabileceğime karar verdiler.

Lola beslenme programı felaketinden dolayı suçlu hissediyor, yediklerim konusunda daha dikkatli olmadığı için kendisine kızıyordu. Benim gibi o da Aaron'ın bunu kasten yaptığını düşünmüyordu ama bu işe daha çok dâhil olup tüm o saçmalıkların önüne geçebileceğini söylüyordu.

O zamandan beri bana en sevdiği yemekleri öğretmeye çalışıyordu. Ama sonra JJ onu mutfaktan kovmuştu ve benim tavuğu nasıl kestiğimi eleştireceğine gidip mutfak adasının diğer tarafında oturmasını söylemişti. Lola'ya, oyunu usulüne göre kibar bir şekilde oynamayacaksa hiç oynamamasının daha iyi olacağını söylemişti.

Tereyağlı tavuk hazırlıyorduk çünkü -JJ'in söylediğine göre- çoğu beyaz kız bu yemeğe bayılıyordu. Tavuğu yeterince marine etmediğimiz için yemeğin kötü olabileceği konusunda en baştan uyarmıştı ama yine de denemeye devam ediyorduk çünkü Johal, Mitchell ve Allen üçlüsü öyle kolay kolay pes etmezdi.

Naan ekmeklerini[19] yaparken karışımıma maya eklememi izledi ve geçen hafta öğrettiklerini hatırlıyor muyum diye kontrol etti. Şimdi tavada beşinci ekmeğimi çeviriyordum ve o da ilgisini kaybedip flört uygulamasında gezinmeye başlamıştı.

Yeni tarifler denemek yemekle olan ilişkimin düzelmesine yardımcı oluyordu. Tavuk yemeğine koyduğumuz kremaya bakınca kalori uygulamasını açmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum ama artık ânın keyfini çıkarmak için daha çok çalışıyordum.

Geçtiğimiz ay üç buçuk kilo almış olmam benim için büyük bir olaydı. Tabii ki tartıda yeni kilomu görünce ağlamaya başlamıştım ama Nate hemen kas kütlemin arttığını

19 Hindistan mutfağına ait mayalı yassı ekmek. *–e.n.*

söyleyerek içimi rahatlatmıştı. Artık daha dayanıklıydım ve güçlendiğim için her antrenmanda kendi rekorlarımı kırıyordum. Uzun zaman sonra vücuduma ihtiyacı olanları veriyordum ve her ne kadar bunu yapmak zor olsa da sayılara takılmamaya çalışıyordum. Yiyeceklere olan bakış açımın ne kadar toksik olduğunu fark etmemiştim. Ama artık her gün daha iyiye gidiyor, vücuduma ihtiyacı olduğunu düşündüklerimi değil, gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyleri veriyordum.

Son naan ekmeğini tabağa koyduğum sırada JJ nihayet başını telefonundan kaldırdı. "Siz ikiniz buraya mı taşınacaksınız?" diye sordu birden.

"Ağzının ayarı nerede, Johal? Alıştıra alıştıra sorsaydın bari," dedi Lo gülerek.

"Ben yoğun bir adamım. Doğruca konuya girerim."

"Ne yapacağız bilmiyorum," dedim iç çekerek. "Bu konuyu Colorado'dan döndüğümde konuşacağız."

"Pekâlâ, eminim ki Hawkins söylenmesi gereken her şeyi söylemiş, senin için canını bile vereceğine dair sözler falan vermiştir kesin. Ama bilin diye söylüyorum, ikinizin de burada yaşaması benim için de sorun değil. Erkekler hakkında içgüdülerimde asla yanılmam ve özellikle belirtmeliyim ki Aaron yürüyen ve konuşan bir tehlike işareti gibi."

O sırada ön kapı açıldı, çocuklar terli ve yorgun bir şekilde içeri girdi. Robbie mutfakta yanımıza gelip hemen ekmeklerden birine uzanırken, "Tanrım, bu çok güzel kokuyor," diye yaptığımız ekmeği övdü.

Daha tabağa bile ulaşamadan elini ittirdim. "Sabırlı ol."

Gizlice yemeği tırtıklamaya çalışan çocukların ellerini tokatlayarak uzun bir süre geçirdikten sonra nihayet hazırladıklarımızı tabaklara koydum ve herkesin masaya oturmasını bekledim.

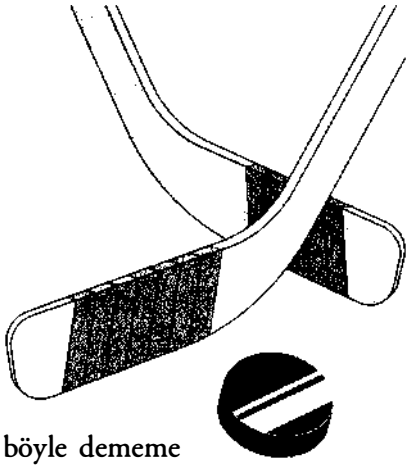
"Çok güzel görünüyor, Stassie," dedi Henry, tek bir kötü yorumda bile bulunmadan.

Nate uzanıp şakağıma bir öpücük kondururken, "Seninle gurur duyuyorum. Muhteşem kokuyor," dedi.

Canın cehenneme, kalori uygulaması.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan

Kız arkadaşımın -evet, artık ona böyle dememe izin var- seyahat ederken en sinir bozucu insana dönüşmesine şaşırmış mıydım? Tabii ki hayır.

Bu kadar canlı ve enerjik olması beni biraz sinir ediyordu. Washington'a doğru ilk uçağımıza binmiştik, yani daha hava aydınlanmamıştı bile ama o, ortalıkta hoplayıp zıplıyordu.

Bir yandan Aaron yüzünden aniden girdiği depresif hâlden sıyrılıp hızla toparlandığını görmek çok güzeldi. Diğer yandan birlikte uyandığımız günlerde onu öğle yemeğine kadar hiç böyle görmemiştim, o yüzden kafam fena hâlde karışıktı. Ben ikinci kahveme geçmiştim ve midemde hâlâ çok erken uyandığınızda hissettiğiniz o tuhaf bulantı vardı.

Onu bu kadar mutlu eden şey sadece Seattle'a gidiyor olmamız değildi, nereye gidersek gidelim yine bu kadar enerjik olurdu. Çünkü seyahat için planlar ve hazırlıklar yapmaya bayıldığı ortaya çıkmıştı. Otoriter Anastasia benim favorimdi; kararlı ve ukalaydı, onu dinlemediğim zamanlarda hemen somurtmaya başlayınca çok eğlenceli oluyordu. Bir de yatakta kontrolü ele aldığında... *Tanrım, ben şanslı piçin tekiyim* diyordum. O otoriter Anastasia'yla her gün seve seve uğraşabilirdim.

Ama Seyahat Sever Anastasia en kötüsüydü. Her yanımız listelerle doluydu; sonu gelmeyen, bitmek bilmeyen lanet olası listeler. Yaptığım hiçbir şeye güvenmiyordu, benim yaptığım

kontroller onunkiler kadar iyi olmadığından tüm çantaları teker teker bizzat kontrol etmişti.

Seyahat Sever Anastasia beni küçük bavul düzenleyicilerden kullanmaya zorlamıştı, bu da bavulumla bir saat boyunca resmen *tetris* oynadım demek oluyordu. Tam her şeyi sığdıracağıma inandığım üçüncü seferde bir kez daha başarısız olmuş, en sonunda o bir boka yaramayan düzenleyicileri odanın bir köşesine fırlatmıştım. Biraz sinirlendiğimi hissetmiş olacak ki önümde dizlerinin üstüne çökmüş, kemerime uzanmış ve bana seyahat etmeyi ne kadar sevdiğini göstermişti. Bu da tüm uçuşları iptal etmeme engel olmaya yetmişti.

Kahvemin kalanını da kafaya dikip havaalanının dandik sandalyesinde arkama yaslandım ve anında gözlerini bana diktiğini hissettim. "Bu sabah biraz huysuzuz," diye cıvıldadı, havaalanındaki marketten on beş dolara aldığı meyve salatasını yiyordu.

"Saat çok erken ve ben yorgunum," diye sızlandım.

Alaycı bir edayla, "Zavallı bebeğim," deyip kıkırdayarak yanağımdan makas aldı. "Uçağa binince başını memelerime yaslayıp uyumak ister misin?"

"Tabii ki başımı memelerine yaslayıp uyumak isterim," diye mırıldandım, eğilip çatalındaki ananas parçasını çaldım. "Nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun? Üstüne bir de bu kadar mutlu?"

"Havaalanlarına bayılırım. İnsanları izlemek, yolculuğa hazırlanmak, alışveriş yapmak falan harika bence. Ayrıca kimseyle paylaşmak zorunda kalmadan seninle birlikte iki hafta geçireceğim, nasıl mutlu olmam ki?"

Tanrım. Sanki önünde eğilip ona evlenme teklifi etmem için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor gibiydi. Çatalını bana uzatıp bir parça daha ananas çalmama izin verdi. İçimi

çekerek yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sinir bozucusun ama çok sevimlisin."

"Ah, sanırım kapımız açıldı!" diye ciyakladı. "Hadi, gidelim!"

Hemen ayağa fırlayıp telaşla bir eliyle çantalarını almaya diğeriyle de meyve kâsesini tutmaya çalıştı. Gerçekleşmesi an meselesi olan bir felaketi izlemek gibiydi.

"Kıpırdama," dedim ve çantaları elinden alıp omzuma attım. Diğer eşyaları da toplarken ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla beni izliyordu. "Pekâlâ, hadi gidelim."

"Başüstüne, Kaptan."

Uçak kalkar kalkmaz Stassie'nin göğsüne yaslanıp uyuyakaldım. Huzurlu geçen üç saatin ardından çok daha soğuk bir havanın hâkim olduğu Washington'a indik. Anastasia, bindiğimiz taksiye ev adresini verdikten sonra yola koyulduk.

Burada sadece iki gece kalıp daha sonra Noel'i ve yeni yılı geçireceğimiz Colorado'ya uçacaktık. Anne babasıyla tanışmaktan korkuyorum demek hafif kalırdı. Anastasia onları o kadar çok övüyordu ki onlarda bırakacağım ilk izlenim konusunda endişelenmeden edemiyordum.

Anastasia telefonunu açınca heyecan dolu mesajlar birbiri ardına yağmaya başladı. Parmaklarını benimkilere geçirip elimi dudaklarına götürdü ve üstüne öpücükler kondurmaya başladı. "İyi misin, aşkım?"

"Ya beni sevmezlerse?"

"Tanıdıkları kadarıyla seni zaten seviyorlar, Nathan. Ayrıca bir şekilde berbat bir ilk izlenim bıraksan bile onları yılda bir kez görüyorum, bu yüzden çok da önemli değil. Hem ben seni herkese yetecek kadar seviyorum."

"Bir ay önce benim yatağımda yatmanın dikkatini dağıtacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Dikkatini dağıtmama izin verdiğin için mutluyum. Tatilleri tek başıma geçirmeme izin vermediğin için de teşekkür ederim."

Bana o bayıldığım gülümsemesiyle baktı; sıcacık, gözlerinin içinin parlamasını sağlayan ve bana özel olduğunu düşündüğüm gülümsemesiyle. "Bence dikkatimi dağıtmaktan çok kendimi geliştirmeme yardımcı oldun."

Yolculuğun geri kalanı huzurlu bir sessizlik içinde geçti, çok geçmeden taksi bir çıkmaz sokağa girip evin önünde durana kadar sakinliğimi korudum. Stassie son bir kez içimi rahatlatmak ister gibi elimi sıkıp arabadan indi. Artık dönüş yoktu.

❄

Eve girdikten sonra gerginlikten bayılacakmışım gibi hissettiğim on beş dakikanın ardından, açık yüreklilikle Julia ve Colin Allen'ın tanıştığım en sıcakkanlı insanlar olduğunu söyleyebilirdim.

Biraz yoğun ve baskı altında hissettiğim bir durumdu ama onlarla tanışmak aynı zamanda güzel bir duyguydu. Anastasia'nın anlattıklarından onlarla ilgili bir fikir edinmiştim tabii ama ailesini daha yakından tanıdığıma çok memnundum. Bana özellikle söylemeseler bile biz merdivenleri çıkarken kapıyı açtıklarında ikisinin de Anastasia'ya bakışlarından onu ne kadar çok sevdiklerini rahatlıkla anlamıştım. Kavuştukları andan itibaren Julia onu beş dakika olsun yanından ayırmamıştı.

Çantalarımızı yerleştirdikten sonra bana evde hızlıca bir tur attırmışlardı, her yer Stas'ın fotoğraflarıyla doluydu. Doğum günleri, kamplar, Noel tatilleri, hepsinde o haylaz gülümsemesiyle kameraya bakıyordu.

Tanrım, çocuklarımız çok sevimli olacak.

Julia bana üçüncü zencefilli kurabiyeyi uzattıktan sonra Stassie'ye dönüp boğazını temizledi. "Pistte rezervasyon yaptırmam için bana geri dönmedin, tatlım. Ben de ne yapacağımı bilemedim..."

Odadaki atmosfer hissedilir şekilde değişti, belki benim hayal gücümün ürünüydü ama sanki hava bir anda soğumuş gibiydi. Buz pateninin bu aileyi hem güneş gibi aydınlattığını hem de üzerinde bir kara bulut gibi dolaştığı biliyordum.

Boştaki elimle Anastasia'nınkini tutup cesaret vermek ister gibi hafifçe sıktığımda o da benden destek alırcasına elime tutundu. "Buradayken buz pateni yapmayı planlamıyorum ve şey, sizin için de uygunsa buz pateninden pek bahsetmek de istemiyorum. Geçen ay Dr. Andrews'la birkaç seans yaptık, konuşacak başka konular bulmamın benim için iyi olacağını düşünüyor."

Colin öne eğildi, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Gerçekten mi?"

Anne babasına bakarak başıyla onayladı. Julia ne kadar şaşırdığını belli etmemeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu.

"Üzerimdeki baskıyı kaldıracağını, hem fiziksel hem de zihinsel olarak dinlenmemin iyi olacağını düşünüyor. Bu yüzden bu konuyla ilgili soru sormamanız bana yardımcı olacaktır. İlerleyen günlerde yeni ya da ilginç bir gelişme olursa ben zaten sizi haberdar ederim."

"Tabii ki, Annie. Biz senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğimizden soruyoruz. Bizim için önemli olan tek şey senin mutluluğun, tatlım. Bir daha sen istemedikçe bu konuyu açmayız, değil mi Col?"

Anastasia'nın vücudundaki gerginliğin hafiflediğini, elimi tutan parmaklarının gevşediğini ve nihayet rahatladığını hissedebiliyordum. Konuyu değiştirmek için daha önce hiç

duymadığım lakabının nedenini kurcalamaya karar verdim. "Annie mi?"

Stas yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Evet, yetim olduğum için bana Annie[20] diyorlar."

Colin kahkahalara boğulurken Julia şaşkınlıkla nefesini tuttu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anastasia Rebecca Allen!" diye ciyakladı. "Sana Annie diyoruz çünkü sekiz yaşına kadar *Anastasia* diyemiyordun!" Bana bakarken başını salladı. "Lütfen kızımı dinleme."

Elimde olmadan gülmeye başladım. "Dinlemek zorundayım, hanımefendi. İstediğinde fazlasıyla göz korkutucu olabiliyor, hatta tüm hokey takımım ondan epey çekiniyor."

Colin gururlu bir ses tonuyla, "Her zaman öyle oldu," dedi. "On üç yaşındayken sınıfındaki bir çocuk, kendisinden yaşça büyük çocuklar tarafından zorbalığa uğruyormuş. Anastasia çocukların hepsini ağlattığı için okul müdürü bizi görüşmeye çağırmıştı."

"Hıhıı, tabii," diye mırıldandı Julia. "Görünüşe göre unuttuğun bir şey var; müdüre, onun yerine işini yapacak genç bir kıza ihtiyacı varsa okul müdürü olmaya uygun olmadığını söylediği için iki hafta uzaklaştırma almıştı."

Stassie'nin yanakları kızarır gibi oldu ama hemen toparlandı. "Ama haksız mıydım? Sonuçta bir daha o çocuğa dokunmadılar."

"Brady haftalardır bana işkence ediyor ama sen bir kez olsun benim için sesini çıkarmadın," dedim şakayla.

Muzip bir şekilde beni dürterken kahkaha attı. "Cesurum dedim ama *o kadar da kahraman* değilim."

Birkaç saat sonra Julia, elinde Noel için aldığı iki tulumla ortaya çıktı; benimki ren geyiği, Stas'inki de kardan adamdı

20 Little Orphan Annie çizgi romanından uyarlanan 1982 yapımı film. *–ç.n.*

ve hayatımda giydiğim en rahat şeydi. Artık ailesinin anlattığı yüz kızartıcı hikâyelerini de dinlediğimden Anastasia'yı daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordum.

Günü sakin geçirdiğimizden Anastasia kimsenin yemek yapmak zorunda kalmaması için yemeği dışarıda yemeyi önerdi. Saatlerdir hazırlanıyordu ve ben de Julia'nın bana verdiği koca bir paket cipsle onun yatağında takılıyordum. Az önce midem guruldayınca Julia evde yiyebileceğim ne varsa bana yedirmeyi kendine görev edinmişti.

Stassie'yi hazırlanırken izlemeye bayılıyordum; saçını tutamlara ayırıp maşa yapıyordu ve her tutama ayrı bir özen gösteriyordu. Odaklanıp her bukleyi dikkatle incelerken dişini alt dudağına geçiriyordu. Arada bir aynaya doğru eğildiğinde ışık bronz teninde dans ediyor, elimde olmadan bakışlarım belinin ve kalçalarının kıvrımına kayıyordu...

"Çok seksisin."

Aynadan bana bakarak sırıttı. "Benimle mi konuşuyorsun yoksa cipslerinle mi?"

"Seninle konuşuyorum. Cipsler de fena değil ama sen çok daha iyisin. Yataktan kalkmama yardım eder misin?"

Çok da haklı olarak gözlerini şüpheyle kıstı. "Neden? Sana elimi uzatır uzatmaz beni yatağa çekesin diye mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Saçını şekillendirdiği maşayı kapatıp yavaşça yatağın yanına geldi. "Neden o kadar uzak duruyorsun? Yaklaşsana."

Yüzünde sırıtmaya benzer bir ifadeyle bana doğru temkinli, küçük bir adım attı ama bu mesafe ona doğru atılıp yatağa çekmeme yetecek kadar yakındı. Parmaklarım onu iki yanından sıkıca tutup zar zor nefes alacak hâle gelene kadar gıdıklarken o da bir yandan gülüyor bir yandan ciyaklıyordu.

Ardından kendini göğsüme bıraktı, mükemmel bukleleri tenimi süslüyordu. "Hazırlanman lazım."

Hazırlanmam gerektiğini biliyordum ama hâlinden o kadar memnun görünüyordu ki bu ânı biraz daha uzatmak istedim. "Önümüzdeki haftayı böyle geçirebilir miyiz? Ama çıplak hâlde," diye ekledim hemen. "Daha doğrusu sen çıplak hâldeyken çünkü ben bu tulumu çok sevdim, aletim bunun içinde sıcacık."

"Aletini sıcak tutabildiğimiz sürece benim için sorun yok tabii."

"On dakika oyalanabilir miyiz? Sonra hazırlanırım," derken parmağımı buklelerinden birine doladım.

"Hayır."

"Beş dakika olsa?"

Oflayarak gözlerini devirdi. "Belden aşağı inmemek şartıyla üç dakika *oyalanabiliriz* ama sonra hemen hazırlanmaya başlayacaksın."

"Anlaştık."

❄

Pazarlık yapacağım konuyu seçerken hata yapmıştım. Aslında ren geyiği tulumumu yemekte de giymek için pazarlık etmem gerekirdi. Rahat geçen bir öğleden sonranın ardından üzerimdeki gömlek beni boğmaya çalışıyor gibiydi.

Gömleğin tahammül etmeme sebep olan tek özelliği Anastasia'nın bana belden aşağısında da oyalanmayı hayal ediyormuş gibi bakmasıydı.

"Bana seni becermemi istiyormuşsun gibi bakmayı bırak," diye mırıldandım, anne babası garsonla birlikte önden masamıza doğru ilerliyordu.

"Bırakamam çünkü istiyorum. Sanırım gömleğinin kollarını kıvırdığın için. Çok seksi görünüyorsun."

Boğazımdan kahkaha yükseldi ama bir şey demedim. Kıvrılmış kollar JJ'in klasik hareketiydi. Bir erkeğin yapabileceği en pornografik şeylerden biri olduğunu iddia ediyordu ve yüzde yüz başarı oranına sahipti. O adamın haklı olmasından nefret ediyordum.

Normalde yeni beslenme düzenine alışmaya çalıştığı için Anastasia'yla birlikte dışarıda yemek yemeye pek çıkmıyorduk, o yeni tarifler öğrenmekten keyif alırken gereksiz geliyordu.

Tabii ki bu akşam Stas neredeyse bir yılın ardından eve döndüğü için özel bir geceydi ve onun en sevdiği restoranlar listesinde neler olduğunu görmek güzel olacaktı.

Şu kadarını söyleyeyim, bu restoran Noel tulumumla gelmek için fazla şıktı. Sakin bir atmosferi, loş ışıkları ve samimi bir ortamı vardı. Menüye bir göz atıp ilk defa görüyormuşum gibi yaparken evden çıkmadan önce Anastasia'nın bana detaylıca incelettiğini Julia ve Colin'e çaktırmamaya çalışıyordum.

O kadar ön hazırlığa rağmen Anastasia hâlâ ne yiyeceğine karar verememiş gibi görünüyordu. Eğilip onunla birlikte menüsüne baktım. "Ne yiyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedi şüphelerimi onaylayarak. Diğer tarafına bakmak için menüyü çevirirken yanağının içini ısırıyordu.

"Seçeneklerin neler?"

Menüyü tekrar çevirdi. "Yengeçli *ravioli* ya da tavuklu pizza. *Ravioli*yi pizzanın üzerine koymalarını istersem tuhaf mı olur?"

Anne babası söylediğini duymuş menüleri üzerinden ona bakıyordu ve ikisi de aynı anda başını sallayarak, "Evet," diye cevap verdi.

"İstersen ben pizza sipariş edeyim, sen de *ravioli*. Seçiminden memnun kalmazsan tabakları değiştiririz ya da birlikte yeriz."

Menüyü masaya koyup bana döndü, gözlerindeki pırıltıda *bir şeyler* saklıydı. "Sana bugün en sevdiğim insan olduğunu söylemiş miydim?"

"Tamamdır, hatta... Ah, merhaba." Başımı Stassie'den çevirip masamıza yaklaşan garsona seslendim. Daha önce buraya hiç gelmemiş olmama rağmen tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Siparişini vermesi için Stas'a dönünce bakışlarından garsonu tanıdığını anladım. Julia masadan kalkıp adamı öpmek için eğildi. "James!" dedi neşeyle, "Seni görmek ne güzel, tatlım. Burada çalıştığını bilmiyordum."

Julia'nın zoraki gülümsemesini görmek tuhaftı çünkü bu Stassie'nin zoraki gülümsemesiyle aynıydı, kimseyi ikna edemiyorlardı. James ismini duyar duymaz garsonun kim olduğunu anlamıştım. Tüm gün baktığım fotoğraflarda onun daha genç ama aynı surata ve saman sarısı saçlara sahip hâlini görmüştüm.

James, Stassie'nin üniversiteye başlamadan önceki partneriydi. Aynı zamanda onun ilk erkek arkadaşı, ilk aşkı, her şeyin ilkini yaşadığı ilişkisiydi.

Harika. Burada olması ne hoştu.

James'in elini sıkarken Colin de benim hissettiğim kadar tuhaf görünüyordu. "Tatil için eve gelmişken birkaç hafta burada çalışacağım." Bakışları kısa bir anlığına bana odaklansa da fazla oyalanmadan yanımda oturan, tek kelime etmemiş kadına döndü. "Seni görmek çok güzel, Stassie."

İsminin söylendiğini duymak Stassie'yi içinde olduğu garip dalgınlıktan çıkarmış gibiydi. "Seni görmek de öyle,

James. Bu Nathan, erkek arkadaşım. Nathan, bu James, Maple Hills'e gelmeden önce buz pateninde partnerimdi."

Erkek arkadaşım.

İlk defa bunu söylediğini duyuyordum ve dahası büyük bir öz güvenle söylemişti. Bunu duymak kesinlikle hayal ettiğimden bile güzeldi.

Şimdi içten içe bir çöküş yaşamanın hiç sırası değil, Hawkins.

Gayet resmî bir şekilde elini sıkmak için uzandım ama Colin de aynısını yapmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi, tuhaf görünmemeye çalışsa da berbat bir iş çıkarıyordu. "Yemek için ne sipariş vermek istersiniz?"

Siparişlerimizi aldıktan sonra yeni kankam James ortadan kayboldu, içeceklerimiz geldiğinde karşımızda başka bir garson vardı.

Yemekler çok lezzetliydi, sohbet de rahat bir şekilde akıyordu; eğer Stas babamla tanışıyor olsaydı bu sahnenin ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemedim. Bu yüzden babam tatilden dönmeden önce LA'e geri döneceğimiz için çok mutluydum.

Peçetemle ağzımı silerken son beş dakikadır cesaretimi toplayıp söylemek istediğim şeyi söylemeye karar verdim. "Beni evinizde ağırladığınız için bu akşamki yemeği benim ödememe izin verin lütfen." Colin ağzını açacak gibi oldu ama bir şey demesine fırsat vermeden devam ettim. "Hayır demek istediğinizi biliyorum ama tuvalete gidiyormuş gibi yapıp sinsice ödeme yapmaktan pek hoşlanmıyorum. Sizinle harika bir gün geçirdim ve hesabı ödeyerek teşekkür etmek istiyorum."

"Ah baba, bırak ödesin," diye homurdandı Anastasia. "O kadar inatçıdır ki seninle saatlerce bunun üzerine tartışabilir."

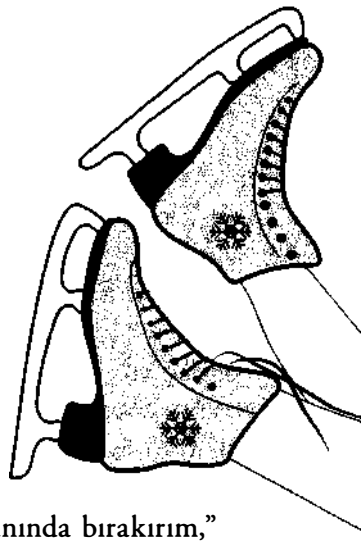
Hepimiz suratlarımızda aynı şaşkın ifadeyle ağır çekimde ona döndük. "Bekle bir dakika, inatçı olan ben miyim?"

Parmaklarını masanın üzerinde benimkilerin arasına geçirirken kahkahası kulağıma içimi ısıtan bir müzik gibi doldu. Gülümsemesini saklamaya çalışırken gözlerinin içi parlıyordu. *Büyüleyiciydi.* "Eh, hiç kuşkusuz."

Siktir. Bu kadına sırılsıklam âşıktım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Anastasia

"Daha gelmedik mi?"

"Yeminim ederim seni havaalanında bırakırım," diye homurdandı Nate. Kıçıma bir şaplak atınca çıkan ses yaşlıca bir çiftin dönüp bize bakmasına neden oldu, utançtan yanaklarımın kızardığını görünce de kahkaha attı.

Denver'a gidecek aktarmalı uçuşumuza yetişmek için koşturuyorduk, Nate sabahın köründeki Seattle uçuşumuzdan sonra hiç olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Hiç beklemiyordum ama Seattle'dan ayrılırken çok üzülmüştüm. Aslında hâlâ üzgündüm.

Ailemin, yemek için dışarı çıkmayı teklif ettiğimde, paten kaymak istemediğimi söylediğimde ve onlara yemek pişirdiğimde verdiği tepkiler sayesinde daha önceki ziyaretlerimde olduğu kadar agresif olmadığımı fark etmiştim. İki günlüğüne de olsa bu sorunları geride bırakmak ruh hâlime terapi seanslarımdan çok daha iyi gelmişti. Sabah evden çıkarken onlara yakın zamanda tekrar ziyaretlerine geleceğimi söylemiştim ve bunu yapmaya kararlıydım.

Dün bütün günümü tur rehberliği görevini üstlenerek Nate'e, burnumuzun ucu donana ve midelerimiz artık daha fazla sıcak çikolatayı kaldırmayacak hâle gelene kadar şehre dair ne varsa göstererek geçirmiştim.

Sanırım LA'de çok uzun zaman geçirmiştim çünkü sıcaklıktaki korkunç düşüşü iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Nathan evine vardığımızda ağır bir şokla karşılaşacağıma ve asıl soğuğun ne olduğunu öğreneceğime dair şakalar yapıyordu. Zamanımızın yüzde doksanının şömine karşısında geçeceğine söz verdiği için kalan yüzde onla başa çıkmaya çalışacaktım.

Tur rehberliği işine bayılmıştım ve bunun sonucu olarak eve döndüğümüzde yerimizden kıpırdayamayacak hâldeydik. Nathan'ın ne kadar büyüleyici ve şefkatli bir adam olduğunu, ailemin de buna şahitlik ettiğini görmek rüya gibiydi. Ayrıca onu bir doksan üçlük boyuyla ren geyiği tulumunun içine girmeye çalışırken izlemek bu yılın en önemli olayıydı.

Zaten seyahatimizin çoğunu çok yakışıklı bir adam olduğu için Nathan'ı izleyerek geçiriyordum.

Dün gece babamla saatlerce hokey hakkında sohbet etmişti, mezun olduktan sonra Vancouver'da oynayacağını anlatınca da babam çok etkilenmişti.

"Seni oynarken izlemek için sabırsızlanıyorum. Tuttuğum takımı değiştirmeye şimdilik söz veremem ama Stanley Kupası'nı kazanırsanız bunu yeniden düşünebilirim," diye takılmıştı.

Bu durum yüzünden Nathan'ın karışık duygular içinde olduğuna emindim. Hayatı boyunca tek istediği babasının kariyerine biraz olsun ilgi göstermesiydi ve şimdi, kırk sekiz saat önce yabancı olan biri onun için gerçekten heyecanlanıyordu.

Sanırım annem de erkek arkadaşıma âşık olmuştu ve bu durum beni hem mutlu ediyordu hem de babam için endişelenmeme sebep oluyordu. Yemek yapma derdinden kurtulması için anneme biryani[21] pişirmeyi teklif etmiştim, bu sayede ona yeni edindiğim yemek pişirme becerilerimi de göstermek istiyordum. Teklifimi duyunca bana gözlerinde parlayan yaşlarla sevgi dolu bir gülümsemeyle bakmıştı.

---

21 Hindistan ve Pakistan'da sıkça yapılan; Hint baharatları, pirinç ve genellikle bazı et türlerinin kullanıldığı karışık bir pirinç yemeği. *–e.n.*

Şüpheci bir şekilde tek kaşımı kaldırarak, "Sorun nedir?" diye sormuştum.

"Sorun yok, tatlım," diye mırıldanmıştı, görünüşe göre gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Seninle gurur duyuyorum. Hem bizi ziyarete geldin hem de mutlu ve çok sağlıklı görünüyorsun. Üstelik harika bir erkek arkadaşın var. Ben senin annenim, bu yüzden kızımın hayatının yolunda olduğunu görünce biraz duygusallaşmaya hakkım var."

Her şeyi, nasıl tanıştığımızı, nasıl bir araya geldiğimizi öğrenmek istiyordu ve benim de ıh... gerçeklerle ilgili biraz yaratıcı olmam gerekmişti. Ne yazık ki Aaron'dan bahsetmeden Nate'le ilişkimizi anlatmak da pek mümkün değildi.

"Küçük şerefsize bak," dedi öfkeyle, saldırgan bıçak hareketleriyle kişniş doğruyordu. "Onu elime bir geçireyim de neler olacak görür o zaman."

Aaron'ın yaralanmasını ve tartışmamızı anlatmak daha kolaydı; bazen sinirlenerek bazen de gözlerini devirerek dinlemişti. Sonuçta annem de Aaron'ın nasıl biri olabileceğini az çok biliyordu. Esas Henry'yle olan kavgalarını anlattığımda işler ikimiz için de tuhaflaşmıştı.

"Aaron..." Bir an durup derin nefes aldım, bunu yüksek sesle tekrar etmeye hazır olup olmadığıma emin değildim. Bir kez daha iç çektikten sonra elindeki bıçağı alıp tezgâha bıraktım. "Biyolojik ailem bile beni sevmiyorsa kimsenin sevmeyeceğini söylemiş."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, mutfak tezgâhını sımsıkı kavrarken yüzü bembeyaz olmuştu.

"Bu da yetmezmiş gibi beni ödül vitrininizi doldurmam için evlat edindiğinizi söylemiş."

Bunları hiçbir şey hissetmeden anlatıyordum çünkü o anda üzerime saldıran duyguları bir hafta önce Nate'in göğsünde ağlayarak içimden atmıştım. Ama annemin yüzündeki deh-

şete kapılmış ifadeyi görmek yeniden gözyaşlarına boğulmak istememe sebep oluyordu.

"Bunu söylemiş olamaz," dedi, fısıltıdan farksız bir sesle. Başımla onaylarken bana neredeyse nefesimi kesecek kadar sımsıkı sarıldı. Yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde sesi zar zor duyuluyordu. "Bir insan nasıl böyle şeyler düşünebilir ya da neden bu kadar acımasız sözler söyler? Bu adamın sorunu ne?"

"Canı yandığında başkalarının canını yakmaya çalışıyor," dedim, derin bir iç çekip güçlükle bir adım geri çekildim. Yüzümü ellerinin arasına alıp alnımı şefkatle öptü. "Söyleme, anne. Bunu söylemene gerçekten ihtiyacım yok."

"Benim söylemeye ihtiyacım var ama. Sen bizim başımıza gelen en güzel şeysin, Anastasia. Yeteneğin seni çok özel yapan şeylerden sadece biri ama ben seni patenlerini giymeden çok önce sevdim. Sana olan sevgimizin buz pateni yapmanla ya da yapmamanla hiçbir ilgisi yok."

"Biliyorum." Kesinlikle yalan söylemiyordum. Öz güven sorunlarıma ve kendi kendime yarattığım endişelere rağmen ailemin beni sevdiğini her zaman biliyordum. Çocukları başarılı bir sporcu olsun, ödüller kazansın diye evlat edinme aşamasındaki zorluklarla savaşmamışlardı. Onlar sadece sevgi dolu bir aile olmamızı istemişlerdi.

"Onunla ilgili ne yapacaksın peki?" diye sordu.

Keşke bu imkânsız sorunun cevabını bilseydim.

Haklı olarak Nate, beni Aaron'dan uzak tutmak ve bir daha benim tarafıma bakmasına bile engel olmak istiyordu; Lola da buna benzer planlarla Nate'i aratmıyordu. Ama işin aslı, Aaron partnerim olduğu için herhangi bir seçme şansım yoktu.

O akşamki kavgadan sonra bana ulaşmaya çalışacağını düşünmüştüm ama hiç sesi çıkmamıştı, Lola onun yeni yıl

için Chicago'ya gittiğini söylemişti. Tatilini sürekli kavga eden ailesiyle birlikte geçirmenin onu çok daha kötü bir ruh hâline sokacağından emindim.

Yavaş yavaş Aaron'la olan arkadaşlığımızın çıkmaza girdiği gerçeğiyle yüzleşiyordum. Artık kendine yardım etmeyi bile reddeden sorunlu bir adamın rahatlayacağı kum torbası olmak istemiyordum.

Aaron'ın ayrıcalıklarla ve önüne serilmiş imkânlarla dolu bir hayatı vardı. Onun bu imkânları kullanmasını, öz güvensizliklerinin ve öfkesinin gerisinde saklanan adama dönüşmesini o kadar çok istiyordum ki. Ama o, bunun için en ufak bir adım bile atmayarak sürekli uzaklaşıyor gibiydi.

Tüm bunları kabul etmek, ondan *vazgeçmek* canımı yakıyordu.

En azından Aaron'ın bunu vazgeçmek olarak göreceği kesindi.

Onun huysuz hâlleriyle ya da sinsice kontrolü ele geçirmeye çalışmasıyla başa çıkabilirdim. Ama evde gülüp eğlenerek ya da kayarken elde ettiğimiz bir başarıda kahkahalar atarak geçirdiğimiz zamanlar, benim hakkımda söylediği tüm o çirkin sözleri unutturmaya yetmiyordu. Artık yanında olmadığımda benim hakkımda neler söyleyeceğine güvenemezken hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Yaşadığım tüm bu duygusal karışıklığa ve kafamdaki *yeni bir başlangıç* isteyen sese rağmen partnerim olmadan çiftler kategorisinde yarışamayacağımı biliyordum. Aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel bir ortaklık olarak düşünmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Bundan sonra sadece *iş arkadaşıydık.*

Açıkçası Nathan'ın bu durumdan nefret ettiğinin farkındaydım ama her ne kadar onu çok iyi anlasam da bu olanların onunla ya da rahatsız olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Nathan'ın bana gösterdiği sevgi ve özen, içimde daha önce insanların uydurduğunu düşündüğüm büyülü ve tuhaf hisler uyandırıyordu.

Bana karşı her zaman saygılı ve kibar davranıyordu, istisnasız her durumda desteğini arkamda hissediyordum. Tanrı aşkına, artık ona erkek arkadaşım bile diyordum. Önceden olsa bunu söylemek tüm vücudumda dehşet dalgalarının gezinmesine neden olurdu, şimdiyse onun için hiç korkmadan rahatlıkla kullanıyordum. Ayrılmaz bir ikili olmuştuk ve bu durum ikimizi de fazlasıyla mutlu ediyordu.

Ama unuttuğu bir şey vardı ki bu yaz mezun olduktan sonra Maple Hills'ten ayrılıp başka bir ülkeye taşınacaktı. Bu yüzden eninde sonunda Aaron'la tek başıma baş edebileceğim fikrini bir an önce benimsemeliydi.

Birbirimizi ne kadar çok seversek sevelim Nate'le birlikte yaşamanın doğru bir karar olduğunu düşünmüyordum. Lo ve Aaron'la aynı evde yaşamayı her zaman çok sevmiştim artık yakın arkadaş olamasak bile Aaron'la tekrar bir arada rahat edebileceğimiz bir noktaya geri dönmek istiyordum. Nathan tekrar Maple Tower'a taşınmam fikrinden nefret ettiği için artık bu konuyu açmıyordum.

Aslında Nathan, Aaron'la ilgili her şeyden tiksiniyor, onun hakkında hiçbir konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. Biraz abarttığını düşünsem de bu kadar tutarlı olması hoşuma gidiyordu. Nate benimle aynı korkuları ve endişeleri paylaşmıyordu; bu ilişkiyi sürekli birlikte olduğumuz için mi yürütebildiğimizi, başka bir ülkeye taşınıp aramıza mesafe girdiğinde nasıl devam edeceğimizi sorgulamıyordu.

Duygularımın yeni yeni farkına varsam da bu ilişkiyi bir şekilde yürütebileceğimizi umuyordum, hatta buna ihtiyacım vardı. Üç ayda birlikte çalışmak zorunda kalan düşmanlardan sevgili aşamasına gelmek aklımın ucundan geçmezdi. Nefret

etmek için ne kadar çabalasam da sonunda bu adama sırılsıklam âşık olmuştum.

❄

"Daha gelmedik mi?"

Nate derin bir iç çekerek burnunun kemerini sıktı. Artık bu soruyu eğlenceli bulmuyor gibiydi ama o sinirlendikçe benim daha çok hoşuma gidiyordu.

Acaba... JJ'e mi benzemeye başlamıştım?

Başını eğip nazikçe burnunu benimkine dokundurdu. Dudakları bana bu kadar yakınken sıcak nefesini tenimde hissedince bir anlığına beynim bütün işlevini yitirdi. Ön tarafta kendi işine bakan şoförümüzü işaret ederek, "Yalnız kalır kalmaz," dedi, "bana bu soruyu sorduğun her sefer için sana bir şaplak atacağım."

Ağzımdan gülmeyle inleme arası bir ses kaçarken nefesim boğazımda tıkandı, şaşkınlığımdan yararlanarak aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarıma erimeme neden olan bir öpücük kondurdu. Sonra alnını benimkine yasladı. "Beni bu kadar eğlenceli ve ateşli bir şeyle tehdit edemezsin, Hawkins."

Yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. Bakışlarımız birbirine kilitlenince tatili onunla birlikte geçirerek çok doğru bir seçim yaptığıma bir kez daha emin oldum. "Bazen çok yaramaz oluyorsun."

"Yine de... Daha gelmedik mi?"

Elini uzatıp parmaklarını benimkilere geçirirken camdan dışarı baktı. "İki dakikaya varmış oluruz. Ayrıca, bunu da saydım."

"Ben de saymanı umuyordum zaten."

Muhtemelen hayatımın en uzun süren iki dakikasının ardından nihayet büyük bir kapının önüne yanaştık. Sabırsız

davranmamaya, aptalca olduğunu bildiğim için ne kadar gergin olduğumu belli etmemeye çalışıyordum. Evde hiç kimse yoktu, bomboş bir ev neden beni bu kadar geriyordu ki?

Ayrıca buraya *ev* demek haksızlıktı.

Burası bir malikâneydi. Ön kapısına kadar uzanan özel araba yoluyla karlarla kaplı kocaman bir malikâne. Nate gülerek çenemin altına hafifçe vurup kapatmamı işaret edene kadar şaşkınlıktan ağzımın açıldığının farkında bile değildim.

"Cidden bok gibi zenginsin," diye fısıldadım, gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken daha çok kendi kendime konuşuyor gibiydim.

Nate'in ailesinin varlıklı olduğunu biliyordum ama *bu kadarını* tahmin etmemiştim. Araba, devasa efsanevi yaratıkların bile rahatça geçebileceği kadar büyük bir kapının önünde durdu.

"Aslında bok gibi zengin olan kişi babam."

Çantalarımızı alıp içeriye girişimiz biraz bulanıktı. Odanın ortasında beni hafifçe dürttü. "Git de etrafa bak biraz, meraktan yerinde duramıyorsun."

Haklıydı.

"Kaybolurum diye korkuyorum, evi sen gezdirsen olur mu?"

Çantalarımızı bir kenara attıktan sonra beni, mutfağa açılan bir kapının yanına götürdü. "Burası mutfak."

"Eh, ben de fırını görmeyince burasının yatak odası olduğunu düşünmüştüm." Beni kıskıvrak yakalamaya çalışırken gözlerimi devirmeye bile fırsat bulamadım. Ondan kaçmak için mutfak adasının diğer köşesine koşarken kaşlarını çatmış başını sallıyordu.

"Çok sinir bozucu birisin."

"Sen de çok yavaşsın. Hızlanmak için biraz daha çalışman lazım."

Turun devamı son derece hızlı oldu çünkü ben kıkırdayıp yatak odaları arasında koştururken Nathan da beni yakalamaya çalışıyordu. Onun bir adımının benim beş adımıma eşit olduğu düşünülürse kaçmama izin verdiğinin farkındaydım ama böylesi çok daha eğlenceli geliyordu.

Yüksek tavanlara ve evin içine dolan gün ışığına doğru düzgün dikkat etmemiştim bile. Bu detaylar, böylesine güzel bir evdeyken övmeniz gereken sıradan şeylerdi işte. Asıl dikkat ettiğim, kemerli koridorların yakalanma korkusu olmadan birinden kaçmayı ne kadar kolaylaştırdığıydı.

Balo salonlarına yakışır kocaman merdivenlerden yukarı koştururken Nate beni sinsice gözüne kestirdiği bir odaya yönlendirmeye çalışıyordu.

Nefes nefese, heyecandan bayılacak ve yenilgiyi kabul etmeye hazır bir hâlde önünde durduğumuz kapıyı açtığımda, onun yatak odasına geldiğimize hiç şaşırmamıştım. Kapı girişinde durup kollarını arkadan belime sardı ve beni kucakladığı gibi yatağına fırlattı.

Ardından hemen yanıma yatıp beni üzerine çekti. "Ev turumuz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kardiyoya biraz daha zaman ayırmam gerektiğini düşünüyorum."

Göğsünde titreşen kahkahayı tüm vücudumda hissettim ve ellerini yüzüme götürüp saçlarımı gözümün önünden çekti. "Seni buraya getireceğim için biraz gergindim."

"Neden?"

"Senin evin gibi değil. Etrafta fotoğraflar yok, göreceğin tüm ödüller Sasha'ya ait ve biraz... Ne bileyim. Soğuk bir ev."

Odalar arasında hızla dolaşırken bile her şeyin ne kadar soğuk ve ruhsuz göründüğünü fark etmemek mümkün değildi. Ortalıkta lanet olası tek bir Noel süsü bile yoktu.

Babasının pisliğin teki olduğunu biliyordum çünkü Nate bunu gayet açık bir şekilde belirtmişti. Ama oğlunun Noel'de evde tek başına olacağını bildiği hâlde bir Noel ağacı bile koymamak nasıl bir umursamazlıktı? Peki ya burada yaşayan Sasha'ya ne demeliydi? Ben Washington ya da Kaliforniya'da kalacak olsaydım ne olacaktı? Nate resmen bu devasa, bomboş evde tek başına kalacaktı.

Boğazımda beliren yumruyu yutkunmaya çalıştım ama nafileydi.

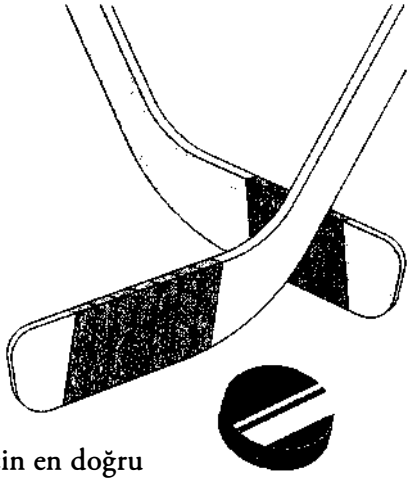
Vücudu kaskatı kesilirken gözleri kocaman açıldı. "Sorun nedir?"

"Özür dilerim," diye sızlanıp yatakta doğruldum. "Sürekli duygusal bir felaket olmak istemem ama ne bileyim işte. *Kahretsin.* Noel zamanı evde yalnız kalsaydın nasıl olacağını düşündüm sadece. Burada, seninle birlikte olduğum için çok mutluyum."

"Ben de."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Nathan

Birine onu sevdiğinizi söylemek için en doğru an ne zamandır?

Âşık olmak bu yıl başıma gelmesini beklediğim bir şey değildi. Daha önce hiç âşık olmamıştım ve olduğumda da korkutup kaçırmadan bunu ona nasıl söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Beni başkalarına *erkek arkadaşı* olarak tanıştırmaya başlayalı sadece birkaç gün olmuştu ve ben de şimdi ona meşhur iki kelimeyle tüm duygularımı itiraf etmeyi mi düşünüyordum? Aklımı kaçırmış olmalıydım.

Ama elimde değildi, kelimeler hiç durmadan dilimin ucuna geliyorlardı.

Gerginliğimin arkasında, bizi bu noktaya getiren ve sıkça gerçekleşmeyen talihsiz -aynı zamanda oldukça şanslı- olaylar dizisi olabilirdi. Kendimi çok şanslı hissediyordum. Bu duruma en uygun kelime bu gibi görünüyordu çünkü işler tam tersine de ilerlemiş olabilirdi.

Güzelliğinden saatlerce bahsedebilirdim. Her bir çilini, yüzündeki çizgileri, vücudunun her bir kıvrımını tüm detaylarıyla tarif edebilirdim. Anastasia güneş gibiydi, insanın içini ısıtacak ve göz kamaştıracak kadar güzeldi. Ama dürüst olmak gerekirse onu en sevdiğim insan yapan asıl şey bu değildi.

Onun kararlılığına, bağlılığına, sevecen yanına, ilk başta ne kadar rahatsız olsa da bana tam olarak ne hissettiğini açık açık anlatabilmesine âşık olmuştum.

Bana sadece işler yolundayken değil, fikir çatışması yaşadığımızda da iletişim kurmanın önemli olduğunu öğretmişti. Bu, yaşadığımız sorunları birlikte çözmeye çalışmak ve aynı fikirde olmasak bile kendi kararlarımızdan vazgeçmeden en azından karşımızdakinin hislerini anlayıp kabullenmek demekti. Birlikte bir ilişki yaşarken hâlâ karakterimizden ödün vermeden kendimiz olabilirdik. Açıkçası ilişkilerin böyle olabileceğini hiç düşünmezdim.

Tüm bunların ötesinde beni ve mutluluğumu önemsiyordu. Ders çalışmamı ya da annem hakkında konuşmamı teşvik ediyordu; gerçekten olmak istediğim insan hâline gelmem için beni cesaretlendirdiği şeylerin uzun bir listesini çıkarabilirdim. Her şeyden önce Anastasia benim en iyi arkadaşımdı.

Her an bir sorun yaşamayı beklemekten vazgeçmeliydim çünkü her şeyin mükemmel olması gerekmediğini, ikimizin de aramızda yaşanacak sorunları düzeltmeye çalışacak kadar inatçı ve kararlı olduğunu biliyordum.

Bazı sözler vermek için fazla erkenmiş gibi geliyordu. *Lanet olsun*, belki de âşık olmak için bile henüz erkendi. Tanışalı üç aydan fazla olmasına rağmen bu çok uzun bir süre değildi ama birlikte çok fazla vakit geçirdiğimiz düşünülürse kendime olan aşırı güvenim görmezden gelinebilirdi.

Kesinlikle ne hissettiğimi ona söylemeliydim.

Düşüncelerimi şimdilik bir kenara bırakıp başparmağımla yanağını okşadım. "Evin bu hâli seni hüzünlendiriyorsa Noel süsleri alabiliriz. Hatta hemen şimdi gidebiliriz."

"Öyle değil. Noel süsleri umurumda da değil zaten. Sadece Noel'i burada tek başına geçireceğini düşündükleri hâlde babanın ya da Sasha'nın, bir Noel ağacı koyma zahmetine bile girmemesinden nefret ediyorum."

"Genelde evde olmuyorlar, çoğu zaman kayak merkezinde kalıyorlar," diye açıkladım. "Benim için çok önemli değil,

gerçekten. Ama sen istersen gidip bir Noel ağacı alabiliriz, daha önce hiç düşünemedim. Ailenin evi gibi değil tabii, seni önceden uyarmam gerekirdi. Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Lütfen özür dileme. Asıl ben *özür dilerim.* Birazdan kendime gelirim, söz veriyorum." İçinde bulunduğu duygusallığı bir kenara bırakıp zorla da olsa gülümsemeye çalıştı, kaşlarımı çattığımı görünce de kahkahayı patlattı. Stassie üzerimden inip boylu boyunca yatağa uzandı. "*Aman Tanrım.*" Yüksek sesle inleyince pantolonumun içinde aletimin seğirdiğini hissettim. "Bu yatak olağanüstü. Sıcacık! Nasıl bu kadar sıcak olabilir ki?"

"Betty'den bize yiyecek bir şeyler bırakacağı zaman elektrikli battaniyeyi açmasını da istedim."

"Betty diğer kız arkadaşın mı?" Bacağını havaya kaldırıp ayağındaki botu çıkardıktan sonra yatağın kenarına attı.

"Betty bizim kâhyamız. Kendisi yüz yaşında falan olmalı ve yıllardır bu aile için çalışıyor," dedim, bir yandan Stassie'nin büyük uğraşlarla diğer botunu çıkarmasını izliyordum. "Henüz emekli olmayı reddediyor, ayrıca gelmiş geçmiş en iyi patates püresini yapıyor. Harika biridir, tanısan çok seversin. Ama bu sefer onu görmeyeceğiz, Noel'de izin yapıp ailesiyle birlikte vakit... Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hem saçına dolanan hem de saatine takılan *sweatshirt*ünü çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti. Kolunun üzerinden gözlerini bana dikti. "Seni baştan çıkarmak için soyunmaya çalışıyordum ama *Tanrım*, bu iklimde soyunmak bile çok yorucu. Doğruca pantolonumu indirip önünde eğilmem gerekirdi."

Üzerindekini çıkarana kadar söylenmeye devam etti, en sonunda başardığında da altından bir kat kıyafet daha çıktı. Ben de ondan geri kalmak istemediğimden botlarımı bir kenara fırlatıp pantolonumun fermuarını açtım. Bir dağın eteklerinde yaşamanın en kötü yanı, çıplak kalmanın çok

uzun zaman almasıydı. Sabah yola çıkmadan, Anastasia'nın ilk önce gölü görmek isteyeceğini düşünerek kat kat giymesini söylemiştim ama görünüşe göre göle gitmek şu anda aklının ucundan bile geçmiyordu.

"İşte oldu!" diye bağırdı, nefes nefese kalsa da suratında kendini beğenmiş bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Yendim seni."

Sadece Anastasia Allen sevişmeden önce soyunmayı bir yarış hâline getirip kendisini de kazanan ilan edebilirdi. Yatağa çıkıp başlığa yaslandı, ben onu izlerken yüzünde aynı sırıtmayla gözünü dikmiş bana bakıyordu.

En sonunda iç çamaşırımdan kurtulup yatakta ona doğru ilerledim ama bir ayağını göğsüme dayayınca olduğum yerde kaldım. Dizlerimi kırıp topuklarımın üzerine otururken göğsümdeki ayağını kavradım ve tatlı tatlı kıkırdamasını dinlerken dudaklarımı bileğine dokundurdum. "Peki, kazandığın için ödül olarak ne istiyorsun?"

Dişlerim tenini sıyırdığında olduğu yerde sıçradı, düşünüyormuş gibi yaparken dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Hımm, ödülüm sen olur musun?" diye mırıldandı, başımla onayladığımı görünce gözleri parladı. "Kendine dokunmanı izlemek istiyorum."

Neredeyse boğuluyordum.

Ayağını elimden çekip yatağa koydu, bacaklarını tamamen açarak pembe ve sırılsıklam olmuş mükemmel bir görüntüyü gözler önüne serdi. Anastasia'nın ne söyleyeceğini ya da yapacağını tahmin etmek için saatler harcayabilirdim ama sonunda yine beni şaşırtmanın bir yolunu bulurdu.

"Bana öyle bakmayı bırak," dedim, vücudunun üzerine doğru eğildim. "O kocaman gözlerinle sanki az önce otuzbir çekmemi söylememişsin gibi bakma."

Çenesini havaya kaldırırken dudakları benimkileri arıyordu. Derin bir nefes aldım; Tanrım, inanılmaz güzel kokuyordu.

Nasıl oluyordu da her zaman bu kadar mükemmel olduğunu aklım almıyordu; kokusu şeker gibi, leziz ve insanın aklını başından alan türdendi. Onu önce üzerime çektim, sonra da ikimizi de döndürüp sırtüstü yatarken uyluklarımın üzerine oturmasını sağladım. Penisim çoktan sertleşmişti zaten, istediği şeyden sonra sakin kalmam mümkün değildi. Hiç vakit kaybetmeden aletime uzandı ama bileğini kavradım. "Ellerini arkaya koy, Allen."

Bakışları yüzüm, gerilen karnım ve aletimi aşağı yukarı sıvazlayan elim arasında gidip gelirken hangisine odaklanacağını şaşırmış gibiydi. İnleyerek adını haykırdım, yüzünden geçen heyecan dalgasının hızla daha yoğun ve karanlık bir şeye dönüşmesini keyifle izledim.

Kalçaları kendiliğinden kıvranıp bacakları üzerimde genişçe açılmışken rahatlama ihtiyacıyla bulamayacağı sürtünmeyi arıyordu. Bakışlarıyla aşağı yukarı hareket eden yumruğumu takip ederken kıpır kıpır yerinde duramıyordu.

"Siktir, şu anda o kadar seksisin ki," dedi boğuk bir sesle, gözleri kararmıştı. "Lütfen, sana dokunmama izin ver."

"Ama benden istediğini yapıyorum işte." Boştaki elimi uzatıp meme ucunu parmaklarımın arasında kıstırdığımda dudaklarından hem memnuniyet hem hüsran karışımı bir inleme döküldü. Elimi daha hızlı hareket ettirirken haz omurgamdan yukarı zonklayarak ve artarak tırmanıyordu.

Anastasia'nın geriye doğru çekildiğini görünce merakla kaşlarımı kaldırdım. Bir elini yatakta kalçamın yanına koyarak aşağı eğildi ve gözlerini bana dikti. İyice öne eğilmişti ama hâlâ bana dokunmuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, elimi acı verecek kadar yavaş hareket ettirmeye başlamıştım.

"Peki, ya ellerimi kullanmazsam sana dokunabilir miyim?"

"O zaman ağzını aç, bebeğim."

Bu durumda kontrolü elinde tutanın ben olduğumu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ben sadece büyülenmiş gibi onu izliyordum; aletimi kökünden ucuna kadar yalayıp nefesimi tuttuğumda beni izlemek için duruyordu, ben de sırılsıklam ve sıcacık ağzına geri dönmek için kıvranıyordum.

Ama beni kıvrandırmaktan zevk alarak aletimin ucunda sıcak nefesini hissetsem de ağzına geri dönmeme izin vermiyordu. Bu kadar yakın olmasına rağmen ağzına almayıp öperek ve yalayarak taşaklarıma doğru indiğinde onları nefis bir şekilde emmeye başladı.

Tuttuğum nefesi sonunda bıraktım ve o dilini aletimin etrafında döndürürken elimi saçlarımın arasına götürdüm. "Siktir, çok güzel görünüyorsun."

Benimle oynamaya devam ederken zonklayan ve zevkimle parlayan ucu dışında her yerine dokunuyordu. Ona yalvarmaya hazır hâle gelene kadar benimle dalga geçmeye devam edeceğini biliyordum.

Aslında yalvarmaya çoktan hazırdım.

Acı çeken suratıma son bir bakış atıp gülümsedi, hâlinden çok memnun görünüyordu ama ben de yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi onu becere becere silmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Yavaşça -gerçekten çok yavaşça- ağzını ereksiyonuma doğru indirirken mesafeyi hızla kapamak için elimde olmadan kalçalarımı yukarı kaldırdım. Tatmin dolu inlemesini aletimde hissederken beni ağzına alıp ruhumu bedenimden emmeye başladı.

Vay canına, siktir!

Saçlarını toplayıp yumruğumun etrafına doladım ve başını aşağı yukarı hareket ettirirken onunla aynı ritmi yakaladım.

Tırnakları uyluğumun iç kısmına sürtünce kalçalarım öne doğru kalkıp boğazına kadar dayanmama sebep oldu.

Bir an ona fazla gelebileceğinden endişelendim ama hemen ardından kalın, koyu renkli kirpikleri arasından sulanmış gözlerle beni izlediğini fark ettim. Bu kadın aletim ağzına gömülmüş, yüksek sesle öğürürken bile kendini beğenmiş ifadeyle bana bakmayı beceriyordu. Bu yüzden o mutlu bir şekilde inleyip her hareketimi mükemmel bir şekilde karşılarken ben de ağzının derinliklerine girmeye devam ettim.

Sakın oral seks yaparken onu sevdiğini söyleme, lanet olası zavallı herif.

Tüm vücudum titriyordu. "Bebeğim, boşalacağım."

Onaylar gibi inlemesi vücudumun zevkle sarsılmasına neden oldu. Özensiz ve daha hızlı hareketlerle kanımda başlayan ateş bütün vücudumu sarana kadar hiç durmadan devam etti.

Kendimi boğazına iyice dayayıp ağzına boşalırken hatırlayabildiğim tek kelime, *"Siktiiiiir,"* oldu.

Şaşkın ve biraz da sersem bir hâlde onun doğrulmasını ve başparmağıyla ağzının kenarını silip parmağını yalamasını izledim. Yeniden yeryüzüne dönmeye çalışırken resmen zevkten altüst olmuştum. Daha önce birçok kez sevişmiştik ve her seferinde içinde olmak için yanıp tutuşuyordum ama bu... Bu çok...

Tanrım. Ona evlenme teklifi etmem an meselesiydi.

Onu üzerime çekince ciyaklayarak göğsüme düştü, ardından yana kayıp bir bacağını karnımın üzerine attı. Dudaklarımı alnına bastırırken ona sıkıca sarıldım, kıçına bir şaplak atınca yeniden ciyakladı.

"Bu ne içindi şimdi?"

"Kaç kez *'Daha gelmedik mi?'* diye sordun? Hımm, eylemlerinin sonuçlarına katlanacaksın, Anastasia."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim keyifle, elimi yeniden kıçına götürüp bir şaplak daha attım.

Karnının üzerine dönüp kıvranırken kıçını havaya kaldırdığında elimin izi hafif bir pembelikle belli oluyordu. Bana bakmak için başını çevirdiğinde yanaklarının da aynı şekilde pembeleştiğini gördüm. "Daha gelmedik mi, Nathan?"

❄

Evde baş başa olmamızın güzel yanlarından biri de etrafta çıplak gezebilmekti.

Anastasia'yı yatakta huzur dolu uykusunda bırakıp yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırmaya başladım. Dolaptan portakal suyu şişesini çıkarıp evin arkasındaki donmuş göle bakan kocaman mutfak penceresinin önüne geçtim.

Parlak, el değmemiş bembeyaz manzara göz alabildiğine uzanıyor, toprağın nerede başladığını ve gölün nerede bittiğini anlamayı imkânsız hâle getiriyordu. Ama ben çocukluğumdan beri buraları avucumun içi gibi biliyordum. Yıllardır gölün üzerinde, içinde ve etrafında yeterince vakit geçirmiştim.

Arkamdan sıcacık bir vücut benimkini sardı, dudaklarını şefkatle sırtımın ortasına dokundurup öpmeye başladı. Etrafımdan dolanıp elimden portakal suyu şişesini aldıktan sonra bir yudum alıp bana yaslanarak manzarayı izlemeye başladı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

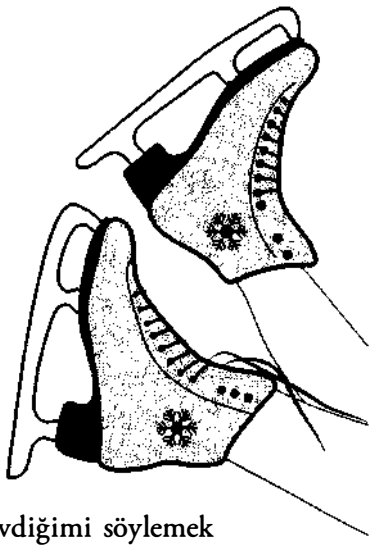
"Senin kadar güzel değil."

"Ucuz numaralar bunlar, çok klişesin."

"Belki. Ama yine de haklıyım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Ne zaman bana baksa karşı konulmaz bir şekilde içimden onu sevdiğimi söylemek geliyordu ve bunu nasıl durdurabileceğimi bilmiyordum.

Yanlışlıkla ağzımdan kaçırmaktan ve bir şekilde içinde süzüldüğümüz mutluluk balonunu patlatmaktan korkuyordum.

Eminim ki herkes yeni bir ilişkiye partnerinin mükemmel olduğunu düşünerek başlardı ama benimki gerçekten farklıydı. Nazik ve şefkat doluydu, bana değerli olduğumu hissettiriyor, mutlu olmam için uğraşıyordu. Bunu çıkar gözeterek ya da laf olsun diye yapmıyordu. Aksine, hayatımı daha iyi bir hâle getirmek için her zaman yanımda olup her durumda elimi tutarak etkin bir şekilde çabalıyordu. Bence erkeklerin çoğu, özellikle üniversiteli erkekler, birlikte olduğu kadının en çirkin yönlerini gördüğü hâlde hâlâ onun yanında olmak için can atmazdı.

Asıl komik olan şuydu ki bunu ona söyleseydim kesinlikle hiçbir çirkin yanımın olmadığını söylerdi.

Ama elbette haftalardır sürekli göz önüne serildiği gibi bir sürü kötü huyum vardı ve sanki beni aşağı çekmek istiyormuş gibi hiç durmadan önüme çıkıyorlardı. Nathan'la burada, herkesten kilometrelerce uzaktayken gafil avlanmayacağımı bildiğimden nihayet nefes alabiliyormuş gibi hissediyordum. Bir yanım LA'e geri dönmek zorunda kalmamayı diliyordu ama bir şekilde, Nate'in babasının -yeni baş düşmanımın- eve

döner dönmez mutluluk balonumuzu bizzat patlatacağından emindim.

Böyle bir yerde büyümenin nasıl olacağını hayal bile edemiyordum, Nate'le birlikte mutfak penceresinden bakarken önümüzde uzanan dönümlerce arazi resmen nefes kesiciydi. Her yer tamamen karla kaplı olmasına rağmen arazinin ne kadar büyük olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu.

Ama manzara ne kadar büyüleyici olsa da aynı zamanda sahipsiz bir mülk kadar ruhsuzdu, etrafta Nathan'ın tek bir bebeklik fotoğrafı olması için *birçok* şeyi feda edebilirdim.

Kayak merkezi nesillerdir babadan oğula geçen bir aile şirketiydi. Genelde kendisine Nate ya da Nathan denmesini istiyordu ama aslında ismi Nathaniel'dı ve adını kayak merkezini kuran babasının büyükbabasından almıştı.

Nate'in işleri devralmaya hiç niyeti yoktu, kız kardeşi bir kayak dehasıyken sırf erkek olduğu için tüm bunların ona kalması fikrinden nefret ediyordu. Bir ara ataerkil düzeni becermekle ilgili bir şeyler homurdanıp yaptığı işe geri dönmüştü.

Kayak merkezi evlerinden on beş dakikalık bir mesafedeydi ve yatak odasından binaların tepesini görebiliyordum. Nathan daha önce hiç denemediğim için kayak yapamayacağımı söylemişti. Önümüzdeki ay katılmayı *umut* ettiğim ulusal yarışmadan önce sakatlanma riskini almamı istemiyordu. İleride ne zaman istersek gelebileceğimizi ve küçük çocuklarla birlikte hafif eğimli pistte kaymayı deneyebileceğimi söylemişti.

Gelecek için planlar yaptığını duymak hoşuma gidiyordu, bunun sebebini bilmiyormuş gibi davranabilirdim ama artık bu noktada inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. Söylediği her şey resmen erimeme neden oluyordu, çoğu zaman nasıl karşılık vereceğimi bile bilemediğimden dudaklarına yapışıp

onu öpüyordum. O andan sonra işler çabucak kızışıyor ve ben daha neler olduğunu anlamadan ismini haykırıp yıldızları görüyordum.

Nathan'ın aleti olumlu yönlerini listelediğimde özellikle övgüyle anılmayı hak ediyordu. Ağzı ve parmakları da bu listede kesinlikle yer alırken nefis vücudunu ve mükemmel yüzünü unutmamam gerekirdi.

Tanrım, tüm bunları ona da söyleyip *seni seviyorum* diye itiraf ettikten sonra bu devasa evdeki milyonlarca odadan birine saklansam iyi olacaktı.

Ev o kadar büyüktü ki Nate beni bulana kadar en az iki gün saklanabilirdim.

"Giyinmeye ne kadar heveslisin?"

Hemen cevap vermeyerek bir an düşünüyormuş, cevabın *hiç hevesli değilim* olduğunu bilmiyormuşum gibi yaptım.

"Aslında sorun giyinmek değil, daha sonra yeniden soyunmak zorunda kalacağımı bildiğim için hiç hevesli değilim."

"Seni daha sonra kendi ellerimle soyacağıma söz verirsem üzerine bir şeyler giyip benimle bir yere gelir misin?"

Serçe parmağımı onunkine doladım. "Söz veriyorsan gelirim."

Giyinmek soyunmaktan çok daha kolay olmuştu ve on dakika geçmeden beni ellerimizde patenlerle arka bahçelerinde çekiştiriyordu.

"Daha önce bunu yapmadığına inanamıyorum."

Nathan arka bahçelerindeki gölde buz pateni yapacağımızı söylediğinde biraz abarttığını düşünmüş, küçük bir gölette kayacağımızı sanmıştım. Ama şimdi, söylediklerini asla hafife almamam gerektiğini anlıyordum çünkü burası *kesinlikle* küçük bir gölet değildi.

Ağaçların arasından küçük ırmaklar gibi görünen kollara ayrılıp devam ettiğinden nerede sona erdiğini göremiyordum

bile. Nate telefonundan *Clair de Lune* çalmaya başladı ve bana içimin erimesine sebep olan bir gülümsemeyle baktı. "Benimle dans eder misin?"

Koreografimi vücudumun her yeri sızlayana, buz gibi soğuk havada ağzımdan çıkan nefesimden başka bir şey göremez hâle gelene kadar tekrarladık. Bunu açık havada yapmanın verdiği değişik ve canlandırıcı bir his vardı ama sanki bir şeyler eksikti. Beynimi zorlayıp ne olduğunu iyice düşündüğümde sonunda eksikliğin farkına vardım.

Brady. Bunu yaparken bize bağıran kimse yoktu.

"Burada bekle," deyip eve doğru kayarak uzaklaşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktığında elinde iki hokey sopası ve incecik bir ağ vardı. "Hadi içindeki tüm öfkeyi dışarı atalım, Allen."

Hokeyde berbat olduğumu görmek, bana eşlik eden kişi de düşünüldüğünde, tatilde öğrenmeyi beklediğim bir şey değildi.

Herhangi bir şeyde kötü olmaya alışkın değildim, özellikle de buz üstünde.

"Surat asmayı kes," diye takılarak başını boynuma gömdü. Sıcacık dudakları soğuk esintiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Ama iki gol atmama izin verdiğinde bile surat asmayı kesmedim.

"Tam bir mızıkçısın, Stas."

"Sen de tam anlamıyla birinci lig hokey oyuncususun! Ayrıca lanet bir çam yarması gibisin, bütün kaleyi kaplıyorsun!" diye bağırdım, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordum.

Bana doğru kaydı, arkama geçip yüzünü yanağıma yaslayarak ellerimi sopamın etrafına sıkıca dolamamı sağladı. "Pratik yaparak ustalaşırsın, Anastasia," diye fısıldadı ve pakı doğruca filelere gönderdi.

Pekâlâ, kabul etmeliyim ki epey seksi bir hareketti.

"Hadi içeri girelim, birazdan hava kararır ve senin de açlığın başına vurmak üzeredir kesin." Dudaklarını şakağıma belli belirsiz dokundurarak öptü ve sopayı elimden aldı.

"Beni çok iyi tanıdığını düşünmeye başlıyorum, Hawkins." İç çekerek kollarımı beline dolamak için döndüm. "Sanırım artistik patinajla yoluma devam edeceğim."

Yanakları ve burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı kesilmiş, gözleri cam gibi parlıyordu. Çocukluğunu geçirdiği evde gülümsemesini, bana sevdiği bir şeyi öğretmesini izlemek çok güzeldi.

Beremin üstünden başıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Elbette seni çok iyi tanıyorum, Anastasia. Sen benim favori konumsun."

❄

Nate yemeği yapmakta ısrar edince bana da kardan adam tulumumu giyip şöminenin karşısında mayışmaktan ve mahzenden çıkardığımız pahalı şarabı içmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Yemeği yedikten sonra *Evde Tek Başına 2*'yi izlemek üzere koltuğa yerleştiğimizde biraz çakırkeyiftim. Çakırkeyiflik havalı ve eğlenceliydi; çakırkeyif olmam telefonumu, Nathan'ın ren geyiği tulumuyla ortalıkta kasılarak dolaştığı fotoğraflarla doldurduğum anlamına geliyordu ve onlara baktıkça kıkırdamadan duramıyordum.

Ama sarhoşluk seviyesine ulaştığımda bir sorunum olacağı kesindi çünkü kendimi hiç olmadığı kadar duygusal hissediyordum ve sarhoş Stassie'nin bütün duygularını ortaya dökmesi gibi bir risk vardı. İnsanları iletişim kurmaya ve pay-

laşmaya yönlendirirken kendi erkek arkadaşıma duygularımı itiraf edemediğim gerçeği de gözümden kaçmıyordu tabii.

Nathan bira şişesini hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarına götürürken ben de sapık gibi onu izliyordum. Bakışlarımı hissetmiş olacak ki bir kaşı hafifçe kalktı, ardından filmi izlemeye geri döndü. Saçları biraz uzamıştı ve ensesinde küçük kahverengi bukleleri belirginleşmeye başlamıştı. O kadar tatlı...

"Neden gözlerini dikmiş bana bakıyorsun?" diye homurdandı, beni iyice kendisine yasladı. Ona bu kadar yakın olmak şaraptan daha çok başımı döndürüyordu. Muhteşem kokuyordu, hem de olağanüstü ve karşı konulmaz bir şekilde muhteşem.

"Anastasia?"

İçimi çekip şarabımdan kocaman bir yudum alarak sessizliği biraz daha uzattım. Kafamın içinde dönenleri takıntılı bir manyak gibi görünmeden nasıl anlatabilirdim ki? Belki biraz saplantılı olduğum doğruydu ama şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu.

"Gerçekten çok güzel bir adamsın, Nathan. Bazen konsantre olmak zorlaşıyor, biliyor musun? Sen etrafımda zahmetsizce bu kadar güzel görünürken *herhangi bir şeye* odaklanmanın ne kadar zor olduğunu anlıyor musun?"

İtirafım üzerine gözleri kocaman açıldı ve yanakları kızardı. *Aman Tanrım*, sanırım adamı utandırmıştım. Benim de büyük ihtimalle utanmam gerekirdi ama yanaklarının kızarması ve göz temasından kaçınıp çenesini gerginlikle sıvazlamasını izlemek çok keyifliydi.

"Şey," diye mırıldandı ve parmaklarını boştaki elime dolayıp öpmek için dudaklarına götürdü. "Aynısı senin için de geçerli, Allen."

Film bitince spor kanallarından birini açtı ve koltukta arkasına yaslanıp yanına kıvrılmam için kolunu bana doğru

uzattı. Bu kadar gevşemiş, keyifli bir hâldeyken onu izlemek midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. Sanki etrafı karlarla kaplı evimizde, bir hokey maçının karşısında Nate'le sarmaş dolaş koltuğa uzanıp keyifle şarabımı içtiğim geleceğime göz atıyormuş gibi hissediyordum.

"Hiç Colorado'ya geri dönmeyi düşündün mü?"

"Tanrım, asla."

"Babandan neden bu kadar nefret ediyorsun?" *Tanrım, sorunum neydi acaba, bu akşam kesinlikle ağzımın ayarı yoktu.* "Özür dilerim, buna cevap vermek zorunda değilsin. Bana bir şeyler anlattın ama daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

Kolunu uzatıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra elini yanağıma koydu. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, Stas. *Nefret* doğru kelime mi, emin değilim," diye konuşmaya başladı. "Annem hayatını kaybetmeden önce uzun bir süre hastaydı, babam da onu rahat ettirebilmek için bir sürü özel hemşire tuttu. Annemle ne kadar ilgileniliyor olsa da babam annemin yanına zar zor gidiyordu. Kendisini işe gömmüştü resmen. Betty akşam yemeğini hazırladığında gelip yemeğini yiyor ve hemen kayak merkezine geri dönüyordu. Sasha'yı bazen pistte görüyordu ama onun dışında hepimiz için bir hayaletten farksızdı."

Elimi elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. Nathan'ın annesi Mila'nın, o sekizinci sınıftayken ender görülen bir kan hastalığından hayatını kaybettiğini biliyordum.

"Uzun lafın kısası, ölmek üzere olan karısını kayak merkezinde çalışan yirmi beş yaşındaki bir kayak eğitmeniyle aldatıyordu." Sözlerinin anlamını tam olarak kavradığımda midem bulandı, genç Nathan'ın hissettiklerini düşündükçe kalbim sızlıyordu. "Annem hastalanmadan önce de ilişkilerinin olduğundan şüpheleniyorum. Birkaç yıl sonra Robbie bizim kayak merkezinde kaza geçirdiğinde hastane masrafları çok

yüksekti. Hamletler varlıklı bir ailedir, ödemeye güçleri yeterdi, ayrıca sağlık sigortaları da sağlamdı. Ama babam kılını bile kıpırdatmadı, şirket sigortası tam da bu gibi durumlar için hazırlanmış olmasına rağmen yardım etmedi."

Robbie'nin bir kayak kazasında yaralandığını biliyordum ama onların kayak merkezinde olduğu hiç aklıma gelmemişti. Bir ergen olarak insan böyle bir şeyin altından nasıl kalkabilirdi ki?

"Ona dava açacaklarından ve iflas etmesine neden olacaklarından o kadar emindi ki çok garip davranıyordu. Haftalarca başını kuma gömdü, en sonunda Bay H hiç istemediği hâlde devreye bir avukat sokmak zorunda kaldı. Hamletler annemi çok severdi, bana da her zaman oğullarıymışım gibi davranırlardı."

Elini daha sıkı tutarak, "Bu çok korkunç," diye fısıldadım.

"Tüm bu yaşananlardan dolayı onu asla affetmeyeceğim. Sanırım aradan geçen onca yıldan sonra kendisini suçlu hissediyor. Sana Maple Hills'teki oturduğumuz evin babama ait olduğunu söylemiştim, birinci sınıfın sonundayken satın aldı. Garaj Robbie için özel bir odaya dönüştürülürken bütün masrafları karşıladı. Tekerlekli sandalyeyle ulaşılabilen bir banyo ve ihtiyacı olan her şey işte. Tuhaf bir durumdu, Robbie'nin de rahatlıkla yaşayabileceği uygun bir ev bulmakta zorlanıyorduk ve aniden telefon edip Maple Caddesi'nde bir ev satın aldığını ve biz ikinci sınıfa başlayana kadar hazır olacağını söyledi."

"Çok üzgünüm, Nathan. Bu kadarı... çok fazla."

Bana en sevdiğim gülümsemesiyle bakıp kendisine doğru çekti ve kollarını etrafıma sıkıca dolayıp alnımdan öptü. "Sorun değil, benden çok daha kötüsünü yaşayan insanlar var. Ayrıcalıklı bir hayatım olmadığımı düşünecek kadar cahil bir adam değilim ve bu da gelişmiş kapitalist ülkelerin problem-

lerinin tanımı gibi. En azından bir gün baba olduğumda nasıl davranmamam gerektiğini öğrendim. Bu sayede çocuklarımız hiçbir zaman sorun yaşamayacak... Bir dakika dur, doğru ifade edemedim. Aman Tanrım."

Şimdi kıpkırmızı olma sırası bendeydi. Kollarımın arasında vücudunun kaskatı kesildiğini hissederken ikimizden de çıt çıkmıyordu. Lanet olsun, buna nasıl bir cevap verebilirdim ki? Şarap fıçısına düşmüş Stassie bu sohbete hiç uygun değildi çünkü kafamdakilerle ağzımdan çıkanlar tamamen alakasızdı. "Ben evlat edinmek istiyorum."

Beni daha sıkı kucakladı. "Bana uyar."

"Zaten her zaman evlat edinmek istemişimdir, ayrıca senin koca kıçlı bebeğini doğurayım derken vajinamı işe yaramaz hâle getirmek istemem."

"Anlaşıldı, hanımefendi."

❄

Hâlâ uyku sersemi bir hâlde yatakta yuvarlanıp Nathan'ın tarafına uzandığımda onun yerine yastığında bir kâğıt parçası buldum.

Çok gizli işler peşindeyim, fazla uzun sürmez.
Rahat rahat etrafı karıştırmanın tadını çıkar.
N
Not: Sana smoothie hazırlayıp buzdolabına koydum.

Yalnız kaldığımda yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki hangisinden başlasam karar veremiyordum. İlk olarak evde favori yerim olan mutfakta *smoothie* içip evin muhteşem arka bahçesini izlemeye karar verdim. O kadar güzeldi ki ışıltılı bir

Noel kartından fırlamış gibi görünüyordu, gerçek olamayacak kadar büyülü bir manzaraydı.

Tam olarak ne yapmak istediğimi anlamam on dakika sürmüştü. Yeni favori pistime gitmek için patenlerimi ve ceketimi kapıp aceleyle dışarı koştum.

Belli bir koreografiyi uygulamadan sadece kayarak manzaranın tadını çıkarıyordum, bu sırada ormanın içinden bir geyiğin beni izlediğini fark ettim. Üniversiteye kadar yaban hayatıyla biraz daha iç içe olduğum Washington'da yaşamıştım, LA'e taşındığımdan beri son birkaç yıldır bunun eksikliğini hissediyordum.

Maple Hills'teki yaban hayatına en yakın şey öğrenci birliklerinin bir araya geldiği ortamlardı.[22]

Ağaçların arasından koşarak buz tutmuş gölün kenarında yürümeye başladı, biraz daha yakından görebilmek için ona doğru kaydım. Nathan'a gölün bitiminde ne olduğunu sormayı unutmuştum ama dallarının ucunda minicik buz damlaları olan ağaçlarıyla gölün bu kısmı filmlerden fırlamış gibiydi.

Ormanın kenarına geldiğimde geyik hâlâ ağaçların arasından beni izliyordu ama o sırada telefonum çalınca ormana geri kaçtı. Eldivenimi çıkarıp telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

Nate telefonun diğer ucundan, "Hey, nerelerdesin?" diye sordu. "Şimdi döndüm ama seni evde bulamadım."

Ağaçların arasına bakınarak, "Bir geyikle arkadaş olmaya çalışıyordum ama sayende korkup kaçtı," diye homurdandım.

"Geyik mi? Sen neredesin ki?"

"Göldeyim, ormanın kenarında paten kayıyorum. Tam da Pamuk Prenses masalından bir sahneyi canlandırmak üzereydim."

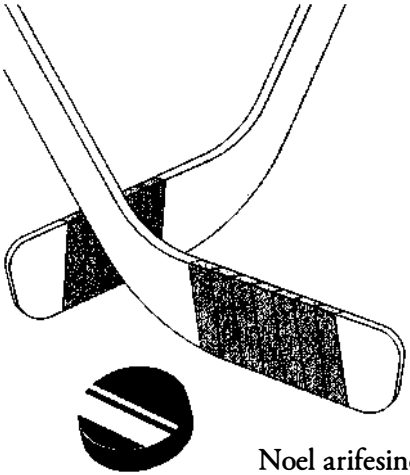
---

22 (İng.) *Wildlife* kelimesinin argodaki karşılığı *üniversite kardeşlik derneği üyeleri*dir. *–e.n.*

"Anastasia, orası güvenli..."

Söylediklerinin devamını duyamadım.

Çünkü ayaklarımın altındaki buzun çatırdayıp parçalanmasıyla suya battığım gibi vücudum soğuktan felç oldu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan

Noel arifesinde bir mağazada yaşam savaşı veren adam olmak istemezdim ama maalesef korktuğum başıma gelmişti.

Etrafım panikle alışveriş yapmaya çalışan, çılgınca gördüğü her şeye atlayan, haftalar önce almış olması gereken şeyleri son dakikaya bırakan insanlarla sarılıydı.

Yanımda taşımak zorunda kalmayayım diye Stassie'ye aldığım esas hediyenin eve teslim edilmesini istemiştim ama teslimat Sasha'nın evde olmadığı bir güne denk gelince babam yanlış sipariş verildiğini söyleyip geri göndermişti.

Bu yüzden iki haftadır birkaç kişiyle siparişin teslimatıyla ilgili kavga ediyordum, sonunda dün gece paketimi yakınlardaki bir mağazadan teslim alabileceğime dair bir e-posta göndermişlerdi. Bu da Anastasia'nın yanından hiç ayrılmak istemesem de mecburen kendimi bu kaosun içine sürüklemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ona yeni bir iPad almak istemiştim ama çok pahalı olduğu için aklını kaçırıp kızacağını biliyordum. Hediyesine kesin olarak karar vermeden önce bu konuyu enine boyuna düşünmüştüm. Sonuçta alıp almamayı her bir detayı değerlendirip uzun süre düşündüysem bana kızmazdı, değil mi?

Doktoru Washington'da olduğu için terapi seanslarını görüntülü aramayla yapıyorlardı, kendi tableti olmadığı için de Lola'nın iPad'ini ödünç alıyordu. Benimkini kullanamı-

yordu çünkü hem derslerde notlar alıyordum hem de okul ve hokey programlarımı onunla takip ediyordum.

Bu hediyenin bir diğer avantajı dijital bir ajandası olmasıydı. Şu anda Stassie'nin kullandığı ajandanın aslında simli çıkartmaların olduğu bir tablodan geliştirildiğini biliyordum. Bence artık yeniden geliştirmesinin ve teknolojiye uyarak farklı seçenekleri denemesinin zamanı gelmişti. Ajandasında aradığı şeyi daha hızlı bulup planlarına hızlıca göz atabilirse -iPad'de kolaylıkla yapabileceği gibi- hayatını planlarken kendine zaman ayırmaya daha fazla istekli olacağına inanıyordum.

Psikolojik bir avantaj yakalamaya çalışıyordum, farkındaydım ama aldığım hediyeye sinirlenmeyi bir kenara bırakıp kullanmaya başladığında çok faydasını görecekti.

Endişelerine hak veriyordum, sonuçta maddi imkânlarımız aynı değildi. Bir keresinde verdiği özel dersleri kaçıramayacağını, *hepimizin bankada kabarık bir hesabı* olmadığını söylemişti ve çok da haklıydı. Ama bana pahalı bir şey almasını beklemiyordum. Hatta hiçbir şey almasa da olurdu çünkü onun yanımdaki varlığı benim için fazlasıyla yeterliydi.

Noel'de burada yalnız kaldığımı düşününce ağlamaya başlamıştı. Sadece olasılıklardan ibaret mutsuzluğumu düşünüp ağlayan bir kız arkadaşım vardı. Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Beni önemsediğini hissediyordum ya da kendimi buna inandırmıştım. Bu yüzden yarın ona âşık olduğumu itiraf etmek istiyordum. Noel içimizdeki duyguları paylaşmak için en doğru zaman gibi geliyordu.

Yani öyleydi değil mi?

Eve dönerken yol resmen bitmek bilmedi. Çok fazla trafik yoktu ama ben bir an önce sevgilimin yanına geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Evden çıktığımdan beri nereleri karıştırdığını merak ediyordum. Geri döndüğümde açıklama getirmemi istediği bir sürü şeyi önüme yığarsa hiç

şaşırmazdım doğrusu. Evin hiçbir yerinde tek bir fotoğrafım olmadığından, bebeklik fotoğraflarımı ya da en azından bir zamanlar çocuk olduğuma dair herhangi bir kanıtı görmek için can attığını biliyordum.

Neyse ki eve geldiğimde ortalarda görünmüyordu, böylece daha sonra paketlemek üzere hediyesini yatağımın altına saklamak için fırsatım olmuştu.

Sesini duymayı bekleyerek evin kalanını dolaştım ama bütün odaları kontrol etmeme rağmen onu hiçbir yerde bulamadım. En sonunda aramaktan yorulup nerede olduğunu sormak için telefonumu çıkardım.

Yüksek sesle, "Alo?" dedi.

Hattın diğer ucundaki rüzgâr sesinden ne söylediğini anlamaya çalışırken, "Hey, nerelerdesin?" diye sordum. "Şimdi döndüm ama seni evde bulamadım."

"Bir geyikle arkadaş olmaya çalışıyordum ama sayende korkup kaçtı," diye homurdandı.

"Geyik mi? Sen neredesin ki?"

"Göldeyim, ormanın kenarında paten kayıyorum," dediğinde midem altüst oldu. "Tam da Pamuk Prenses masalından bir sahneyi canlandırmak üzereydim."

Tüm gücümle göle doğru koşmaya başladığımda korkudan midem bulanıyordu. "Anastasia, orası güvenli değil. Dikkat et ve hemen oradan uzaklaş."

Hat kesildiği için artık beni duyamıyordu. Tam o sırada evin arkasından insanın kanını donduran bir çığlık yükseldiğini duydum.

❄

Travmatik bir olay yaşarken zamanın durduğu söylenirdi ama ben buna katılmıyordum.

Botlarım hızla karlara girip çıkarken akıp giden her bir saniyeyi hissedebiliyordum. Kafamdaki düşünceler tam olarak aynı anda saldırıyor gibiydi ve kaosun içinde hiçbirine odaklanamıyordum.

Tek avuntum Anastasia'nın çok güçlü bir kadın olması ve yüzme bilmesiydi, yüzebildiğini kendi gözlerimle de görmüştüm. Göle yaklaşırken parlak turuncu cankurtaran simidi gözüme takıldı. Annem, Sasha yürümeye başlayınca babamdan önlem olarak koymasını istemişti. Evin yakınında bu kadar büyük bir göl olmasının kaza ihtimalini artırdığını düşünüp böyle bir şeyin gerçekleşmesinden korkuyordu. Simidi yerinden çıkarıp yanıma aldım ve ormana koştum.

Çığlığını duyduğumdan beri ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildim.

Cankurtaran simidi kalçamın üzerine çarparken daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordum, soğuk havada buhar yapan nefesim görüşümü bulanıklaştırsa da en sonunda onu gördüm. Buzun üstünde büyük bir boşluk vardı ve kırılan buz parçaları suyun üstünde yüzüyordu. Tüm güvenlik videolarında, yazılarında ya da tanıtımlarda ince ya da ne durumda olduğundan emin olamadığınız buzun üstüne çıkmamanız gerektiği söylenirdi. Ama ne durumda olduğunu biliyordum çünkü bu suları herkesten daha iyi tanıyordum, bu yüzden de tehlikede olduğunu düşünüyordum.

Buzun inceldiğini bildiğim yerde dizlerimin üzerine çöktüm ve deliğe doğru sürünmeye başladım; kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi. Aklımda tek bir düşünce vardı; *Tanrı aşkına, lütfen hayatta ol.*

Suda bir dalgalanma gördüğümde parçalanan kısma çok yakındım. Anastasia'nın kafası suyun yüzeyinde belirdi ve tekrar içine batmadan önce dehşet dolu gözlerini bana dikti. O kısacık bakışta ne kadar paniklediğini görebilmiştim. Kolumu

suya daldırıp onu yukarı çekmek için bir yerinden yakalamaya çalışırken ben de paniklemiş hâldeydim.

Elim hiçbir şeye değmiyordu.

Ağırlığımı öne dengeli vermeye çalışıyordum, yapabileceğim en mantıklı şey cankurtaran simidini suya atmak ve bulmasını umut etmekti. Ardından suya girmek akıllıca bir hareket olmazdı, ben de şoka girebilirdim ama elimde bundan başka bir seçenek de yoktu. Yapacağım şeyden sağ çıkma şansımı artırmak istiyorsam kıyafetlerimden kurtulmalıydım.

İkimizin de sağ çıkmasını istiyorsam.

Can simidine bağlı halat yanımda hareket etmeye başladığında ceketimi çıkarmaya çalışıyordum. Altımdaki buzu kırmamaya çalışarak hemen yana uzandım ve can simidinin parlak turuncusu üzerinde onun minicik, masmavi kesilmiş elini görünce nefesim kesildi. Az sonra diğer elini de yanına koydu ve suyun yüzeyinde başının tepesi belirdi, halatı çekerken kenara doğru ilerlemesini izledim.

Telaş içinde, "Stas, iyi misin? Bir şey söyle, lütfen. Biraz daha dayanman lazım, seni sudan çıkaracağım," derken ağzımdan çıkan her bir hece titriyordu.

Hiç ses yoktu.

Biraz geri gidip kendimi daha güvenli bir noktaya attım, ıslanan kıyafetlerimin tenimi yakmasına aldırmadan halatı tüm gücümle çekmeye başladım ve en sonunda ağırlığının deliğin kenarında olduğunu hissettim. Nefes nefese bir hâlde küfürler savuruyordum, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu biliyordum ama *sonunda* buzun üzerinde kayan vücudunu görene kadar çekmeye devam ettim. Patenlerini ve tüm vücudunun suyun üzerine çıktığını görene kadar durmadım. Tehlikeli alandan yeterince uzaklaştığımıza ikna olunca can simidini üzerinden çıkarıp onu sırtüstü yatırdım.

Dudakları masmaviydi, gözleri sımsıkı kapanmıştı ve narin yüz hatları kireç kadar solgun görünüyordu.

"Anastasia?" diye feryat edip kulağımı bir mırıltı, bir nefes, herhangi bir şey duyabilme ümidiyle ona yasladım.

Nefes almıyordu.

Vücudum kendiliğinden harekete geçmiş gibiydi, çenesini yukarı kaldırıp burnunu sıktım ve göğsü yükselmeye başlayana kadar suni teneffüs yapmaya devam ettim. Ceketinin fermuarını açmaya çalıştığımda donduğu için takıldığını fark edince kopana kadar çekiştirdim ve ağzından tekrar suni teneffüs yapmadan önce ellerimi göğsüne yerleştirip kalp masajı yaptım.

Sonunda göğsü inip kalkmaya başladığında öğürmeye, öksürmeye ve ne kadar su yuttuysa hepsini çıkarmaya çalıştı.

Onu kollarımın arasına alırken, "Aman Tanrım. Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadım. Gözleri tekrar kapanmıştı ama en azından kendi kendine nefes almaya devam ediyordu. Bu da onu üzerimden çıkardığım monta sarıp eve götürmek için bana vakit kazandırmıştı.

Bir an önce banyoya ulaşmak için basamakları ikişer ikişer çıkarken kollarımın arasında şiddetle titremesine bir son vermek istiyordum. Hâlâ hiçbir şey söylememişti, patenlerini çıkarmak için onu banyonun kenarında yere oturtmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Düzgün bir şekilde oturduğuna emin olduktan sonra uygun sıcaklığa ayarlayıp duşu açtım.

"Nate," diye mırıldanırken dudaklarının rengi biraz daha normal bir hâl almıştı.

"Buradayım." Onu rahatlatmaya çalışırken içimde kopan kasırgayı sesime yansıtmamaya çalışıyordum. Onu duşun altına sokup ılık suyu vücuduna tutunca inleyip ağlamaya başladı. "Yaktığını biliyorum. Çok özür dilerim, bebeğim." Aslında

su sadece hafif ılıktı ama ona kaynayan çaydanlıktan üzerine su dökülüyormuş gibi geliyordu.

Montunu ve *sweatshirt*ünü üzerinden sıyırırken kıyafetlerini çıkarmanın eğlenceli ve kahkahalar atarak yapılan bir şey olduğu düne dönebilmeyi her şeyden çok istiyordum.

Kollarını hafifçe kaldırıp diğer kıyafetlerini çıkarmama yardım etti. "Çok iyi gidiyorsun, Stas. Seninle gurur duyuyorum, her şey yoluna girecek. Önce seni ısıtalım, sonra sana bir doktor bulacağım. İyi olacaksın, merak etme."

Suyun sıcaklığını biraz artırdım ve eğilip tamamen çıplak kalana kadar üzerindekileri çıkardım. Teni ellerimin altında hâlâ buz gibiydi.

Adrenalin azaldıkça, kollarını kendine dolamış bir hâlde hıçkıra hıçkıra ağlarken yaşananların gerçekliği daha yeni kafama dank ediyordu. Kıyafetlerimi çıkarıp tamamen soyunarak duşa girdim, vücudunu kendime çekip ona sımsıkı sarıldım. Sıcaklığı biraz daha yükseltirken bir yandan da onu sakinleştirmeye çalışıyordum.

Başını kaldırıp ilk defa gözlerimin içine baktı. Ağlamaktan kızarmış gözleri yaşlarla parlıyordu ve biraz önceki dehşet ifadesinin yerini şaşkınlık almıştı. "Öleceğimi sandım."

Gözyaşlarıma engel olamıyordum çünkü bir anlığına ben de aynısını düşünmüştüm.

Dudaklarımı nazikçe onunkilere dokundurdum ve geri çekilip alnımı başına yasladım. "Seni asla düşürmeyeceğime, boğulmana izin vermeyeceğime söz verdim, Anastasia. Her zaman seni kurtarmak için yanında olacağım."

Kollarını belime sıkıca doladı, suyu biraz daha açınca nefesi kesildi. Yanaklarına renk gelmeye başlarken gözyaşları da yavaş yavaş diniyordu. Ben gözündeki yaşları silerken çekingen bir şekilde dudağını dişledi.

"Seni seviyorum, Nathan." Birkaç kez boğazını temizlemeye, pürüzlü sesini düzeltmeye çalıştı. "Ve bu, ne bileyim, travmanın etkisiyle söylediğim bir şey değil. Sana âşığım ve göle düştüğümde de aklımda bu vardı. Uzun zamandır farkında olduğum hâlde sana söylemediğimi düşünüyordum. Orada ölüp gidecektim ve sen bunu bilmeyecektin, bu yüzden kendime çok kızdım. Seni seviyorum ve daha ilk fark ettiğim anda sana söylemediğim için çok üzgünüm."

Üç kez tekrar etmesine rağmen beynim hâlâ söylediği şeyi algılayamıyordu.

Uzunca bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra, "Ben de seni seviyorum," demeyi başardım. "Sana deliler gibi âşığım, Anastasia."

❄

Gördüğüm kâbustan sıçrayarak uyanınca telaşla etrafıma bakındım. Stassie derin uykudaydı, rüyamda öldüğünü görmüştüm ama Tanrı'ya şükür ki bana iyi olduğunu hatırlatan birden fazla makineye bağlı şekilde yanımda yatıyordu.

Noel sabahı Vail Heath Hastanesi'nde uyanmak istemezdim ama kız arkadaşımın boğularak ölümden dönmesi de beklenmedik bir durum olduğundan acil servise gelmek zorunda kalmıştık.

Titremesi hafifler hafiflemez onu hassas vücudunun elverdiği kadar çok kıyafete sarıp arabaya bindirmiş ve hastaneye getirmiştim.

Yapılması gerektiği gibi ambulansı çağırmadığım için hastanedekilerden azar işitmeyi bekliyordum ama sanırım gergin yüz ifademe bir kez bakmalarıyla bunu yapmamaları gerektiğini anlamışlardı.

Doktor vücut ısısını doğru bir şekilde yükseltmeyi başardığım için beni tebrik etmiş, kendi kontrollerini yaptıktan sonra her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

Anastasia her şeyin yolunda olduğunu duyunca hemen eve gidebileceğini düşünmüştü ama ne benim ne de hastane görevlilerinin onu bir yere göndermeye niyetimiz vardı. Dünden beri yanından bir an olsun ayrılmamıştım, hatta odasını daha iyi bir odayla değiştirmeleri ve yanından ayrılmayayım diye bana da bir yatak vermeleri için ücret farkını karşılayacağımı, gereken her şeyi yapacağımı söylemiştim.

Ama yatak şimdi olduğu gibi duruyordu çünkü odada yalnız kalır kalmaz Stas'ın yanına kıvrılmıştım. Hemşire kontrole geldiğinde de beni dışarı çıkarmasın diye uyuyormuş numarası yapmıştım.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadı Stassie.

Başının yanına küçük bir öpücük kondurarak, "Günaydın, bebeğim. Kendini nasıl hissediyorsun?" dedim.

"Burada seruma bağlı yatmama gerek yokmuş, tulumlarımız içinde seninle birlikte evde olmayı tercih edermişim gibi hissediyorum." Ellerini belimin iki yanına koyup şakacı bir şekilde beni gıdıklamaya başladı. "İyi hissediyorum, Nathan, gerçekten. Noel sabahındayız, buradan çıkabilir miyiz lütfen?"

"Doktor seni kontrol edene kadar olmaz."

"Kontrol ettiler zaten. Sağlığın sözlükteki karşılığıyım şu an, hadi gidelim."

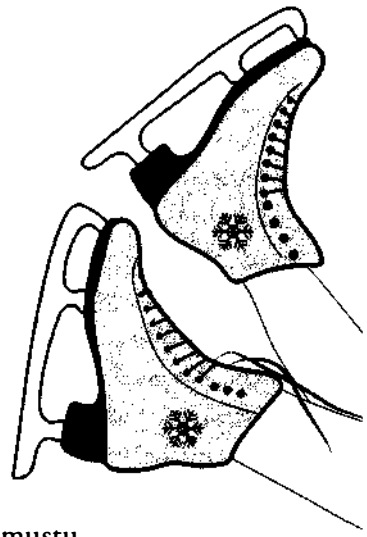
Bakışlarımı elinden çıkan serum hortumuna çevirdim. "Tabii tabii, *kesinlikle* öyle görünüyorsun."

"En azından ölmedim." Şaşkın suratıma bakarak kıkırdadı. "Bu şakayı yapmak için çok mu erken?"

"Her zaman çok erken olacak, bebeğim."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Anastasia

Geçtiğimiz hafta fırtına sonrası sessizliğin mükemmel bir örneği olmuştu.

Noel sabahı Nate'le sağlık durumum üzerine yaptığımız tartışmadan sonra parmaklarını benimkilere geçirip elimin üzerine bir öpücük kondurmuştu. "Kapa çeneni, Anastasia. Seninle ilgilenmeme izin ver, lütfen."

Hastane yatağı Nathan'ın kocaman sıcacık yatağı kadar rahat değildi ve dürtülmeye, üzerimde sürekli ellerin gezmesine de alışkın olduğum söylenemezdi. Hastanedeki herkes bana karşı çok kibardı, güvenli olmayan bir arazide dolaşmak gibi saçma bir karar vermemi kimse yargılamamıştı.

Fiziksel ve zihinsel olarak fazlasıyla yorgundum ama bu şartlar altında keyifli olduğum söylenebilirdi. Nate, hemşire serumumu çıkarken beni tekrar kontrol etsin diye doktoru resmen zorlamıştı. Hemşire, "Biraz korumacı sanırım?" diyerek kıkırdadı.

Başımla onaylayarak, "Hem de nasıl. Ama beni önemsediği için yapıyor, o yüzden takılmıyorum," dedim.

"Ah, gençlik aşkı."

Yaşadığım en travmatik günden ve uykusuz geçen boktan bir gecenin ardından bile çıkış kâğıtlarını alırken dönüp bana baktığında gülümsemesi tüm vücudumun mutlulukla sarmalanmasını sağlıyordu.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi, radyoda George Michael çalarken Nate bacağımdaki parmaklarıyla şarkıya eşlik ediyordu. Kırmızı ışığa denk geldiğimiz sırada dönüp bana baktı. "Neye gülümsüyorsun sen?"

"Sarhoşken duşta bu şarkıyı söylediğini hatırlıyor musun?" dedim, Nathan'ın iki hafta önce *Last Christmas* şarkısını nasıl avaz avaz bağırarak söylediğini hatırlamıştım.

"Hey!" Bacağımı sıktı. "Gece biter bitmez sarhoşken yapılan soytarılıklar unutulur. Kural böyle, Allen." Bana yüzünde geniş bir sırıtışla baktı. "Seni seviyorum."

Elimi, bacağımı ısıtan elinin üzerine koydum. "Ben de seni seviyorum."

Öğlene doğru eve vardığımızda ikimiz de Noel ruhu için bir şey yapamayacak kadar yorgunduk ve haftanın geri kalanı böyle geçecek gibiydi. Nate'in yatağına dönmenin rahatlığı umduğum kadar uzun sürmemişti, yaşadığım olayın ciddiyetini yeni yeni anlamaya başlıyordum.

İlk iş olarak Nate'in telefonundan annemle babamı aradım. Telefonumun gölün dibinde olduğunu fark etmiştim, Noel kutlaması için bana ulaşmaya çalışacaklarına emindim. Olanları öğrendiklerinde akıllarını kaçırmışlardı ve onları iyi olduğuma inandırana kadar yanımıza geleceklerini söyleyip durmuşlardı.

Kâbuslarım oldukça şiddetli oluyordu ama ne zaman ter içinde uyansam Nate yeniden rahatlayıp uykuya dalmamı sağlıyordu. Hokeyde işler istediği gibi gitmezse her zaman hemşireliği deneyebilirdi. Beni her gün kayak merkezinin spasına götürüyor, bir sürü uygulama için rezervasyon yaptırıyor, tamamen rahatlamayan tek bir noktam bile kalmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Aradan geçen bir haftaya rağmen hastalanmamdan endişelendiği için evdeki bütün şömineler yanıyordu. Bu durum

tamamen benim yararıma olmuştu, adam zaten soba gibi olduğundan çoğu zaman terlememek için iç çamaşırına kadar soyunuyordu.

Bense manzaranın tadını çıkarıyordum, Nate'i etrafta böyle gezinirken takipçi sapık gibi izlemek kendime gelmeme yardımcı oluyordu.

Buzdolabının önünde durduğu yerden, "Kıçıma bakmayı kes," diye bağırdı. Başını resmen rafların arasına sokmuş, yiyecek bir şey arıyormuş gibi yapıyordu ama bence sadece serinlemeye çalışıyordu. Evin içini bir fırına dönüştürmeye karar verdiğinde muhtemelen böyle olacağını tahmin etmemişti ve ona gerçekten iyi olduğumu söylesem de beni dinlemiyordu.

"Göl bayağı soğuk, serinlemek istiyorsan," diye bağırdım.

Buzdolabının kapısı pat diye kapandı ve kızgın bir suratla bana bakmak için döndü. Kızgın suratı çok sevimli oluyordu. Dudaklarını büküp kaşlarını çatarken korkutucu mu olmaya çalışıyordu? Hokey oynarken de bu numarayı çekiyorsa kimsenin gözünü korkutamazdı. "Komik değil."

Mutfakla salonun arasındaki kemerli bölümden geçip kendini koltukta yanıma attı. Hemen kucağına tırmanıp alnındaki saçları geriye çektikten sonra hafifçe öptüm. "Hey, huysuz. Bitti, tamam mı? Güvendeyim. Beni kurtardın ve son derece sağlıklıyım. Tabii bu sıcakta diri diri yanıyorum ama olsun, genel olarak iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

"Gerçekten iyiyim. Noel hediyelerini açmak ister misin? Yıl bitmeden o işi yapsak iyi olacak." İkimiz de kutlama havasında olmadığımızdan hediyeler bavullarda duruyordu.

"Bana hediyemi çoktan verdin sanıyordum?"

Gözlerimi devirip kucağına iyice yerleştim. "İçime boşalmak lanet olası bir Noel hediyesi olamaz, Nathan."

"Ama bunu yapmak neşeli olmamı sağlıyor."

Ona vurmak için savurduğum yastıktan kıl payı kurtuldu ve yakan top oynamamam gerektiğine dair bir şeyler mırıldandığını duydum. Ellerimi belime koyarak ofladım. "Lütfen bavuldan hediyeleri getirebilir misin? Benim üst katta bir şey yapmam gerekiyor."

Bana attığı tuhaf bakışları umursamadan üst kata koştum, basamakları hızla çıkıp odasına daldım. Buraya geldiğimiz gün dolabına sakladığım çantayı aldım.

İşimi bitirip üzerime bir sabahlık giydikten sonra salona geri döndüm. O da bütün hediyeleri getirip iki ayrı grup yapmıştı, sabırla kendi paketlerinin yanında açmayı bekliyordu.

"Hazır mısın?"

Birlikte sevdiklerimizden gelen hediyeleri açmaya giriştik ve en sonunda geriye sadece birbirimize aldığımız hediyeler kaldı.

Hediye paketlerini ona uzatırken, "Çok bir şey almadım," diyerek konuya giriş yaptım. "Mavi kurdeleli olandan başla ama şey... Sana hediye bulmak çok zor, daha önce söyleyen oldu mu?"

Bana birbirinin aynısı iki paket uzattı ve paramparça olmuş paket kâğıtlarının arasından uzanıp dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Sen benim en güzel hediyemsin, Anastasia."

İlk paketten hayatımda gördüğüm en güzel pijama takımları çıktı. "Evde giyecek bir şey istediğini söylemiştin ve ikisi arasında kaldım..."

"Bayıldım, Nathan. Teşekkür ederim," diyerek parmaklarımı saten kumaşın üzerinde gezdirdim. "Sıra sende." Paketini yırtınca yeni taytı kucağına düştü. Üzerinde hem leopar hem zebra desenleri olan taytını havaya kaldırırken kaşlarını çatmıştı. "Ben de ikisinin arasında kaldım."

Sırayla paketleri açıp gülüştük ve en sonunda ellerini arkasına götürdü. "Bunu unutmuştum, paketlemeye fırsatım olmadı. Bu yüzden gözlerini kapatıp ellerini uzat."

"Eğer penisinden bahsediyorsan Nat..."

"Sus da dediğimi yap lütfen," diye söylendi. Söylediği gibi ellerimi uzatınca avuçlarımın içine ağır bir şey bıraktı. "Tamam, gözlerini açabilirsin."

Karşımda bir iPad kutusu görünce şaşkınlıkla bakakaldım. Endişeyle başparmağını kemirirken dizini sallıyor, beklentiyle beni izliyordu. Ne diyeceğimi bilemediğim için öylece kutuya bakıyordum.

"Kızdın mı?"

Başımı hemen hayır anlamında salladım, konuşmaya çalışırken sesim çatlıyordu. "Hayır."

"Beğendin mi? Artık terapi seansını bununla yapabilirsin ve senin için indireceğim çok güzel bir uygulama var. Dijital bir ajanda, aynı zamanda okul noktalarını da..."

"Nate, bayıldım. Bu kadar cömert olmana şaşırdım sadece. Ne diyeceğimi bilemiyorum, çok teşekkür ederim." İstediğim zaman terapistimle konuşabilmem için bana bir iPad almıştı, bu adam gerçek miydi? "Gerçekten, teşekkürler."

"Rica ederim, bebeğim. Beğenmene o kadar sevindim ki," derken rahatlamış gibiydi. "Tamam, son hediye. Açalım bakalım."

Son kez hediye paketini yırtmasını ve kutunun kapağını açmasını izledim. Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Ama bu boş?"

Dizlerimin üzerine çöküp üzerimdeki sabahlığın kemerini çözdüm ve omuzlarımdan kayıp arkamda yere düşmesine izin verdim.

"Hile yaptım sayılır, bu daha çok benim için bir hediye ama senin de hoşuna gideceğini düşündüm." Titanlar forması

üzerime biraz büyük gelse de sadece kalçalarımı örtüyordu. Bakışlarıyla her detayı incelerken gözleri iyice kararmıştı. "Daha en iyi kısmını görmedin bile." Sırtımı göreceği şekilde döndüm ve saçlarımı omzumun üzerinden toplayıp öne aldım.

Sesinde daha önce hiç duymadığım yumuşak bir tınıyla, "Hawkins! Formana benim adımı yazdırmışsın," dedi.

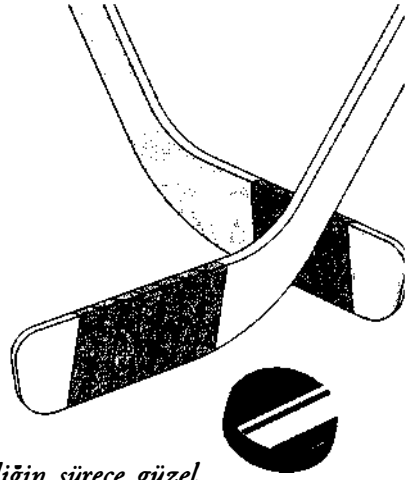
Öne doğru eğilince formam onu harekete geçirmeye yetecek kadar yukarı sıyrıldı.

"*Tanrım!* O kadar güzel görünüyorsun ki, Anastasia." Bana camdan yapılmışım gibi davrandığı haftanın ardından vücudunu benimkine dayadığını hissetmek *çok hoş* bir değişiklikti. Dudakları boynumun yanında gezinirken elleri formanın altına kaydı. "Seni üzerinde formamla sikmek istiyorum, olur mu?"

"Tamam, *Kaptan*." Kıçımı avuçlayınca vücudum bir heyecan dalgasıyla sarsıldı. "Bir fikrim var. Mutfak adasına uzanır mısın?"

KIRKINCI BÖLÜM

Nathan

Anastasia bu sabah *gün, sen istediğin sürece güzel* yazan bir motivasyon görseli paylaştığında, bunun huysuz kızımın internetteki yalandan pozitiflik gösterilerinden biri olduğunu düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre yılbaşı arifesi onu gerçekten mutlu ediyordu ve ben de ellerim başımın üstünde bir hediye kurdelesiyle bağlanmış hâlde mutfak adasının üzerinde çırılçıplak uzanıyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu hâle nasıl geldiğimden emin değildim. Kız arkadaşım -kendi iddiasına göre- yaratıcı bir hayalperestti ve iç çamaşırımı çıkarıp tezgâha uzanmamı söylediğinde ikiletmeden isteğini yerine getirmiştim.

Ne diyebilirim ki? Ben zaafları olan bir adamdım.

Üzerinde formasından başka bir şeyi olmayan kız arkadaşına neler olduğunu soracak bir adam olduğunu da sanmıyordum. Onun yetenekli ve otoriter ellerinde oyuncak olmuştum resmen.

Buzdolabında bir şeyler aradığını duyabiliyordum. "Stassie, ne yapıyorsun?"

Neşeli bir ses tonuyla, "Sabır önemli bir erdemdir, Hawkins," derken arkadan kavanozların birbirine çarpma sesleri yükseliyordu.

Huysuzlukla kurdeleyi çekiştirerek, "Şu anda kendimi pek de erdemli hissetmiyorum, Anastasia. Hatta bu yaptığım epey ahlaksızca görünüyor."

Zemindeki yumuşak ayak seslerinden bana doğru geldiğini anladım. Dolaptan ne aldıysa göremeyeceğim bir yere koydu, ardından önce tezgâha sonra üzerime çıkıp bacaklarımın üstüne oturdu. Daha hiçbir şey yapmamıştı ama ben, uyluklarının arasındaki sıcaklığı ararken çoktan sertleşmiştim. Kıpırdanıp ona sürtünürken sessizce inledi, bana bakarken gözleri ışıldıyordu. Her detayı inceleyen bakışları üzerimde gezinirken, "*Siktir*, çok seksi görünüyorsun," diye inledi.

Stassie henüz yeni uyanmış olsam bile bana sıklıkla çok yakışıklı olduğumu söylüyordu. İlk başta buna şaşırmış, nasıl karşılamam gerektiğini kestirememiştim. Çünkü asıl iltifat etmesi gereken benmişim gibi hissediyordum ki bunu sıklıkla yapıyordum da. Ama sonraları bu iltifatları duymak hoşuma gitmeye başlamıştı.

Sadece yakışıklı olduğumu söylemiyordu, pek çok güzel şeyin yanı sıra nazik ve zeki olduğumu da sıklıkla dile getiriyordu. Benden ne kadar hoşlandığını, onun için ne kadar özel olduğumu kendi ağzından duymak bir ilişkiden beklentimin çok ötesindeydi.

Ama ellerim bağlanmış yatarken ve sertleşmiş aletimi bacaklarının arasına sürterken bana ne kadar seksi olduğumu söylemesi *kız arkadaşıma âşık olmamın* bambaşka bir seviyesiydi.

Göremediğim bir yere uzandı ve bir kapağın açıldığını duydum. Elindeki sprey şeklinde krem şanti şişesini görünce kanım resmen heyecanla kaynamaya başladı. Spreyin ucunu ağzına götürüp dilinin ucuna krem şanti sıktı. "*Iıuımmm…*"

Kalçalarım istemsizce öne doğru kalkıp bacaklarının arasındaki ıslaklığa sürtünüyordu. Beni öpmek için eğildiğinde dilindeki şantinin tatlı tadını aldım.

Sonra tekrar doğruldu, yeniden krem şantiye uzanıp karın kaslarımın üzerine sıktı. Soğukluğundan şikâyet etmeme fırsat vermeden ağzını kaslarıma doğru indirdi, aletim beklentiyle seğirince de oyuncu bir sırıtışla krem şantiyi yalayarak dilini yukarı doğru çıkardı.

Kalçalarını enfes bir şekilde oynatarak ıslak kıvrımlarının arasına sürtünmemi sağlıyordu. Ellerim kurdeleyi zorlarken vücudum sabırsızca kıpırdanıyordu. "İçine girmem gerek, Stas."

Yaramaz bir tavırla dilini şaklattı ve eline yeni bir kavanoz aldı. "Bana yalvarana kadar olmaz, Hawkins."

Tam kurdeleden kurtulacağım sırada ön kapının açıldığını belirten alarm sesi ötmeye başladı.

"Nate?" diye bağıran Sasha'nın sesi bütün evde yankılanıyordu.

Anastasia'nın gözleri fal taşı gibi açılırken yüzündeki bütün kan bir anda çekiliverdi. "Hassiktir!"

Ellerimi serbest kalana kadar çekiştirdim ve ikimiz de tezgâhtan indikten sonra aceleyle *boxer*ımı giydim.

"Bekle bir dakika, Sash!" diye bağırdım, Stassie'yi önüme doğru çektim. O sırada mutfak kapısı açıldı ve Sasha panikle ikimize baktı.

"Iyk!" diye ciyakladı. "Yoksa siz... iğrenç! Nate! Ben burada yemek yapıyorum. Aman Tanrım!" Burnu kırışmış, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Başını diğer tarafa çevirirken hafifçe titriyordu. "Sen Stassie olmalısın. Sarılmak isterdim ama bence bu herkes için tuhaf olur."

Stassie gerginlikle kıpırdanırken başını öne eğdiğinde uzun saçları kızaran yanaklarını sakladı, içinde olduğumuz duruma rağmen başıyla onaylayıp elini kaldırarak selam verdi.

Hayatımdaki en önemli iki kadının bu şekilde tanışmasını hiç istemezdim.

"Burada ne halt ediyorsun, Sasha? St. Barts'ta olman gerekmiyor muydu?"

"Seni defalarca aradım ve mesaj attım, pislik herif. Hiçbirine cevap vermedin." Oflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, hâlâ mutfağın diğer köşesine bakıyordu. "Babamın son ihanetinin ayrıntılarıyla kafanı ütülememi mi istersin? Yoksa babam arabadan bavulları getirmeden önce kız arkadaşının üzerine bir şeyler giymesine izin vermek mi istersin?"

İhanet mi? "Bize beş dakika ver. Hemen döneriz," dedim ve dehşete düşen Anastasia'yı, babamın radarına girmeyeceği diğer merdivene doğru çekiştirdim.

"O kadar zenginsiniz ki evinizde iki farklı merdiven var."

"Senin için daha alçakgönüllü davranırım ve bize tek merdiveni olan bir ev alırım. Mutlu oldun mu?" Merdivenlerden alelacele çıkarken önümde sallanan kıçını mıncıkladım. "Bunun için çok üzgünüm, bebeğim. Telefonuma en son ne zaman baktığımı hatırlamıyorum bile."

Odama ulaşınca Stas hemen üzerine iç çamaşırıyla kot pantolonunu geçirdi, saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı. Arkasına geçip kollarımı beline doladım, yüzümü boynuna gömüp çok sevdiğim bal ve çilek kokusunu içime çektim.

Derin bir iç çekip sırtını tamamen göğsüme yasladı ve beni öpmek için başını çevirdi. "Baban benden nefret edecek, değil mi?"

Endişesini hissedebiliyordum; yüzünden, duruşundan, öpücüğündeki çaresizlikten belli oluyordu.

"Anastasia, beni iyi dinle. O adamın ne düşündüğü hakkında endişelenmene gerek yok. Seni çok seviyorum ve bir an önce ondan uzaklaşıp yarım kalan işimizi bitirmek için sabırsızlanıyorum."

"Sanırım bu *evet* demek oluyor," diyerek kollarımın arasından sıyrıldı. Ben üzerime kot pantolon ve *sweatshirt* giyerken o da yatakta oturmuş beni izliyordu. Babamın burada olmasından, mutluluk balonumuzu patlatmayı başarmış olmasından nefret ediyordum. Yarın akşam Maple Hills'e geri dönecektik; boğulma korkusu, kavga gürültü ve sinir bozucu ebeveynler olmadan mükemmel bir hafta geçirmeye çok yaklaşmıştık.

Hâlâ çıkarmadığı formaya bakarak, "Üstündekini değiştirmeyecek misin?" diye sordum.

"Baban maçlarından birini izledi mi hiç?" Başımı hayır anlamında sallarken bunu zaten biliyormuş gibiydi. "O zaman hayır, değiştirmeyeceğim. Tamam, hadi bu işi bir an önce bitirelim. Ve Nate, ben de seni seviyorum."

Alt kata inip el ele salona girdiğimizde Sasha televizyonda *Criminal Minds* izleyerek cips yiyordu.

Gözlerini televizyondan ayırmadan, "Kayak merkezine gitti. Bir saat sonra onunla öğle yemeği için buluşmamızı istiyor," dedi.

Harika.

"Anastasia, bu benim küçük kız kardeşim Sasha," dedim. Bu tanışmayı elimden geldiğince normal göstermeye çalışıyordum. "Sash, bu benim kız arkadaşım, Stassie."

Sonunda dikkatini televizyondan bize çekmeyi başarmıştım ama mükemmel kaşlarından birini kaldırınca bundan anında pişman oldum. "Neden daha önce tanışmamışız gibi davranıyorsun ki? On dakika önce ikinizi mutfakta o işi yaparken..."

"Tanrım, Sasha," diyerek sızlanırken elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Gördüğün şeyi yanlış anlamışsın. Biraz saygılı olabilir misin lütfen?"

"Bunu tezgâhtaki krem şantiye, Nutella kavanozuna ve çilekli dondurma sosuna söyle," diyerek burnundan güldü.

Tezgâhtakileri sayar saymaz neyi yarıda kestiklerini anlayarak daha da sinir oldum.

"Hem ben gayet saygılı davranıyorum. Dua et gelen babam değildi," diyerek Stassie'ye döndü, "gerçekten saygılıyım. Seni yargılamıyorum, yani pislik abimle birlikte olman dışında."

Ben koltukta Sasha'nın karşısına geçerken Anastasia tuhaf bir şekilde ayakta duruyordu. Koltukta yanımdaki boş yere hafifçe vurunca gelip oturdu ama az önceki heyecanlı hâli gitmişti, şu anda sadece rahatsız görünüyordu. Burada geçirdiğimiz güzel zamanlardan sonra kendisini rahatsız hissetmesinden nefret ediyordum.

"Neden erken döndünüz? İki gün sonra geleceksiniz sanıyordum. Sırf bu yüzden uçuşumuzu yarına ayarlamıştık."

"Aman ne iyi yapmışsın." Homurdandı, televizyonun sesini kısıp bacak bacak üstüne attı. "Oraya tatil için gitmedik. Fiziksel dayanıklılığı arttırmak ve daha iyi bir sporcu olmamı sağlamak için *'beni daha güçlü yap'* saçmalıklarından ibaret bir yerdi. Plajda toplasan bir saat geçirebilmişimdir. Dün beni hemen eve getirmezse bir daha kayak yapmayacağımı söyleyince ilk uçağa bilet aldı."

Keşke en azından Sasha'nın hatırına şaşırmışım gibi davranabilseydim; aslında son zamanlarda bu kadar yoğun olmasaydım tam olarak tahmin edebileceğim, boktan bir durumdu. Ama aptal gibi gerçekten tavsiyemi dinlediğini düşünmüştüm.

Babamın kafasında her zaman başka planları olurdu. Bugünkü yemeğin de o lanet planlara dâhil olduğu kesindi. Çünkü zaten evinizde olan biriyle neden halka açık bir yerde ilk kez tanışırdınız?

"Kendisi nasıl bir ruh hâlinde peki?"

"Her zamanki gibi. Sanki biri kıçına kocaman bir sopa sokmuş ve o da çıkarmayı bir türlü başaramıyormuş gibi." Stassie'ye neredeyse tehditkâr bir gülümsemeyle baktı. "Senin baskıcı ebeveynlerle herhangi bir deneyimin var mı?"

Anastasia, Sash eve geldiğinden beri ilk kez güldü. "Benimkiler çok tatlıdır, üzgünüm."

Sonrasında Sasha karşısına geçip hayatındaki her şeyle ilgili sorular sormaya başladı, Anastasia'ya da hakkını vermeliyim ki tüm soruları dürüstçe yanıtladı. Kayak merkezine gitme zamanı geldiğinde neredeyse yıllardır tanışan iki arkadaş gibi görünüyorlardı. Ortak ilgi alanlarının olması da işe yaramıştı. Tabii burada bahsettiğim *ortak ilgi alanlarının* spor olduğunu düşünebilirdiniz ama ne yazık ki ikisinin de ortak noktası, sırf eğlencesine beni deli etmekti.

Yanında babam olmadan Sasha'yla yeterince vakit geçiremiyordum, bu yüzden onu çok özlemiştim. Babam ortalıkta yokken herkese gösterdiği gerçek kişiliğini özlüyordum. Az önce arkadaşlık kurduğu kişi, babam masaya oturduğu anda ortadan kaybolacağı için Anastasia'nın adına üzülüyordum. Umarım durumu anlar ve kişisel algılamazdı.

Anastasia'ya fısıldayarak, "Sen iyi misin?" diye sordum, bir yandan da parmak uçlarıma kan gitmesini engelleyecek kadar sıkı tuttuğu elime bakıyordum. Şef garson bizi babamın en sevdiği masaya götürüp menülerimizi verdi. Elbette hiç şaşırtmadan kendisinin organize ettiği bir yemeğe geç kalmıştı.

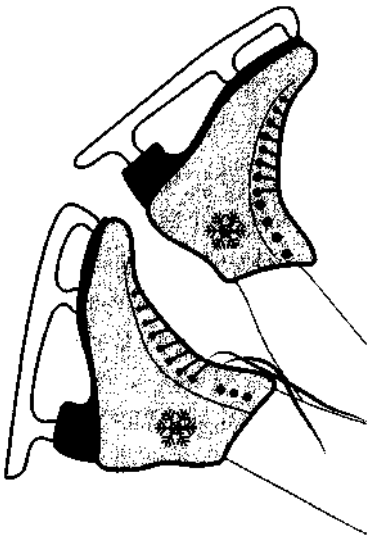
Sasha menüye şöyle bir göz gezdirirken, "Bir şişe Dom Pérignon alalım, lütfen," dedi.

Garsonun bizim kim olduğumuzu bildiği çok belliydi, panik içinde doğru cevabın ne olduğunu sorarcasına bana baktı. Menüyü Sasha'nın elinden alıp kafasına hafifçe vurarak garsonun acısına son verdim. "Kendisi on altı yaşında, lütfen meyve suyu falan getirin."

"Ona sadece su getir." Derin ve tanıdık bir ses arkamdan, "Merhaba Nathaniel," dedikten sonra Anastasia'ya dönerek soğuk bir ses tonuyla, "Burada kim varmış?" dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Benim adım neydi? Neden kahrolası adımı hatırlayamıyordum?

Ian Hawkins yanımda korkutucu Darth Vader gibi durmuş, ilk kez tanıştığımız için tokalaşmak üzere elini uzatmış bekliyordu ve ben lanet adımı unutmuştum. Nate masanın altından dizimi sıktı, belki de dokunuşunun beni biraz olsun rahatlatması gerekirdi ama onun yerine, bana konuşmam gerektiği hâlde hâlâ sessiz kaldığımı hatırlatıyordu.

Nate sakin bir şekilde, "Kız arkadaşım Anastasia Allen. Stas, babam Ian Hawkins'le tanıştırayım," derken parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek elimi tuttu.

Babası, tam da Nate'in otuz yıl sonra nasıl görüneceğini hayalimde canlandırdığım gibiydi. Uzun boyluydu, koyu kahverengi saçların çevrelediği keskin yüz hatları ve iri kahverengi gözleri vardı. Yeni baş düşmanım olmasaydı çok yakışıklı olduğunu bile itiraf edebilirdim ama içinde bulunduğumuz boktan durumda yakışıklılığının bir önemi yoktu.

Dünyanın en sahte gülümsemesiyle, "Bay Hawkins, sonunda tanıştığımıza memnun oldum," demeyi başardım ve sanki iki sahtekâr politikacıymışız gibi elini sıktım. O doğruca karşımdaki sandalyeye geçerken yemek boyunca onunla tuhaf bakışmalar yaşamak için sabırsızlanıyordum.

Gerçi kendisi şu anda Sasha'nın kıyafetiyle daha çok ilgileniyormuş gibiydi.

"Uçakta giydiğin kıyafetleri değiştirmek istemez miydin?" Sasha'ya bakan on beş saatlik yolculuk yaptığını asla tahmin etmezdi, kıyafetleri ve saçı mükemmel görünüyordu. Ama o tek cümleyle, ergenlik çağındaki kızına söylediği imalı sözleriyle Ian Hawkins hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim.

Sasha'nın duruşu değişti, sırtını kamburlaştırıp çenesini aşağı eğdi. *Bunu izlemeye daha fazla dayanamıyorum.* Elimden geldiğince neşeli bir sesle, "Çok rahat görünüyorsun, Sasha. Keşke ben de eşofmanlarımı giyseydim," dedim.

Bu, babasının dikkatini tekrar üzerime çekmeme yetmişti, gözleri benimkilerle buluştuğunda ne kadar istesem de bakışlarımı kaçırmadım. Sanki onu, eleştiri oklarını üzerime atıp beni yargılaması için davet etmişim gibi hissediyordum. Beni enine boyuna değerlendirdiğini görebiliyordum; bakışlarıyla yüzümün her detayını inceliyor, kıyafetlerime ve görünüşüme göre bana değer biçiyordu. Dudaklarının kenarı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana kendinden bahset, Anastasia."

"Ne öğrenmek istersiniz, Bay Hawkins?"

"Ian diyebilirsin, resmiyete gerek yok. Oğlumun parmaklarına giden kan akışını kesmesine bakılırsa sana oldukça bağlanmış olduğunu düşünüyorum," dedi, hiç de neşeli olmayan bir kahkahayla. "Nereli olduğundan başlamaya ne dersin?"

"Aslen Seattle, Washington. Son birkaç yıldır okul için Maple Hills'te yaşıyorum."

İçecekler masaya servis edildi, restoran çalışanları patronlarının masasına hızlı ve sessiz bir şekilde hizmet veriyordu. Nate bir an olsun gözlerini babasından ayırmıyordu, sanki bakışlarını ondan çekmeye korkuyor gibiydi. İçeceğini getiren garsona bakmadan sessizce, "Teşekkürler," diye mırıldanıp parmaklarımı ezmeyen eliyle Sprite şişesine uzandı.

O sırada biri tiksindirici derecede tatlı bir sesle, "Rica ederim Nate," dedi. Aynı anda yukarı baktığımızda sarışın

ve güzel bir kadının Ian'ın önüne bir sürahi su bıraktığını gördük.

Tahminimce bizim yaşlarımızdaydı, güzel yeşil gözleri ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Nate'e öyle bir *samimiyetle* bakıyordu ki tenim karıncalandı. Mideme rahatsız edici bir duygu oturmuştu ve bu duygunun kıskançlık olduğunu fark edince sanki nefesim kesildi. "Şehirde olduğunu bilmiyordum," dedi ve benim varlığımı tamamen görmezden gelerek, "Haber verseydin keşke," diye devam etti.

Nate parmaklarını gevşetip elimi bırakınca bir an yüreğim sızladı ama hemen ardından bana doğru uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kolunu sandalyemin arkasına koyup parmağını omzumda gezdirmeye başladı. Birilerinin önüme koyduğu içeceği başıyla işaret ederek, "Buz istememiştin, değil mi?" diye sordu.

Nathan'la daha önce seks yaptığı çok belli olan kadın yerine, içeceğimde yüzen buz küplerine ve bardağın kenarından akan su damlalarına odaklandım.

Bunu yapmayı bırakmalıydım, çok gereksizdi. Maple Hills'te olduğumuz zamanlarda böyle hissetmiyordum. Oradayken daha öncesinde yatağına kimi aldığı beni hiç rahatsız etmiyordu ama burada, kardeşinin ve babasının önündeyken tüm benliğimi kıskançlık krizi ele geçiriyordu. "Efendim? Ah, evet ama önemli değil."

Nate bardağımı alıp garsona uzattı. "Buz istememişti."

Kadını terslediği çok belliydi, ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar sertti ve birine bu kadar ters davranması tuhaf gelmişti.

Kadın bardağı onun elinden alırken şaşırmış gibiydi, hâlâ ısrarla bana bakmıyordu ama gülüşünü eliyle kapatmaya çalışan Sasha kıkırdayınca bakışları ona odaklandı. Aradan vakit geçmesine rağmen kimseden çıt çıkmıyordu.

Ian huysuz bir ses tonuyla, "Hepsi bu kadar, Ashley," dedi, bu tuhaf durumdan sıkılmış gibiydi. "Anastasia'ya istediği gibi buzsuz bir içecek getir ve Mark'a da sipariş vermek için hazır olduğumuzu söyle."

Ian'ın sert tonu onu hayal aleminden çekip çıkarmış gibiydi. "Tabii, efendim."

"Ve Ashley?"

Tam gitmek üzereyken dönüp, "Evet, Bay Hawkins?" dedi.

"Anastasia ailemizin bir parçası ve misafirimizdir. Başka bir müşteri olsa yapacağın gibi doğruca yüzüne bakıp özür dileme nezaketini gösterdiğini varsayacağım. Bir daha böyle bir şey yaşanmasın, yoksa yeni yıla yeni bir iş arayarak girersin."

Ağzımın kendiliğinden bir karış açılmasını engellemek için yüzümdeki tüm kasları zorluyordum. Nathan sandalyesinde kıpırdandıktan sonra yeniden elimi tuttu. Ian olanlar hiç umurunda değilmiş gibi kendisine bir bardak su doldurup bir yudum içti. "Nerede kalmıştık? Okuldan bahsedecektin sanırım, ne okuyorsun?"

Ona işletme bölümü üçüncü sınıfta okuduğumu, tek çocuk olduğumu, beş yaşında evlat edinildiğimi, bir yıl sonrasında okula başladığım için şu anda yirmi bir yaşımda olduğumu anlattım. Tüm dikkatiyle beni dinlerken gerekli gördüğü yerlerde anladığını belli etmek için başıyla onaylayıp sorular sormaya devam etti.

Yeni içeceğim servis edildiğinde, Nate ve Sasha büyük ihtimalle ilgi onların üzerinde olmadığı için hâllerinden memnun bir şekilde sessizlik içinde oturuyorlardı. Yemek siparişlerimiz alınırken kısa da olsa rahat nefes alacak zaman bulabildim. Nate bana doğru eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu, sonra da sesini iyice alçaltıp, "seninle gurur duyuyorum bebeğim. Çok iyi idare ediyorsun," dedi.

Ama Nate'e cevap vermeye fırsat bulamadım çünkü o sırada Sasha tavuk burger ve patates kızartması sipariş etmeye çalışırken babası şiddetle karşı çıkıyordu. "Izgara tavuk yanında kajulu salata alacak, salatanın sosu ayrı servis edilsin."

"Ama baba, ben..."

"Hayır dedim, Sasha."

Bu sahneye seyirci olmaktan nefret ediyordum ve ailem hakkında yaptığım tüm eleştiriler içime dert oluyor, kendimi suçlu hissettirip vicdanımı sızlatıyordu. Ailem bana hiçbir zaman onun Sasha'yla konuşmasını izlerken hissettiğim gibi boktan bir acı yaşatmamışlardı. Kendime engel olamadan kelimeler dudaklarımın arasından dökülüverdi. "Alt tarafı bir burger yiyecek, dünyanın sonu gelmez herhâlde."

Masaya oturduğumuzdan beri yüzünde ilk kez kayıtsız ifade dışında bir duygu parıltısı gördüm. Bir kaşını kaldırıp dudaklarını büzdü, aniden Nate'le aralarındaki tüm benzerlik uçup gitmişti. Onda Nathan'ın yumuşacık bakışları ya da şaşkınlıkla kaldırdığı kaşlarına eşlik eden o arsız sırıtışı yoktu.

"Bu konu seni ilgilendirdiğinden değil ama Sasha'nın çok yakında katılması gereken bir yarışması var. Beslenme düzenine sadık kalmalı."

"Benim de uymam gereken bir program var ama tek bir burger yemesi tüm kariyerini altüst edecek değil sonuçta. Kendi yemeklerini seçmek konusunda özgür olmalı. Ben de bir tavuk burger alacağım," diye tersledim.

Bunu neden yaptığımı, ben onu sevmesem bile beni sevmesini tercih edeceğim bir adamı neden sinirlendiğimi bilmiyordum. Elimde değildi. Sasha'yı, babasının ne yiyeceğine karar veremeyeceği zamanlarda bile takıntı hâline getireceği düşüncelerden korumaya çalışıyordum.

Aslında o lanet burgeri yemek istemiyordum bile, bana kalsa salata siparişi vermeyi düşünüyordum.

Nate yanımda olduğunu belli edercesine dizimi sıktı. "Üç tavuk burger alabilir miyiz, Mark? Salataya gerek yok."

Mark, menüsünü masaya koyan Ian'a bakınca başıyla onayladığını görüp rahat bir nefes aldı. O kaçarcasına mutfağa geri dönerken ben de az önce yaptığım şeyin ağırlığını hissetmeye başlıyordum. Sasha gözlerini içeceğine dikmiş gerginlikle başparmağını kemiriyordu.

Ian kayıtsız bir sesle, "Kendi personelimin önünde bu kadar küstahça davranmanızdan hoşlanmadım," dedi.

Nathan, "Baba..." diyerek araya girmeye çalışsa da babası izin vermedi.

"İkinize de söylüyorum," dedi. "Kontrol elinizdeymiş gibi davranmaktan keyif almış olabilirsiniz ama *benim restoranımda* yemek yerken ve *benim çatımın* altında uyurken bana saygı göstereceksiniz."

Nate'in vücudunun kaskatı kesildiğini ve masadaki tansiyonun yükseldiğini hissettim ama olay daha fazla büyümeden Sasha araya girip, "Artistik patinajcısın, değil mi? İlgilendiğin spor dalı bu muydu, Stassie?" diyerek konuyu değiştirdi.

Ve bu Ian'ın dikkatini yeniden bana çevirip dansa en başından başlamamız için yeterli oldu.

❄

Nathan'ın yatak odası şu anda evdeki tek güvenli yer gibi geliyordu.

Yemek çok da kötü geçmemişti sanırım ama ben daha iyi olmasını tercih ederdim. Nathan'ın her şeyin gayet iyi gittiğini düşünmesiyse bana çok tuhaf geliyordu çünkü bugünkü yemekte yaşananlara iyi diyorsa kötüsünün nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Akşam Ian'ın, her yıl tatillerini kayak merkezinde geçiren misafirleri için verdiği büyük yılbaşı partisi vardı ve bizim de *katılmamız bekleniyordu.*

Nate başı kucağımda uyuklarken benim de aklımda annesi Mila Hawkins vardı. Böyle bir kocaya rağmen onlar gibi iki mükemmel çocuk yetiştirdiyse kim bilir ne kadar muhteşem biri olmalıydı.

Haftalarca önce, yani bu adama sırılsıklam âşık olmaktan başka şansım olmadığını fark etmeden önce, tüm açık yürekliliğiyle annesinin onu bir centilmen gibi yetiştirdiğinden bahsetmişti. Annesinin, tuttuğunu koparan kararlı kadınlardan hoşlandığı için beni ve Lola'yı tanıyabilseydi çok seveceğini söylemişti.

Hayata gözlerini yummadan önce de Sasha'yı öyle yetiştirmeye çalışıyordu. Babası yanında olmadığında Sasha'nın gözlerinde annesinden aldığı o pırıltıyı görüyordum. Böyle anlarda onu bizimle LA'e götürmenin bir yolu olmasını diliyordum.

Nate kucağımda yattığı yerden, "Düşüncelerin bazen çok gürültülü oluyor," diyerek homurdandı. Yanakları kızarmış hâlde uykulu gözleriyle bana baktı. "Ne düşünüyorsun yine?"

"Partiyi," diye yalan söyledim.

"Endişelenme, partiye falan gitmeyeceğiz. Fazla gösterişli ve iddialı bir ortam, nefret edeceğine eminim," diyerek göbek deliğime öpücükler kondurmaya başladı. "Zaten havai fişekleri en iyi bu odadan izleyebilirsin."

"Hem kız arkadaşın kesin içkime de tükürürdü."

Başını tenime yaslayıp bir an durduktan sonra derin bir iç çekti, sonra başını kaldırıp üzgün bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Keşke senden önce hayatımda kimse olmasaydı ama geçmişimi değiştiremem. Sadece senden sonra kimse olmayacağına dair sana söz verebilirim. Ayrıca o hiçbir zaman

benim kız arkadaşım olmadı. O zamanlar çocuktuk, aynı lisede okuyorduk ve sonrasında bazen tatil için eve döndüğümde takıldık."

"Şaka yapıyorum, gerçekten. Özür dilerim, neden kıskançlık yaptığımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sonuçta benden önce ne yaptığın tabii ki beni ilgilendirmez. Aslında bu durum seksle ilgili bile değil, sanırım senin buradaki hayatında bir yeri olduğunu düşündüğüm için kıskandım. Kar botları giyen, arka bahçesindeki gölde hokey oynayan Nate kendi evinde o kadar rahat görünüyor ki. Geldiğimizden beri başına açtığım dertlerle sadece rahatını..."

"Anastasia!" Üzgün olduğumu anlatmaya çalışırken geveledeğim boş laflarımın arasına girerek sözümü kesti. "Sen yanımda olduğun için rahatım ve mutluyum. Yıllardır ilk defa burada olmaktan bu kadar çok keyif aldım ve bunun tek sebebi senin benimle birlikte olman. Senin yanında olduğum sürece bundan daha mutlu biri olamam."

"Aslında aileni düşünüyordum," diye çekinerek itiraf ettim. "Sizi böyle yetiştirdiyse annenin harika bir kadın olduğuna eminim."

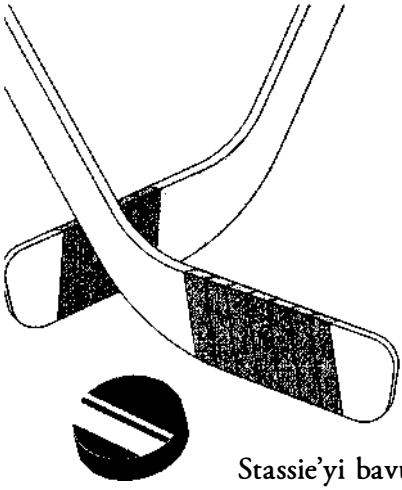
Başını kucağımdan kaldırarak benimle yüz yüze geldi, burnunu benimkine tatlı tatlı sürttükten sonra gözlerimin içine baktı. "Annem gerçekten harika bir kadındı, bizi hep kendi doğrularıyla yetiştirmeye çalıştı. Bu yüzden ben babam gibi değilim, Stas. Asla öyle bir adam olmayacağım da. Sana her zaman iyi davranacağım, söz veriyorum. Bu konuda hiçbir zaman endişelenmen gerekmeyecek." Yüzündeki ciddiyet kalbimi sızlatıyordu, Nathan'ı babasıyla aynı kefeye koymak tam bir saçmalıktı.

"Biliyorum, Nate. Sana yemin ederim ki bunun gayet farkındayım, bir an olsun bundan şüphe duymadım. Çok şanslı bir kadınım ve daima bunun kıymetini bileceğim."

Dudakları başta yumuşak bir şekilde dudaklarımla buluştu, bacaklarımın arasına yerleşmesine izin verip ellerimi saçlarına daldırdığımda öpüşme daha yoğun ve sabırsız bir hâl aldı. Bana olan aşkını, her şeyini ortaya koyarak iliklerime kadar hissettiriyordu; bana dokunuşu nazik ve ilgiliydi, hem bakışları hem hareketleri sevgisini en iyi şekilde ifade etmek için bize özeldi. Sonunda içime girip altında ihtiyaçla kıvranmama neden olurken kulağıma beni ne kadar sevdiğini, onun için fazla mükemmel olduğumu ve asıl şanslı hissedenin kendisi olduğunu fısıldadı.

Sabırsız bir tempoda içime girip çıkarken onu nasıl sıkıca sardığımın; yüzümü göğsüne, boynuna ya da yastığına gömerek adını çığlık çığlığa bağırmamak için kendimi nasıl tuttuğumun farkında bile değildim. Beni, kalçamda parmak izlerini bırakacak kadar sımsıkı tuturken kendini içime damgalamak ister gibi hareketlerimize rehberlik ediyordu; içimde öyle derinlerdeydi ki onu her yerimde hissedebiliyordum. Hızlandıkça nefesleri düzensizleşiyor, kasları gerilip kasılıyordu. Dudaklarımın boynuna değdiği yerde nabzının deli gibi attığını hissedebiliyordum.

En sonunda içime boşalırken beni öylesine sıkı tutuyordu ki bir daha iki ayrı insan olmamız imkânsız gibiydi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Nathan

Stassie'yi bavullarımızla *tetris* oynarken bırakıp ona içecek bir şeyler getirmek için mutfağa indim, benden yardım istemesinden korktuğum için ayak altında gezinmek istemiyordum.

Mutfak kapısını açarken karşılaşmayı beklediğim en son insan babamdı. Kendi evinde babamı görmeyi beklemediğimi söylemem kulağa tuhaf gelebilirdi ama babam hiçbir zaman evde olmazdı ki.

Tamamen okuduğu gazeteye odaklanmış göründüğü için içeri girdiğimi fark ettiğinden emin değildim ama tam o sırada, "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç saate çıkacağız."

"Ondan hoşlandım. İnatçı ve kararlı biri, duruşundan taviz vermiyor. Başarılı olmak istiyorsa bunlara çok ihtiyacı olacak. Peki, onu seviyor musun?"

"Evet."

Kendi kendine konuşur gibi başını salladıktan sonra dönüp bana baktı, çenesini kavuşturduğu ellerine dayadı. "Bana annenin ilk tanıştığımız zamanlardaki hâlini hatırlattı. Cesur, güzel ve hiçbir şeyden korkmayan. Büyükbabana bir keresinde kadın düşmanı inatçı herif demişti, biliyor musun?" Gülümsemesi uzun zaman sonra ilk defa samimi görünüyordu. "Hem de yüzüne karşı söyledi. Neredeyse boğazıma kaçan içkiyle boğuluyordum, yerin dibine girmiştim. Bu konu

üzerine tartıştığımızda da onun kadın düşmanı inatçı bir herif olmadığını kanıtlamam için bana meydan okumuştu."

Mutfak tezgâhına yaslanıp dikkatle onu dinlemeye başladım, annem hakkında bir şeyler duymaya can atıyordum. "Bunu bilmiyordum."

"Ben hiçbir şey kanıtlayamadım tabii. Büyükbaban kelimenin tam anlamıyla puştun tekiydi. Çok sert bir adamdı ve annen de bundan hoşlanmıyordu. Sanırım hayatı boyunca ona karşı çıkan tek kişi annendi, en azından benim için karşı çıkan." Okuduğu gazeteyi eline alınca sohbetin sona erdiğini sandım ama ardından iç çekerek geri koydu. "Anastasia da seni seviyor, bu çok belli. Onun gibi bir kadın, annen gibi biri... Son derece sadık ve korumacı olur. Çok şanslısın."

"Madem annem o kadar harika biriydi, neden yaptın?"

Yaptığı şeyi açık bir şekilde söylememe gerek yoktu. Kelimeler ağzımdan çıkmasa da tam olarak neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"İnsanlar hata yapar, Nate."

"Bazı hataların affı yoktur ama."

Başıyla onayladı. "Biliyorum."

Stassie birden mutfağa girdi, ikimizi mutfak adasının karşı taraflarında görünce duraksadı. "Araya girdiğim için özür dilerim, ben sadece..."

"Ne oldu, Stas?"

"Bavulun üzerine oturman gerek. Kapanmıyor ve Sasha da yeterince ağır değil."

"Birkaç dakikaya geliyorum."

Başıyla onaylayıp geldiği hızla mutfaktan çıktı. Babama bakmak için döndüm ama çoktan gazetesini okumaya geri dönmüştü.

Başını öne eğmiş, omuzları yenilgiyle çökmüştü ve yüzündeki boş ifadeye bakılırsa yaptığı hatalar yüzünden en çok o kendisinden nefret ediyordu.

❄

LA'e geri dönmenin hem hüzünlü hem keyifli bir yanı vardı. Tabii ki babamla aramıza kilometrelerce mesafe koymak herkesin iyiliği için yapılacak en doğru hareketti ama Stassie'nin Sasha'ya ablalık yapmasını izlemeye doyamamıştım.

Planımıza göre birlikte hiç vakit geçiremeyecekken en azından bir günü beraber geçirdiğimiz için minnettardım ama ben açgözlü bir adamdım. İkisinin de arkadaşlıklarının tadını çıkarıp daha çok mutlu olmalarını istiyordum.

Stassie'nin yeni yıl kararlarından biri de daha çok kitap okumaktı, bu yüzden Kaliforniya'ya olan uçuşun büyük kısmını havaalanından aldığı kitaba gömülerek geçirmişti.

"*Özel Bir Kadın* filmindeki hikâyenin tersten uyarlanmış hâli gibi düşün," dedi heyecanla. "Kadın otizmli ve yatakta daha iyi olmak için bir eskort tutuyor. Kitap o kadar güzel ki bayıldım. Ayrıca Stella da çok komik ve sevimli biri."

Kitabı parmaklarının arasından çekip aldım ve önce turkuaz rengi kapağını inceledim, sonra da ortasından rastgele bir sayfayı açtım. "Herkesin içinde porno mu okuyorsun? Gerçekten utanç vericisin!"

Elini uzatıp hemen ağzımı kapadı, kahkahalara boğulurken beni susturmaya çalışıyordu. "Bağırmayı kes, Nate!" diye azarladıktan sonra bizi dinleyen birileri var mı diye etrafa bakındı. Sesini alçaltıp beni kendine doğru çekti. "*Porno* değil bu. Arada bir seks sahneleri de olan romantik bir hikâye."

Yüzünü saklamaya çalışıyordu ama parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü benimkine doğru kaldırdım. Dudakla-

rımı yavaşça dudaklarına dokundurdum ve sonra fısıldamak için kulağına eğildim. "Ne okuyorsan eve döndüğümüzde sana aynısını yapacağım."

Arkama yaslandığımda yüzünden binlerce olasılığın parıltısı geçiyordu. "Aslında bu öyle bir kitap sayılmaz," yanakları daha da kızardı, "ama evde senin ilgini çekebilecek bazı kitaplarım var."

"Okumaktan keyif alan insanları hep sevmişimdir."

❄

"Siktir git, Hawkins. İki haftadır göt göteydiniz, iki dakika izin ver de konuşalım!"

Lola bana hakaret etmeye başladığında hiçbir şey yapmamıştım bile. Eh, peki... Sadece ikisinin yanından geçerken eğilip Stassie'yi başından öpmüştüm ama bunun dışında rahat rahat konuşmabilmeleri için onları yalnız bırakmıştım. Ama diğer yandan Henry...

"Onunla konuşmak isteyen tek kişi sen değilsin, Lola," diye homurdandıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturup koca ayaklarını aksi bir çocuk gibi sehpaya koydu. "Benim de paylaşacağım bazı özel şeylerim var, biliyorsun."

Odada ilerleyip yanına gitmek yerine Stas'a göz kırpmakla yetindim çünkü Lola ödümü koparıyordu. Kendimi koltukta Hen'in yanına atarak, "Senin neyin var?" diye sordum. İki kafam varmış gibi bana öylece bakarken ona bir bira uzattım. "Paylaşacağın özel şey ne? Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Şu an anlatacağım bir şey yok... Gerçi anlatacak özel şeylerimin olmasını istersem, bunun için gerekeni yaparım. Eğer istersem Lola'dan daha fazla sırrım olur, belki de hepinizden fazla."

"Hiç kimsenin Lola'dan daha fazla paylaşacağı özel şeyi olamaz," diyen Robbie, söylediklerini dinliyor mu diye omzunun üzerinden Lola'ya baktı. "Hem mecazen hem de kelimenin tam anlamıyla."

Eve döndüğümüzde çocuklarla arayı kapamak on beş dakikamızı almıştı ama Lola o kadar kısa zamanda hiçbir şey yapamazdı, on beş dakika onun için anca ısınma süresi sayılırdı.

Mutfakta bir saat daha baş başa konuştuktan sonra Anastasia yanıma gelip kıçını Henry'yle benim arama sıkıştırdı. "Noel'in nasıl geçti, Henry?"

"Neredeyse boğuluyormuşsun," dedi cevap olarak.

Stas bu cevap karşısında şaşkınlıkla başını hızla bana çevirdi, sonra aynı hızla Henry'ye döndü. "Evet, az kalsın boğuluyordum ama şimdi iyiyim. Nathan beni tam vaktinde kurtardı, merak etme."

"Ölebilirdin ama." Henry ona bakmak yerine gözlerini ellerine dikmişti. Neden şaşırmıştım, bilmiyordum çünkü Henry onu kız kardeşi gibi seviyordu. Nasıl olduğunu sormak için bana her gün mesaj atmıştı. Verdiğim cevapların onun için yeterli olduğunu düşünmüştüm ama öyle olmadığı belliydi.

Anastasia alçak bir sesle başını omzuna dayayarak, "Ama ölmedim ve buradayım," dedi.

Pek de anlayamadığımız bir tavırla Henry cevap vermek yerine hemen ayağa kalkıp mutfağa gitti, buzdolabını açıp uzunca bir süre önünde dikildi.

Stassie sessizce, "Artık yatmaya gidebilir miyiz? Çok yorgunum," dedi. Henry'ye son bir bakış atıp başımla onayladım, sanırım bazı şeyleri kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı olacaktı.

Peşinden üst kata çıktım ve birlikte duş alma, üzerimizi değiştirip dişlerimizi fırçalama işlerini hızlıca halledip ken-

dimizi yatağa attık. Hemen göğsüme sokulup parmaklarını gezdirmeye başladı. "Yatağını özledim, Hawkins."

"Buraya da aynı yataktan almamı ister misin?"

"Hayır," dedi, sanki evet demek istiyormuş gibi son heceyi uzatmıştı. "Yeni yatak almanın bir anlamı yok, altı ay sonra mezun olacaksın. Taşınacak fazladan bir eşya daha çıkmasın."

"Evet ama sen burada olacaksın."

Bu yılı tekrarlayıp onunla birlikte mezun olmak kulağa çok cazip geliyordu. Tuhaf mıydı? Evet. Umurumda mıydı? Hayır. Benim umurumda değildi ama Vancouver Vipers'ın kesinlikle umurunda olurdu, dersleri kaçırmamamın tek nedeni de buydu zaten.

Anastasia bana doladığı bacaklarını çekip doğruldu ve bağdaş kurup karşıma oturdu. "Nathan, önümüzdeki sene burada yaşamak istemiyorum. Özelikle de sen Kanada'da olacağın için."

"Neden olmasın?" Mideme rahatsız edici bir duygu oturmuştu, şimdi keşke otuz saniye öncesine dönüp bu konuşmayı hiç başlatmasaydım diye düşünüyordum. "Acaba neden bana duymaktan hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzereymişsin gibi geliyor?"

"Büyük ihtimalle duymaktan hoşlanmayacaksın ama bu artık konuşmamız gereken bir konu." Elini bacağıma koyup nazik bir şekilde gülümsedi. "Burada yaşadığım için mutlu olduğunuzu bilmek benim de hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse sen olmasaydın ne yapardım, hiç bilmiyorum. Ama sana daha önce defalarca söylediğim gibi artık kendi evime dönmek istiyorum."

"Sürekli arkandan ağza alınmayacak şeyler söyleyen adamla birlikte mi yaşamak istiyorsun?" dedim, sesim niyetlendiğimden biraz daha sert çıkmıştı.

"Bak, bunun sana mantıklı gelmediğinin farkındayım ama seni ikna etmeye çalışmayacağım, sadece beni anlamanı istiyorum. Lo telefonum olmadığı için kaçırdığım son gelişmeleri anlattı ve sanırım Aaron artık orta yolunu bulmaya hazır."

"Anastasia, sana iğrenç davrandı. O adam şeref yoksunu yalancının ve zorbanın teki. Ona ihtiyacın yok."

"Evet, bunun fazlasıyla farkındayım! Yaptıkları sürekli kafamda dönüp duruyor ama onunla yeniden arkadaş olacağımı söylemiyorum ve şunu unutma ki ona ihtiyacım var. O benim buz pateni partnerim. Sıfırdan başlamayacaksam onunla birlikte çalışabilmenin bir yolunu bulmalıyım, ayrıca iki yıldır bu kadar emek vermişken hepsini çöpe atmaya niyetim yok."

"Sıçayım böyle işe! Bu durumda olmandan nefret ediyorum."

"Ne kadar rahatsız olduğunu biliyorum, aşkım ve bu kadar korumacı olmana bayılıyorum ama başından beri burada geçici bir süreliğine kalmayı planlıyordum. Altı ay sonra gideceğini bilerek burada her ânı seninle birlikte geçirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Ben de taşınma fikrinden nefret ediyorum ama başka seçeneğim olmadığını biliyorsun!"

"Öyle demek istemedim, Nathan. Elbette hayalini kurduğun takımda oynamanı istiyorum. Çoktan imza atmış olmasaydın bile istediğin herhangi bir yere gitmeni sonuna kadar desteklerdim." Derin bir iç çekti; son zamanlarda sık sık duyduğum, yaşananlardan dolayı zihinsel olarak ne kadar tükendiğini belli eden bu ses, tatilimizin bu şekilde bitiyor olmasından nefret etmeme neden oluyordu.

"Söylemeye çalıştığım şey şu, önümüzdeki altı ay boyunca hayallerini gerçekleştireceğin için heyecanlanmak istiyorum, gideceğini düşünüp sürekli endişelenmeyi ve ağlamayı değil.

Bu yüzden kendi evimde yaşamaya dönersem her şey çok daha kolay olur gibi geliyor."

Parmaklarını huzursuzca dudaklarına vururken bacağını sallıyordu, belli ki çok gergindi. Artık benim de endişeden kalbim sıkışıyordu. "Bana söylemediğin ne var, Anastasia?"

Bacağıma koyduğu elini yukarı aşağı ovuşturdu, nasıl boktan bir haber verecekse beni önden teselli etmeye çalışıyordu. "Aaron'ın paten kaymasına izin verilmiş. Çok uzun bir gün geçirdiğimiz için sana sabah söyleyecektim ama sanırım bu, senin de hokeye geri dönebileceğin anlamına geliyor."

Tekrar hokey oynayabileceğimi duyduğum için mutlu olmalıydım ama aslında Stassie ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. "O zaman artık birlikte kaymamıza gerek kalmadı. Bir de üstüne sen o puştun yanına geri taşınıyorsun," diye çıkıştım. "Ben de perşembe akşamları becerdiğin biri olmaya geri mi döneceğim? Bundan sonra siktiğimin ajandasında bana vakit ayırabilecek misin acaba?"

Siktir! Kelimeler daha ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum bile.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, vücudunun kaskatı kesildiğini görebiliyordum. "Çok üzgün olduğunu biliyorum, Nathan. Ama lütfen bir daha benimle böyle konuşma!"

Özür dilemek istiyordum ama o kadar çok utanıyorum ki fısıltıdan ibaret sesimle söylemek istediklerimi söyleyemiyordum.

"Lütfen unutma ki sen benim erkek arkadaşımsın ve seni seviyorum. Elbette seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışacağım ama sen anlamadan dinlemeden kendince bazı sonuçlar çıkarıyorsun. Sadece Aaron'la görüşüp bu sorunu çözmek zorundayım, hepsi bu."

"Kocaman bir kalbin var, Stas," diye mırıldandım. Onu tekrar kendime çekip sımsıkı sarıldım, yeniden kollarımda

olduğu için anında kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. "Daha fazla kalbini kırıp sana zarar vermesini istemiyorum. O pisliğe hiç güvenmesem de sana ve en doğru kararı vereceğine inanıyorum. Kararın ne olursa olsun yanında olacağımı bilmelisin."

Günün ve tartışmamızın yorgunluğundan hızlıca kucağımda uykuya daldı. Göğsüme vuran yumuşak nefesini dinleyerek beni mümkün olduğunca sakinleştirmesine izin verdim.

Maalesef pek başarılı olamayınca Aaron Carlisle denen pisliğe hiç güvenmediğimi düşünerek uykuya daldım.

❄

Taze çiçek kokusu tüm duyularımı istila ediyor, arabama dönmek için can atmama neden oluyordu. Çiçekçi seçtiğim şakayıkları hiç acele etmeden sararken JJ'in dükkânın içinde dolanıp söylendiğini duyabiliyordum. "Ne söylenip duruyorsun sen?"

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Ben de bana çiçek alacak seksi bir erkek istiyorum."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için imza niteliğindeki sırıtışının gelmesini bekleyerek ona baktım. "Sen ciddi misin?"

"Çok önemli bir şey değil, çiçek almak fena olmazdı diyorum sadece. Çıktığım insanlar hep benim onlara çiçek almamı bekliyor. Sürekli *sikimin ne kadar büyük olduğunu, ne kadar akıllı ve seksi olduğumu* ya da *hayatlarının en iyi sikişi olduğunu* falan söylüyorlar. Bir kere de biri çıkıp *sana çiçek aldım* demiyor. Neyse, dediğim gibi çok da önemli değil." Ayağının ucuyla sadece kendisinin görebildiği bir şeye tekme attı ve ayçiçeklerine bakmak için dükkânın diğer tarafına gitti.

Çiçekçiye dönüp baktığımda onun da JJ'in çiçek trajedisini dinlemek için çalışmayı bıraktığını fark ettim. Daha fazla para çıkarmak için elimi cebime atarken başımı salladım. "Bir buket daha hazırlar mısınız, lütfen?"

Eve dönüş yolunda burnuma hâlâ çiçeklerin bayıltacak kadar tatlı kokusu geliyordu. Açık mavi şakayıklarını elinde sıkıca tutan JJ nispet yaparcasına sırıtırken Anastasia'ya aldığım pembe şakayıkları da bir zarar gelmesin diye dizlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Çıkarcı küçük puşt.

Sadece onu sevdiğim için kız arkadaşıma çiçek aldığımı söylemek isterdim ama dürüst olmak gerekirse bunlar kendimi affettirmek için aldığım çiçeklerdi.

Güzel, pahalı ve suçluluk duygusuyla alınan çiçekler.

Dün gece onunla konuşma şeklim ve söylediğim sözler yüzünden çok pişmandım. Hemen özür dilediysem de daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Yine de muhatabım o olmasa bile aklımda söylemek istediğim çok daha kötü sözler vardı.

Anastasia'yı bir güzel sarsmak ve Aaron'ın ona söylediği tüm o boktan şeyleri, kendisini ne kadar kötü hissetmesine neden olduğunu hatırlatmak istiyordum. Neden hayatımızdan mümkün olduğunca uzak durması gerektiğini anlamasına ihtiyacım vardı.

Ama böylesi hiç adil olmazdı çünkü o da bütün bunların farkındaydı. O pisliğin arkasından ne konuştuğunu duyduktan sonra ağladığında ona sıkıca sarılmıştım, Aaron'dan neden uzak durması gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu anlamaya çalışsam da Anastasia'yı Aaron'la asla paylaşmak istemeyen bir yanım olduğunu inkâr edemezdim.

Altı hafta boyunca neredeyse her gün onunla paten kaymaya çok alışmıştım. Yanında uyanmaya, onunla birlikte

yemek pişirmeye, beni ders çalışmaya zorlamasına ve hatta egzersizlerimi bile onunla yapmaya bağımlı olmuş gibiydim.

Ya Aaron'la arasını düzeltirse ve bana artık ihtiyacı olmadığını anlarsa, ne olacaktı?

Onunla Maple Hills bizim için uzak bir anı olduğunda bile devam edecek bir hayat kurmak istiyordum, bu yüzden şimdi yaşananlardan dolayı ilişkimizde geri adım atıyormuşuz gibi geliyordu. İçimden ona sımsıkı sarılmak, duruma el koyup onu korumaya çalışmak geliyordu ama bütün bunları yapmanın doğru olmadığının da farkındaydım. Her şeye karışan o adam olmayacaktım, Anastasia kendi alışkanlıkları ve hayatıyla ilgili bu kadar çok yol almışken ben olduğum yerde saymayacaktım. O benim en iyi hâlimi hak ediyordu ve bunun için ona güvenmeli, onu her zaman desteklemeliydim.

Ayrıca o hâlim puştluk yaptığında özür dilemek için ona çiçek de alıyordu.

JJ'yle birlikte Koç Faulkner'ı görmeye gittiğimizde şansımıza keyfi yerindeydi. Bunun nedeni iki haftadır bizden kurtulmuş olmasıydı tabii ki. Her açıdan tam bir aile babasıydı ve tüm o göz korkutucu havalarına rağmen yufka yürekli bir kız babası olduğu için tatilleri onlarla geçirmeye bayılıyordu.

Kızlarından pek bahsetmezdi. Imogen ve Thea ergenlik çağının sonlarına yaklaşmış olmalıydı ama kibarlıktan olsa da sormaya cesaret edemiyordum doğrusu.

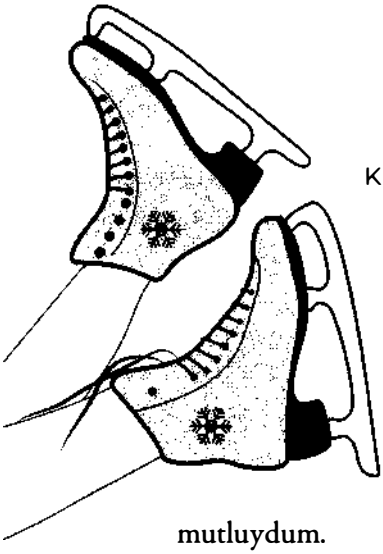
Faulkner'ın, Lola'nın söylediklerini onaylaması hem beni çok rahatlatmıştı hem de üstümde büyük bir stres yaratmıştı. Aaron, Noel için Şikago'ya gittiğinde kaymasına izin veren bir sağlık raporu almıştı ve Brady de bu sabah ona e-posta göndererek yarından itibaren her şeyin eski düzenine döneceğini söylemişti.

Koç benim kendisi kadar keyifli olmadığımı görünce, "Biraz keyfin yerine gelsin artık. Bu suratsızlığın o kızla ilgiliyse, Hawkins... Sana yemin ederim ki..."

"O benim kız arkadaşım, efendim."

Burnunun kemerini sıkarak derin bir iç çekti. "Tam da son sınıfta ihtiyacın olan şey gerçekten, bir kız arkadaş! Tanrı aşkına, prezervatif kullanın! Çok ciddiyim, ikiniz için de korunmanız çok önemli."

Hemen yanımda JJ burnundan güldü, bunun karşılığında da Faulkner'ın meşhur pis bakışlarından birinin hedefi oldu. "Bir de sana başlamayayım, Johal."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anastasia

İlk defa yalnız uyandığım için mutluydum.

Dün gece Nate'le yaptığımız konuşma uyumaya çalışırken kafamda dönüp durmuştu. Sabah hâlâ yarı uykulu bir hâldeyken Faulkner'la görüşmeye gideceğini söylediğinde biraz daha yatakta kalması için ikna etmeye uğraşmamıştım.

Kısacık konuşmamızda bile onun tuhaf ve tatsız bir ruh hâlinde olduğunu, bunun da suçluluktan kaynaklandığını düşünüyordum. O zamandan beri telefonumu bir an olsun rahat bırakmıyordu; özür dilemeler, mazeretler, özür dilemeler, laf kalabalığı ve daha fazla özür dileme. Gerçekten çok yorucuydu. Ama Nate'i ve endişelerini kafamda bir kenara atıp ikinci en sevdiğim -aslında o ilk sayılırdı- adamla ilgilenmeliydim.

Kapıyı tıklattıktan sonra, *içeri gel*, diye bağırdığında şifresini girip kapıyı açtım ve Henry'yi yerde, etrafı boyalarla çevirili devasa bir tuvalin karşısında buldum. Yanına otururken resmetme sürecine müdahale etmemeye dikkat ettim ama benimle yüzleşmesi için yeterince yakın bir mesafedeydim. "Henry, konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Başını, *kesinlikle hayır* demek istercesine salladı. Kararlı ama pek de ikna edici bir hayır değildi. Fakat bir süre sonra bana attığı kaçamak bakışlar iyice sıklaştı ve en sonunda da-

yanamayıp fırçalarını bir kenara bıraktı. "Bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

"Neden peki? Doktorlar defalarca kez muayene etti, gerçekten iyiyim."

"Google'da donmuş bir göle düşen ve bundan dolayı hayatını kaybedenlerin istatistiklerine baktım. Sonra nasıl olduysa buz pateninden dolayı ağır yaralanan insanların olaylarıyla ilgili haberler karşıma çıktı ve artık hiç durmadan başına gelebilecek tüm bu felaketleri düşünmeden duramıyorum."

"Ah, Henry."

"Bunu takıntı hâline getirdim, Anastasia. Neredeyse ölüyordun. Bunu düşünmeye nasıl bir son vereceğim, bilmiyorum."

"Seni korkuttuğum için çok üzgünüm. Ben de korktum ama artık gerçekten sağlıklıyım ve böyle bir şey bir daha olmayacak."

"Lütfen artık açık havada donmuş yerlerde paten kayma."

"Tamam, söz veriyorum ama sen de istatistiklere bakmayı bırakacağına söz ver. Şimdi sarılmak ister misin?"

Teklifimi düşünürken dudağını kemirdi ama ardından başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Bakmamayı deneyeceğime söz verebilirim ama bazen kendime engel olamıyorum. Bir kez kafama girdi mi oraya iyice yerleşiyor ve ben de çıkarmayı başaramıyorum. Bu hâlimden nefret ediyorum ve neden durduramadığımı anlamıyorum."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seninle ilgili her şeyi seviyorum, Hen."

"Biliyorum ve ben de bu yüzden endişeleniyorum. Daha önce hiç böyle bir arkadaşlığa sahip olmadım." İtirafı, söyleyeceğim ne varsa aklımdan uçup gitmesine neden oldu. "Ve bunu asla kaybetmek istemiyorum."

Aaron'la yapacağım görüşme için hazırlanmam gereken zamana kadar Henry'yi tuvali başında resim yaparken sey-

rettim ve gitmem gerektiğinde bile yanından ayrılmayı hiç istemedim.

❄

Brady'nin ofisine doğru ilerlerken kendimi bir iş görüşmesine girmek üzereymiş gibi hissediyordum.

Aaron'ın da benim kadar rahatsız ve gergin görünmesi içimin bir nebze olsun rahatlamasını sağlamıştı. Brady'nin ofisi küçüktü ama Aaron'la karşı karşıya oturacağımıza yetecek kadar büyük bir masası vardı. Koç masasının arkasında boşanma avukatımız gibi duruyordu.

"Geldiğin için teşekkürler, Stassie. Bana vakit ayırmanı hak etmediğimi biliyorum."

Brady anında sabırsızlıkla inledi. "Başlar başlamaz dramatik konuşmalar yapmayalım, Aaron."

Kayıtsız kalmaya ve tepki vermemeye çalışıyordum. "Seni dinliyorum. Ne söylemek istiyorsun?"

"Sana karşı acımasız davrandım ve sen bunu hak etmiyordun." Sandalyesinde doğruldu, parmaklarını esnetti. "Senin hak ettiğin partner ya da arkadaş olmayı başaramadım."

"Henüz yüzüme söylemediğin şey ne, biliyor musun?" Sakinleşmek için derin nefes aldım. "Özür dilerim demedin. Henüz, *özür dilerim, Stassie* demedin. *'Sana orospu damgası vurduğum için özür dilerim. Taşınmana neden olacak kadar olay çıkardığım için özür dilerim. Seni herkese kötülediğim ve hakaret ettiğim için özür dilerim.'* Bunların hiçbirini söylemedin, Aaron."

Brady boğazını temizleyerek, "Anastasia, lütfen," diye araya girdi. "Buraya işleri yoluna koymak için geldik. Birbirinize ne kadar değer verdiğinizi biliyorum, buna odaklanalım, lütfen."

"Biyolojik anne babam..." Sesim çatlıyordu. "Biyolojik anne babam bile beni sevmiyorsa kimsenin sevmeyeceğini söylemiş. Size bunu söyledi mi, Koç? İşleri yoluna koymak istediğini söylediğinde bu detayı da anlattı mı?"

"Aaron." Brady'nin yüzündeki kan çekilir gibi oldu, sesi gergindi. "Lütfen bana böyle bir..."

Başını ellerinin arasına gömdü. "Doğru, Koç. Tüm bunları ve daha kötülerini de söyledim. Çok özür dilerim, Anastasia."

"Seni birçok kez savundum, Aaron. Davranışların insanlara sorunlu olduğunu düşündürdüğünde seni yanlış anladıklarını söyledim. Ama sen o sırada benim kötü bir patenci olduğumu, ailem meteliksiz olduğu için hamile kalıp Nate'i tuzağa düşürmeye çalıştığımı söylüyormuşsun. Bunun ne kadar hastalıklı bir durum olduğunun farkında mısın? Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptım ben?"

Bu onun dikkatini çekmeye yetmişti ve nihayet başını kaldırıp bana baktığında yüzü ifadesizdi, en doğru tepkiyi bulmaya çalıştığını biliyordum çünkü kesinlikle bunları söylediğini bildiğimden haberi yoktu. "Babamın başka bir ilişkisi daha varmış ve bu seferkini hamile bırakmış, bu yüzden annem sonunda onu evden kovdu. Kadın bizim yaşımızdaymış, Stas. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun? Bir kardeşim olacak ve annesi benimle birlikte olabilecek kadar genç biri."

"Annen kendisine böyle davranılmasını hak etmiyor. Hiçbir zaman da hak etmedi ama bunun benimle ne ilgisi var anlayamıyorum."

"Yanımda değildin! Sana ihtiyacım vardı, desteğine ihtiyacım vardı ama sen ortalarda yoktun. Partiden partiye koşturuyor ve hiçbir şey hissetmediğin adamlarla birlikte oluyordun. Kendimi çok yalnız hissettim ve bu da sana kızmama neden oldu."

Bütün bu kalp kırıklıkları, gözyaşları ve bunca acı... Yeterince iyi olamamanın, sahip olduklarımı hak edip etmediğimi sorgulamanın hissettirdiklerinin ardında bana açıkça bir sorun olduğunu anlatmaması yatıyordu.

"Senin iyi bir arkadaş olmamandan dolayı o kadar kızgındım ki ben daha kötü bir arkadaşa dönüştüm. Beni hemen affetmeni beklemiyorum ve affını hak etmek istiyorum. Zaman alacak biliyorum ama bunu nasıl başarabileceğimize dair bir fikrim var."

Sakın çıldırayım deme. "Bunlar boş laftan ibaret, Aaron. Benim için hiçbir değeri yok."

"Burada, LA'de Dr. Robeska adında bir terapist var. Romantik anlamda ilişkisi olmayan çiftler konusunda uzman," diye açıklamaya başladı, "partnerler, takım arkadaşları, bizim gibi beraber çalışanlar konusunda en iyilerden biriymiş. Annem, yaptıklarımı anlattıktan sonra bu tedavinin masraflarını karşılayacağını söyledi. Bunun hepimiz için temiz bir başlangıç olabileceğini düşünüyor."

Brady hevesle başını sallarken Aaron'ın kim bilir ne zamandır onu bana karşı dolduruyor olması sinirimi bozuyordu. "Partnerlik söz konusu olduğunda en önemli şey iyi iletişim kurmaktır. İkiniz çok zorlu birkaç ay geçirdiniz ama bu ortaklık devam edecekse sizi bir an önce piste çıkarmalıyız."

Aaron ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ve beni en çok rahatsız eden şey de buydu. Resmen karşı çıkamayacağımı bildiği bir yerden vurmaya çalışıyordu. Onunla tanıştığımız ilk günden beri, yardım alıp sorunlarını çözmesini istediğim için sürekli terapinin önemini vurguluyordum. Yaşanan bunca olaydan sonra bile hâlâ beni manipüle edip kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu.

"Lola yeniden paten kayabileceğini söyledi. Doğru mu?"

Daha ben cümlemi tamamlamadan başıyla onaylayıp sakat kolunu havaya kaldırmıştı, kaybettiği hareket kabiliyetini geri kazandığını göstermeye çalışıyordu. "Doktordan onay aldım. Sen onay verdiğin an ben yeniden antrenman yapmaya hazırım, şey... Peki ya terapi hakkında ne diyorsun?"

"Bunu düşünmem gerek, Aaron. Bu çok büyük bir sorumluluk ve sen gerçekten kalbimi çok kırdın. Benimle birlikte etrafımdaki insanları, sevdiklerimi de üzdün."

"Ben de bir zamanlar sevdiğin insanlar arasındaydım," dedi dümdüz bir sesle. "Ve ben seni hâlâ seviyorum, arkadaş olarak tabii."

"Bence kalan zamanımızı ulusal yarışmaya odaklanarak geçirirsek daha iyi olacak. Yeniden arkadaşın olmayı istediğimden emin değilim ama en azından profesyonel olarak partnerlik ilişkimizi yürütebiliriz."

"Söylediklerimi geri alabilecek olsam bir saniye düşünmez yapardım, Stassie ama geri alabileceğim bir şey değil maalesef. Seninle partner olmak istediğim kadar arkadaşın olmak da istiyorum. Ama bunun için arkadaşlığını en doğru şekilde tekrar kazanmam gerektiğini de biliyorum." Abartılı bir şekilde uzun uzun nefes aldı. "O sözleri söyleyen adamdan daha iyi biri olduğumu sana kanıtlayacağım. Terapi hakkında da düşünmen için zaman tanıyacağım, umarım sonunda en doğru kararı verirsin. Gerçekten çok üzgünüm ve beni affetmen için daha kaç kez özür dilemem gerekiyorsa dilemekten asla yorulmayacağım."

Brady'nin sportmenlik üzerine yaptığı bitmek bilmeyen konuşmasından sonra ofisten çıkarken kendimi yorgun ve gergin hissediyordum, aynı zamanda çiftlerde yarışmayı seçtiğim güne lanet okuyordum. Zaten kendi yoğun duygularımla başa çıkmaya çalışırken bir de başkalarının sorunları ve duygularıyla boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Ben de mükemmel biri sayılmazdım, hatta mükemmel olmanın yakınından bile geçemezdim ama yine de iyi bir arkadaş olmak için çaba harcıyordum. Yaptığı tüm bu saçmalıkların, kendisini hayal kırıklığına uğrattığım için yaşandığını söylemesini hazmedemiyordum.

Mantıklı düşününce bunun doğru olmadığını ben de biliyordum ama Aaron'ın, bu konu hakkında bana hiçbir şey anlatmadığını kabul edeceğini hiç sanmıyordum. Duygusal olarak bakınca da yapabileceğim daha fazla şey olup olmadığını sorguluyordum. Asıl istediğinin tüm bunları sorgulamam olduğunu bildiğim hâlde oyununa geldiğim için kendimden nefret ediyordum.

İnsanların asıl sorunu buydu işte; her zaman her şey siyah ya da beyaz değildi, arada griler olduğu gibi herkesin iyi yanları da vardı kötü yanları da. Nate'in babası buna mükemmel bir örnekti; Ian, Nate ve Sasha'nın ihtiyacı olan baba olabiliyor muydu? Hayır. Ama bu onu kötü bir insan yapar mıydı? Yine hayır. Aaron için de durum aynıydı. Gerçekten tüm benliğiyle kötü olduğuna inandığım biri olsa bu kadar üzülüp arada kalmazdım.

Nate'le aramızdaki fark buydu, o olaylara sadece iyi ve kötü olarak bakıyordu. Bu iki nokta arasındaki bulanık, tartışmalı gri alanı umursamıyordu. Ve şimdi öğrendiğim kadarıyla Nate bir şeylerden rahatsız olduğunda yaşadığı tüm duygular sonunda öfke patlamasına neden oluyordu.

Eve döndüğümde Nathan elinde şahane bir şakayık buketiyle beni bekliyordu ama bu manzarayı gördüğüme sevinmişim gibi bile yapamadım. Buketi hevesle bana uzattı. "Görüşme nasıl gitti?"

"Sana anlattığımda vereceğin boktan tepkiyle başa çıkack enerjim yok. Yarın her şeyi iyice sindirdikten sonra anlatabi-

lir miyim? Şimdi bir içkiye ihtiyacım var. Sanırım Lola'yla dışarı çıkacağım."

Yüzünde çok kısa bir an şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen kendini toparlayıp alnımı öpmek için eğildi. "Bunu hak ettim. Evet, şey, ne zaman istersen konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

❄

Sanırım ölüyordum.

Gözlerimi zorla da olsa açtığımda kızıl saçlardan oluşan bir karmaşanın yüzümü kapladığını fark ettim. Taze portakal gibi kokuyordu ama portakalları sevmeme rağmen şu anda bir portakal yediğim düşüncesi midemin kalkmasına sebep oluyordu.

Görüş alanımda sadece pullar payetler ve soluk bir ten vardı, baş ağrısının da verdiği kafa karışıklığıyla nerede olduğumu bile anlayamıyordum. Ama yanımda yatanın Nathan olmadığı kesindi.

Sırtüstü dönerek Lola olduğunu tahmin ettiğim kişiden uzaklaşıp etrafıma bakındım. Bir an bizim evde olduğumuzu düşünerek telaşlandım ama burası ikimizin de odası olamayacak kadar derli topluydu.

Yataktan gelen horlamayla anında olduğum yerde doğruldum, ani hareket midemi bulandırınca elimle hemen ağzımı kapadım. Yanımda uyuyan Robbie'nin suratını görmek kafamın daha da karışmasına neden olmuştu ama alkole bulanmış beynim onun yatağında tuhaf bir şekilde Lola ve Robbie'yle birlikte olduğum sonucunu çıkardı.

Dün gece eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Daha doğrusu, şu an hiç de yardımcı olmayan ufak tefek bulanık anılarım vardı.

Geçirdiğim boktan günün ardından birkaç *shot* atmak stresin ve gerginliğin vücudumdan süzülüp gitmesine yardımcı olmuştu ama *shot*ların sayısı arttıkça olaylar benim için bulanık bir hâl almaya başlamıştı. Her bir hareketim vücudumun olabilecek en kötü şekilde sızlamasına neden oluyordu. Her ne kadar üst kata çıkıp kendi erkek arkadaşımın yatağına kıvrılmayı istesem de sanırım bunu yapabilecek ne gücüm ne de hareket kabiliyetim vardı.

Telefonuma uzanıp Nate'in uyanık olması için dua ettim.

STASSIE

Uyanık mısın?

NATE

Selam ayyaş kız. Evet, az önce uyandım.

STASSIE

Sanırım ölüyorum. 😢🤒

NATE

Bir şişe tekila insanı bu hâle getiriyor işte.

STASSIE

Neden Lola ve Robbie'yle aynı yataktayım?

NATE

Seni bizim yatağa yatırmak için uğraştım ama Lo'yla aranıza girmeye çalıştığımı söyledin.

Birbirinize sarılıp yatmak istediniz.

STASSIE

Hareket etmeyi düşününce bile kusacak gibi oluyorum. Araba tutması gibi bir durum bu sanırım.

Telefon ekranındaki kelimelere bakmak bile midemi bulandırıyor. 🤢🤢

Yardım et.

NATE

Gelip seni yatağımıza taşımamı ister misin?

Ama midene hâkim olman lazım.

STASSIE

Beni gerçekten çok yavaş bir şekilde yukarı çıkarabilir misin? Çok çok yavaş ve dikkatlice.

Şu anda seslerin bile tadını alabiliyorum sanki, fazlasıyla hassasım.

NATE

Seni çok yavaş ve dikkatli bir şekilde taşımak için geliyorum o zaman.

Odasının kapısının kapandığını ve merdivenlerden indiğini duydum ama yine de vücudumu hareket etmeye ikna edemiyordum. Şifreyi girdikten sonra kapı açılınca sadece *boxer*ıyla bile muhteşem görünen Nate odaya girdi. Onu hayranlıkla

izlemek istiyordum ama o hareket ettikçe kendimi daha kötü hissettiğimden en sonunda dayanamayıp gözlerimi yumdum.

"Ekşittiğin suratını üzerime alınmamaya çalışacağım."

"Sen gerçek bir sanat eserisin, aşkım. On üzerinden onluk bir seks tanrısısın. Ama senin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmek midemde ne var ne yoksa ortalığa saçma hissi uyandırıyor," diye mırıldandım.

"On üzerinden onluk seks tanrısı mı? Sanırım birileri hâlâ biraz sarhoş." Güçlü kollarıyla beni kaldırdı ve tek bir harekette sıkıca göğsüne bastırdı.

"Aman Tanrım, hemen hareket etmeyi kes." Ağzıma yapıştırdığım elimin arkasından inledim. "Aynı anda nasıl hem *sarhoş* hem de *akşamdan kalma* olabilirim ki?"

"Bir ağrı kesici alıp duşa girdikten sonra kendine gelirsin. Sanırım bu, benimle spora gelmeyeceğin anlamına geliyor."

Acayip yakışıklı suratına dönüp ters ters baktığımda gülmemek için kendini zor tutuyordu ki bu çok akıllıcaydı çünkü gülerken hareket ederse göğsüne kusmam kaçınılmaz olurdu.

Yavaş adımlarla mutfağa gittiğimizde beni nazikçe tezgâhın üzerine oturttu. "McDonald's ve pişmanlık gibi kokuyorsun." Çekmeceye uzanıp bir şişe ağrı kesici çıkardı.

"Dün gece McDonald's mı yedim? Yoksa normalde de Big Mac gibi mi kokuyorum?"

Birbirine dolaşmış saçlarımı yüzümden çekip bana öyle sevgi dolu baktı ki bir anlığına çöp öğütücüsünden fırlayan *Gremlin*'den farksız olduğumu unuttum. "Yaklaşık dört dakikada yirmi tane tavuk nugget yedin. Sanki tek yarışmacının sen olduğu bir yemek yeme yarışmasında gibiydin. O an sanırım sana daha fazla âşık oldum." Bir bardak su uzatıp avucuma iki ilaç koydu. "Eve nasıl geldiğini hatırlamıyor musun? Alkol kullanmadığı için Russ gelip sizi aldı. Seni yemek yemeye götürmesi için onu zorladın."

"Russ'tan çok hoşlanıyorum."

Nate kahkaha attıktan sonra ben ilaçları içerken ellerini çıplak bacağımın üstünde gezdirmeye başladı. "Emin ol bunu hepimiz biliyoruz, dün gece birçok kez tekrarladın. Ona herkesin önünde muffinim dedin ve tahmin et bakalım, takımdakilerin hepsi artık ona nasıl sesleniyor?"

Ah hayır. Zavallı muffinim. "Tüh!"

Beni yeniden kucağına aldı ve çok fazla sarsmamaya çalışarak üst kata götürdü. "Tüh ya. Zavallı çocuk, merak etme eminim atlatacaktır. Sanırım önümüzdeki yıl bu evde yaşayacak, telafi etmen için bolca zamanın olacaktır. Anladığım kadarıyla Russ ve Henry arkadaş olmaya başladı."

Nate beni yatağına yatırdıktan sonra bir dürüm gibi kat kat yorgana sardı. Bana böyle sevgi dolu bakarken aramızdaki fikir ayrılıklarını düşünmek imkânsızdı.

"Nathan?"

"Efendim, bebeğim?"

"Sanırım kusacağım ama kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremi..."

Telaşla üzerime örttüklerini çekmeye başladı, son sürat banyoya koşarken arkamdan öylece bakıyordu. Ben midemdeki her şeyi gürültülü bir şekilde boşaltırken ne yaptığını göremiyordum ama bu kadar *zarif* bir kız arkadaşı olduğu için minnettar olduğunu umuyordum.

Nate duş almama ve yatağa geri dönmeme yardım etti, bana yemek hazırladıktan sonra spora gitti. Bense kendime acıyarak günü yatakta kitabımla geçirdim.

Bir ara uyuya kalmış olmalıyım, çarpan kapının sesiyle irkilerek uyandığımda Nate terli bir şekilde odanın ortasında dikiliyordu, görünüşe göre gideli epey olmuştu.

Elindeki spor çantasını odanın bir köşesine atarken, "Nasıl oldun?" diye sordu.

Uyuya kalmadan önce kafamdan son yirmi dört saatte olanları geçirmiş ve hızlıca bir özür dilemem gerektiğini anlamıştım. "Dün seni biraz terslediğim için özür dilerim."

"Dün gece de özür diledin, sorun değil."

"Özür mü diledim?"

"Evet, yaklaşık otuz kez falan. Sonra beni baştan çıkarmaya çalıştın ama seni kibarca reddettim, üzgünüm. Uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoş görünüyordun."

Yorganın içine iyice gömülürken yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum. "Hiç benlik hareketler değil bunlar. Emin misin?"

Ağzı kulaklarına varana kadar sırıtırken, "Evet, yapmak istediklerini tek tek tüm açık sözlülüğünle anlattın. Bana aletimin bugüne kadar gördüğün en güzel şey olduğunu söyledin," dedi.

Yorganın altından çaktırmadan bir bakış atınca epey mutlu göründüğünü fark ettim. "Dürüst olmak gerekirse gerçekten de öyle."

Yanıma oturup nazikçe bacağımı okşadı. "Dinle, sana karşı her zaman dürüst olmamı istiyorsun, ben de öyle yapacağım. Dün Aaron'la neler olduğunu bilmemek beni rahatsız ediyor. Bu konuyu konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Elbette." Nathan ben olanları anlatırken tek kelime etmedi, sessizce oturup can kulağıyla beni dinledi. Sonunda anlatmayı bitirdiğimde uzun bir süre boyunca hiçbir şey demedi. Yatakta sabırsızlıkla kıpırdanıp ayağımla onu dürttüm. "Eee, bir şey demeyecek misin?"

"Çift terapisi mi?"

"Spor partneri terapisi."

"Bir işler çeviriyor kesin." Nate bacaklarımın arasına geçip başını karnıma yaslayabilmek için kıpırdandı. "Seni yeniden

üzmek istemiyorum. Sinirlenmemin seninle ilgisi yoktu, bebeğim. Öyle hissetmene neden olduysam özür dilerim."

"Biliyorum."

"Ama bundan hiç hoşlanmadım."

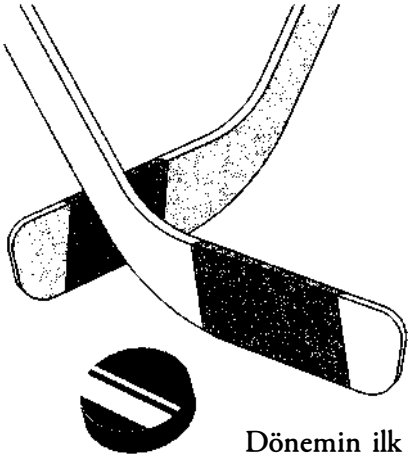
"Bunu da biliyorum."

"Bunu bizimle ilgili bir soruna dönüştürmemeye çalışıyorum. Sadece çok sinirlendim ve bunu o an nasıl aşacağımı bilemedim."

"Nate..."

"Efendim?"

"Üstümden kalk, yine kusacağım!"

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathan

Dönemin ilk iki haftası hokey sopaları, ödevler ve Aaron'ın Stassie'yi üzeceğine dair endişeler içinde geçip gitti.

Lola'yla körkütük sarhoş olmalarından birkaç gün sonra tam olarak çiftler için olmayan çift terapisine başlamışlardı ve eve her seferinde ağlamaklı, yorgun ve bunalmış durumda gelmişti.

Bana durmadan bunun *normal* olduğunu söylüyordu. Son derece kararlı bir ses tonuyla, *her türlü terapinin başlangıcı zor olur,* diyordu ama kontrolü elinde tutabiliyormuş gibi görünmek için ne kadar çabaladığını görebiliyordum. Bu çabasının sebebini hâlâ anlayamıyordum, onu affetmeye çalışırken kendisine zarar veriyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Bu konuyu her konuşmaya çalıştığımızda ben çileden çıkıyordum, o da daha savunmacı bir tavır sergiliyordu. Bu yüzden bu konuşmayı hiç yapmamaya karar vermiştik çünkü onunla birlikte olabildiğim nadir geceleri de Aaron Carlisle hakkında tartışarak geçirmek istemiyordum. Benimle yaşamaya devam ediyor, buraya hâlâ evim diyordu ama programı ekstra antrenmanlar, egzersizler, Aaron'la terapi, kendisi için terapi derken hiç bitmeyen işlerle dolup taşıyordu.

Benim durumumun da iyi olduğu söylenemezdi. Hokeyden neredeyse iki ay uzak kalmak beni biraz zorlamıştı ama

Stas'la birlikte yaptığımız antrenmanların beni çok daha iyi patenci yaptığı ortaya çıkmıştı. Çok daha rahat ve düzgün kayıyordum artık. Ne kadar iyi olduğumu maça çıkınca çok daha iyi anlamıştım. Stas'ın da bunu görebilmesini isterdim ama geçtiğimiz hafta Arena İki yapılan tamir çalışmalarının ardından yeniden açılmıştı, bu yüzden biz de pılımızı pırtımızı toplayıp kendi pistimize dönmüştük.

Antrenmanlardan önce ya da sonra ona rastladığım, dirseklerimizin birbirine değdiği ya da geç kaldığımızda ellerini sabırsızca beline koyup bize ters ters baktığı zamanları özlüyordum. Ama bir hafta sonra yarışmaya katılacaktı, bu yüzden pisti paylaşmanın baskısından kurtulduğuna çok seviniyordum.

Aaron'ın hiçbir sakatlık yaşamamış gibi mükemmel bir şekilde kaymaya devam etmesine de şaşırmadığını söylüyordu. Bunun kanında olduğunu ve tüm hatalarına rağmen en azından onu buz üzerinde yarı yolda bırakmadığını düşünüyordu. Onunla sorunsuz bir şekilde paten kaymaya devam ettiği sürece geri kalan saçmalıklarıyla başa çıkabileceğine dair kendi kendine söyleniyordu.

Onun buz üstündeki partneri olmayı özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Elbette hokey kariyerimi bırakıp vasat bir artistik patinajcı olmak istemezdim ama onunla kaymak eğlenceli bir deneyim olmuştu ve birlikte sıkça vakit geçirebildiğimiz zamanları özlüyordum. Partnerlerin birlikte ne kadar vakit geçirdiğini görmemi de sağlamıştı, özellikle de aynı evde yaşayan partnerlerin. Aaron'la bu kadar çok zaman geçirmesi ya da Aaron'ın hayatımızda bu kadar çok yer kaplaması fikri beni korkutuyordu. Partneri olamayacağımı *biliyordum* ama içten içe keşke olabilseydim diye düşünmeden de edemiyordum.

JJ ve Robbie beni karşılarına alıp kendimi toparlamamı söylemişlerdi, çok da haklıydılar ama içimde bir türlü atamadığım tuhaf bir duygu vardı. Henry, Aaron'ın Anastasia'ya kafayı taktığı gibi benim de Aaron'a takıntılı olduğumu söylüyordu ama kendisi en azından bu sefer benim tarafımı tutuyordu.

İşlerin gerçekten kötü olduğunu anlamı sağlayan da buydu.

Bugün Titanlarla birlikte tekrar maça çıkmaya başlayacağım için Aaron saçmalıklarının hepsini bir kenara bırakmaya karar vermiştim çünkü başarılı olmam gerekiyordu. Mucize eseri hiçbir şeyi mahvetmeden maçı kazanmayı başarmıştık.

Piste tekrar döndüğüm için mi, Stassie beni ilk kez izlediği için mi yoksa buza çıkmadan on beş dakika önce Faulkner işleri batırırsam beni Brady'nin yanına geri göndereceğini söylediği için mi gergindim, bilemiyordum.

Takımdaki herkes geri döndüğüm için çok heyecanlıydı ve o heyecan kesinlikle bulaşıcıydı. Eh, en azından son yılımın nasıl da uçup gittiğini ve birlikte çıkacağımız çok fazla maç kalmadığını düşünmezsem heyecanlanabilirdim.

Stassie bu sabah işe gitmiş, hemen ardından Bokkafa ve Dr. Robeska'yla terapi seansına girmişti. Bu yüzden maç başlamadan önce onu görme fırsatım olmamıştı ama ona ve Lola'ya en güzel koltukları ayırmıştım. Sabah yanına yedek kıyafetler alırken Hawkins formasını da gözüme soka soka çantasına koymuştu.

"Beni hokey maçı izlemeye ikna ettiğine inanamıyorum." Sürekli söylenip dursa da heyecanlı olduğunu biliyordum.

Kalabalığın içinde sadece beni izlemek için gelen birinin olduğunu bilmek tuhaf bir duyguydu. Birinci sınıftan beri Maple Hills'te oynuyordum ve ismimin defalarca çığlık çığlığa bağırıldığını duymuştum ama bu sefer farklıydı.

Ne zaman onun yakınından geçsem kendimi daha iyi hissediyordum. Oturduğu koltuğun önüne gittiğimde elle-

rimizi karşılıklı şeffaf bölmeye dayadığımız an Robbie'den yediğim azarlara değerdi. Nasılsa iki dakika sonra gol attığımda çenesini kapatmıştı.

Tüm bunların yanında Stassie'nin babası bu sabah bana şans dilemek için mesaj atmıştı. Maçı yayımlayan bir bar bulduğunu, Julia küçük odayı yenileme işini ona yıktığı için barda bir -ya da beş- birayı hak ettiğini söylemişti. Tanıdığı herkese beni övdüğü için maçta elimden gelenin en iyisini yapmamı istemişti. On dakika boyunca öylece telefonumun ekranına bakmış, sonra da desteği için ona teşekkür ettiğim bir mesaj yazmayı başarmıştım. Neyse ki maç sonucuyla ona daha fazla övünebileceği bir şey vermiştik.

Faulkner maç sonrası zırvalarını sıralarken yerimde duramıyordum. Bunu, maç herkesin kafasında hâlâ canlıyken yapmakta ısrarcıydı ve bizim bir an önce gidip kutlamak istememizi umursamıyordu. Bu, ne kadar çok şeyin değiştiğini gösteriyordu çünkü sadece birkaç ay önce burada, aynı durumda otururken oyun sırasında ne kadar odaklanabildiğimi sorguluyordum.

"Tamam bitirdim artık, bu kadar perişan görünmeyi kesin," diye bağırdı Faulkner. "Kendinizi kutlamalara çok kaptırmayın, bu gece kimseyi hapisten çıkaracak hâlim yok. Pazartesi görüşürüz."

Nihayet Faulkner'dan kurtulduğumda Stassie'yi duvara yaslanmış telefonuna bakarken buldum.

Ona yaklaştığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve pırıl pırıl bir gülümsemeyle bana doğru koşmaya başladı. Kucağıma zıpladığında onu tek kolumla yakalamayı başardım, çantamın diğer kolumdan kayıp yere düşmesine izin verdim.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye ciyakladı, bacaklarını belime dolayıp yüzümün her bir yerine öpücükler kondurdu. "Okulu bırakıp hokeyci eşi olmak istiyorum. Kalbim sürekli

deli gibi çarpıyordu, o pislik Bobby'ye yumruk attığında içimden resmen bir *şeytan* çıktı! O kadar yüksek sesle bağırdım ki. Çoğu zaman ne olduğunun bile doğru düzgün farkında olmadan hem de... Ve sonunda siz kazandınız!"

Onu yere indirip baştan ayağa süzdüm. Siktir, formayla çok güzel görünüyordu, gerçekten hayatımda aldığım en iyi hediyeydi. "Sarhoşsun. Lütfen okulu bırakma..."

"*Senin* hokeyci eşin olacağımı söylemedim ki," diye kıkırdadı. "Ve sarhoş değilim! Yani aslında öyleydim ama tüm o stres ve heyecan ayılmamı sağladı. Çok iyisin, Nathan. Hokey konusunda hiçbir şey bilmiyorum ama etrafımızdaki *herkes* senin adını haykırıyordu... Ah! Ve babam hiç durmadan mesaj attı."

Arabaya doğru yürürken ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden o tatlı kıçını kaldırıp yerinden sıçramasına ve sorunun ne olduğunu anlamasa da sırf çocuklara destek olmak için hakeme çığlık çığlığa bağırmasına neden olan her olayı tekrar tekrar heyecanla anlatmasını dinledim.

"O zaman maçtan keyif aldın yani?"

"Gerçekten çok eğlendim, aşkım."

Ben soyunma odasından çıkmadan önce çocukların çoğu Lola'yla birlikte gitmişti ve planımız bir şeyler içip güzel bir yemek yemekti. Bir yanım çaresizce onu da alıp eve gitmek istiyordu ama bir yandan da çocuklar kutlamayı hak ediyordu. Son günlerde sıkıcı birine dönüşmem onların suçu değildi. Karşılaştığımız her insan beni tebrik etmeye çalıştığı için arabaya varmamız çok uzun sürmüştü ama sonunda başarmıştık. Arabada yalnız kaldığımızda Stassie'ye bütün gün kafamda dolanan soruyu sordum.

"Aaron'la terapi nasıldı?"

Omuzlarını silkerken doğruca karşıya bakıyordu, konuştuğundaysa sesi titriyordu. "İyiydi, bunu daha sonra konuşuruz. Hadi, kutlamaya gidelim."

Vücudundan yayılan gerginlik neredeyse elle tutulur cinstendi. Anastasia onu rahatsız eden bir şey olduğunda bunu saklamayı beceremiyordu, yüzü her şeyi ele veriyordu. Kaskatı duruşundan, bakışlarını kaçırmasından ve dudağını kemirmesinden bana anlatmadığı bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Parmaklarımı onunkilere geçirmek için uzandım, sesimi dengeli tutmaya çalışıyordum. "Şimdi konuşmak istiyorum. Diğerleri biraz daha bekleyebilir... Ben senin bugün ne yaptığını dinlemek istiyorum."

Bana bakmak için koltuğunda döndü, iç içe geçmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerimi hafifçe öptü. Daha az önce pırıl pırıl mutlulukta parlayan okyanus mavisi gözleri şimdi *endişeyle* gölgelenmişti. "Lütfen, Nathan. Şu anda konuşmak istemiyorum. Gidip eğlenelim."

"Neden ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaksın," diye fısıldadı. İfadesi yumuşadı, derin bir nefes vererek elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum. Bunu seninle konuşmak gerilmeme neden oluyor. Şu anda galibiyetinizi kutlamak istiyorum."

Bana bu konuyu konuşmak istemediğini söylüyordu. Onu açık ve net bir şekilde duyuyordum ama içimden bir ses konunun ne olduğunu zaten bildiğimi söylüyordu. Haklı olduğumu onaylamadığı sürece bu gece kafamı hiçbir şeye veremezdim. "Taşınacaksın, değil mi?"

İçini çekince haklı olduğumu anladım. "Dr. Robeska bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Önümüzdeki hafta ulusal yarışma var ve bu haftayı Aaron'la birlikte geçirip havaya girmemizin iyi geleceğini söylüyor. Birlikte yaşadığımız

dönemde kayarken çok uyumluyduk ama artık bu uyumu kaybettik. Sadece denemek için bile olsa şu anda bunu yapmanın en doğru zaman olduğunu söyledi."

Kıskançlık, karamsarlık, öfke, endişe ve acı aniden üzerime çullanırken hangi duyguyu hissedeceğimi bilemiyordum. "Yani onun seçtiği ve parasını ödediği doktor onunla tekrar aynı evde yaşaman gerektiğini söylüyor. Çok şaşırdım gerçekten! Bu oyuna geldiğine inanamıyorum."

"Benimle saf bir çocukmuşum gibi konuşma, Nathan."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece sana yaptığı şeyi nasıl göremezsin, anlamıyorum! Sana yaptıklarından sonra onu nasıl affedebilirsin?"

Kendimi bozuk plak gibi hissediyordum.

"Anlamıyorsun. Anlamaya çalışmıyorsun bile, onunla bütün ilişkimi kesmemi bekliyorsun ama bunu yapamam! Bu hokey gibi değil, Nate! Kenarda oyuna girecek başka kimse yok. Sadece ben ve Aaron var, hepsi bu kadar. Bana yaptıklarını ne affediyorum ne de unutuyorum, sadece üstesinden gelmeye ve incinen duygularım yüzünden hayallerimden vazgeçmemeye çalışıyorum."

"Anas..."

Kendimi savunmaya çalışmamı engelleyerek, "Hayır, bir kez olsun sadece beni dinle," diye araya girdi. "Aaron'ın korkunç bir arkadaş olduğunu *biliyorum* ama artistik patinajda en iyisi olmak için fedakârlık yapmak gerekir. O olmadan ben de en iyisi olamam. Ama sen onunla arama bir duvar örmeye o kadar kararlısın ki sana ne yaptığımın farkında olduğumu söylerken bile beni dinlemiyorsun. Bunu en *profesyonel* şekilde düzeltmek için bir seçim yaptım."

"Bu tam bir saçmalık. Her zaman başka seçenekler de vardır, Stas. Taşınmak zorunda değilsin, terapiye gitmek zorunda değilsin, o pislik için kılını bile kıpırdatmak zorunda değilsin.

Neden onun için fedakârlık yapasın ki? Seni önemsemiyor, ayrıca o benden nefret ederken birdenbire terapistinin benimle yaşamamanı söylemesi tuhaf geliyor doğrusu."

"Bu seninle ilgili değil, Nathan. Israrla anlamamayı tercih ediyorsun," dedi sessizce. "Olayları benim açımdan görmeye çalışmıyorsun. Sen fedakârlığını takımın için yaptın ama ben kendim için, kendi geleceğim için, *bizim* olacak gelecek için fedakârlık yapıyorum. Arkadaşım olan Aaron'ı partnerim Aaron'dan ayırmalısın artık. Manipüle edildiğim fikrini aklından çıkarmalısın çünkü öyle bir şey yok."

Bu durumdan her anlamda nefret ediyordum. Mantıksız davranan benmişim gibi görünmekten, nasıl oluyorsa Aaron'ın benden önce gelmesinden nefret ediyordum. Çok basit bir şekilde Anastasia'nın onunla vakit geçirmesini istemiyordum. Keşke öyle olmasaydı ama buz pistinde buna mecbur olduğunu biliyordum. Sorumluluklarının neler olduğunu biliyordu zaten, bir de benim tekrarlamama gerek yoktu. "Onun yanına taşındığında yemek yemene izin verecek mi?"

Başını ellerinin arasına aldı, o sessiz kaldıkça ben de sorduğum sorudan daha çok pişman oluyordum. Ben koltuğumda rahatsızca kıpırdanırken en sonunda bana baktı. "Sana karşı sabırlı olmaya çalışıyorum çünkü seni seviyorum ve içten içe bunu beni önemsediğin için yaptığını biliyorum. Ama benimle konuşurken benim sana gösterdiğim saygıyı gösteremiyorsan hiç konuşmayalım daha iyi. Bir hafta sonra buz pateni kariyerimin en önemli yarışmasına çıkacağım. Sırf sen lanet olası Aaron Carlisle'ın sana olan sevgime zarar verebileceğini düşünüyorsun diye zamanımı senin egonu pohpohlamakla geçiremem."

Konuşmasını bitirdiğinde kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum, sessizce başımla onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni öptü ve

dudaklarımız ayrıldığında alnını benimkine yaslayıp elini hafifçe çenemde gezdirdi. Söylediği her şeyde haklıydı, kendi içimde bunu kolaylıkla itiraf edebiliyordum ama iş bunu dile getirmeye geldiğinde kelimelerin ağzımdan çıkmasını sağlayamıyordum.

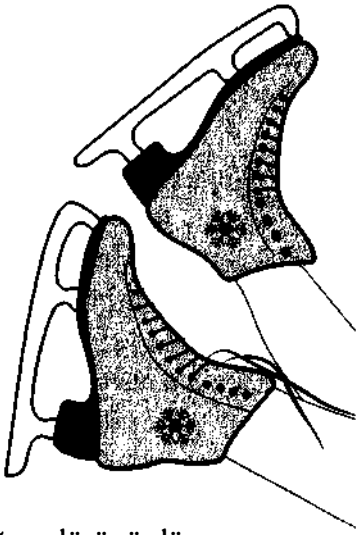
En sonunda bir şey söylemeyi başarmıştım ama bu hak ettiği özür değildi. "Sadece seni incitmesini istemiyorum."

Ellerimi birleştirip göğsüne koydu. Yüzündeki ifadeden nasıl kırıldığını anlayabiliyordum ve bunun için Aaron'ı suçlayamazdım bile, bu kez sebebi sadece bendim. "Lütfen artık kutlamaya gidebilir miyiz? Lütfen, Nate. Bu gece seninle güzel vakit geçirmek istiyorum," diye yalvarırken sesi fısıltıdan farksızdı.

Söylediğini yapıp arabayı çalıştırdım ama artık kutlayacak bir şeyim varmış gibi hissetmiyordum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Kendimi buz patenine adamanın hayatımdaki en karmaşık şey olacağını düşünürdüm.

Ama yanılmışım.

"Sence bu tavır sikleriyle birlikte aynı pakette mi geliyor yoksa zamanla mı bu hâle geliyorlar?" diye sordu Lola, peşinden ağzına koca bir kaşık dolusu dondurmayı sokuşturdu. Gözlerini üzerinde değişiklik yapmamız gereken elbiseye çevirip kaşlarını çattı ve ağzına bir kaşık dolusu dondurma daha attı. "Erkeklerden kötüsü yok."

Lola, *Hamilton*'ın bahar gösterisinde Angelica Schuyler'ı oynayacaktı ve bugün Marquis de La Fayette'i oynayan adam tersinden kalkmıştı. Sette kıyafetinde değişiklik yaparken görülmek istemiyordu, çocukluğumdan beri buz pateni kostümlerimde küçük tadilatlar yaptığımı bildiğinden kıyafetini eve getirmişti.

Elbise üzerinde henüz hiçbir şey yapmamıştık ama üç bölüm *Criminal Minds* izlemiştik. Yapmam gereken şeylerle dolup taşan bir ajandam vardı ancak hiçbiriyle yüzleşecek hâlde değildim ve bunun umurumda olmamasını umursayamayacak kadar yorgundum.

İyiye mi yoksa çok daha kötüye mi gidiyordum, emin değildim.

Elmamı kemirirken, "Sanırım yaşla birlikte değişen bir şey. On yıl önce erkeklere bu kadar sinir olduğumu hatırlamıyorum," diye söylendim.

Son üç gecedir kendi evimde olmak Nathan'la içine girdiğimiz kısır döngüden sonra iyi gelmişti ama onu da çok özlüyordum. Bu durum beni çok zorluyordu çünkü kasten beni üzecek bir şey yapmayacağını biliyordum ama söylediklerimi dinlemeyerek ve bana güvenmeyerek beni çok kırıyordu.

Nathan sevdiklerini koruma ve işleri yoluna koyma konusunda fedakâr bir adamdı. Bu, hem kişiliğinin en önemli yanlarından biriydi hem de en sevdiğim özelliğiydi. Bununla gurur duyuyor olması ve etrafındakilere karşı bu kadar iyi olması onu daha da çok sevmemi sağlıyordu. İlk tartışmamızdan sonra onu görmezden gelmeme izin vermemişti. Robbie'nin partisinden sonra bana yapmasına izin verdiğim şeyden dolayı utanç içinde ondan kaçtığımda, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için beni arayıp bulmuştu.

Pistle ilgili gerçek ortaya çıktığında Russ'ı korumuş, her ne kadar aptalca bir karar olsa da takımını korumak için Aaron olayının suçunu üstlenmişti. Onun için sağlığım duygularımdan daha önemli olduğu için dengesiz beslenme gibi zor bir konuda bana kafa tutmuştu. Nate tekrar tekrar bana ve sevdiği herkese, her zaman yanımızda olacağını ve bizimle ilgileneceğini göstermişti.

Bu yüzden beni çok sevse bile bu sorunun Nate'in Aaron'a güvenmemesinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu tamamen kendisiyle ilgiliydi, öz güveni ve ihtiyaç duyduğum insan olarak hayatımdaki yeriyle alakalı bir durumdu.

Aaron'ın onun yerini asla alamayacağını anlatmayı bir türlü başaramamıştım. Kimse onun yerini dolduramazdı. Ama Aaron'la daha fazla zaman geçirmem ve birine ihtiyaç duy-

duğumda yardımıma ilk koşanın Aaron olacağını düşünmek Nathan'ın sorununun asıl düğüm noktasıydı.

Bencil ve kıskanç bir yanının beni Aaron'la paylaşmak istemediğini kendi ağzıyla söylemişti, normalde bu hastalıklı bir durum ya da tehlike işareti olarak algılanabilirdi. Ama tüm detayları konuştuğumuzda bencilliğinin ve kıskançlığının sebebi, bana çok değer verdiği için Aaron'ın ne partnerim ne de arkadaşım olarak beni hak etmediğini düşünmesiydi.

Nathan hislerini nasıl yöneteceğini bilmiyordu çünkü benim gibi yıllarca terapi görmemişti. Düşüncelerini tam olarak nasıl dile getireceğini bilmediği için ona kızmıyordum. Ama karşısındakini nasıl dinlemesi gerektiğini bilmesine rağmen bunu yapmayı reddediyordu.

O ve takımdakilerin birçoğuna göre Aaron kötü biriydi. Hikâyedeki kötü karakter, her şeyi mahvetmeye gelen öngörülemez kâbustu. Gerçekteyse Aaron duygusal olarak olgunlaşamamış ve hayatı boyunca yanlış yönlendirilmiş biriydi. Her zaman acısı olan insanların başkalarının canını yaktığını söylerdim ve bu kesinlikle doğruydu. Yalan söyleyip insanları manipüle etmeye çalışıyordu çünkü bildiği tek yol buydu.

Üniversite hayatım boyunca Aaron'ın berbat davranışlarını savunmaya çalışmıştım, içten içe onun gerçekten iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm. Bazı zamanlar bana gösterdiği iyi yanlarını fark edip bunun gerçek kişiliği olduğuna tutunmaya çalışmak kolaylıkla aldatılabilen biri olduğum anlamına gelmezdi. Ama bariz tehlike işaretlerini görmezden gelmem benim aptallığımdı, zaten sonunda incinen de ben olmuştum. Ama artık akıllanmıştım ve ilişkimize hayallerime ulaşmak için bir araç olarak bakıyordum.

Aaron'la ben artık sadece buz pateni yapabilmek için birbirine ihtiyacı olan partnerlerdik.

Onun düşüncesine ya da onayına ihtiyacım yoktu, istemiyordum da. Davranışlarının tanıdığım sakin adamı bile yumruk atacak kadar çileden çıkarttığını unutmamıştım. Sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığını, iyileşmiş görünse bile yaralarımın ancak terapi yardımıyla uzun sürede iyileşeceğini unutmamıştım.

Diğer yandan Nathan'ın verdiğim karara güvenmesi için saf olmadığımı ya da manipüle edilmediğimi haykırmama gerek yoktu. Arkadaşlıkla profesyonel ortaklık arasında fark olduğunu anlaması için ona yalvarmayacaktım.

Aaron bu senaryoda kötü adamsa, Nathan da benim hikâyemin kahramanıydı ve yerini hiç kimse alamazdı. Ama bu, cesur peri masallarında biri değildi. Ben de bir prenses değildim. Yine de birlikte olduğumuz süre boyunca beni değiştirdiği ve sorunlarla başa çıkabilecek cesareti verdiğini inkâr edemezdim.

Sanırım Nate'in benimle gurur duymasını istiyordum. Sorunlarıyla korkusuzca yüzleşiyordu ve ben de aynısını yapmaya çalışıyordum. Bu yüzden Aaron'la sorunlarımı çözmeye çalıştığımda Nate'le tartışma noktasına gelmemiz beni çok şaşırtıyordu. Aaron'la terapi almak kolay değildi. Yorucuydu ve insanı yıpratıyordu, yine de Dr. Robeska adil davranmaya çalışıyordu. Onun saçmalıklarına ya da sahte gözyaşlarına kanmıyordu.

Aaron'a ağzının payını vermesinden büyük keyif alıyordum. Seanslardan birinde Brady'nin ofisindeki konuşmada olduğu gibi bana ihtiyacı olduğunu ama benim yanında olmadığımı anlatmıştı. Bunun üzerine Dr. Robeska, bu konuyu konuşmak için benimle kaç kez iletişim kurmaya çalıştığını ya da kaç kez yaptığımız planı bozup onu ektiğimi sormuştu. Tabii ki cevap sıfırdı. Doktor bunun sonucunda, duygula-

rımızı silah hâline getirmememiz gerektiği üzerine uzun bir konuşma yapmıştı.

Eve döndüğümden beri Aaron'ın ağzıma attığım her lokmayı saydığını hissediyordum. Hâlâ beslenme programımı bilerek bozduğunu düşünmüyordum. Yine de Nate terapide bu konudan bahsetmem için resmen yalvarıyordu.

Nate haklı olduğunu kanıtlamak istiyordu ama bana iyileşmenin kazanmakla ilgili olmadığını öğreten de kendisiydi. İyileşmek ancak öğrenerek, kendini affederek, kötü alışkanlıkları bir kenara koyarak ve sabırla gerçekleşebilirdi. Bu süreçte elbette inişler ve çıkışlar olacaktı, Aaron'la olan durumda da aynısı geçerliydi.

Beslenme programımı bozmadığımdan emin olmak için gün içinde sürekli Nate'e yemek fotoğrafları gönderiyordum. Aaron yeni programımla ilgili hiçbir yorumda bulunmamıştı, artık yediklerimle ilgilendiğini sanmıyordum. Belki de asıl sessiz kalarak kendimi sorgulamama neden oluyordu. Sonuçta söz konusu Aaron olduğunda her şey mümkündü.

"Seneye burada yaşamak istemiyorum," deyince Lola gafil avlanmış gibi bana baktı. Dondurmasını sehpaya bırakıp tüm dikkatini bana çevirdi. "Nate'in evinde de yaşamak istemiyorum çünkü bunun Henry ve Russ'a haksızlık olduğunu düşünüyorum. Sen burada kalmak istersen anlarım tabii. Sonuçta Maple Tower gibi bir evin kirasını karşılayamam."

"Taşınırız o zaman."

"Efendim?"

"Ben de burada yaşamak istemiyorum. Seneye seninle yeni bir başlangıç yapalım."

❄

Kollarının arasından aşağı indiğimde Aaron homurdanmaya başladı.

Brady'ye bakarak, "Müziği durdurun!" diye bağırdım ve ona yumruk atmamak için Aaron'dan uzaklaştım.

"Senin derdin ne?" diye inleyip peşimden pistin kenarına geldi.

"Sensin! Benim derdim sensin, Aaron! Bana her dokunduğunda oflayıp puflarsan ben nasıl odaklanabilirim ki?"

Müzik nihayet durduğunda Brady her zamankinden daha memnuniyetsiz görünüyordu ama umurumda bile değildi. Artık kibar olmaya da çalışmıyordum. Bu iğrenç adamın saçmalıklarına bir dakika daha katlanmak istemiyordum.

Brady oflayıp saçlarını avuçlayarak, "Siz ikiniz neden tartışıyorsunuz?" diye söylendi.

Aaron hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi omuzlarını silkip öfkeli bir ifadeyle bana döndü. "Bilmiyorum, Koç. Anastasia'nın bir sorunu var gibi görünüyor. *Her zamanki gibi*."

Alevlenen öfkemi kontrol altına almaya çalışırken ensemden aşağı bir sıcaklık yayıldı. Şimdiye kadar sabırsızlığımı ve huysuzluğumu buz patenindeki rekabetçi ve en iyisi olmayı isteyen yanıma bağlamıştım ama artık öyle olmadığını anlıyordum. Nate'le birlikte antrenman yaparken bunların hiçbirini hissetmemiştim. Defalarca kez düşsek ya da kafamızı bir yerlere vursak da olayı büyütmeden gülüp geçmiştik.

Aaron'a şiddet uygulamamak için ellerimi belime koymuştum ama kendimi sıkmaktan tenimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Neler olduğunun farkında olduğum için daha çok sinirleniyordum.

"Beni kaldırmakta zorlanıyor musun? Çıkardığın o garip seslerin sebebi bu mu yani? Belki de spor salonuna biraz daha sık gitmen gerekiyordur?" diye çıkıştım.

"Efendim? Hayır tabii ki," diye kekeledi, yanaklarındaki pembelik hızla kulaklarının ucuna da yayıldı ama sonra ifadesi sertleşti. "Bana biraz zaman ver, Stas. Hem bu kadar çok kilo alıp hem de buna hemen alışmamı bekleyemezsin."

Veee işte beklediğim yanıt geldi.

"Spor salonunda benden elli kilo daha fazla ağırlığı rahatlıkla kaldırabiliyorsun. Bu sabah seni izledim! Hatta bu da yetmedi, gittin daha çok ağırlık ekledin! Ben kilo almadım, sadece kas ağırlığım beş kilo arttı, hepsi bu! Bunda alışacak ne var?"

"Sanırım kilondan önce senin bu boktan tavrlarına alışmam lazım."

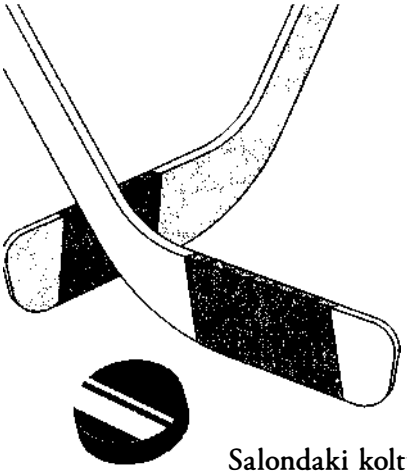
"Sen adi herifin tekisin."

"Böyle davranmaya devam edeceksen seninle antrenman yapamam. Ben eve gidiyorum, koreografiyi mükemmel hâle getirmemiz gerekirken sen abuk sabuk saçmalıklarınla benim vaktimi boşa harcıyorsun."

"Gitmek istiyorsan seni tutan yok!"

"Çocuklar, lütfen!" diye bağırdı Brady.

Pistin ortasına doğru kayıp öfkemi üzerimden atmaya çalışırken devamında söylediklerini duyamadım. Aaron çocuk gibi küçük bir tartışmayla bile başa çıkamayıp yarışmaya hazırlanmayı yarıda bırakıyorsa ona engel olmaya çalışmayacaktım.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Nathan

Salondaki koltukta yatarken duyduğum fısıltılar bir anda uykumu böldü.

Başımı kaldırdığımda JJ, Henry ve Robbie'nin ellerinde birer fincan kahveyle tombala salonundaki yaşlı teyzeler gibi kendi aralarında mırıldanıp beni izlediklerini gördüm. "Ne istiyorsunuz?" diye homurdandım.

"Seni terk mi etti?" JJ yüzünde meraklı bir ifadeyle diğerlerinden ayrılıp karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Hayır!" Koltukta doğru düzgün oturmak için kalkmaya çalıştım, görünüşe göre bütün evi ilgilendiren bir konuşma yapmak üzereydik. Lanet olası odama kaçıp gözlerden uzak durmam gerektiğini biliyordum ama bu sabah yaptığım antrenman resmen canıma okumuştu, merdivenleri tırmanıp yatağıma yatacak gücüm kalmamıştı.

JJ kupasını sehpaya koyup kendini savunur gibi elini kaldırdı. "Tamam, ağlama hemen," dedi şakayla. "Madem seni terk etmedi, neden bu kadar acınacak hâldesin?"

Henry bana hem şüpheci hem de anlayışlı bakışlar atarak yanıma oturdu, peşinden Robbie de bana getirdiği bir fincan kahveyle koltuğun yanında durdu.

Kesinlikle pusuya düşürülmüştüm ama moralim bozukken beni önemseyen arkadaşlarım için minnettardım. Koltukta oturduğum yere iyice gömülüp derin bir iç çektim, zaman

kazanmak için kahvemi mümkün olduğunca yavaş içiyordum çünkü nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Onu dinlemediğim için bana çok kızıyor ama aynı zamanda tam bir hıyar gibi davransam bile bana karşı her zaman anlayışla yaklaşıyor. Bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Bir de onu çok özlüyorum."

Robbie tüm dürüstlüğüyle, "Karşındakini dinlemediğinde sana kızgın olmasına şaşırman biraz saçma değil mi?" dedi.

"*Dinliyorum!*" diye üsteledim. "O Bokkafa'ya bir şans daha vereceğini ve eve geri taşınacağını söylerken can kulağıyla dinliyordum. Onunla birlikte çiftler terapisine gideceğini söylediğinde de onu dinledim."

JJ başını sallayarak, "Normalde çok zeki biri olmana rağmen bazen nasıl bu kadar budala olabiliyorsun asla anlamıyorum, Hawkins," dedi, yüzünde her zamanki yaramaz sırıtışından eser yoktu. Onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. "Stassie tanıdığım en azimli insan. Hayatta istediği her şeyi elde edeceğine hiç şüphem yok çünkü bunun için fedakârlık yapmaya hazır. Vancouver'la anlaşma yapmasaydın ne olacaktı?"

"Ben..."

"Hayır, bana boş laf anlatma," dedi gülerek. "Bankadaki şişkin hesabını istediğin her şeyi yapmak için etrafa saçardın, ayrıca her zaman yedek planın olabilecek bir aile işin de var. Stassie'nin bankada kabarık bir hesabı ya da sırtını dayayacağı bir aile şirketi yok. Buz pateninde başarılı olamazsa hayatı boyunca öğretmenlik yapacak ya da daha kötüsü, nefret edeceği bir işte çalışmak zorunda kalacak."

"Neden kendi kız arkadaşımla ilgili bana nutuk çekiyorsun, Johal?"

"Çünkü sen sadece şu âna odaklanıp bencilce davranıyorsun! Partneri olmadan çiftlerde yarışamaz. O kız sadece

aklını kullanıyor, Nate. Başka seçeneği olmadığından hedeflerine ulaşmak için Aaron'ı kullanıyor. Bu kadar güçlü olduğu için onunla gurur duymalısın ama senin tek yaptığın şey lanet kıskançlık krizleri geçirip huysuz pisliğin teki gibi davranmak. Onun için zaten zor olan bir konuda kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oluyorsun."

JJ beni paramparça ederken Henry ve Robbie acı verici bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Henry gözlerini kısmış elindeki kupasına bakarken benimle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Robbie'yse yüzünde bomboş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Siz ikiniz bir şey demeyecek misiniz?"

Rob omuzlarını silkti. "Yani, JJ haklı. Haklı olduğunun farkında olduğun için kızgınsın. Anastasia'yı sevdiğimizi biliyorsun, Nate. Lola'nın o herifin etrafında olmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Elbette hoşlanmıyorum ama ikisi de yetişkin ve son derece inatçı kadınlar. Senin ve Lola'nın anlattıklarına göre Aaron'la arkadaş olmak istemediğini yeterince açık bir şekilde ifade ettiğini düşünüyorum. Bence artık egon yüzünden onu kaybetmeyi göze alıp almayacağına karar vermen gerekiyor."

"Konu benim lanet olası egom değil! Âşık olduğum kadının kendisine kötü davranan biriyle zaman geçirmesinden dolayı endişe duyuyorum."

Henry yanımda, "İşte bu konuşan senin egon," diye mırıldandı, gözlerini kahvesinden ayırmıyordu. "Aaron'ın kendisini affetmesi için onu manipüle edeceğinden ve Stas'ın da artık sana ihtiyacı kalmayacağından korkuyorsun. Onun sana ihtiyacı olması hoşuna gidiyor, kendini önemli hissetmeni sağlıyor. Aaron'ın senden nefret ettiğini biliyorsun ve Anastasia'yı senden uzaklaştıracağını düşünüyorsun. Ama bu

sadece onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu göremediğini ve seni ne kadar çok sevdiğini anlayamadığını gösteriyor."

Bu, gelmiş geçmiş en kötü motivasyon konuşması olmalıydı.

"Yani hepiniz pisliğin teki olduğumu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Robbie boğazını temizleyip güldü. "Belirtmem gerekir ki ben anaokulundan beri senin pisliğin teki olduğunu düşünüyorum."

"Ben anaokulunda seni tanımıyordum," diye ekledi JJ. "Ama tanıyor olsaydım ben de senin pislik olduğunu düşünürdüm. Seni sevdiğimizi biliyorsun, dostum. Ama onu buraya getirdin, birlikte vakit geçirmemizi ve yakından tanımamızı sağladın, bu yüzden artık onu da seviyoruz. Güzel ve özel bir şeyi mahvetmeni istemiyoruz ama Aaron'ın istediği tam da bu."

Henry sessizce fısıldayarak, "Ben senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum, Nathan," dedi. "Bence sadece kendini onun yerine koymalısın. JJ'yle kavga etseydiniz ve maçı kazanmamıza yardımcı olacak bir savunma oyuncusuna ihtiyacın olsaydı, onun oynamasına izin verirdin. Olan biteni bir kenara koyar ve galibiyete odaklanırdın. Onun yaptığı tek şey de işte bu."

"Bugün buluşacaksınız, değil mi?" Başımla onaylayınca Robbie gülümseyerek, "Onunla bu konuyu konuş. Yanında olduğunu bilmesi gerekiyor," dedi.

"Sizin bana Oprah'lık taslamaktan başka yapacak işiniz yok mu?"

Üçü de kahkahalara boğulurken odadaki gerginlik dağılmıştı. "Henry'nin umutsuzca Noel partisindeki Jenny miydi, neydi, o kızı bulmaya çalışmasından başka bir şey izlemek güzel bir değişiklik oldu bizim için."

"Onu *hâlâ* bulamadın mı? Acaba zavallı kıza ne söyledin de tanık koruma programına katıldı?" diye şaka yaptım. Henry sanki beni gözleriyle ateşe vermeye çalışıyormuş gibi baktığında gülümsemem daha da büyüdü.

"Kusura bakma, Nathan. Hepimiz kızları taciz ederek bir ilişkiye başlamıyoruz. Bazılarımızın önce kim olduklarını öğrenmesi gerekiyor, tamam mı? Ben..."

Benim, JJ'in ve Robbie'nin uluyan kahkahaları arasında kaybolan cümlesinin devamını duyamadım.

❄

Neden kendi kız arkadaşımla randevuya çıkacağım için gerildiğimi bilmiyordum. Onun kapı görevlisine kibarca selam verip arabamı park ettiğim yere doğru yürümesini izledim. *Tanrım*, olağanüstü görünüyordu. Bu akşam o kadar güzeldi ki Octopus'taki yemek rezervasyonumuza gitmeyi başaramayabilirdik.

Yakın zamanda Malibu'da açılan bir deniz ürünleri restoranıydı, şansımıza JJ'e yanık olan bir adam orada çalışıyordu ve bizim için rezervasyon yapmıştı. Lüks bir restoranda *yemek yemek için* arkadaşını pazarlayacak bir adam değildim ama gerektiğinde buna karşı olduğum da söylenemezdi.

Arabama biner binmez parfümünün tatlı kokusu tüm duyularımı istila etti. Her zaman güzel kokuyordu ama bu akşam bir başkaydı sanki. Onu birkaç gün görmeyince böyle mi oluyordu? Çok güzel koktuğunu ona da söylerdim ama şimdiden gelişmiş duyuları olan bir vampir olduğumla ilgili yapacağı şakaları duyar gibiydim.

"Kendi kendine neden gülüyorsun acaba?" diye gülümsedi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak beni öptü. Tanrım, öpücüğünün tadı bile farklıydı sanki. Elimi yüzüne götürmek

için kaldırdım ama ben daha ulaşamadan elimi yakalayıp "Makyajım bozulacak," diye mırıldandı.

"Vampirlerle ilgili bir şeye, boş ver. Seni özledim, bu akşam çok güzel görünüyorsun."

"Sen de fena değilsin, Hawkins. Antrenman nasıldı?"

Malibu yolunda keyifle sohbet ettik ve artık günümüzün büyük bir kısmını birlikte geçiremediğimiz için kaçırdığımız ufak tefek günlük olaylardan bahsettik. Pilates yaparken kendi *squat* rekorunu kırdığını ve Brady'nin yarışmadan sonra kalorilerini daha da artıracağını anlattı.

Ben de ona Henry'yle Russ'ın ilerleyen arkadaşlıklarını ve takımda yeterince olgunlaşmadığı belli olan bazılarının bundan hoşlanmadığını anlattım. Bu yüzden onlarla biraz büyümeleri gerektiği hakkında özel bir konuşma yapmıştık. Öğrenci birliği hayatı tuhaftı, hatta bana kalırsa biraz gereksiz bağlılık içeren bir yanı bile vardı. Bu yüzden hiçbir zaman o işlere girmemiştim. Kardeşlik adı altında dayatıldığı gibi belirli insanları sevmeye çalışmaktansa gerçekten sevdiğim insanlarla birlikte takılmayı tercih ederdim.

"O ikisine bulaşan herkes karşısında beni bulur," dedi sertçe. Bu konuda şaka yapmadığını biliyordum. Bir altmış üçlük boyuyla Henry'yi ve şimdi de Russ'ı korumak için herkesi karşısına alabilirdi.

Restoranda çalışan adam JJ'e *gerçekten* abayı yakmış olmalıydı çünkü bize açık havada deniz manzaralı bir masa ayarlamıştı. JJ'e, adamın onu etkilemeye *kararlı* olduğu ve mükemmel masamız için bir sürü artı puan alması gerektiğiyle ilgili bir mesaj attım.

Son zamanlardaki davranışlarım hakkında Anastasia'yla konuşmam gerektiğini biliyordum ama bu konuya nasıl gireceğimi kestiremiyordum. Siparişlerimizi verene kadar beklemeye karar verdim ve Anastasia da bu arada Lo'nun komik

hikâyelerini ve her şeyin ters gittiği bir dersini anlattı. Ama sonunda aklımdan neler geçtiğini bildiğini belirten anlayışlı bir gülümsemeyle bana baktı. "Nate, sen iyi misin?"

Birbirimizden uzak kaldığımız anlar, her ne kadar gerçekten ayrılmayıp konuşmaya devam etmiş olsak da bana zaman zaman ilişkimizi bitirmişiz gibi hissettirdi. Bu acı tecrübe de ondan asla ayrılmak istemediğimi anlamama fazlasıyla yetmişti. Hayatımı varlığıyla aydınlatacak biriyle tanışmanın sıkça başıma gelecek bir olay olmadığının farkındaydım. Yanımda, sevdiği insanlar uğruna savaşa girebilecek biri olduğu için çok şanslıydım ve bu da şimdi kendisi için bir savaşa girdiğini anlamamı sağlamıştı.

Ben de bu sırada farklı bir cepheden ona saldırmak yerine her koşulda yanında olmalıydım.

Sakin ve nazik olduğumu umarak, "Sana bir özür borçluyum," diye daha fazla düşünmeden konuya girdim. "Sana adil davranmadım ve bunun için çok üzgünüm, Anastasia. Gerçekten çok üzgünüm."

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Sorun değil. Özür dileme nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Sen hayatımdaki en önemli şeysin. Bunun farkında mısın, bilmiyorum ama benim için çok değerlisin. Bu konuda çok bencilce davrandım. Seni zor bir durumda bırakıp benimle başka şeyler arasında seçim yapman gerekiyormuş gibi hissetmene neden oldum. Aslında bir seçim yapmanı istemedim, sadece seni korumaya çalıştım. Şartlar ne olursa olsun seni ve hedeflerini sonuna kadar destekliyorum." Sessiz kalıp başıyla onaylayarak hiçbir şey saklamadan ona nasıl hissettiğimi anlatmama izin verdi. "Artık seni gerçekten dinliyorum, ne anlatmaya çalıştığının farkındayım. Bu yüzden Aaron'la baş etmek için bu sorunu kendi yöntemlerinle çözmen gerektiğini anlıyorum."

Sözümü bitirdiğimi anlayınca elimi dudaklarına götürüp eklemlerime bir öpücük kondurdu. Yüzündeki rahatlama ifadesi benim için biraz bunaltıcıydı, bu sorunla sandığımdan daha fazla mücadele ettiğini fark etmek kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Aslında ben de biraz rahatlamıştım, komik bir durumdu çünkü normalde huysuz ve inatçı biri olsa bile onunla konuşup anlaşmak gerektiğinde kendini ifade ederken çok anlayışlı ve sabırlı oluyordu. Benim de her şeyi yoluna koymak için sabırlı olmasına ihtiyacım vardı.

"Kimse senin yerini alamaz, Nathan. Onunla buzun üstündeyken, *keşke küçükken hokey yerine artistik patinajı seçseydi*, diye düşünmediğim tek bir saniyem yok. Bu süreçte kendimi geliştirmem açısından terapi bana çok yardımcı oldu, onun için de işe yarayıp yaramadığını bilemiyorum. Ama artık pistin dışında ne yaşadığı ya da ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor."

"Son zamanlardaki davranışlarım ve sözlerim için özür dilerim."

Bir yorum yapmadan elimi sıktı. "Komik bir şey duymak ister misin?"

"Şimdi mi? Evet, kesinlikle." Konuyu berbat bir erkek arkadaş olmamdan başka yöne çekecek her şeye razıydım.

"Bugün antrenmanda Aaron'ın basıp gitmesine neden oldum." Kıkırdayıp şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Antrenmanın ortasında arabasına binip eve gitti. Uber çağırmak zorunda kaldım ama kesinlikle buna değerdi."

"Ne oldu peki?"

"Beni ne zaman kaldırması ya da yakalaması gerekse oflayıp pofluyordu, ben de spor salonunda daha fazla çalışması gerekip gerekmediğini sordum. Egzersiz yaparken benden daha ağır kiloları kaldırdığını bildiğimi söyledim ve sorununun

ne olduğunu sordum. Tabii bu kısımdan hiç hoşlanmadı." Omuzlarını silkerken yüzünü buruşturdu, Aaron'ı hiç umursamadığı belliydi.

"Bir sorun çıkmadı, değil mi?" dedim, ondan çok kendime söylüyormuş gibiydim.

"Endişelenecek hiçbir şey yok, her şey kontrolüm altında. Sen yanımda olduğun sürece hepsiyle başa çıkabilirim." Gözleri omzumun üzerinden arkama doğru kaydı ve ışıl ışıl gülümsemesine bakarak bir an içeriye ünlü birinin girdiğini sandım. Ama sonra sandalyesinde heyecanla kıpırdanmaya başladı. "Ah yaşasın! Sanırım yemeklerimiz geliyor!"

❄

Maple Tower'a döndüğümüzde onu bırakmak istemiyordum ama mecburdum.

"Cumartesi akşamı döneceğim," diye mırıldandı. "Pazar gününü birlikte geçiririz, söz."

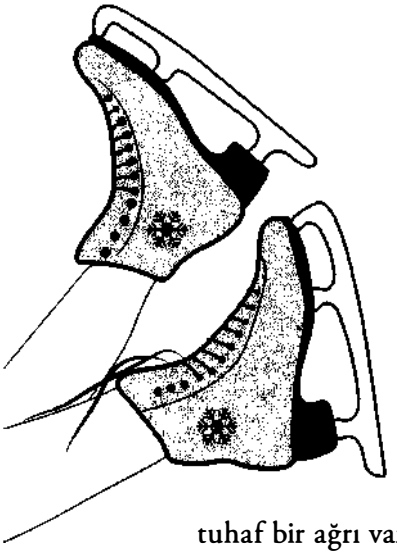
Stassie ertesi sabah ulusal yarışmaya katılmak üzere San Diego'ya gidecekti, bu yüzden en mantıklısının bu gece kendi yataklarımızda uyumak olduğuna karar vermiştik. İkimiz de ayrı kalmayı istemiyorduk ama bu geceyi dinlenerek geçirmesi gerekiyordu ve benim evimde öyle bir şeyin mümkün olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Ben onun evinde kalacak olursam da bütün geceyi Aaron'la benim aynı ortamda olmamın vereceği endişeyle geçirecekti.

Bu durum ikimizin de hoşuna gitmese de en doğru seçenek buydu.

Orta konsolun üzerinden geçip kucağıma oturdu ve kollarını boynuma dolayıp alnını benimkine yasladı. Hemen ardından gelen bir öpücükle, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ama hemen arabadan inmezsem beni bir otoparkta becermen için yalvarmama az kaldı."

Şoför kapısını açıp üzerimden indikten sonra son bir öpücük verip giriş kapısına doğru yürüdü. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için bekledim, ardından ihtiyaçtan sızlayan aletimin eve varana kadar sakinleşmesini umarak arabayı çalıştırdım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Anastasia

Eve girdiğimden beri göğsümde tuhaf bir ağrı vardı ve bir türlü geçmek bilmiyordu.

Yarışma öncesi stresinden kaynaklanıyor olabilirdi. Yarınki gösterinin hayatımın en önemli olayı olduğu düşünülürse sanırım stresli olduğum için kimse beni suçlayamazdı. Olimpiyatlara daha iki yıl vardı ama bu sırada katılabileceğim uluslararası bir sürü yarışma olacaktı. Bu şekilde Amerika Birleşik Devletleri olimpiyat takımına yeteneklerimi ve neler *yapabileceğimizi* gösterecektik.

Bu hafta sonuna hazırlanmak için çektiğim acıların bir anlamı olmalıydı.

Buna *değmeliydi.*

Böyle olduğum zamanlarda Lola beni yalnız bırakması gerektiğini biliyordu çünkü söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamazdı. Daha çok kendi düşüncelerimle baş başa kalmayı tercih ederdim. Dijital ajandamdaki kontrol listesine yazdığım her şeyi yapmış, duşumu almış, en sevdiğim Titanlar tişörtümü giyip yatağa yerleşmiştim. Tüm bunlar yeterli olmalıydı ama... Göğsümdeki tuhaf ağrı hâlâ devam ediyordu.

Tişörtüm çamaşır makinesinden yeni çıktığı için deterjan kokuyordu. Aslında bu her zaman sevdiğim bir koku olmuştu; temiz çamaşır kokusu, ajandamdaki bir işi tamamladığım

anlamına geldiği için beni rahatlatırdı. Ama nedense aynı konu bu akşam ağrımın şiddetlenmesine neden oluyordu.

Çünkü tişört artık Nathan gibi kokmuyordu.

Yatağım birden çok boş gelirken tişört de deli gibi kaşındırmaya başlamıştı.

Dr. Robeska'nın eve geri taşınmamı önermesinin ardındaki nedeni anlayabiliyordum. Eskiden olduğu gibi Aaron'la daha fazla vakit geçirirsek aramızdaki ilişkiyi daha çabuk onaracağımızı düşünüyordu. Buz pisti dışında birlikte yaptığımız şeylerden bahsederken keyifli vakit geçirdiğimiz anlaşılıyordu.

Aramızdaki uyumu yeniden yakalamalıydık ve Aaron'ın geçen günkü sinir krizini saymazsak şimdiye kadar işe yaramıştı. Ben de geri taşınmak istediğim için, daha Robeska konuyu açmadan Nate'e anlatmaya çalışmıştım. Bir süre sonra sadece birbirimizin yanında olmaya alışacağımızı düşünüyordum ve NHL kariyeri başladığında, ayrı kalmanın kırgınlığından ona ihtiyaç duyduğu desteği gösteremeyecektim. Bu da ne kadar çok sevsek de bizi birbirimizden uzaklaştıracaktı.

Ama burada hiç mutlu değildim, Nate'i ve takımdakileri çok özlüyordum.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra aramama karşılık vermeyeceğini düşünmeye başladım, arkadaşlarıyla birlikte olabileceğini ya da telefonunu ders çalışma moduna almış olabileceğini düşünerek aramayı sonlandırmak üzereyken ekranda yüzü belirdi. "Üzgünüm, telefon yatağımın yanında şarjdaydı. Her şey yolunda mı?" dedi temkinli bir şekilde, ekrana bakarken kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık derinleşmişti.

"Senden çaldığım kıyafetler artık senin gibi kokmuyor."

"Hımm... Bu iyi mi yoksa kötü mü?"

"Kötü. Hatta berbat, korkunç, dehşet verici. Seni çok özledim ve kendimi huzursuz hissediyorum."

"Bebeğim, *daha* bu akşam görüştük, huzursuz olmanı gerektirecek bir şey yok. Rahatlaman için ne yapmamı istersin?"

"Bu gece bende kalabilir misin? Aaron'ın yakınlarında olmak istemediğini biliyorum ama o kendi odasında olur, biz de benimkinde." Konuşmasına fırsat vermeden devam ettim. "Onunla karşılaşmayacaksın. Sadece sana ihtiyacım var, Nate. Her zaman yaptığın gibi her şeyin sihirli bir şekilde daha iyi olmasını sağlamana ihtiyacım var."

Dudaklarının kıvrılmasıyla yüzüne en sevdiğim gülümsemesi yayıldı. Onu iyi anlamda şaşırttığım zamanlarda bana verdiği bir ödül gibiydi. Artık beni çok iyi tanıdığı için sık sık göremiyordum, zaten onu şaşırtmak gerçekten zordu. Bu yüzden başardığımda da gülümsemesi insana kendini çok özel hissettiriyordu. "Ben, şey, sihirli numaramı nasıl yaptığımı tam olarak bilemiyorum ama hazırlanıp hemen çıkıyorum. Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı?"

Yatağından fırlayıp gece için bir çanta hazırlamaya başlamasını izlerken başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, aşkım. Sadece seni istiyorum, tek ihtiyacım olan sensin."

❄

Elimdeki kitaba bir türlü odaklanamıyordum.

Bir iki paragraf okuduktan sonra gözlerim yine harita uygulamasında hareket eden noktaya kayıyordu. Arabasının otoparka girdiğini görünce neden bu kadar heyecanlandığımı anlayamadım, bu hem sevimli hem de biraz acıklı bir durumdu sanırım.

Ön kapının yanında heyecanlı bir köpek yavrusu gibi gezinip duruyor, asansörün sesini duymayı bekliyordum. Bu sırada koltukta oturmuş bu hafta onuncu kez *Hamilton*'ı izle-

yen Lola'ysa yargılayan gözlerle bana bakıyordu. Nate'in zili çalmasına fırsat bile vermeden kapıyı açıp onu içeri çektim.

"Selam." Kollarımı ona sıkıca dolayıp kokusunu içime çektiğimde kıkırdadı.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandım göğsüne doğru. O da kollarını sıkıca etrafıma dolarken başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Lola salondan bağırarak, "Sevişirken çok ateşli göründüğünüze eminim ama bunu benim önümde yapmazsanız sevinirim. Bak tam orada bir odanız var zaten, ben de burada devrimci savaşımı sürdürmeye çalışıyorum," dedi.

Sapık gibi davranmayı bırakmasını söylediğinde Lola orta parmağıyla hareket çekince Nathan'ın kahkahası bütün evde yankılandı. Bunun üzerine Aaron gürültünün nedenini öğrenmek için dışarı çıkmadan Nathan'ı çekiştirerek yatak odama sürükledim.

Göğsümdeki tuhaf ağrı, yanımda olduğu ve ona dokunabildiğim sürece gitgide azalmaya başlamıştı. Parmağını çeneme koyup ona bakmam için başımı kaldırdı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Göğsümde geçmek bilmeyen bir ağrı vardı. Seni tekrar buraya sürüklediğim için özür dilerim ama bencillik de olsa kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Tam bir ilgi budalası oldum, değil mi?"

Başını sallayıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken alnıma bir öpücük kondurdu. "Sana kendini daha iyi hissettirebilmek için her şeyi yaparım, Anastasia. Sadece kokumu kıyafetlerine nasıl bulaştırabileceğimden pek emin değilim." Spor ayakkabılarını fırlatıp yatağıma uzandı, rahat bir pozisyon bulana kadar yastıklarımla kavga etmesini izledim. En sonunda yerleştiğinde kucağına tırmanıp bacaklarımı kalçasının iki yanına koydum.

"Kollarını kaldır," diyerek tişörtünü çekiştirdim. Hafifçe doğrulup çıkarabilmem için kollarını başının üzerine kaldırdı. Tekrar arkasına yaslandığında parmaklarımı karnının pürüzsüz, sıcacık teninde gezdirip yavaşça eşofmanına doğru indirdim.

Elbette gri eşofman altı giyiyordu çünkü Nathan Hawkins hiç şüphesiz kadın yazar tarafından yazılmış bir karakterdi.

Elleriyle hızla bileklerimi yakalayıp kollarımı havaya kaldırdı. "Sıra sende, Allen."

Tişörtümü çekip çıkardığında bakışlarının sıcaklığıyla meme uçlarım sertleşti, dudaklarını yalayıp elleriyle kalçamı okşayınca tüylerim diken diken oldu.

O yavaş yavaş hareket ederken heyecanlı bekleyiş iyice sabırsızlanmama neden oluyordu. Elleriyle kalçamdan memelerimin altına gelene kadar çıplak tenimin her santimini okşadı. Nathan beni daha önce birçok kez çıplak görmüştü ama hiçbirinde kendimi şu anda olduğum kadar korunmasız hissetmemiştim.

"Mükemmelsin, Anastasia." Boğuk bir sesle fısıldayıp göğsümün ortasındaki boşluğu öpmek için eğildi. Sertleşmiş meme ucuma dilini hafifçe değdirip keyifle mırıldandı, işkencesini artırıp nefis bir şekilde emmeye başladığında nefes nefese kaldım. Sıkıca omuzlarını kavradım ve diğer meme ucuma geçip onu da aynı ilgiyle yalarken başım geriye düştü. Bazen yalayıp bazen öperek boynuma doğru çıkarken kendimi ona sürttüğümde inliyordu. Dudaklarıma ulaştığında çoktan alev almak üzereydim.

"Ah... Seni istiyorum."

Karanlık gülüşünün ardında gözleri parlıyordu. "Benden kibarca iste."

"Nathan..." diyerek sabırsızlıkla inledim.

"İyi bir başlangıç ama yetmez. Bana ne istediğini söyle, bebeğim."

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı *dindirmek* için çaresizce kendimi ona bastırıp sürtünüyordum, bu şekilde kıvranırken ne istediğim aslında çok belliydi. Kollarını belime dolayıp sıkıca tutarak beni sırtüstü yatırdı. Ömrümün sonuna kadar saklayacak tek bir anım olsaydı, Nate'in bacaklarımın arasında diz çökmüş bu hâlini seçerdim. Vücudu güçlü ve sıkı görünürken teni yumuşacık ve pürüzsüzdü. Şehvetten sarhoş olmuş hâlde beklentiyle bana bakarken gözlerini bile kırpmıyordu.

"Ağzını istiyorum."

"Ağzımın nerede olmasını istiyorsun?"

Parmağımı iç çamaşırımın önünde gezdirirken şimdiden sıcaklığı ve sırılsıklam olduğumu hissedebiliyordum. Gözleriyle elimi takip ederken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi.

"Ne istediğini açık açık söylemen lazım."

Vücudumdaki kanın hepsi yüzüme hücum etti. Beni dikkatle izleyen gözlerine bakarken yanağımın içini kemirdim. Elleri uyluklarımı ağır ağır okşarken bana istediğim şeyi vermek için hiç acele etmiyordu. Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu, beklediğim her an ona ihtiyacım ve sabırsızlığım giderek artıyordu. En sonunda dayanamayarak, "Beni yalamanı ve boşaltmanı istiyorum," dedim.

Elleriyle iç çamaşırımın lastiği kavrayıp tek hamlede çekip çıkardı ve bacaklarımı iki yana açıp arasına yerleşti. Görünüşe göre oyun zamanı sonra ermişti çünkü hiç vakit kaybetmeden başını bacaklarımın arasına gömüp kıvrımlarımı yalamaya ve emmeye başladı. Saniyeler içinde olduğum yerde kıvranırken bir yandan daha fazlasını istiyor, bir yandan bu kadarı fazla geldiği için kendimden geçecek gibi oluyordum.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye inledi ama cevabı bal gibi biliyordu.

Ellerimi saçlarına daldırıp onu daha yakına çektim, kımıldamaması için sıkıca tutuyor, beni bu yatağa bağlayan bir çapa gibi kullanıyordum.

"Nate," diye çığlık çığlığa haykırdım.

"Evet, bebeğim. Hoşuna gittiğini biliyorum." Parmağını içime sokup içeri dışarı hareket ettirdi, ardından yanına bir diğerini daha ekledi. Parmaklarını içimde kıvırdığında daha fazla dayanamayacağımı hissettim. "Benim için boşalacak mısın, Anastasia?"

Bacaklarım kontrolsüzce titreyip vücudum kasılırken resmen boşlukta süzülüyordum. "*Nathan... Ah, siktir...*"

Beni şaşkın ve nefessiz bir hâlde yatakta bırakıp ayağa kalktı ve üzerindekileri tamamen çıkardı. Elleriyle çıplak baldırlarımı yakalayıp beni yatağın kenarına çekti, ayak bileklerimi okşadıktan sonra omuzlarına dayadı. Tek eliyle aletini kavrayıp dalga geçer gibi ucunu kıvrımlarımın arasına sürttü.

Kendini yavaşça içime iterken, "Ne kadar da uslu bir kız," dedi gururla. "*Tanrım*, aletimi sıkmayı bırak yoksa her şey otuz saniye içinde bitecek."

Parmaklarıyla kalçamın iki yanından tutup beni olduğum yere sabitledikten sonra tek hamlede içime girdi.

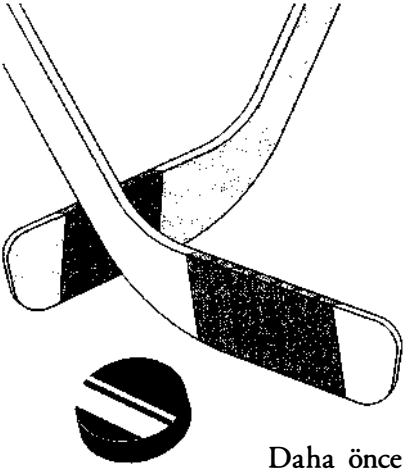
"Bana uslu kız demeyi bırakırsan ben de aletini sıkmayı bırakırım," diye karşılık verdim. İlişkimizin bu kadar iyi olmasının sebeplerinden biri de Nathan'ın bana sürekli güzel sözler söylemesi ve benim de bunları duymaktan asla bıkmamamdı.

Hareketleri ilk başta nazikti, yavaş ve derin vuruşlarla ayak parmaklarımın keyifle kıvrılmasını sağlıyordu. Ama sonra elini kalçamdan çekip başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizerken içime daha hızlı girip çıkmaya başladı. "*Tanrım*, çok iyisin." Zar zor nefes alarak ona dokunmak için uzandım ama aramızdaki mesafe fazla olduğu için ulaşamadım.

Bacaklarımı omuzlarından indirip kalçasının etrafına sardı ve beni kaldırdıktan sonra kucağında taşıyıp yatak odamın kapısına yasladı. "Böyle daha mı iyi? Şimdi bana dokunabilirsin." Gülümseyip boynumu öpmeye, dişlerini tenime sürtmeye başladı.

Vücudumu tekrar tekrar ele geçirirken kalan son gücümü kullanıp ona sımsıkı sarıldım. Karnımın altında gerilim iyice birikmişti, Nate inleyerek kulağıma güzel sözler fısıldamaya devam ederken gerilim arttıkça tutunmak için tırnaklarımı sırtına geçiriyordum. Darbeleri gitgide şiddetlenirken kalçamı tenimde izini bırakacak kadar sıkı tutuyordu. İçimde biriken gerilime daha fazla dayanamayıp adını haykırarak boşaldığımda vücudumun her yeri karıncalandı. Birkaç kez daha sertçe içime girip çıktıktan sonra o da benimle birlikte boşalırken başını boynuma gömüp anlaşılması zor küfürler sıraladı. "Tanrım, seni seviyorum."

Nemli alnıma yapışan saçlarımı geriye ittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hımm," dedim nefes nefese kalmış bir sesle, "Ben de seni seviyorum."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nathan

Daha önce bu kadar iyi bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum ama bunun tek kötü yanı eninde sonunda uyanmak zorunda kalmamdı.

Bu ev, merdivenlerdeki tepinmelerin bir türlü bitmediği evime kıyasla sabahları daha huzurluydu. Kahvenin sonunu kimin içtiğine dair kavgaların gürültüsünden eser yoktu. Alarmı çalmaya başlayınca Stassie kollarımın arasında dönüp homurdanmaya ve söylenmeye başladı, alarmın kendiliğinden durmayacağını anlayınca da küfürler savurarak telefonunu aramaya girişti.

Birlikte yaşadığımız dönemde uyuyormuş gibi yapma -diğer bir deyişle gizlilik modu- konusunda ustalaşmıştım. Ama ayrı geçirdiğimiz birkaç geceden sonra formdan düşmüş olmalıydım ki deli gibi çalan telefonuna *adi şerefsiz* diye bağırınca kendimi tutamayıp kahkaha attım.

"Gülmeye devam et, Hawkins ve neler olacağını gör," diyerek esnedi ve telefonuna sert bir darbe indirdi.

"Gel buraya, huysuz kız." Gülümseyerek onu kendime çektim. "Nasıl hissediyorsun? Kendini hazır hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?"

Üzerime yuvarlandı ve yüzünü, göğsümdeki ellerine yasladı. "Benim yerime kayar mısın? Ben de uyumaya geri dönerim, daha sonra bana nasıl geçtiğini anlatırsın."

"Yani işe yaraması için jüri üyelerine rüşvet verebilirim ama ben yarışmak istesem de o küçük kıyafetinin içine girebileceğimi sanmam."

Bugün onun için hayatındaki en önemli günlerden biriydi ve bu kadar sakin olmasına şaşırmıştım. Ama hemen ardından sanki ne düşündüğümü duymuş gibi üzerimden fırlayıp banyoya koştu ve midesinde ne var ne yoksa çıkardı.

Neyse ki daha önceden yarışma sabahlarında stresli olduğu ve çoğunda kustuğu için bunu sabah bulantısıyla karıştırıp korkmamam konusunda beni uyarmıştı. Aynı zamanda kusmasının benim gitmem için bir işaret olduğunu çünkü bu noktadan sonra öfkeli bir kasırgaya dönüşeceğini ve onu böyle görmemi istemediğini de söylemişti.

Giyinip mutfaktan bir bardak su getirdiğim sırada o da mis gibi nane kokusuyla banyodan çıkıyordu. "Bu benim gitmem için işaret, değil mi?" dedim, alnını öpmek için öne eğildim.

"Dün gece burada kaldığın için teşekkürler." Kollarını etrafıma doladı. "Gelmeseydin şu anda çok daha kötü durumda olurdum. Bugünkü maçta bol şans, benim telefonum yanımda olmayacak ama otele döndüğümde seni görüntülü ararım, tamam mı? Maçın sonucunu bana mutlaka mesaj at."

Stas'ın yarışmasına o kadar odaklanmıştım ki bugün UCLA'yla oynayacağımızı neredeyse unutuyordum. Pisti mahvetme olayını hepimizin geride bıraktığını umuyordum çünkü UCLA takımındakilerin çoğu iyi adamlardı. Okullarımız yakın olduğu için birbirimizi kulüplerde ya da partilerde görüyorduk ve aramızdaki tatlı rekabetin dışında karşılıklı hokey oynamaktan hoşlandığımız bir takımdı.

Artistik patinaj ulusal yarışması San Diego'da yapılacaktı ve hafta sonu boyunca sürecekti. İlk performanslarını bugün sergileyecekler, yeterince yüksek puan alırlarsa yarın diğer ko-

reografileriyle tekrar yarışacaklardı. Hokey maçım olduğunu, onunla gidemeyeceğimi söylediğimde Anastasia çok anlayışlı ve destekleyici davranmış, hiç sorun olmadığını söylemişti.

Ona söylemediğim şeyse maç biter bitmez arabama atlayıp hiç vakit kaybetmeden performanslarına yetişmeyi planlamamdı. Son bir moral konuşması yapıp onu ne kadar sevdiğimi ve onunla gurur duyduğumu söyledikten sonra yanından ayrıldım.

Eve döndüğümde Stassie'nin evindeki huzur yerine her zamanki soytarılıklarını yapan çocuklarla karşılaştım.

JJ, Henry, Mattie ve Russ takım elbiselerini giymiş salondaki koltuğun yanında duruyorlardı. Mattie odanın diğer tarafındaki sandalyeye atlamak için masanın üzerine çıktı, masa ağırlığı altında çatırdasa da tamamen kırılıp çökmedi. İçlerinden birinin neler olduğunu açıklamasını beklerken bakışlarım dördü arasında gidip geliyordu.

Robbie, bir elinde kahve fincanını tutarken diğer eliyle tekerlekli sandalyesini iterek arka odadan çıktı. Çoktan takım elbisesini giymişti ve oyundan önce ortalıkta olmamamla ilgili bir nutuk dinleyecekmişim gibi ciddi görünüyordu. Ama bunun yerine bir omuzunu silkti ve neler olduğunu açıkladı. "Küçük çocuklar gibi yerden yüksek oynuyorlar."

"İşte şimdi sıçtın, dostum."

"Senin kadar değil. Git takım elbiseni giy, kendi sahamızdaki maça geç kalmayalım."

Hazırlanmam uzun sürmedi, arabaya binmek üzereyken telefonum titrediğini hissettim.

UBER SÜRTÜĞÜ

Şimdi yola çıktık, Brady bize zorla ABBA dinletiyor.

NATE

Kulağa çok kötü gelmiyor bence.

UBER SÜRTÜĞÜ

Ama şarkıyı o da söylüyor. 😭😭

NATE

JJ onu aramanı söyledi, birlikte düet yapacaklarmış. 🎤🎵

UBER SÜRTÜĞÜ

Artistik patinajın en seçkin üyeleri önünde suratımın üstüne çakılıp kendimi rezil edersem beni yine de sever misin?

NATE

🤔🤔

UBER SÜRTÜĞÜ

😡😡

NATE

Evet, büyük ihtimalle severim.

UBER SÜRTÜĞÜ

Senden nefret ediyorum. 😀😀

NATE

Suratının üstüne çakılmayacaksın. Her şey yolunda gidecek ve sonuç ne olursa olsun seni hep seveceğim. 💕💕

UBER SÜRTÜĞÜ

Sanırım midem bulanıyor.

NATE

Derin nefes al. Kusacak gibi olursan da öncesinde Aaron'ı hedef aldığından emin ol.

Yol boyunca *aşırı gergin kızımı* biraz olsun rahatlatmak için mesaj yazarken arabayı JJ kullanıyordu. Pistin otoparkına girdiğimizde Robbie anında *puşt koç* tavrını takınarak artık maç havasına girmem için telefonu bırakmamı emretti. "Onu birkaç saat sonra göreceksin zaten, biraz kendine gel artık, olur mu?" Ses tonunu Faulkner'a benzeterek homurdandı. "Ben de onun için endişeleniyorum ama unutma ki odaklanmamız gereken bir maçımız var."

"Evet, Koç."

Arena kapılarından içeri girer girmez ben de kaptan tavrımı takındım.

Ve sonucu da çok iyi oldu, sezonun en iyi oyunlarından birini çıkararak UCLA'yı rahat bir şekilde 9-3 yendik. Dün Faulkner'la konuştuğumda Anastasia'yı izlemeye yetişebilmem için kazanırsak maç sonrası yaptığı değerlendirme toplantısını daha sonraya erteleyeceğine söz vermişti. Tam kapıdan çıkmak üzereyken UCLA'nın kaptanı Cory O'Neill ile karşılaştım.

Koluma hafifçe vurarak, "Seni görmek güzeldi, dostum," dedi. "Buza geri dönmene sevindim. Artık artistik patinaja geçtiğine dair dedikodular dönüyordu."

"Evet, altı haftalığına öyle oldu. Başımıza gelen başka bir acıklı olay daha. Maple Hills'te dramın sonu hiç gelmiyor, değil mi?" Boynumu hafifçe kaşıdım. "Sportif Direktör, artistik patinaj takımındaki elemanlardan biri sakatlanıp beni

suçlayınca yedek kulübesine aldı. Asıl sorumlunun kim olduğunu bulana kadar bütün takımı oyundan alacaklardı, o yüzden suçu üstüme aldım. O tekrar kaymaya başlayana kadar benim de oynamama izin verilmedi."

"Siktir!"

"Çok da kötü değildi aslında. Kız arkadaşım onun partneriydi, bu yüzden altı haftayı onunla buz üstünde antrenman yaparak geçirdik. Vücudumun ağrıması dışında hoşuma gitti. Aslında bugün yarışmaları var, ben de şimdi oraya gidiyordum."

Cory'nin kaşları çatıldı. "Bir dakika, sen Aaron ve Stas'tan mı bahsediyorsun?"

Bu iyiye işaret olamaz. "Evet, onları tanıyor musun?"

Başını aşağı yukarı sallarken yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. "Şikago'da Aaron'la aynı okula gidiyorduk. Onu çocukluğumdan beri tanırım. Aaron'ın sakatlanmasından sen mi sorumlu tutuldun, ayrıca Stassie de senin kız arkadaşın mı?"

"Cadılar Bayramı'nda sakat bir kolla Honeypot'a geldi, ona eşek şakası yaptığım için sakatlandığını söyledi. Şaka konusunda ünümüzü..."

"Cadılar Bayramı mı? Dostum," diye araya girerek elini kaldırdı. "Aaron bizimle futbol oynarken sakatlandı. Kumsalda ateşin etrafında içki içip şakalaşıyorduk. Davey onu itekleyince kolunun üzerine düştü. Bunun için seni suçladığını bilmiyordum. Hassiktir! Bize bu olanlardan hiç..."

Karşımda ağzını oynattığını görebiliyordum ama kulaklarımdaki çınlama dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Parçaların hepsi tek tek yerine oturmaya başladığında her şey ağır çekimde oluyor gibiydi. Talihsiz bir kazadan sonra Aaron'ın suçlayacağı ilk kişi olduğum gerçeğiyle barışmıştım. Neredeyse dört yıldır bu takımın itibarını korumak

için savaşıyordum ve suçu üstüme almama sebep olduğu için kızgın değildim.

Ama Aaron olanları biliyordu. Nasıl sakatlandığını biliyordu ve yine de başımı belaya sokmaya karar vermişti.

Peki ne için? Anastasia için mi? Anastasia'nın yıllardır ilişkisi yoktu ve tüm bu zaman boyunca Aaron herhangi bir hamle yapmamıştı. Beni okuldan attırmak için mi yapmıştı? Ama bu da mantıklı gelmiyordu. Çünkü söylediği yalanın mantıklı hiçbir yanı olamazdı.

Cory temkinli bir şekilde, "Hawkins?" diye seslendi.

"Gitmem gerek."

San Diego'ya giden yolu yarılamıştım ki arabayı büyük bir sessizlik içinde sürdüğümü fark ettim. Radyoyu açıp aklımda dönen düşüncelerin gürültüsünü bastırmaya çalıştım. Aslında şu anda en çok merak ettiğim şey, oraya vardığımda ne yapacağımdı. Oraya dalıp neler yaptığını, en yakınındaki insanı nasıl kandırdığını herkese bağıra bağıra anlatmak istiyordum. Ama *Anastasia'nın* hak ettiği bu değildi. Hayatının en önemli yarışmasına çıkacaktı. *Odaklanması gereken bir anda içeri girip bombayı patlatacak mıyım?*

Düşüncelerimi toparlamama bile gerek yoktu, cevap zaten beliydi; bu konunun beklemesi gerekecekti.

Stassie olmadan bir gelecek hayal edemiyordum ve ne yazık ki şu anda onun geleceği Aaron'ınkiyle iç içeydi. Bu hafta sonu kazanırlarsa daha da fazla hayatımıza dâhil olacaktı.

İsimleri uzun bir süre yan yana anılacaktı.

Aaron, Anastasia'nın kendisine duyduğu ihtiyacın, öfkesinden daha büyük olduğunu biliyordu. Bu terapi saçmalığının asıl amacı da buydu zaten; Stassie'ye, ona partneri olarak ihtiyacı olduğunu sürekli hatırlatmaya çalışıyordu.

Sanki bu boktan gerçeğin farkında değilmişiz gibi.

Yolculuğun geri kalanı hızla akıp gitti, daha ne olduğunu anlayamadan yarışmanın yapıldığı Spirit Center'ın otoparkına giriyordum. Stas, ulusal yarışmaların yıllar sonra ilk kez ülkenin batısında yapıldığını söylemişti. Şu anda ülkenin diğer ucunda olmadığı için kendimi şanslı hissediyordum. Yaşanan her şey bir kenara onu desteklemek için burada olabildiğime memnundum ve mümkün olduğunca buna odaklanacaktım.

Binaya doğru ilerlerken insanlar koridorlara sıralanmıştı. Öğrencileriyle birlikte antrenörler, gerginlikten kıvranan çocuklarıyla gelen ebeveynler ve ceketlerinde bir sürü farklı paten takımlarının amblemleri bulunan büyük gruplar.

Ülkenin en iyi artistik patinajcılarının şu anda bu binadan olması ve Anastasia'nın da onlardan biri olduğunu bilmek biraz çılgıncaydı. Altı hafta boyunca artistik patinaj yapmak, bu işin ne kadar zor olduğu konusunda daha da bilinçlenmemi sağlamıştı.

Kıçımda ve dizlerimde düşmekten oluşan morlukların bir kısmı hâlâ duruyordu.

Çiftler kısa programının başlamasına on dakika vardı, bu da tuvalete gidip içecek bir şeyler almak için yeterli zamanım olduğu anlamına geliyordu. Buzun üstüne çıkacak olan Anastasia'yken ben neden bu kadar gergindim, bilmiyordum.

Sıralardan birinin sonunda, hepsi birbiriyle uyumlu tişörtler giyen büyük bir ailenin yanında oturduğum için şanslıydım. Stassie ve Aaron kendi gruplarında ikinci sırada çıkacaklardı, ısınma turlarını kaçırdığım için onu şimdilik görememiştim. Aklımdan bir sürü düşünce geçerken piste çıkan ilk çifte doğru düzgün odaklanamamıştım bile. Koltuğum, doğruca buza çıkan tünelin hemen üzerindeydi ve göz ucuyla Brady'yi gördüğümde Stas'ın da çıkmak üzere olduğunu biliyordum.

Yarışma süreci internet üzerinden yayımlanacağı için pistin neredeyse her bir noktası kameralarla çevriliydi. Takımdakilerin çoğu bizim evde toplanmış yayını izliyordu, son gruptakilerden biri kötü bir şekilde düştükten sonra grup sohbetinde destek -ve dehşet- mesajları ardı ardına geliyordu.

"Sırada, Maple Hills Buz Pateni Takımı'ndan Anastasia Allen ve Aaron Carlisle."

Onun pistin ortasına doğru kayışını izlerken kalp atışlarımı duyabiliyordum. Çok güzel görünüyordu, açık kahve dalgalı saçları arkaya doğru toplanmıştı. Göğüs kısmında, kollarında ve lacivert kıyafetinin eteklerinde bulunan elmas işlemeli tül dikkat çekiyordu. El ele pistin ortasına gidip müziğin başlamasını beklediler.

Sixpence None the Richer'ın *Kiss Me* şarkısının akustik bir versiyonu çalmaya başlayınca onlar da ilk hareketlerine başladılar. Bu şarkıyı ve *Clair de Lune*'u birlikte çalıştığımız zamanlarda çok fazla dinlemiştim.

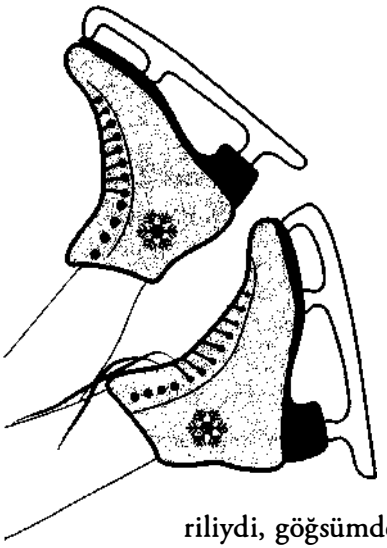
Antrenmanlarda buzun üzerinde onunla birlikteyken o kadar mükemmel görünüyordu ki bu dünyaya sadece buz pateni yapmak için gelmediğine inanmak zor oluyordu. Evdeyken, mutfak fayansları üzerinde kayarken, beni de kahkahalarla peşinden sürüklerken bunların hepsinin pratik yapmak olduğunu savunuyordu.

Bu şarkı bana her zaman o anları hatırlatacaktı.

Onlar her hareketi pürüzsüz ve mükemmel bir şekilde gerçekleştirirken gözlerimi ikisinden alamıyordum. Telefonum cebimde durmadan titriyordu ama bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için umursamıyordum. Programın sonuna gelmek üzereydiler, iki dakika kırk saniye göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Aaron son hareketleri için Anastasia'yı kaldırınca havada o kadar kusursuzca süzülüp yere öyle nazik bir şekilde indi ki saniyeler önce havada olduğuna inanmak güçtü.

İkili pistin ortasına ilerledi ve son kez kayıp müzik yavaşlarken birbirlerine sarıldılar. Her bir saniyesi mükemmeldi. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ta ki alkışlar yağmaya başladığı sırada Aaron, Anastasia'nın yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına yapışana kadar.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Anastasia

Etrafımız patlayan flaşlarla çevriliydi, göğsümdeki ağırlık yüzünden nefes almakta zorlanıyordum.

Onu itmeye çalışıyordum ama elleri yüzümü o kadar sıkı tutuyordu ki kımıldayamıyordum. Etrafımız bu ânı farklı açılardan çeken yaklaşık otuz kadar kamerayla çevriliyken olay çıkarmak istemiyordum.

Her şey kaydediliyor.

Bu sahne herkesin gözleri önünde oluyordu. İnsanlar çoktan her şeyi görmüşlerdi, şu anda canlı canlı izliyorlardı. Nathan şu anda evde bizi izliyordu. Bizi öpüşürken izliyordu.

Midem bulanıyor.

Aaron nihayet yüzümü bıraktı, geriye çekilirken zafer sarhoşu gibi görünüyordu. Kalabalığı selamlamak için kolunu kaldırdı; bense burada, bu kadar insanın karşısında gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. Vücudum sanki benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı, pistin kenarında bizi bekleyen Brady'nin gülümseyen yüzüne doğru ilerledik.

Brady tabii ki gülümsüyordu, harika bir performans çıkarmıştık. Buzun üstündeki her hareketimizde, her kıvrılışımızda ve dönüşümüzde, her anımızda tam bir uyum içinde olduğumuzu hissetmiştim. Her şey yolundaydı, ta ki en sonunda Aaron iznim olmadan dudaklarıma yapışıp *her şeyi* mahvedene kadar.

Koçun uzattığı buz pateni koruyucularını elinden çekip aldım, beni kucaklamasına izin vermeden kameralardan ve Aaron'dan uzaklaşmak için hızla tünele doğru ilerledim.

Gözlerim yaşardığı ve görüşümü bulanıklaştırdığı için birkaç metre ötedeki çıkışı zar zor görebiliyordum.

Aaron arkamdan, "Stas!" diye bağırıyordu, sesinden kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Mükemmel performansımızı kutlamak varken neden hızla ondan uzaklaşmaya çalıştığımı anlamıyordu.

Performansımız gerçekten de baş döndürücüydü.

Tam da istediğiniz insanların dikkatini sizin üzerinize çekebilecek türden bir performanstı.

Kolumu yakalayıp beni durdurunca dönüp onunla yüzleşmekten başka çarem kalmadı. Güçlü görünmek, ondan etkilenmediğim izlenimini vermek istiyordum ama gözyaşlarım yüzümden süzüldüğü için başarılı olamıyordum. "Bitti, Aaron. Bu sefer çok ileri gittin."

Kaşları şaşkınlıktan neredeyse alnına ulaşmıştı. "*Bitti* derken ne demek istiyorsun? Başardık! Orada mükemmel bir iş çıkardık!"

Brady hemen arkasındaydı, gözleri temkinli bir şekilde ikimiz arasında gidip geliyordu. "Puanlarınızı beklememiz gerekiyor. Anastasia, üzgün olduğunu biliyorum. Bununla daha sonra birlikte başa çıkabiliriz. Ama şu anda gözyaşlarını silip kameralar karşısında cesur bir yüz ifadesi takınarak hiçbir şey belli etmemelisin." Üzerime diktikleri ürkek bakışlarıyla beni resmen boğuyorlardı. "Biliyorum, tatlım," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm, gerçekten. Ama kariyerini düşünmelisin, bununla sonra ilgilenelim ve söz veriyorum hepsini çözeceğiz."

Aaron kayıtsız bir ses tonuyla, "Ne yaptığımı anlamıyorum. Gerçekten, anlayamıyorum. Ağlamayı kes, hemen sıralamamızı öğrenmeliyiz."

"Hayır! Bitti," dedim ağlayarak. "Onu kendimden uzaklaştıramadım. Durmadı! Ben böyle bir şey istemiyordum. Gitmeme *izin* vermedin! Artık bunu yapamam, Koç. İstemiyorum, istemiyorum, *istemiyorum!*"

O sırada arkamdaki kapı açıldığında Nathan'ı görünce hayatımın şokunu yaşadım. Omzumun üzerinden bize yaklaşmasını izledim ve bunun gösterinin bir parçası olmadığını anlaması için yaşlarla dolu gözlerime bir kez bakması yetmişti. Olanlar performansımızın bir parçası değildi. Kameralara ya da jüri üyelerine *âşıkmışız* izlenimi vermeye çalışmıyorduk.

"İşte yine başlıyoruz," diye homurdandı Aaron.

Nate yanıma gelip beni sıkıca kucaklarken, "Sen iyi misin?" diye sordu. Ona doğru dönüp başımı salladığımda başparmaklarıyla gözlerimden akan yaşları nazikçe sildi.

Hıçkırıklarımın arasından, "Eve gitmek istiyorum," dedim.

"Bu tam bir saçmalık. Anastasia, seni üzdüysem özür dilerim, tamam mı? Kendimi ânın heyecanına kaptırdım. İnsanların görmek istediği buydu ve ben de sorun olmadığını düşündüm. Aptalca bir gösteri yüzünden bu kadar üzüldüysen bir daha yapmam."

"Bir boktan anlamıyorsun, değil mi?" Nathan sinirden delirerek beni bırakıp Aaron'ın üzerine yürüdü. Ben daha boş vermesini söyleyemeden yumruğunu Aaron'ın suratına geçirerek onu yere serdi. Brady, daha fazlasını engellemek için Nate'in kolunu tutmuş, durması için bağırıyordu. Nate'se şişen yanağını tutmaya çalışan Aaron'a, "Onu zorla öptün, adi şerefsiz!" diye bağırdı.

Brady kontrolü eline almaya çalışarak, "Aman Tanrım. Lütfen, herkes sakin olsun!" diye bağırdı. "Hawkins, şim-

dilik git buradan. Aaron, sen de ayağa kalk çabuk." Hırsla saçlarını çekti, sonunda o da soğukkanlılığını kaybetmişti. "Anastasia, önümüzdeki on beş dakikayı atlatalım, lütfen. Sonra konuşacağız, söz veriyorum sana."

Aaron'la kameralar karşısındaki koltuklarda oturmuş sonuçları beklerken tam bir enkaz gibi görünüyor olmalıydık.

Benim gözlerim kıpkırmızıydı, Aaron'sa yüzünün şişen yanına ilk yardım ekibinden birinin verdiği buz torbasını bastırıyordu. Brady aramıza oturmuş, iki yandan ellerimizi tutuyordu. Şu anda bizden başka kamera karşısında birlikte oturmaya bu kadar isteksiz birileri olamazdı herhâlde.

Puanlar ekranlarda göründüğünde performansını yapan çiftler arasında ilk sıraya yerleşmiştik ama ben kazandığımız için sevinemiyordum bile. Kıpırdamadan duruyor, Brady ve Aaron'ın sevinç çığlıklarını umursamadan hareketsizce oturuyordum. Brady kollarını beni avutmak ister gibi omzuma doladı ama kameranın kayıtta olduğunu belirten ışık söndüğü an Nathan'ı bulmak için ayağa fırladım.

"Anastasia, bekle!" diye bağırdı koç, adımlarının sesi arkamda yankılanıyordu. Yavaşlayıp yüzümü ona döndüğümde kollarını açarak bana doğru koşmasını izledim. "Sana böyle bir şey yaptığı için çok üzgünüm."

"Benden bu kadar, Koç."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama ne demek istiyorsun?" diyerek temkinli bir şekilde sordu. Aaron'ın sonuçları beklediğimiz odadan çıktığını, endişelenecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi bize doğru yaklaştığını görebiliyordum. "Bir öpücükten dolayı buz patenini bırakamazsın, Anastasia. Buna izin vermeyeceğim."

"Buz patenini bırakmıyorum," dedim, Brady'nin omzunun üzerinden yanımıza yaklaşan Aaron'a bakıyordum. "Bir daha asla Aaron'la kaymayacağım."

Dalga geçer gibi gözlerini devirip oflayınca yüzünün diğer tarafına da yumruk atma dürtüsü dayanılmaz bir hâl aldı. "Başka bir partner bulamazsın, hem bulsan bile iki yılda asla hazırlanamazsınız. Olimpiyatlarda ilk performansını sergilediğinde yirmi yedi yaşında mı olmak istiyorsun? Gerçekçi ol, *Tanrım*. Özrümü kabul et işte, Stas. Bunu gelecek hafta Dr. Robeska'yla konuşuruz. Yarınki yarışmaya odaklanmalıyız. Birlikte nasıl da harika bir iş çıkardığımızı düşün! Biz..."

Devam etmesine izin vererek kendisini boktan bir satıcı gibi bana pazarlamaya çalışmasını dinledim. Sonunda bu saçmalıklarının beni etkilediğinden emin bir şekilde sırıtarak sustuğunda Brady'ye döndüm. "Tek başıma yarışacağım. Puanlarımız sadece çift olarak geçerliyse lütfen onlara çekildiğimi söyle."

Nihayet gerçekleri kavrayan Aaron elini hırsla saçlarına daldırdı. "Tek başına yarışamazsın. Bana bunu yapma, Anastasia. Senin için yaptığım onca lanet şeyden sonra. İnatçı bir orospu gibi davranmayı kes! Tek başına yarışabilecek kadar iyi değilsin. Tanrım. *Lanet olsun!* Hayatımın içine sıçıyorsun!"

Brady ona dönüp, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı.

"Erkek arkadaşımı bulup eve döneceğim. Elveda, Aaron."

"Stas, *lütfen*," diye yalvardı.

"Sana güvenmekten başka bir şey yapmadım, Aaron. İki buçuk yıl boyunca sahip olduğum her şeyle bu ortaklığı, arkadaşlığımızı korumaya çalıştım. Seninse tek yaptığın beni kullanmak, manipüle etmek, arkamdan sürtük demek ve senin için yeterince iyi olmadığımı söylemek oldu. Eh, artık ne kadar şerefsiz olduğunu çok net görebiliyorum. Sen beni istemiyorsan sorun değil, çünkü ben de seni istemiyorum. Seninle başarılı olmaktansa tek başıma yarışıp başarısız olma

riskini almayı tercih ederim. Seninleyken kendimden nefret ettikten sonra kazanmanın hiçbir önemi yok."

Cevap vermesini beklemeden Nate'i bulmak için bekleme alanına doğru ilerledim. Bir yanım nihayet kurtulmuş, hafiflemiş ve özgür hissediyordu ama daha ağır basan yanım hem utanmıştı hem de partner olarak ilişkimizi yürütebileceğimizi düşündüğüm için hayal kırıklığına uğramıştı.

Ona yaklaştığımı görür görmez Nate hemen ayağa fırlayıp yanıma koştu. İyi olup olmadığımı sormasına fırsat vermedim çünkü yeniden gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. Onun yerine eşyalarımı almak için beni otele götürmesini rica ettim.

Arenadan otele geçerken telefonuma bakacak gücü kendimde bulamamıştım ama herkesin bana ulaşmaya çalıştığını biliyordum. Neyse ki eşyalarımı boşaltmamıştım, bu sayede bavulumu kapıp resepsiyona anahtarımı bıraktım ve Maple Hills'e dönmek üzere tekrar arabaya bindim.

Telefonumun ekranında annemin adı kim bilir kaçıncı kez yanıyordu ama görmezden gelip sesli mesaja düşmesini bekledim. Nathan hiçbir şey söylememişti ama yanımda olduğunu belli etmek için elini bacağımda ve boynumda gezdiriyor, arada bir içimi rahatlatmak ister gibi hafifçe sıkıyordu.

Radyoda çalan müzik, babamdan Nate'in telefonuna gelen aramayla kesildi. "Bana çok kızacaklar. Bu kıyafete bile o kadar para harca..."

"Kızmayacaklar, bebeğim. Senin için endişeleniyorlar belli ki. Açabilir miyim?"

Başımı evet anlamında sallayınca aramaya cevap verdi. "Merhaba."

"Nate, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Annie'yle konuşmuş olabilir misin acaba? Julia onu arayıp duruyor ama cevap

vermiyor. Yayını izliyorduk, çılgına dönmüş gibiydi. Aramızda kalsın, Julia çok endişelendi."

"Anastasia benimle birlikte." Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra yola döndü. "Şu an uyuyor. Çok üzüldü ve hırpalandı. Maple Hills'e geri dönüyoruz, o, şey, Aaron'ın onu öpmesinden hiç hoşlanmadı. Performanslarının bir parçası değildi ve ben, şey, artık onunla partner olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Nate'in aileme yalan söylemek zorunda kalmasından hoşlanmamıştım ama henüz onlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Babam öfkeli bir sesle, "Hiç şaşırmadım," diye söylendi. "Buz torbası…"

Nate boğazını temizledi. "Ona yumruk attım. Ama şunu bilmenizi istiyorum ki…"

Şiddet yanlısı biri olmadığını açıklamaya fırsat kalmadan babam araya girdi. "Açıklamaya gerek yok. Gayet yerinde bir tepki bence. Onunla o kadar gurur duyuyoruz ki. Aaron her şeyi mahvetmeden önce olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Uyandığında bizi aramasını söyle, lütfen. İyi olduğundan emin olmak istiyoruz. İsterse LA'e gelebiliriz ama üzerinde baskı hissetmesin."

Bizimkiler uçağa binmekten nefret ederdi, bunu önermeleri beni yeniden gözyaşlarına boğulmanın eşiğine getirdi. Beni durduran tek şey Nate'in uyuduğumu söylemesiydi, arkadan ağlama seslerinin duyulmasını istemiyordum.

Nate bacağımı sıktı. "Söylerim. Aradığınız için teşekkürler."

Kendi kendime konuşur gibi, "Sanırım kızgın değiller," diye mırıldandım.

Nate de başını sallayarak, "Kızgın değiller," diye onayladı.

❄

Yolda gerçekten de uyuyakaldım ve araba, evimin otoparkındaki tümseğin üzerinden geçerken sarsılınca uyandım.

Geçen hafta aptal gibi Nate'teki bütün eşyalarımı toplayıp buraya getirmiştim ama oraya gitmeden önce içimi rahatlatacak birkaç eşya almak istiyordum. Kapının ardındaki gürültüleri duyunca Lola ve Robbie'yi koltukta uygunsuz işler çevirirken yakalayacağımdan korktum. Ama kapıyı açınca Russ'ın, üzerinde PİSLİK yazan bir kutuyla salonun ortasında far görmüş tavşan gibi donup kaldığını gördüm.

"Neler oluyor?" diyerek evime doluşmuş hokey oyuncularına baktım. Nathan beni belimden tutup içeriye yönlendirdi ve kapıyı arkamızdan kapadı.

Lola odamdan çıkarken, "Bırakın çene çalmayı, daha işimiz bitmedi!" diye bağırdı, kiminle konuştuğu belli değildi. Hemen yanıma gelip nefesimi kesecek kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"Neler oluyor?" Kalan son nefesimle inledim.

"Taşınıyoruz," dedi gayet rahat bir tavırla.

"Taşınıyor muyuz? Sen ve ben mi? Nereye gidiyoruz peki?" Bir aptal gibi kelimelerimi toparlayamıyor, Lola'dan aldıkları çok katı talimatlarla eşyaları toplayan çocukları izliyordum.

Nathan kollarını omuzlarıma doladı ve başını boynuma gömüp kulağımın altını hafifçe öptü. "Sence nereye gidiyorsunuz?"

Lola araya girip, "Aferin, kaptan mağara adamı," diye söylendi. "Yaşayacak daha iyi bir yer bulana kadar çocukların yanına gidiyoruz. O *bok torbasıyla* bu evde daha fazla kalamayız."

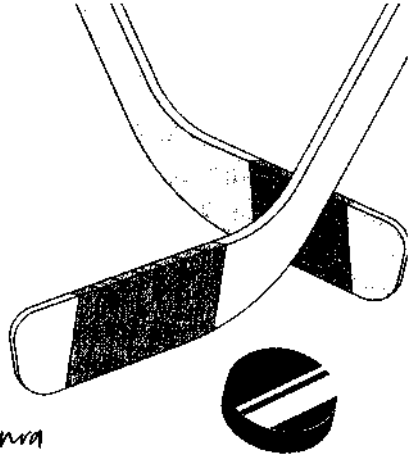
Yatak odasından yükselen gürültünün tansiyonunu zıplattığını görebiliyordum. "JJ!" diye bağırıp sesin geldiği yere doğru koşturdu.

Şu an yaşanan her şeyden dolayı bunalmış hissetmem gerekirdi ama tek hissettiğim rahatlamaydı. Bugün çok büyük bir karar vermiştim, daha fazlasını düşünmeye hazır değildim. Nathan'ın göğsüne doğru sokuldum ve ardımdaki kaosun silinip gitmesine izin verdim. Dudaklarını saçlarıma bastırıp bir öpücük kondururken güldü. "Artık her gün evcilik oynamaya hazır mısın?"

"Seninle olduğu sürece her şeye hazırım."

ELLİNCİ BÖLÜM

Nathan

Üç ay sonra

"Beni baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeç. Yarım saat sonra Skinner'la toplantım var ve duş almam gerekiyor."

Vücudumdan aşağı inen öpücüklerine ara verip karnımın üzerinden bayıldığım o büyük mavi gözlerini bana dikti. Bir insan bu kadar masum görünürken aynı zamanda nasıl bu kadar baş belası olabilirdi? Ellerinin üzerinde biraz doğruldu, yüzünde haylaz gülümsemesiyle yukarı kaydı ve dudaklarıma masum bir öpücük kondurup yanıma uzandı.

"Sence ne istiyor?" diye sorarken göz hizamdaki memelerinden dolayı dikkatim dağılmasın ve bir cevap verebileyim diye yorganı üzerine çektim.

"Bilmiyorum," diye mırıldanarak ona doğru dönüp elimi yumuşacık teninde gezdirmeye başladım. "Büyük ihtimalle beni tanrılara kurban olarak sunmak istiyordur."

Başını sallayıp iyice bana doğru sokuldu. "Kesin öyledir. Sen gittiğinde baban burada kalmama izin verir mi? Bu dönemin sonuna kadar yeni eve taşınamayız ve Maple Hills sokakları bu masum kızı tek lokmada yer."

"Bence seni sokağa atmayı tercih ederdi ama ölsem en az altı ay fark etmeyeceği için sorun olacağını sanmıyorum."

Babamla aramız her zamanki gibiydi. Son zamanlarda yaptığı tek doğru şey, Sasha'nın ay başında Denver'da yapılan

NCAA[23] şampiyonalarına Hamletlerle birlikte gelip maçımızı izlemesine izin vermesiydi.

Turnuvayı biz kazanmıştık ama orada olsaydı bile pek de umurunda olacağını sanmıyordum. Sasha, Anastasia'nın ailesiyle birlikte galibiyetimize tanık olabildiği için mutluydum. Colin hiç usanmadan bana ve etrafındaki herkese benimle ne kadar gurur duyduğunu söyleyip durmuştu. Herkes için çok duygusal bir gün olmuş, Faulkner ve Robbie bile kısa süreli bir duygusallık yaşamışlardı.

Üniversite hokey hayatımı bitirmek için harika bir gündü, dahası yanımda bunu paylaşabileceğim harika biri vardı ve bu yüzden daha da mükemmeldi.

"Seni tanrılara kurban ederse banka hesabının üzerine konabilir miyim yoksa baban geri mi alır?" diye sordu, ben gıdıklamaya başlayınca gülme krizine girdi. "Ayrıca Henry'yle evlenmeme sıcak bakar mısın?"

"Hayır ve hayır," dedim, elimden geldiğince sert bir ses tonuyla. "Hayatının geri kalanında siyahlara bürünmeni ve yas tutmanı istiyorum."

"Öf," diye yalandan homurdanıp gülüyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Yaptığım bütün planlar bozulacak desene."

Onu yataktan çekip duşa götürmek için omzuma attığımda bir yandan çığlık çığlığa bağırıp bir yandan gülüyordu.

❄

Direktör Skinner'ın ofisine olan yolculuk hiç olmadığı kadar uzun sürmüştü.

Dün konunun ne olduğunu öğrenmek umuduyla Faulkner'a mesaj atmıştım ama o da pek yardımcı olamamıştı.

---

23 (İng.) National Collegiate Athletic Association – ABD Ulusal Kolej Sporları Birliği –*e.n.*

NATE

Selam, Koç. Yarın Skinner'ı görmek için ofisine çağrıldım. Konunun ne olduğunu biliyor musunuz?

KOÇ

Ben onun lanet sekreterine benziyor muyum?

NATE

Eh, sizi ve sekreterini bir arada hiç görmedim...

O yüzden yorum yapamayacağım.

KOÇ

Skinner'la işin bittikten sonra benim ofisime gel.

Sakın kötü haber getireyim deme.

Sen iki ay sonra mezun olduğunda hayatım çok daha kolay olacak.

NATE

Ben de sizi özleyeceğim, Koç.

Skinner'ın ofisi diğer koçların ve görevlilerin bulunduğu spor binasında değildi. Nedense ofisi ana binada, dekanın ofisinin hemen yanındaydı. Tabii ki aynı binada yan yana ofislerde olunca gerektiğinde dekanın kıçını öpmesi çok daha kolay olurdu. Gerçek sekreteri tarafından içeri alın-

dığımda telefonla konuşuyordu. Bu da bana etrafı inceleme ve düşündüğüm kadar sıkıcı birisi olduğunu doğrulama fırsatı vermişti.

"Selam. Beklettiğim için üzgünüm, Nathan. Görüşmeye geldiğin için teşekkür ederim. Eminim ki konunun ne olduğunu merak ediyorsundur."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Pek sayılmaz," dedi sakince, sandalyesinde arkasına yaslandı. "İki ay önce, senin ve Aaron Carlisle'ın karıştığı olay hakkında bir öğrenciyle konuştum."

"Pekâlâ..."

"Bay Carlisle'ın sana biraz takıntılı olduğunu ve aslında arkadaşlarıyla sarhoş olduğu bir akşam kampus dışında sakatlandığını anlattı. Kazayı, itibarını lekelemek için bir fırsat olarak kullanmış."

"Olay olduğu sırada onunla birlikte olan insanların bana anlattığı buydu, evet."

"Tabii ki sen çıkıp sakatlanmanın sorumlusu olduğunu itiraf ettin ki bunu yapmaman gerekirdi. Ama bunu, Koç Faulkner bütün takımı kenara almakla tehdit edince yaptığını söylediler. Özetle, sen sadece takımını korumak için elinden geleni yapıyordun."

Pek de akıllıca kararlarımdan biri sayılmazdı. "Doğru, efendim."

"Bağımsız bir soruşturma yürütüldü ve öğrencinin bize söylediklerinin doğru olduğu ortaya çıktı. Adının karıştığı haksız suçlamalardan aklanman konusunda çok kararlıydı."

"Bu öğrencinin adı Anastasia Allen olabilir mi, efendim?"

Omuzlarını silkti ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Söz konusu öğrenci adının saklı kalmasını istedi ama ben, bu olayın üniversite sicilinden çıkarılacağını sana bizzat söylemek istedim. Yakında mezun olacağını bi-

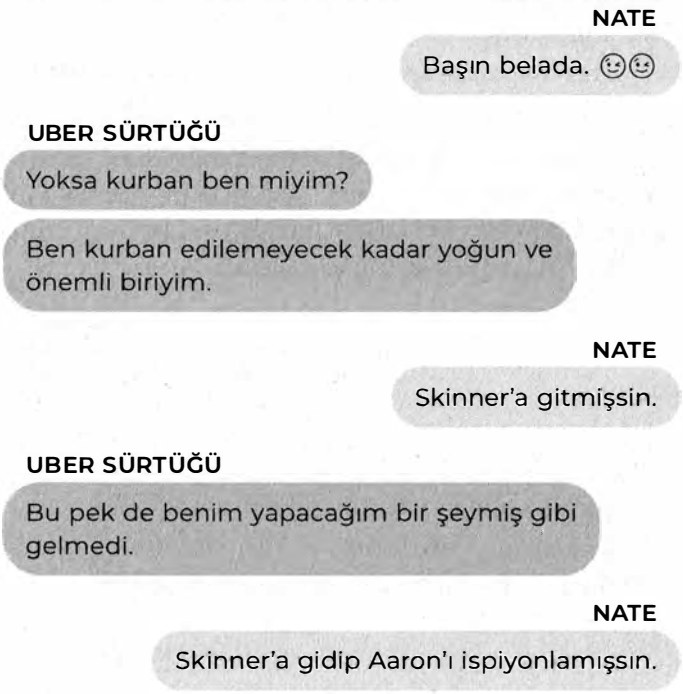
liyorum ama bilgin olsun, Bay Carlisle hemen geçerli olmak üzere UCLA'ya transfer edildi."

Ah.

"Eminim Aaron orada çok mutlu olacaktır. Hepsi bu kadar mı, efendim?" Son anda bir hata yapmaktan korkarak sorularımı dikkatle soruyordum.

"Evet, hepsi bu kadar. Ah, şampiyonadaki zaferiniz için de tebrikler."

Minnettar bir şekilde başımı sallayıp olabildiğince hızlı bir şekilde odasından kaçtım. Stassie'nin, Aaron'ın yaptıklarının bedelini ödemeden gitmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim.

Hepsi benim şerefimi korumak içindi.

UBER SÜRTÜĞÜ

Sende şeref yok ki 😳😳

Dün gece bana yaptıklarının da şerefli hiçbir yanı yoktu.

NATE

Hoşuna gitti ama.

UBER SÜRTÜĞÜ

Tabii ki gitti. Çünkü bende de şeref haysiyet yok.

NATE

Aaron UCLA'ya transfer olmuş.

UBER SÜRTÜĞÜ

Hadi canım!! Gerçekten mi? 😵😵

NATE

Evet. Skinner az önce söyledi.

UBER SÜRTÜĞÜ

Alaska'da bir yere gitmesini tercih ederdim ama Maple Hills olmadığı sürece bana uyar. 👍👍

Gelecek yıl burada olmayacağımı bilmek, sindirilmesi zor bir gerçekti. Ama pistte karşılaşmayacaklarını ya da partilerde denk gelmeyeceklerini bilmek çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Bir sonraki durağım koçun spor binasındaki ofisiydi. Odasına girdiğimde büyük bir *bageli* mideye indiriyordu. Gözlerini kısarak bana bakarken kafasının içinde çoktan beni azarlamaya başladığını görebiliyordum. Sonunda lokmasını yuttu ve hafifçe homurdandı. "Artık kahvaltımı ederken bile huzur yok. Sizinle ve kızlarla uğraşmaktan genç yaşta saçlarım ağaracak."

Tamamen tıraşlanmış kafasına bakıp onaylar gibi başımı salladım. "Beni görmek istemiştiniz."

Elini bir peçeteye silip yarısını yiyebildiği *bageli*ni bir kenara itti. "Kaptan olarak yerine kimin geçeceğini konuşmalıyız. Lewinski'nin sana yaptığı gibi görevi yavaş yavaş devretmelisin. Bu konuyu hiç düşündün mü?"

Yedek kulübesine alındığımdan beri yerime kimin geçebileceğini düşünüyordum. Buz üstünde olmayınca takıma Faulkner ve Robbie'nin gözünden bakabilme fırsatı yakalamıştım ve daha önce farkına varamadığım birçok şey görmüştüm. "Güleceksiniz ama..."

"Gülmem, sen söyle."

"Henry'nin harika bir kaptan olacağını düşünüyorum," dedim dürüst bir şekilde. "Sakin bir yapısı var, ben gittiğimde de takımın en iyi oyuncusu olacak. Her zaman dürüst olacak biri, arkadan iş çevirmeyecektir. Üçüncü sınıfa geçeceği için takıma iki yıl kaptanlık da yapabilir."

Bir anlığına bunu düşünüp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Robbie'yle de görüşüp ne düşündüğünü öğreneyim."

"Bunu onunla da konuştuk zaten, o da Turner'ın en iyi seçim olduğunu düşünüyor."

Robbie Maple Hills'te yüksek lisansa devam edeceği için takıma koçluk yapmaya devam edecekti. Normalde koç asistanlığı maaşlı akademik bir pozisyon olduğu için okuldan mezun olduktan sonra hepimiz bu işin ona verileceğini umuyorduk.

Birkaç hafta önce tonla bira eşliğinde oturup yerime kimin geçeceğini konuşmuştuk. Bizimle birlikte yaşadığı dönemde Henry'nin kendine olan güveni artmıştı ve lider olmanın verdiği baskıyla baş edebileceğini düşünüyordum. Bunun yanında takımdaki en iyi oyuncu olduğu konusunda kimse itiraz edemezdi.

Faulkner yeniden *bagel*ine uzanarak, "Bir düşüneyim," dediğinde odadan çıkıp ortadan kaybolmam gerektiğini anladım. "Daha sonra antrenmanda görüşürüz."

Hazır kampüse gelmişken kütüphaneye geçmeye, finaller için çalışıp sonra eve dönmeye karar verdim.

Döndüğümde evin her köşesi mobilyalarımı istila eden hokey oyuncularıyla doluydu. "Sizin kendi eviniz yok mu? Benim yemeklerimi yiyip salonumun altını üstüne getireceğinize kendi evinize gitsenize."

Buna karşılık birkaç orta parmak, tuhaf bir homurtu ve sonunda Kris'ten bir cevap aldım. "Senin fıstık bize pad thai[24] sözü verdi."

JJ ve Anastasia birkaç hafta önce Vietnam yemekleri kursuna katılmıştı, o zamandan beri evimiz yeni açılmış bir restorandan farksızdı. Mümkün olduğunca farklı yemeği ve dünya mutfağını denemeye kararlıydılar. Yan yana çalışıyorlardı ama kim en iyi ana yemeği, en iyi başlangıçları ya da

24 Tayland mutfağından, tavada pirinç eriştesi, karides, çırpılmış yumurta ve fasulye filiziyle yapılan bir yemek. *–ç.n.*

en iyi mezeleri hazırlıyor diye gizliden gizliye yarışıyorlardı. Sonra herkes masanın etrafına oturup yemeğini yerken onlar da bir yandan sırıtarak havada uçuşan iltifatların keyifle tadını çıkarıyorlrardı.

Stas'a, Bobby'yle Mattie'nin hayatlarını pizza ve hazır yemeklerle devam ettirdiklerini, bu yüzden JJ ve ben mezun olduktan sonra bile onun yemekleri için buraya gelmeye devam edeceklerini söylememiştim.

Salondaki tıkış tıkış kalabalıklığı itekleyerek sonunda mutfağa ulaştım. Stassie soya filizlerini hazırlarken bir yandan da dikkatle wok tavayı kontrol ediyordu. "Selam aşkım." Bana o çok sevdiğim gülümsemesiyle baktı. "Yemek neredeyse hazır."

Başını geriye eğip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktığımda keyifle bana biraz daha yaslandı. "Herkesi beslemek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Öyle bir şey yapmanı beklemiyorum."

Kıkırdayarak işinin başına döndü. "Bunu yapmaya bayıldığımı biliyorsun. Bir sürü çocuğa sahip olmak gibi, tabii ufak tefek sevimli çocuklar yerine karşımda kocaman, içen ve küfreden adamlar var. Bazılarınız kısa zaman sonra burada olmayacağınız için birlikte vakit geçirmeniz güzel oluyor diye düşündüm. Sanırım Thai herkesin favorisi, sanki hepsi kokusunu alıp koşarak gelmiş gibi bir anda eve doluştular."

"Anastasia Allen, yoksa bir anda boy boy çocukların olması fikrinden hoşlanmaya mı başladın?"

Ağzı bir karış açılırken yanakları pembeleşti, söylediğim şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "Hayır! İyi bir kız arkadaş ve ev arkadaşı olmaya çalışıyorum sadece."

Kahkahamı daha fazla tutamadım. Bazen o kadar sevimli oluyordu ki onunla ne yapacağımı şaşırıyordum. "Sen

gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaş ve kesinlikle en sağlam ev arkadaşısın. Seni sev..."

"En iyi ev arkadaşı derken benden bahsediyordun, değil mi?" JJ araya girerek beni ocağın önünden itekleyerek uzaklaştırdı. "Mutfağımızdan kaybol, Hawkins. Burada üstün mutfak becerileri sergileniyor ve sen hiç profesyonel olmayan yeteneklerinle boşa yer işgal ediyorsun."

Mutfaktan çıkarken Stas da beni bir kaşı havada izliyordu. JJ ona tabaklama için talimatlar verirken dudaklarını oynatıp *acemice hareketler* diyerek gülmemeye çalışıyordu. Güvenli bir mesafeden tüm yemeği servis kâselerine koyup yemek masasına yerleştirmelerini izledim. JJ avazı çıktığı kadar, "Yemek hazır!" diye bağırınca herkes bir anda odaya koşturdu.

Çocuklar odaya dalıp önlerindeki seçeneklere kocaman gözlerle bakarken Lola ve Robbie çoktan masaya geçmiş, en güzel yerleri kapmışlardı. Oda çatal bıçak sesleri ve beğeni dolu *hımm, aaah* ve *ooof* sesleriyle doluydu. Stassie son Çin böreklerini de masaya getirip servis etti. Orada öylece durup yemek yiyen mutlu kalabalığa bakarak kendi kendine büyüleyici bir şekilde gülümserken gözlerimi ondan alamıyordum.

Sadece salata yiyen, asla ilişki istemeyen ve hokey oyuncularına hiç katlanamayan o kadından eser kalmamıştı.

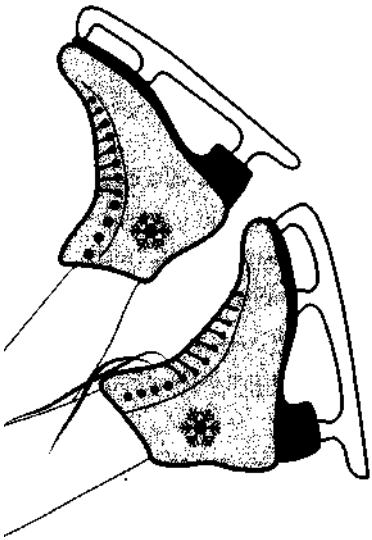
Yanımdaki sandalyeye geçip tabağını yemeklerle doldurdu, ağız dolusu *noodle* yerken hâlinden memnun bir şekilde inliyordu. Bir ara tabağından Çin böreği çalmaya çalışan Bobby'nin eline tokat attı ve azarı yiyen küçük çocuk gibi geri çekilene kadar gözlerini kısarak ona baktı. Bana doğru dönüp onlara güldüğümü görünce ifadesi yumuşayıverdi. Omuzlarını silkti, Bobby'yi korkuttuğu için hiç de üzgün

görünmüyordu. "Ne yapabilirim ki? Çin börekleri benim favorim."

"Benim favorim de sensin," diye fısıldayarak keyiften kızaran yanağını öpmek için ona doğru eğildim.

"Yengeç kıskaçlarım olsa bile mi?"

"Yengeç kıskaçların olsa bile, Anastasia."

Anastasia

İki Yıl Birkaç Ay Sonra

Seattle silüeti, ılık akşamüstü güneşiyle pırıl pırıl görünüyordu. Dr. Andrews biraz geç kalmıştı ama manzaranın biraz daha keyfini çıkardığım için umursamıyordum.

Yağmura yakalandığım bazı zamanlarda LA havasını özlüyordum ama şu anda hâlimden son derece memnundum.

Dr. Andrews kapıyı benim için açık tutarak, "İçeri gel, Anastasia. Gecikme için üzgünüm," dedi.

"Hiç sorun değil." Oturduğum koltuktan kalkarken, "Bileklerim o kadar şişti ki oturmak iyi geldi," dedim.

"Eh, moralini yerine getirecekse pırıl pırıl parladığını söylemeliyim. Hamilelik sana çok yakışmış."

"O parlayan şey aslında ter, Doktor, aldanmayın." Masasının karşısındaki koltuğa geçip elimi karnımda gezdirdim, göğüs kafesimin yakınında minicik bir ayak hissedince ağzımdan tıslamaya benzer hafif bir ıslık çıktı. "Kızımızın futbolcu olacağını düşünüyoruz. Tekme atmaya bayılıyor."

"Altın madalya sahibi bir annesi ve Stanley Kupası kazanmış bir babası varken ne olursa olsun en iyisi olacağına eminim."

"Şu anda en iyi yaptığı şey sürekli altıma işeyecekmişim gibi hissettirmek."

Mezun olup Nathan'a daha yakın olmak için Washington'a taşındıktan sonra mümkün olduğunca düzenli terapi seanslarıma devam etmeye karar vermiştim. Terapi artık zorlandığım bir şey değildi, kendimi minnettar hissetmemi sağlıyordu. Hissettiklerimi, yaptıklarımı, heyecanla beklediklerimi ve hatta gergin olduğum konuları bile rahatlıkla paylaşıyordum. Bunların hepsi bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu.

Eve doğru giderken *kızımız* olduğu yerde kıvranıp duruyordu, babasını göreceği için benim kadar heyecanlı olmalıydı. Eh, en azından Nate'e böyle söyleyecek, ikinci acılı cips paketimi açarken bebeğimin organlarımın üzerinde break dansı yaptığı gerçeğini paylaşmayacaktım.

Bana bu Range Rover'ı, diğer bir deyişle *yanlışlıkla seni hamile bıraktığım için üzgünüm* isimli anne arabasını aldıktan sonra bütün bölmelerine atıştırmalıklar doldurmuştu.

Çocuğu doymak bilmediği için mantıklı bir karardı tabii.

Evet, trafikte oturmuş bir sürü abur cubur yerken doğmamış bebeğimi suçluyordum.

Garaj yolunda duran annemlerin arabasının yanına park ettim, arabadan daha inmeden bile arka bahçeden Bunny'nin kendine has havlamalarını duyabiliyordum.

Nathan'la babamın, Bunny'yi su tabancasıyla hedef yaptığı yere ilerlerken havlamaları arasından, "Bebeğimi rahat bırakın hemen," diye bağırdım.

Nate, "Anne geldi!" diye bağırınca yirmi kiloluk altın rengi ıslak tüy yumağı, kuyruğunu heyecanla sallayarak bana doğru koşturmaya başladı.

Nathan sezon sonunda Seattle'a transfer olacağından, şubat ayındaki olimpiyatlardan sonra bana bir golden retriever almaya söz vermişti. Ama bir köpek almaya karar verirken olimpiyat öncesi gerginlik krizimin doğum kontrol hapımı kusmama neden olacağını ikimiz de bilmiyorduk.

Artistik buz pateni kadınlar kategorisinde altın madalya kazanmıştım.

Ve sonra da Nate'le bunu kutlamıştık.

Azgın kıçlarımızı koyabildiğimiz her yerde.

Kutlamaları biraz abartmıştık.

Altı ay sonra karnıma bağlanmış devasa bir karpuza ve dünyanın en kaotik yavru köpeğine sahiptik.

Nate bana doğru koşup aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerinde haylaz bir ifadeyle su tabancasını bana doğru tutuyordu. Şortu kalçasında düşecek gibi dururken güneşin son ışıkları bronz teninde yansıyordu. *Tanrım, çok seksi.* "Aklından bile geçirme, Hawkins."

"Eve hoş geldin, bebeğim." Tabancasını, ayaklarımızın etrafında dolanan Bunny'yi kıl payı sıyırarak yere bıraktı. Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma yaklaştığında vücudumdaki her hücrenin mutlulukla mırıldanmasına neden oldu.

Hamilelik yaşadığım her duygunun coşmasını sağlamıştı, daha önceden de onu çekici bulduğumu düşünsem bile şu an hissettiklerimle ne kadar yanıldığımı anlamıştım. Bu sıralar bir ağaca tırmanır gibi üzerine atlamamamın tek sebebi annemle babamın bizimle kalmasıydı.

"En sevdiğim kızlarım bugün nasıllar?" Nate kollarımı nazikçe okşayarak ellerini karnıma götürdü. Kızımız, Nate ne zaman yanımızda olsa çılgına dönüyordu. "Sihirli numaramı yapmamı ister misin?"

"Tanrım. Evet, lütfen. Şimdilik iyiyiz ama seni uyarayım, her zamanki gibi çok açız." Arkama geçip kollarını iki yanımdan uzattı ve karnımın altından ellerini birleştirerek ağırlığı üzerimden alması için ona yaslanıp rahatlamama izin verdi. "Aman Tanrım, evet."

Bebek Hawkins'in her zaman tombul bir bebek olacağını düşünmüştüm ama artık dış görünüşümle de bunu gösteriyordum.

Birkaç ay sonra vajinama elveda diyebilirdim.

Artık karnımdan ve memelerimden ibaret gibiydim. Herkesin bana bakmasına neden olan kocaman memelerim vardı. Annemle birlikte New York'a onu ziyarete gittiğimizde Lola sürekli memelerime bakmış, kendisi için estetik ameliyat yaptırıp yaptırmamaya karar vermeye çalışmıştı.

Annem elinde bir bardak limonatayla yanımıza geldiğinde bu ikisi bana bu kadar iyi bakarken neden evden çıkmak gibi bir hata yaptığımı düşünmeye başladım. "Eşyalarını topladın mı, tatlım?"

Başımla onayladım. "Hiçbir şey üzerime olmuyor, o yüzden bir hafta boyunca göbeği açık bluzlar giyeceğim."

Nate arkamdan uzanıp yanağımı öptü. "Winnie the Pooh gibi gezmen benim için sorun değil."

JJ'in partneri Alex, bebekli balayımızı planlamak için yardım edebileceğini söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım. Ama sonradan bebekler ve hamilelikle ilgili öğrenmem gereken bir sürü şey olduğunu anlamıştım. Bana hediye aldıkları ve gezi planları yaptıkları bölümse en sevdiğim olmuştu.

Bunny'nin kulağını kaşımak için uzanırken, "Bebeğin eşyalarını toplayabildin mi?" diye sordum.

Annem derin bir iç çekti. "Doğduktan sonra bebeğe, *bebek* demeyi bırakman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

İçgüdüsel olarak yüzümü buruşturdum. "Hayır, bilmiyorum." Büyük bir şevkle ayak bileğimi yalayan tüy yumağını işaret ederek, "İlk bebeğim," dedim. Sonra da şişkin karnımı işaret ettim. "Ve ikinci bebeğim."

Annem gözlerini devirip Bunny'yi sevmek için eğildi ve yüzüne hızla yaklaşan kocaman salyalı dilden kıl payı kurtuldu. "Hadi bakalım ufaklık, sen de tatile gidiyorsun!"

❄

Bir zamanlar seyahat öncesi duyduğum o heyecan, bowling topuna benzediğim için artık o kadar coşkulu değildi. Ama ayaklarımı uzatmış rahatça otururken Nathan'a patronluk taslamayı çok seviyordum.

Birlikte geçen iki buçuk yılın ardından bavul düzenleyicileri nasıl kullanacağını hâlâ çözememişti.

Seattle'dan Cabo'ya olan yolculuk rahat geçmiş, sadece hayranlar tarafından milyonlarca kez durdurulmuştuk. En sevdiğim hayranlarım, hokey izlemediği için fotoğraf çektirmek istediğinde telefonunu Nate'e uzatanlardı. Nate'se benim erkek arkadaşım olduğu için ünlü olduğunun düşünülmesine aldırmadığını söylüyordu.

Bunu söylediğinde gülmeme engel olamıyordum çünkü bu konuda samimi olduğuna emindim. Bir sonraki madalyamı kazanmadan önce onun ekranlardaki imajı üzerinde çalışabileceğimizi söylemiştim, böylece belki fotoğrafçı rolünden biraz olsun kurtulabilirdi.

Villamız, villadan çok bir sahil malikânesi gibiydi ama Nate rahat olabileceğim bir yer için biraz abartının zararı olmayacağını söylemişti.

Sanırım rahat olmakla kastettiği şey çıplak olmamdı.

Günü plajda kitap okuyup uyuklayarak, arada bir denizde serinleyerek geçirmiştik. Nate, kumda Bebek Hawkins boyutlarında bir çukur kazmıştı ve aylar sonra ilk kez yüzüstü yatabilmiştim. *Mutluluk diye buna derim.*

"Stas, hazır mısın?"

"Beni acele ettirmeyi kes!"

Salonda kıkırdadığını duydum. "Eh, en azından biraz hızlanabilir misin? Rezervasyonumuz var."

Tuzlu suyu saçımdan arındırmaya girişmek yerine duştan önce kritik bir hata yapmış ve barbekü soslu bir paket cipsle telefonuma dalıp gitmiştim. Şimdi takip ettiğim herkesin hayatıyla ilgili son gelişmeleri biliyordum ama ne yazık ki ne giyeceğim sorunsalıyla ve elektriklenip kabaran saçlarımla başa çıkmak zorunda kalmıştım.

Saçlarımı düzgün bir atkuyruğu yapıp üzerime askılı bir elbise geçirdim ve yüzümün birkaç noktasına hafifçe aydınlatıcı geçip biraz rimel sürdüm. Tatil güzelliği denen şey bence buydu ve kimse de aksini iddia edemezdi.

Nihayet yatak odasından çıktığımda Nate elinde bir birayla Formula 1 izliyordu. "Hadi gidelim, geç kalacağız."

Ağzı bir karış açıldı ve duyduklarına inanamıyormuş gibi bana döndü. "Ben *seni* bekliyordum! Seni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki sanki yıllar geçti!"

Telefonumu çantama koyarken, "Biraz abartıyormuşsun gibi geldi," diye mırıldandım. "Gidelim mi artık?"

Ayağa kalkıp birasını kafaya dikti, hâlâ başını sallayıp alçak sesle bir şeyler söyleniyordu. "Bir şeye bakıp geliyorum. Seninle dışarıda buluşalım."

"Acele et, Nathan." Yüzümdeki sırıtmaya engel olamıyordum. "Rezervasyonumuz var."

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, ardından derin bir nefes alırken kendisine sabır diliyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. "Biliyorum. Hatırlattığım için teşekkürler."

Restorana yürümek uzun sürmedi, vardığımızda bizi ana salondan geçirip özel sahil bölümüne götürdüler. Sahilde hazırlanmış tek masaya gül yapraklarından bir yol çizilmişti.

Nathan sandalyeme geçmeme yardımcı olduktan sonra karşıma oturdu. "Menüdeki her şeyi yiyeceğim," diye uyardım. "İzlemesi pek çekici gelmeyebilir."

"Senin yaptığın her şey bana çekici gelir."

"Göreceğiz bakalım..."

Menüdeki her şeyi olmasa da kendi tabağımı, Nate'inkinin bir kısmını ve ekmek sepetindekileri silip süpürdüm. O şarabını yudumlayıp insanları izlerken ben de oturmuş ona bakıyordum. Bu akşam tuhaf bir sessizliği vardı ama ruh hâlinin çok iyi olmadığı zamanlarda bazen böyle oluyordu.

İşteyken sürekli gürültü ve kaosla çevrili olmak ona yorucu geliyordu ve birlikte geçirdiğimiz en özel zamanlar, bazen sadece sessizce birbirimizin varlığını hissettiğimiz anlar oluyordu.

Üzerindeki bakışlarımı hissetmiş olacak ki başını bana çevirdi, gözleri gözlerime kilitlenince nefesim kesilir gibi oldu. Burnunun ucu bugünkü güneşten pembeleşmiş, normalde kısacık olan sakalları uzamıştı. Ona her bakışımda nabzım çılgına dönüyor, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve ne zaman onu daha fazla sevmemin mümkün olamayacağını düşünsem yanıldığımı gösterecek sihirli bir şeyler yapıyordu.

Nathan Hawkins'e âşık olmak planlayabileceğim bir şey değildi.

Ne ajandam ne iPad ne de çıkartmalı tablolarım beni bu geleceğe hazırlayabilirdi.

Benim hayal gücüm, böylesine büyük bir mutluluğu düşleyecek kadar geniş değildi.

"Ne zaman düşüncelere dalsan yüzünde beliren o şapşal ifadeyle bakıyorsun bana."

Gözlerimi devirip kendi içimde daldığım sohbeti böldüğü için güldüm. "Seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum."

"Komik bir tesadüf olmuş o zaman. Ben de seni düşünüyordum."

Sandalyesini itip ayağa kalkarken merakla onu izliyordum. "Ne yapı…" Yanımda bir dizinin üzerine çöktü. "*Aman Tanrım.*"

Cebine uzanırken bu kez kalbimin atmayı bıraktığına emindim ve boğazımda kocaman -ama karşımdaki pırlanta kadar kocaman olmayan- bir yumru belirdi. Bebek Hawkins karnımda çılgın bir dans partisine katılmış gibiydi ve gözyaşlarım hazırda bekliyordu.

"Anastasia, sen başıma gelen en güzel şeysin ve sana *hayatımın aşkı demek*, seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmak için yetersiz kalıyor. Sen yanımda olmadıktan sonra varlığımın da bir önemi yok. Kabul edersen hayatlarımızın sonuna kadar, bir sonraki hayatta, alternatif gerçekliklerde sadece senin olmak istiyorum. Sen benim en iyi arkadaşım, en güzel hediyemsin ve Mila -bir de Bunny- senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı."

Ve gözyaşları da geldi işte.

"Benimle evlenir misin?"

Başımı deliler gibi sallayıp kendimi onun üzerine atınca neredeyse kuma devrilmesine neden oluyordum. "Evet, evet, evet!" Yüzüğü parmağıma takarken ellerim titriyordu, yüzümü ellerinin arasına alıp beni nefesim kesilinceye dek öptü.

"Anastasia Hawkins. Vay canına. Ben de bunun sadece bağlanma ya da kıskançlık olmadan, kısa süreli bir kaçamak olduğunu düşünüyordum."

Ben kahkaha attıktan sonra beni öpmeye devam etti. "Kapa çeneni, Anastasia."

SON

Teşekkürler

Sevgili eşim, bana inandığın, birikimlerimizi –çok pahalı– hayalimi finanse etmek için harcamama izin verdiğin ve gelmiş geçmiş en büyük çeneye sahip olmana rağmen söz verdiğin gibi hobimi bir sır olarak sakladığın için teşekkür ederim.

Marcy, kendi kitabımı yazabileceğime beni ikna ettiğin ve tutkumu keşfetmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ha-Le, Icebreaker'ı kesinlikle benden daha iyi bilen kişi. Sonsuz desteğin için teşekkür ederim.

Paisley ve Leni, ilk kitabımı yayımlayarak âdeta elimden tuttunuz. Sıkı çalışmanız ve yaratıcılığınız bu kitabı bugünkü hâline getirdi. İkinizle de pek çok başka projede çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Son olarak, sonsuz bir sevgiyle bağlı olduğum kriz ekibime teşekkürler:

Erin, duygusal destek yazarım olduğun için. Arkadaşlığın, tuhaf ve yarım yamalak fikirlerimi dinlemek üzere yanımda olduğun ve hepsini sürekli teşvik ettiğin için teşekkür ederim. *Yazılacak kitaplar listem*in kırk beş kitap olmasının sebebi sensin. Bu kitapla BookBar enerjisini evrene yolluyorum.

Kiley, Icebreaker olay örgüsünü okuyan ilk kişi sendin. Her zaman yanımda olduğun, yazarken tıkandığım zamanlarda (garip bir şekilde işe yarayan) bölümler istediğin ve daha da önemlisi tüm, "Kiley, Amerika'da..." diye başlayan mesajlarıma cevap verdiğin için teşekkür ederim. Sakinliğin benim kaosumu dengeliyor, sen harika bir arkadaşsın.

Benim Kanadalı versiyonum olan canım Rebecca. Kendi kitabımı yayımlamanın mümkün olduğuna inandırdığın, sabahın dördünde gelişigüzel saçmalıklarımı dinlediğin ve kimlik hırsızlığı sendromu benliğimi ele geçirmeye çalışırken beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim. Sana arkadaşım diyebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Yazar Hakkında

Hannah, Manchester'daki evinde çoğunlukla yeni yetişkin ve modern romantizm eserleri kaleme alan ve kendini "pofuduk rahatlama kitaplar"ı yazarı olarak tanımlayan İngiliz yazardır.

Bir bölümde herkesin gözlerini binlerce kez tarif etmeye çalışmadığı, yanlışlıkla birden fazla karaktere aynı adı vermediği ya da Amerika'da yayımlanacak kitabında kimsenin anlamadığı İngilizce kelimeler kullanmadığı zamanlarda, onu, kocası ve iki köpeği Pig ve Bear'la vakit geçirirken bulabilirsiniz.

